Sunset Embrace by Sandra Brown
© copyright 1990 by Sandra Brown

SANDRA BROWN

ÎMBRĂŢIŞARE ÎN AMURG

Traducere de Al. Dima

EDITURA MIRON
Bucureşti – 1993

Versiune ebook: [1.0] lacramioara

Capitolul 1

„De ce oare ne este dat să murim atât de greu?" se tânguia tânăra femeie cuprinzându-şi abdomenul în mâini, în clipa în care un nou val de durere îi străbătu corpul, plecând din şale şi prelungindu-se în jos, de-a lungul pulpelor. Când durerea se potoli, rămase nemişcată, gâfâind, ca un animal rănit, încercând să-şi adune puterile pentru a înfrunta următorul val care avea să se producă curând. Era sigură de asta întrucât nu credea că îi este permis să moară înainte de a naşte copilul.

Cu trupul cuprins de frisoane, zăcea sub ploaia rece ale cărei picături păreau că i se înfig în piele ca nişte ace. Rochia ei zdrenţuită era udă complet, ca şi cele câteva articole de lenjerie îngrămădite într-o boccea strânsă cu un nod grosolan. Zdrenţele ude atârnau grele, ţintuind-o de pământul mlăştinos, ca o ancoră, tot atât de neîndurător ca şi ploaia care nu se mai oprea. Frigul îi pătrunsese până în oase, dar pielea ei lucea de sudoare, acum, după atâtea ore de chinuri.

„Cât timp trecuse oare, de când o apucaseră durerile facerii?" începuseră aseară, imediat după asfinţit. În timpul nopţii durerea crescuse, cuprinzându-i întregul pântec, de parcă ar fi fost prins între doi pumni furioşi. Cerul acoperit de nori o împiedica să-şi dea seama cât era ceasul, dar bănuia că trebuie să fie aproape de prânz.

Când următorul val de contracţii se abătu asupra ei, îşi concentră atenţia asupra desenului format de ramurile copacului sub care stătea, pe cerul plumburiu. Norii de ploaie se fugăreau pe cer, fără a-i da nici cea mai mică atenţie femeii de douăzeci de ani care zăcea singură în acea pădure sălbatică din Tennessee, gata să dea naştere unei fiinţe pe care nu voia s-o considere un copil, nici măcar o fiinţă umană.

Culcată pe patul acela de frunze căzute, rămase din toamnă, îşi răsuci capul într-o parte şi lacrimile ei se amestecară cu ploaia. Copilul fusese conceput în ruşine şi umilinţă şi nu merita să se nască în împrejurări mai fericite ca acestea.

„Doamne Isuse, lasă-mă să mor acum", se rugă ea când o nouă durere îi răscoli abdomenul, rostogolindu-se în interiorul trupului ei, amplificându-se şi apoi spărgându-se întocmai cum tunetul se spărsese între munţi.

Aseară încercase să ignore durerea şi continuase să meargă, dar când lichidul acela ţâşnise dintre pulpele ei, fusese obligată să se întindă pe jos. N-ar

fi vrut să se oprească. Fiecare zi însemna câteva mile în plus între ea şi cadavrul care trebuie să fi fost descoperit de acum. Sperase că trupul acela se va descompune şi nu va fi găsit niciodată, dar ar fi fost un noroc prea mare să se întâmple astfel şi ea nu credea în noroc.

Această durere nemiloasă care se abătuse asupra ei era, fără îndoială, pedeapsa divină pentru bucuria ei de a vedea una din creaturile Lui murind; la aceasta se adăuga şi dorinţa ei de a nu fi părtaşă la viaţa pe care o purtase în pântec timp de nouă luni. Deşi comitea un păcat, se ruga să nu-i fie dat să vadă acea fiinţă care se străduia din greu să iasă din corpul ei. Se ruga să moară ea întâi.

Următoarea criză fu mai insuportabilă ca toate celelalte, făcând-o să se ridice în şezut. În seara trecută, când pantalonaşii ei strânşi la genunchi fuseseră pătaţi de sânge, îi scosese şi îi aruncase. Acum îi luă de jos şi îşi şterse faţa udă de ploaie şi sudoare. Tremura de teamă şi de durere, fără să se poată stăpâni. La ultima durere, avusese senzaţia că ceva s-a rupt. Ridicându-şi poalele zdrenţuite ale rochiei şi ceea ce mai rămăsese din juponul de dedesubt, dincolo de genunchi, îşi coborî cu teamă mâna între picioare şi atinse locul dureros.

„Ohhh...", scânci ea, şi începu să plângă. Era deschisă, desfăcută larg. Cu vârful degetelor simţise capul copilului. Îşi retrase mâna şi o văzu plină de sânge. Ochii ei se deschiseră larg de groază, dar sunetul care se auzi fu un ţipăt pătrunzător de agonie, în timp ce corpul ei se forţa să elimine fiinţa ce devenise un corp străin, după ce fusese găzduită timp de nouă luni.

Se ridică în coate, desfăcu larg pulpele şi făcu un ultim efort. Îşi simţea zvâcnetul inimii în urechi şi în dosul ochilor strâns închişi; fălcile o dureau de atâta încleştare; buzele erau întinse, într-o expresie oribilă. Profită de un scurt răgaz şi inspiră adânc. Durerea reveni din nou. Şi apoi iarăşi.

Îşi dirijă ultimele puteri într-un efort final, îndreptându-şi întreaga greutate a corpului spre acel loc îngust despărţit în două.

Deodată se simţi eliberată.

Căzu pe spate epuizată, inspirând aer cu lăcomie, bucuroasă acum de picăturile reci de ploaie care îi răcoreau faţa. În pădure nu se auzea nici un sunet, în afară de zgomotul de foale al plămânilor ei şi de ploaia deasă. Nu se auzise nici un fel de ţipăt de copil, nu exista nici o mişcare.

Uitând de rugăciunea ei de mai înainte, se căzni să se ridice puţin şi dădu veşmântul la o parte. Când văzu pruncul, dintre buzele ei crăpate izbucniră gemete de durere şi jale. Copilul zăcea mort între picioarele ei, fără ca măcar să fi simţit viaţa. Cordonul care îl hrănise se prefăcuse în ştreang. Funia de carne era strâns încolăcită în jurul gâtului său. Faţa pruncului părea prinsă într-un cleşte. Intrarea lui în lume fusese un salt sinucigaş. Femeia se întreba dacă

nu cumva pruncul voise să moară, ştiind instinctiv că va fi dispreţuit chiar şi de mama lui, preferând moartea degradării.

— Cel puţin, n-a trebuit să suporţi viaţa, micuţule, şopti ea.

Se lăsă pe spate, pe pământul moale ca un burete şi rămase cu privirile aţintite spre cerul care plângea. Simţea că are febră, că e cuprinsă de delir, şi îşi dădea seama că ideea ei despre prunci care se sinucid în pântec era o nebunie. Şi, cu toate astea, gândul că pruncul ei nu voise să trăiască, întocmai cum nu voise nici ea, că dorise să moară, o făcea să se simtă mai bine.

Ar fi trebuit să se roage pentru iertarea păcatului de a se bucura de moartea lui, dar acum era prea obosită. Cu siguranţă, Dumnezeu va înţelege. În fond, El fusese Acela care îi trimisese această durere. Nu merita acum să se odihnească?

Închise ochii pentru a-i apăra de ploaia care se prelingea pe faţa ei ca un balsam binefăcător. Nu-şi amintea să fi simţit vreodată atâta pace binevenită în suflet.

Acum putea să moară.

— Crezi că e moartă? întrebă o voce tânără, spartă ca orăcăitul unei broaşte.

— Nu ştiu, şopti o voce ceva mai coaptă, împunge-o să vedem.

— Nici nu mă gândesc. Fă-o tu, dacă vrei. Băiatul înalt, osos, îngenunche lângă corpul nemişcat. Atent, aşa cum fusese învăţat de tatăl lui, sprijini puşca de trunchiul copacului. Mâinile lui tresăreau nervos când le întinse în direcţia femeii.

— Ţi-e frică, nu? îl provocă băiatul mai tânăr.

— De ce să-mi fie frică? şuieră celălalt.

Şi pentru a dovedi că nu-i era, îşi apropie indexul de buza superioară a femeii, fără s-o atingă.

— Respiră, spuse el, uşurat. Nu e moartă.

— Ce crezi... Doamne, Bubba, are sânge sub rochie.

Instinctiv, Bubba făcu un salt înapoi. Fratele lui, Luke, avea dreptate. Un firişor de sânge forma o mică băltoacă sub marginea rochiei, ridicată până la genunchi. Femeia nu purta ciorapi şi ghetele ei de piele erau crăpate şi scorojite. Şireturile erau înnodate în mai multe locuri.

— Crezi c-a fost împuşcată? Poate ar trebui să căutăm...

— Ştiu, ştiu, spuse Bubba, impacientat. Tacă-ţi fleanca.

— Te spun lui mama că-njuri dacă...

— Gura! se răsti la el Bubba, ţintuindu-l cu privirea. Vrei să-i spun şi eu că ai urinat în ligheanul bătrânei Watkins, după ce te-a certat că faci prea multă gălăgie?

Luke se linişti imediat şi Bubba se întoarse spre fată. Cu o mişcare uşoară, ridică marginea rochiei murdare. În clipa următoare scoase o exclamaţie de groază, dădu drumul rochiei şi sări în picioare. Rochia însă nu căzu la loc, lăsând să se vadă forma lipsită de viaţă dintre picioarele ei. Băieţii, îngroziţi, rămaseră cu ochii la copilul mort. Luke scoase un sunet straniu.

— Îţi vine să verşi? întrebă Bubba.

— Nu, spuse Luke, înghiţind în sec; nu cred, adăugă el mai puţin sigur.

— Du-te şi cheam-o pe mama. Şi pe tata. Vor trebui s-o ducă până la căsuţă. Vezi să nu te rătăceşti.

— N-ai grijă, spuse Luke, ţâfnos.

— Atunci, dă-i drumul. S-ar putea să moară, dacă nu te grăbeşti.

Luke îşi lăsă capul pe un umăr şi privi faţa palidă a femeii.

— Arată ca un strigoi. Ai de gând să mai pui mâna pe ea în lipsa mea?

— Întinde-o! zbieră Bubba, aruncându-i o privire ameninţătoare.

Luke îşi croi zgomotos drum prin hăţişul pădurii şi când ajunse destul de departe ca să aibă curaj, îi strigă:

— Să ştii c-o să-mi dau seama dacă te-ai uitat unde nu trebuie. Şi am să te spun lu' mama.

Bubba Langston luă un con de brad şi aruncă după fratele lui, cu doi ani mai tânăr. Conul nu-l ajunse şi Luke o luă la fugă. După dispariţia lui, Bubba îngenunche lângă fată. Înainte de a se uita din nou la copil, îşi supse buza inferioară. Apoi, cu vârful degetului mare şi al arătătorului, ridică din nou marginea rochiei şi acoperi copilul.

Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare, dar se simţea mai bine acum, că nu mai vedea copilul.

— Doamnă, şopti el uşor, hei, doamnă, mă auzi?

Cu teamă, o scutură de umăr. Femeia gemu; capul ei se întoarse într-o parte, apoi reveni la loc.

Bubba nu mai văzuse niciodată un păr atât de frumos. Chiar şi aşa, plin de frunze şi rămurele, ud de ploaie, era frumos, cârlionţat şi oarecum sălbatic. Nici culoarea lui nu semăna cu ceea ce văzuse până atunci. Nu era nici roşu, nici şaten, undeva pe la mijloc.

Scoase bidonul suspendat de gâtul lui cu o curea de piele şi îl deschise.

— Ţi-e sete?

Făcându-şi curaj, apăsă gâtul de metal al bidonului pe buzele ei moi şi turnă puţin. Imediat limba el ieşi în afară şi linse lichidul de pe buze.

Bubba o privea fascinat. Ochii femeii se deschiseră clipind, aţintindu-se vag asupra lui. Fata văzu un băiat cu ochii larg deschişi, de vreo şaptesprezece ani, aplecat deasupra ei, emoţionat. Părul din capul lui era atât de deschis încât părea alb. Era înger? Era în rai? Daca da, atunci era ca şi pe pământ. Acelaşi cer, aceiaşi copaci, aceeaşi pădure plouată. Şi aceeaşi durere între picioare.

Încă nu murise! „Nu, nu, băiatule, pleacă. Vreau să mor". Închise din nou ochii şi nu-şi mai dădu seama de nimic.

Speriat că femeia va muri şi simţindu-se complet neajutorat, tânărul se lăsă jos pe pământul umed de sub copac. Rămase cu privirea aţintită pe faţa ei, până când auzi zgomotul făcut de părinţii lui care-şi croiau drum prin vegetaţia deasă, ce se dezvolta năvalnic în acest început de vară.

— Ce-i toată povestea asta cu fata, de care bate câmpii Luke? îl întrebă Zeke Langston pe fiul său mai mare.

— Vedeţi? V-am spus eu... spuse Luke, emoţionat, arătând cu degetul. Uitaţi-o.

— Daţi-vă la o parte să văd ce-i cu fata asta, spuse Ma, dându-i la o parte pe bărbaţi şi lăsându-se pe vine lângă fată.

Întâi, îi dădu la o parte părul umed de pe faţă.

— E drăguţă, nu? Mă întreb ce, Doamne, iartă-mă, o fi căutând aici singură.

— E şi un copil acolo, Ma.

Ma Langston se uită la Bubba, apoi la soţul ei, făcându-i un semn cu capul să-i îndepărteze pe băieţi. Când îi văzu întorşi cu spatele, Ma ridică rochia fetei până la brâu. Văzuse destule grozăvii în viaţa ei, dar asta le întrecea pe toate.

— Doamne, fie-Ţi milă, şopti ea. Zeke, dă-mi o mână de ajutor. Voi, băieţi, duceţi-vă înapoi la căruţă şi spuneţi-i lui Anabeth să pregătească un pat. Faceţi un foc mare şi puneţi apă la fiert.

Dezamăgiţi că vor pierde cea mai interesantă parte a aventurii, băieţii protestară în cor:

— Dar, Ma...

— Hai, valea!

Decât să înfrunte mânia mamei lor, pe care o simţiseră amândoi gata să izbucnească, o porniră spre caravana care făcuse o haltă pentru a se odihni, fiind duminică.

— Nu se prezintă rău, nu? întrebă Zeke, lăsându-se jos lângă soţia lui.

— Nu. Întâi trebuie să îndepărtez rămăşiţele naşterii. Ar putea muri totuşi, din cauza toxinelor.

Se apucară de treabă în tăcere.

— Ce să fac cu astea, Ma? întrebă Zeke. Pusese deşeurile naturii la un loc cu copilul mort, într-o pânză tare şi făcuse o boccea.

— Îngroapă-le. Nu cred că fata va fi în stare să vină la mormânt în zilele următoare. Marchează locul, în cazul în care ar dori să vină să-l vadă.

— Am să pun un bolovan deasupra ca să nu-l răscolească vreun animal, spuse Zeke, solemn, şi începu să facă o mică groapă cu lopăţica pe care o avea asupra lui.

— Cum e cu fata? întrebă el când termină, ştergându-şi mâinile pe o batistă mare, înfloratã.

— Încă sângerează, dar am pansat-o. Am făcut tot ce puteam, aici. Poţi s-o duci în braţe?

— Dacă mă ajuţi s-o ridicăm.

Fata îşi reveni şi protestă, mişcându-şi braţele moale, când Zeke o apucă pe sub genunchi şi spate şi o ridică la pieptul lui slab. Apoi, însă, braţele căzură moi şi fata îşi pierdu iar cunoştinţa. Gâtul i se arcui în clipa în care capul îi căzu pe spate.

— Ce zici de părul ei? E nostim, nu? comentă Zeke, dar fără răutate.

— Nu cred c-am mai văzut o astfel de culoare până acum, răspunse Ma, absentă, în timp ce lua de jos lucrurile pe care le aduseseră. Grăbeşte-te. A început iar să plouă.

Simţea o arsură puternică între pulpe; gâtul îi era uscat şi dureros. Îi era cald, şi o dureau toate. În jurul ei însă totul părea liniştitor. Locul unde se afla era uscat şi cald. Ajunsese oare în rai? O lăsase băiatul acela să moară? De aceea se simţea atât de liniştită şi protejată? Dar în rai se spune că nu există durere, pe câtă vreme ea o simţea.

Îşi deschise ochii. Deasupra ei se boltea un acoperiş de pânză albă. Lângă ea, pe o lădiţă, ardea o lampă cu fitilul coborât. Îşi întinse picioarele atât cât îi permitea durerea dintre ele şi exploră patul. Picioarele ei erau goale, dar cineva o îmbrăcase cu o cămaşă de noapte. Îşi pipăi trupul cu mâinile şi se întrebă de ce avea acea senzaţie ciudată. Apoi îşi dădu seama că era din cauza abdomenului care era dezumflat.

Atunci îi reveniră toate amintirile, ca un val îngrozitor. Frica, durerea, oroarea când văzuse copilul mort, învineţit şi rece, zăcând între picioarele ei, făcură să i se umple ochii de lacrimi.

— Haide, haide, nu mai plânge. Ai plâns ore în şir în timp ce dormeai.

Degetele care ştergeau lacrimile de pe faţa ei erau mari şi roşii, dar îi făceau bine. La fel şi vocea, blândă şi mângâietoare, care-i vorbea.

— Ia, soarbe puţin din supa asta. Am făcut-o dintr-un iepure vânat de băieţi azi-dimineaţă, înainte de a te găsi.

Femeia apropie o lingură de gura ei. Fata sorbi lichidul gros şi îl găsi gustos. Îi era foame.

— Unde sunt? întrebă ea printre înghiţituri.

— În Chervanul nostru. Eu sunt Ma Langston. Cei care te-au găsit sunt băieţii mei. Mai ţii minte ceva? I-ai speriat de moarte, spuse ea, chicotind. Luke le-a povestit tuturor celor din convoi. Ţi-am spus că te aflii într-un convoi de chervane în drum spre Texas?

Toate astea erau prea noi şi prea multe pentru a le putea cuprinde cu mintea dintr-odată, aşa că fata se concentră asupra supei care-i umplea stomacul, caldă, sporind senzaţia de bine şi de siguranţă. De săptămâni întregi tot alergase, plină de teamă că e urmărită, aşa că, în afară de câteva zile, nu se adăpostise nicăieri, ci dormise sub cerul liber, mâncând ceea ce putea găsi prin pădure.

Faţa osoasă, aplecată deasupra ei, era serioasă şi binevoitoare. Puţini ar fi înfruntat-o, dar şi mai puţini ar fi văzut răutate pe ea. Părul rar, şaten încărunţit, era pieptănat pe spate într-un coc pe ceafă. Era o femeie corpolentă, cu un piept voluminos care-i atârna până la brâu. Purta o rochie de bumbac cu imprimeu, decolorată, dar curată. Pielea îi era plină de încreţituri fine, dar obrajii îi erau trandafirii ca ai unei fetiţe, ca şi cum un zeu binevoitor îşi privise opera, apreciase că e prea grosolană şi o dăruise cu obrajii aceia roz pentru a mai îndulci aparenţele.

— Te-ai săturat?

Fata dădu din cap. Ma puse la o parte castronul cu supă.

— Cum te cheamă? întrebă ea, cu o voce mereu mai caldă, ca şi cum s-ar fi temut să n-o deranjeze.

— Lydia.

Sprâncenele lui Ma se ridicară întrebător.

— E foarte drăguţ, aşa în sine, dar nu mai ai şi alt nume? Cine sunt părinţii tăi?

Lydia întoarse capul într-o parte. Îşi aminti faţa mamei ei, aşa cum o ştiuse din fragedă copilărie: frumoasă şi tânără, nu faţa palidă şi golită de expresie a femeii care moare de disperare.

— Doar atât, Lydia, spuse ea, încet. N-am pe nimeni.

Ma rămase pe gânduri. Luă mâna fetei şi o scutură uşor. Când ochii căprui-deschis se întoarseră din nou spre ea, spuse blând:

— Ai născut un copil, Lydia. Unde e tatăl?

— Mort.

— Vai, ce rău îmi pare.

— Mie nu. Mă bucur c-a murit.

Ma rămase perplexă, dar era prea politicoasă şi prea îngrijorată de starea sănătăţii fetei, pentru a insista.

— Cum de te aflai singură în pădure? Unde te duceai?

Lydia scutură cu indiferenţă din umerii ei înguşti:

— Nicăieri. Oriunde. Voiam să mor.

— Doamne sfinte! Eu n-am să te las să mori. Eşti prea drăguţă pentru asta.

Ma trase mai bine pătura peste trupul slăbit, pentru a-şi ascunde emoţia bruscă pe care i-o provocase fata aceasta ciudată.

Îi stârnea mila. Pe faţa ei palidă, chinuită, în lumina lămpii, se citea o întreagă tragedie.

— Noi, Pa şi cu mine, am îngropat băiatul în pădure.

Ochii Lydiei se închiseră. Un băiat. Nici nu observase că era băiat din acea privire singulară pe care i-o aruncase.

— Dacă vrei, putem rămâne în urma convoiului câteva zile ca să poţi merge la mormântul lui, când ai să poţi.

Furioasă, Lydia scutură din cap.

— Nu vreau să-l văd, spuse ea, cu lacrimi în ochi.

Ma o bătu uşor pe mână.

— Îmi dau seama cât suferi. Am avut şapte copii, dar am îngropat doi. E cel mai cumplit lucru pentru o femeie.

„Nu este, se gândi Lydia. „Există lucruri mult mai rele pentru o femeie".

— Acum te las să dormi. Cred c-ai răcit, cât ai zăcut acolo în pădure. Am să rămân lângă tine.

Lydia privi faţa plină de compasiune. Nu putu încă să zâmbească, dar ochii ei exprimau recunoştinţă.

— Mulţumesc.

— Ai destul timp să-mi mulţumeşti, după ce te pui pe picioare.

— Nu pot rămâne cu dumneavoastră. Trebuie... să plec.

— N-ai să poţi pleca nicăieri, deocamdată. Poţi rămâne cu noi cât doreşti. Chiar şi până în Texas.

Lydia vru să se opună. Nu era pregătită să trăiască printre oameni decenţi ca aceştia. Dacă ar şti ce-i cu ea, dacă ar afla...

Închise ochii, cuprinsă de somn.

Mâinile lui o atingeau iar, peste tot. Deschise gura să ţipe, dar palma lui aspră şi sărată i-o închise. Cealaltă mână se înfipse în gulerul bluzei şi i-o sfâşie. Sânii fură storşi de mâna lui barbară, lipicioasă, care îşi extrăgea plăcerea din durere. Fata îşi înfipse dinţii în carnea care îi astupa gura şi fu răsplătită cu o palmă care o făcu să-i ţiuie urechile şi să-i zvâcnească falca. „Potoleşte-te că dacă nu, am să-i spun totul maică-ti. Nu cred că vrei să ştie ce facem noi amândoi, nu? Ar scoate-o complet din minţi. Cred c-ar muri dac-ar şti că trăiesc cu tine, nu-ţi dai seama?"

Nu. Lydia nu voia ca mama ei să afle. Dar cum putea să-l suporte iar? Se afla deja cu şoldurile între pulpele ei, forţându-le să se desfacă. Degetele lui bâjbâiau, brutal şi dureros, căutătoare. Şi din nou, lucrul acela oribil se înfipse în trupul ei. Când degetele ei îi zgâriară faţa, bărbatul râse şi încercă s-o sărute.

„Să ştii că pot să fiu şi eu brutal, dacă asta vrei", mârâi el.

„Nu, nu, suspină ea, luptându-se cu el. Scoate-o. Nu, nu..."

— Lydia, ce ai? Trezeşte-te. E doar un vis urât.

Vocea mângâietoare ajunse în iadul în care fusese azvârlită de coşmar şi o scoase afară, readucând-o în realitatea calmă a chervanului familiei Langston.

Nu faptul că fusese violată de Clancey o chinuia, ci durerea produsă de naşterea copilului rămas de la el. Oh, Doamne, cum să mai poată trăi de acum încolo, cu amintirea acestui viol? Făcuse un copil cu sămânţa lui netrebnică şi nu mai putea trăi în lumea asta.

Ma Langston nu era de acord. Când fata apucă strâns mâneca rochiei uzate a lui Ma, de teama coşmarului, femeia mai vârstnică îi strânse capul la pieptul ei voluminos, murmurând cuvinte mângâietoare.

— A fost doar un vis. Ai puţină febră şi din cauza asta ai coşmaruri, dar nu te teme, nimeni n-o să-ţi facă nici un rău.

Lydia se simţi mai bine. Clancey era mort. Îl văzuse zăcând fără suflare, cu sânge curgându-i din cap pe faţa lui urâtă. De-acum n-o mai putea atinge.

Recunoscătoare, îşi sprijini capul de pieptul lui Ma. Când fu aproape adormită, Ma o lăsă din nou jos, pe perna umflată care i se părea Lydiei ca o pilotă. În ultimele luni, dormise doar pe paturi făcute din ace de pin şi fân. În unele nopţi nu avusese nici măcar atât, mulţumindu-se să doarmă cu capul rezemat de un copac.

O uitare dulce, neagră o atrase din nou în adâncuri, în timp ce Ma continua să-i ţină mâna în mâna ei.

Lydia se trezi în dimineaţa următoare în legănatul chervanului, care străbătea preeria. Cratiţele zdrăngăneau la fiecare învârtire ritmică a roţilor. Clopoţeii, atârnaţi de hamurile de piele, răsunau veseli. Ma strunea caii strigând, punctând fiecare nouă direcţie cu o plesnitură de bici. Aproape cu acelaşi ton, întreţinea un dialog vioi cu unul din copiii ei. Vorbele ei erau când sfătoase, când mustrătoare.

Lydia căută o poziţie mai confortabilă în pat şi întoarse capul. O fată cu păr alb stătea lângă ea, privind-o cu ochii ei albaştri mari şi curioşi.

— Ma, s-a trezit, strigă ea.

Lydia tresări la auzul vocii.

— Fă ce ţi-am spus, veni răspunsul. Nu ne putem opri acum.

Fata se uită din nou la Lydia, care părea speriată.

— Eu sunt Anabeth.

— Pe mine mă cheamă Lydia, spuse ea, cu o voce aspră, simţindu-şi gâtul ca o piatră de moară.

— Ştiu. Ma ne-a spus asta la micul dejun şi ne-a mai spus să nu-ţi mai zicem „fata aia", că ne rupe fălcile. Ţi-e foame?

Lydia răspunse după un moment:

— Nu. Mi-e sete.

— Ma spunea că o să-ţi fie sete din cauza febrei. Am un bidon cu apă şi unul cu ceai.

— Întâi apă.

Lydia bău lacom. Fu surprinsă cât de mult o obosi asta şi se lăsă înapoi pe pernă.

— Poate am să beau puţin ceai mai târziu, spuse ea.

Viaţa şi toate funcţiunile ei erau privite normal de familia Langston. Se simţi stânjenită când Anabeth strecură un lighean sub şoldurile ei ca să poată urina, dar fata se purta blând şi firesc, şi nu părea câtuşi de puţin tulburată de faptul că trebuia să-l deşerte în spatele căruţei.

În timpul pauzei de prânz, când caravana se opri pentru odihna oamenilor şi a animalelor, Ma se urcă în căruţă pentru a schimba ghemul de cârpe pe care îl pusese între pulpele Lydiei.

— Nu mai sângerează aşa rău. Părţile tale femeieşti par să se vindece bine, deşi vei mai avea dureri câteva zile.

Nu exista nimic rău în sinceritatea lui Ma, dar Lydia se simţi totuşi stânjenită că cineva o privea astfel. Era bucuroasă că-i mai rămăsese un dram de sensibilitate, ţinînd cont de locul în care trăise în ultimii zece ani. Mama ei trebuise să-i fi insuflat o anumită doză de rafinament, înainte de a se fi mutat la ferma Russell. Ştia că unii oameni o priveau ca pe o paria. De câte ori se duceau în oraş, din fericire nu prea des, erau urmărite cu priviri răuvoitoare. Lydia nu înţelesese toate cuvintele auzite, dar învăţase să recunoască şi să-i fie groază de expresiile insultătoare.

De multe ori fusese stânjenită şi îi venise să strige că ea şi mama ei nu erau ca aceia din neamul Russell. Erau altfel. Dar cum ar fi crezut-o pe fata aceea murdară şi desculţă, îmbrăcată în zdrenţe? Arăta la fel de rău, ca şi cei din familia Russell, şi deci, era şi ea ridiculizată.

Se pare însă că unii oameni nu se grăbeau chiar atât de mult în aprecieri. Cei din familia Langston, în nici un caz. Nu le păsase de hainele ei murdare, rupte. N-o condamnaseră pentru vina de a avea un copil fără a avea bărbat. O trataseră ca pe o persoană respectabilă.

Ea însă nu se simţea astfel, deşi acesta era lucrul pe care îl dorea mai mult decât orice pe lume. Vor trece, probabil, mulţi ani până să scape de influenţa rea pe care familia Russell o avusese asupra ei, dar merita să încerce, chiar cu preţul de a muri.

În timpul zilei îi cunoscu pe cei din clanul Langston, unul câte unul. Cei doi băieţi care o găsiseră, şi-au băgat timizi capetele în interiorul căruţei, fiind prezentaţi de mama lor.

— El e fiul meu mai în vârstă, Iacob, dar toţi îi spunem Bubba. Celălalt e Luke.

— Mulţumesc că mi-aţi spus, şopti Lydia.

Acum nu-i mai ura că-i salvaseră viaţa. Lucrurile nu mai păreau aşa de sumbre acum, că scăpase de amintirea lui Clancey.

Cei doi băieţi, tunşi scurt, roşiră până la rădăcina părului şi spuseră cu un murmur:

— Pentru puţin.

Anabeth era o fată de doisprezece ani, sprinţară şi energică. Mai erau şi Marynell, Samuel şi Atlanta, la un an diferenţă. Cel mai mic, Micah, abia de împlinise trei ani.

Zeke, luându-şi pălăria de pe capul lui chel, îi spuse în aceeaşi seară:

— Mă bucur să te avem printre noi, domnişoară... Lydia.

Zâmbi şi Lydia observă că avea doar doi dinţi în faţă.

— Regret că vă dau atâta bătaie de cap.

— Deloc, spuse el, liniştitor.

— Am să vă scap de prezenţa mea, îndată ce pot.

Nu ştia unde avea să se ducă sau ce va face, dar nu putea accepta să fie o povară pentru familia asta generoasă, care avea deja atâtea guri de hrănit.

— Lasă, lasă, nu te mai gândi la asta. Fă-te bine şi o rezolvăm noi.

Toţi păreau să aibă aceeaşi atitudine. Lydia se întreba însă ce vor spune ceilalţi membri ai convoiului. Făcuseră, desigur, speculaţii în legătură cu fata care fusese adusă după ce născuse un copil mort în pădure, şi care nu avea bărbat. Ma refuzase să-i primească chiar şi pe cei mai amabili vizitatori care se interesaseră despre „sărmana, nefericita fată", spunînd doar că părea să-şi revină şi că o vor cunoaşte curând.

Prima întâlnire a Lydiei cu altcineva din convoi avu loc în toiul nopţii, când auziră bătăi puternice în obloanele căruţei. Se ridică în şezut, strângând cearceafurile la piept, sigură că înviase Clancey şi venise după ea.

— Stai cuminte, Lydia, spuse Ma, culcând-o înapoi pe pernă.

— Ma Larigston! strigă vocea masculină, impacientată.

Cineva bătu cu pumnul în oblonul de la spate.

— Ma, eşti acolo?

— Focurile iadului! Care eşti ăla de faci atâta gălăgie?

Lydia auzi bombănitul lui Zeke afară. El şi băieţii dormeau afară, înveliţi în pături.

— Zeke, pe Victoria au apucat-o durerile facerii. Poate să vină Ma?

Vocea era joasă, răguşită, anxioasă.

— A început să se simtă rău după cină. Au apucat-o durerile, nu-i vorba de indigestie.

Între timp, Ma ajunsese în spatele chervanului şi dăduse la o parte pânza grea.

— Domnule Coleman? Dumneata eşti? Zici că au apucat-o durerile pe nevasta dumitale? N-am crezut că i-a sosit momentul...

— Nici eu. Este...

Lydia auzi vocea plină de groază a bărbatului.

— E în agonie. Vii?

— Imediat.

Ma se întoarse spre mijlocul căruţei şi îşi căută ghetele pe care le încălţă rapid.

— Stai liniştită, îi spuse ea calm Lydiei, în contrast cu mişcările ei grăbite. Anabeth vine imediat. O să mă cheme urgent, dacă ai nevoie de mine. Se pare c-o să mai avem un copil, adăugă ea, punîndu-şi un şal croşetat pe umerii voinici.

Capitolul 2

Ma nu se întorsese încă în momentul în care convoiul se puse în mişcare în dimineaţa următoare. Se spunea că doamna Coleman încă nu născuse şi că insistase să nu se piardă o zi din cauza ei. Bubba se oferise să mâne chervanul domnului Coleman, în timp ce Zeke, pe acela al familiei Langston.

În absenţa lui Ma, Anabeth, ca fiică mai mare, preluă atribuţiile ei în privinţa gătitului şi îngrijirea celor mici. Se ocupă şi de Lydia cu aceeaşi pricepere detaşată pe care o avea şi mama ei. Lydia era uimită de cunoştinţele fetei în materie de naşteri.

— Îmi pare rău că-ţi dau atâta bătaie de cap, se scuză ea, când Anabeth schimbă pansamentul.

— Şşt! Am făcut-o şi pentru Ma când i-a născut pe ultimii doi fraţi, şi am şi eu ciclu de la zece ani. Nu-i nici o problemă.

Când convoiul se opri la prânz, Ma se întoarse şi le spuse trist că doamna Coleman murise doar cu jumătate de oră în urmă după ce născuse un băiat.

— Era o fiinţă atât de delicată. Domnul Coleman e înnebunit de durere, simţindu-se vinovat că a luat-o cu el în această călătorie. Femeia îi spusese că-i va veni sorocul abia în septembrie, cu mult după ce vom ajunge în Jefferson. Nu-i vina lui, dar moartea ei l-a afectat foarte tare.

— Şi copilul? întrebă Zeke, molfăind un biscuit tare, uscat, la micul dejun.

— E ca o ştiucă. De-abia dacă are viaţă în el să ţipe. Nu m-ar mira să moară chiar azi.

Ma se urcă în chervan pentru a vorbi cu Lydia, care auzise conversaţia lor.

— Tu cum te simţi?

— Bine, doamnă Langston.

— Te rog, spune-mi Ma. Anabeth te-a îngrijit bine? Îmi pare rău că nu pot fi aici, dar băieţelul e într-o stare gravă.

— Nu vă faceţi griji, murmură Lydia. Mă simt bine. Imediat ce mă refac, am să plec.

— Dacă e după mine, n-ai să pleci. Eşti sigură că te simţi bine? Eşti puţin roşie, spuse ea, punînd o mână aspră pe fruntea Lydiei. Mai ai febră. Am să-i spun lui Anabeth să-ţi pună o cârpă udă pe frunte până după-amiază.

Lydia avea o nouă problemă, dar nu vru s-o mai împovăreze pe Ma, aşa că nu-i spuse nimic despre sânii ei umflaţi şi dureroşi. Toată ziua moţăi, convoiul fiind oprit din respect pentru durerea lui Coleman. Anabeth o hrăni cu multă tragere de inimă, deşi în grabă. Trebuiau să se adune toţi, după cină, pentru a o îngropa pe doamna Coleman.

Asupra întregului convoi se aşternu tăcerea. Lydia zăcea în pat privind la acoperişul de pânză tare al chervanului. Nu auzi nimic din ritualul de înmormântare, în afară de cântecul „Stâncă a timpurilor". Spre surprinderea ei, îngăimă şi ea cuvintele. De când nu mai fusese la biserică? Zece, doisprezece ani? Şi totuşi, îşi amintea cuvintele imnului. Asta îi făcea plăcere. Adormi zâmbind şi nu se trezi nici măcar atunci când clanul Langston se întoarse sumbru la căruţă.

Ziua următoare trecu întocmai ca şi precedenta, dar Lydia nu se simţi mai rău. Sânii ei ajunseseră ca două baloane sub cămaşa de noapte şi ea încerca să-i ascundă ori de câte ori Anabeth o îngrijea, sau îi aducea mâncare, sau apă. Îi simţea pulsând şi gata să plesnească. Se uită şi rămase alarmată, când văzu sfârcurile roşii şi umflate. Erau atât de sensibile, încât până şi cămaşa o deranja.

Ma era încă ocupată cu noul născut şi nu se întoarse decât mult după ce copiii şi Zeke îşi aşternuseră paturile sub chervan. Anabeth, Marynell şi Atlanta dormeau toate duse în partea cealaltă a chervanului. Lydia era trează, neliniştită şi avea dureri. Gemea uşor, când Ma se urcă, obosită, lângă ea.

— Doamne sfinte, Lydia, ce s-a întâmplat? Sărăcuţa!

Ma se aplecă asupra ei.

— Îmi pare rău... pieptul...

Ma desfăcu imediat nasturii cămăşii şi privi sânii umflaţi ai Lydiei.

— Doamne iartă-mă, nu ştiu unde mi-a fost capul. Normal că ai lapte şi te doare, dacă n-ai copil...

Se întrerupse brusc şi îşi lăsă capul pe un umăr cu mişcarea rapidă a unei vrăbii care tocmai a văzut o sârmă.

— Hai, Lydia, vino cu mine.

— Unde? întrebă Lydia, în timp ce Ma trăgea păturile de pe ea şi o ajuta să se ridice, fără brutalitate, dar eficient. N-am cu ce să mă îmbrac.

— Nu contează, răspunse Ma, gâfâind, apucând-o pe sub braţe şi ridicând-o în şezut. Tu ai lapte şi n-ai pe cine alăpta, iar copilul ăla moare de foame. Are nevoie de doică.

Ma hotărâse s-o ducă acolo, la copilul acela, care plângea neîncetat de două zile. Sunetele acelea sfâşietoare se auzeau chiar şi acum, răsunînd pe deasupra convoiului adormit. Ma o ducea acelui omuleţ cu vocea lui iritantă.

Lydia nu voia să meargă; nu voia să fie privită de oameni curioşi care se întrebau de ce născuse singură în pădure. După atmosfera plăcută şi paşnică din căruţă, îi era teamă să plece.

Se părea însă că nu avea de ales. Ma aruncă un şal pe umerii ei şi o împinse blând în jos pe scăriţa din spate a chervanului.

— Decât cu pantofii ăia, mai bine mergi desculţă, deocamdată. Vezi să nu calci pe vreo piatră.

Şocul din clipa în care atinse pământul, după atâtea zile, o făcu să tresară, provocându-i dureri în sânii care atârnau liberi sub cămaşa de noapte, singurul ei veşmânt, în afară de şalul de pe umeri. Părul îl era nepieptănat, un ghem de fire încâlcite. Ma spălase sângele şi scurgerea dintre pulpele ei, dar corpul îi era nespălat de multe zile. Era murdată peste tot.

Călcâiele i se înfigeau în pământul moale, umed, protestând.

— Te rog, Ma, nu vreau să mă vadă cineva.

— Prostii, spuse Ma, energic, aproape trăgând-o de braţ, spre singurul chervan din convoi în care ardea o lumină. Poţi salva viaţa micuţului. Nimeni n-o să se sinchisească de cum arăţi.

Dar nu era aşa. Lydia ştia că nu-i aşa. O mai insultaseră şi alţii. Ştia cât de răi pot fi oamenii.

— Domnule Grayson, strigă Ma, cu voce scăzută, când ajunseră lângă chervanul luminat, dând la o parte pânza care acoperea intrarea, ajută-mă puţin.

O împinse pe Lydia de la spate, în sus, iar fata nu avu încotro şi trebui să se urce în chervan. Pielea strânsă dintre pulpele ei se întinse dureros făcând-o să ezite. Atunci, o pereche de braţe puternice, în mâneci albastre, se întinse spre ea şi o ajută să urce. Ma o urmă imediat.

Se iscă un moment de confuzie în clipa în care toţi trei, străini unul faţă de celălalt, se pomeniră faţă în faţă. Bărbatul, cu păr cărunt, privea uimit fata din faţa lui. Femeia slabă de lângă el deschise gura surprinsă. Lydia plecă ochii pentru a evita privirea lor.

— Acesta e domnul Grayson, şeful convoiului, o informă Ma.

Lydia rămase cu capul plecat privindu-şi picioarele desculţe pe podeaua de scânduri a chervanului, şi dădu doar din cap, în semn că auzise.

— Îar aceasta e doamna Leona Watkins, continuă Ma, în şoaptă, din respect pentru omul aşezat pe un scăunel, cu capul îngropat în mâini şi coatele proptite pe genunchi.

Doamna Watkins fu aceea care rupse tăcerea.

— Cine Dumnezeu... şi de ce umblă pe aici despuiată în felul ăsta? Aha, asta-i fata pe care au găsit-o băieţii dumitale şi au adus-o în convoi. Trebuie să spun că sunt surprinsă c-ai adus o... astfel de persoană aici, mai ales într-un moment ca ăsta. Ăsta-i un priveghi, nu...

— Poate că nu, replică Ma, pe un ton care arăta clar antipatia ei pentru cealaltă femeie. Domnule Grayson, fata asta a avut un copil alaltăieri. Are lapte. M-am gândit că dacă micuţul domnului Coleman ar putea suge...

— Oh, Doamne! exclamă doamna Watkins, cu un aer nefericit.

Pe sub gene, Lydia văzu femeia ridicând o mână descărnată spre pieptul ei slab şi apucându-şi rochia ca pentru a îndepărta un spirit rău.

Ma nu fu intimidată de dezaprobarea Leonei Watkins şi continuă, adresându-se şefului de convoi:

— Micuţul ar putea supravieţui dacă l-ar alăpta Lydia.

Doamna Watkins interveni, înainte ca domnul Grayson să poată spune ceva. Pentru că se stârni o discuţie aprinsă, Lydia cercetă interiorul chervanului atât cât îi permitea poziţia ei periferică. Pilotele, puse grămadă într-un colţ, erau din material mai bun decât cele ale familiei Langston. Una avea benzi de satin în componenţa ţesăturii, Mai era acolo o pereche de ghete elegante din piele albă de ied, cu butoni, aşezată lângă o lădiţă cu vase de porţelan.

Ochii ei se aventurară mai departe şi dădură de o pereche de cizme negre. Depărtate una de alta, cizmele erau înalte până la genunchi, strângând două gambe lungi. Erau scorojite, dar de cea mai bună calitate, şi două picioare lungi şi bine formate. Tocurile erau înalte de vreo doi centimetri şi făcute din lemn vopsit în negru. Bărbatul care purta acele cizme trebuia să fie înalt, judecând după lungimea pe care o avea fluierul piciorului.

— Eu îţi spun că nu e bine, spuse doamna Watkins, ale cărei obiecţii crescuseră în înălţime şi intensitate.

O mână, ca o gheară, o prinse de bărbie ridicându-i capul, cu o mişcare bruscă. Privea acum o faţă descărnată şi fără viaţă. Era îngustă şi brăzdată de riduri. Nasul îi era ascuţit şi drept ca o lamă de cuţit. Buzele, făcute pungă de prea multe ori, în semn de dezaprobare, erau în centrul unei reţele de riduri. Ochii se potriveau cu vocea: cercetători şi răi.

— Uitaţi-vă la ea. E o vagaboandă. Se vede de la o poştă. Probabil că-i o... prostituată – Dumnezeu să mă ierte că am rostit cuvântul ăsta – care a

făcut un copil. Posibil să-l fi omorât ea însăşi ca să scape de el. Mă îndoiesc c-a ştiut vreodată cine e tatăl copilului.

Năucită de tot ce spunea femeia, Lydia o privea fără să scoată un cuvânt. Apoi spuse, abia respirând:

— Nu!

— Doamnă Watkins, vă rog, interveni domnul Grayson, cu diplomaţie.

Era un om cu suflet caritabil, deşi era înclinat să-i dea dreptate femeii Watkins, de data asta. Tânăra femeie avea, într- adevăr, ceva sălbatic în ea. Nu exista nici un strop de rafinament nici în modul de a se îmbrăca, nici în modul neruşinat în care îi susţinea privirea, cu ochii ei căprui neobişnuiţi.

— Nu-i deloc aşa! strigă Ma. Dar chiar dacă ar fi, Leona Watkins, cine altcineva din convoi ar putea hrăni copilul? Dumneata?

— Eu? Niciodată!

— Chiar aşa, întări Ma. Probabil că n-ai stors niciodată nici un strop de lapte din ţâţele alea veştejite ale...

— Ma, te rog, spuse Grayson, obosit.

Ochii Leonei Watkins luceau, aprinşi de furie, dar nu spuse nimic, luându-şi o ţinută semeaţă, ciupindu-se de nas cu dispreţ faţă de întreaga situaţie.

Ma o ignoră.

— Domnule Grayson, e de datoria dumitale să ai grijă de fiecare viaţă din acest convoi, inclusiv de cea a băiatului de acolo. Ascultă-l. Din douăzeci de familii, singura femeie care are lapte îşi hrăneşte gemenii ei. Lydia e singura speranţă pentru acest copil. Ei, ce zici? Vrei să-i salvezi viaţa sau să-l laşi să moară?

Leona Watkins îşi încrucişă braţele pe piept cu un gest plin de dispreţ. Îşi declina orice responsabilitate faţă de consecinţe, în caz că Grayson accepta să facă ceea ce-i propunea energica Ma Langston. Întotdeauna o considerase extrem de vulgară şi acum avea dovada.

— Singura părere care contează este aceea a domnului Coleman, spuse Hal Grayson. Ross, tu ce spui? Vrei să-ţi alăpteze fiul şi să-l salveze?

Lydia le întoarse spatele. Nu-i păsa ce credeau ei despre ea. Îndată ce se va simţi bine, avea să se ducă într-un loc unde n-o cunoştea nimeni, şi să înceapă o viaţă nouă, fără nici un trecut. Inconştient, se apropiase de locul unde pruncul zăcea într-o ladă de mere goală, căptuşită cu flanel. Tocmai se uita la bulgărul de viaţă ce se chinuia, când auzi mişcările lui Coleman Care se ridică în picioare.

Lydia era cu spatele la el, când acesta, ridicându-şi capul, se uită la fata care declanşase acea dispută şi îl deranjase din gândurile lui triste, din cauza morţii Victoriei. Bărbatul îi observă întâi părul, o veritabilă încâlceală de bucle şi frunze uscate, şi Dumnezeu mai ştie ce, printre ele. Ce fel de femeie este

aceea care umblă cu părul nelegat, în primul rând? Doar un singur gen, după câte ştia el.

Din spate arăta extrem de subţirică în cămaşa ei de noapte. Gleznele ce ieşeau de sub ea erau mici; picioarele erau şi ele mici. Şi murdare. Doamne. N-avea nevoie de această arătare, după clipele dureroase pe care le trăise.

— Nu vreau ca fata asta să se atingă de copilul meu, mormăi el, cu dezgust. Vă rog să plecaţi, toţi, şi să ne lăsaţi în pace. Dacă e să moară, lăsaţi-l să moară în pace.

— Slavă Domnului că mai există şi oameni cu mintea întreagă.

— Lasă gura! se răsti Ma la Leona Watkins, dând-o la o parte pentru a se apropia de Ross. Pari un om rezonabil, domnule Coleman. De ce nu vrei s-o laşi pe Lydia să-ţi hrănească fiul, cel puţin să încerce să-i salveze viaţa? O să moară de foame.

— Am încercat totul, spuse Ross, impacientat, trecându-şi degetele prin părul lui negru şi des, cu un sentiment de frustrare. Nu vrea să bea lapte de vacă din biberon, nici apa cu zahăr pe care i-am dat-o azi-noapte.

— Are nevoie de lapte matern. Şi fata asta are din belşug.

— Oh, Doamne! exclamă Leona Watkins.

Ross se uită din nou la fată. Stătea între el şi lumina palidă a lămpii, conturându-şi liniile corpului prin cămaşa subţire. Sânii ei păreau, într-adevăr, grei, voluptuoşi, ceea ce îi displăcea. De ce se fâţâia pe acolo doar în cămaşă de noapte? Chiar dacă era slăbită după naştere, nici o femeie decentă nu s-ar arăta altora, mai ales bărbaţilor, în ţinuta asta. Buzele lui se răsfrânseră cu repulsie, întrebându-se din ce bordel fusese culeasă. Victoria ar fi fost îngrozită s-o vadă.

— N-am să las copilul Victoriei să fie hrănit de o vagaboandă, spuse el, încordat.

— N-ai de unde să ştii asta.

— E o lepădătură! strigă el.

Furia pe care o purtase în suflet, împotriva tuturor, de la pierderea nemeritată a Victoriei, erupsese în cele din urmă. Fata era ţapul ispăşitor.

— Nu ştii cine e, nu ştii de unde e. Numai un anumit gen de femeie face un copil fără un bărbat care să aibă grijă de ea.

— Asta a fost cândva. După război, însă, nu. Mai ales de când ţara mişună de renegaţi, neisprăviţi şi yankei care cred că tot ce se află în sud, inclusiv oamenii, le aparţin. Nu ştim prin ce a trecut. Adu-ţi aminte că şi-a pierdut copilul acum două zile.

Lydiei nu-i păsa de această dispută. Atenţia ei fusese subjugată de copil. Pielea lui avea o paloare anormală. Lydia nu mai văzuse un nou-născut, în afară de al ei propriu. Acesta era încă şi mai mic şi puţinătatea trupului său o alarma. Putea oare să-l mai salveze?

Degetele lui, strânse în pumni, erau aproape străvezii. Avea ochii închişi şi respiraţia îi era scurtă, superficială. Stomacul i se ridica, tresăltând. Plânsetul lui era întrerupt, ca şi cum trebuia să facă pauze pentru a respira, dar era continuu. Pentru Lydia, era ca un cântec al lui Lorelei, o atrăgea inexorabil.

Simţi o zvâcnire în adâncul trupului, ceva similar contracţiilor naşterii, dar fără durere, inima părea să i se dilate apăsându-i sânii deja umflaţi, care, la rândul lor, îi dădeau înţepături, nu datorită scurgerii laptelui, ci din lipsa unui sugar. Simţea o nevoie de a aduce alinare maternă.

Îi privea, fără să-şi dea seama că se mişcă, în timp ce degetele ei îi atingeau obrazul neted. Apoi mâna ei alunecă sub capul pe care îl putea cuprinde uşor în palmă. Cu mişcări uşoare, de teama de a nu-i face vreun rău, îşi strecură cealaltă mână sub şalele lui şi îl scoase din lădiţă. Privindu-i faţa încreţită, congestionată, se aşeză pe un scăunel cu trei picioare.

Picioruşele copilului se zbătură, izbind-o în stomac. Lydia îl întoarse pe o parte cuibărindu-l în braţe. Capul micuţ se ridică şi faţa zbârcită se lipi de sânul plin. Lydia privea hipnotizată, uimită cum gura lui, ca un cioc de pasăre, se întoarse spre ea. Era deschisă şi căuta ceva.

Senină, ridică mâna la primul nasture al cămăşii de noapte şi îl descheie. Urmă al doilea şi apoi ceilalţi, până când reuşi să-şi dezgolească un umăr şi apoi sânul. Cu mâna liberă, îşi ridică sânul spre faţa copilului. Gura lui se deschise, căută, bâjbâi, şi, în cele din urmă, găsi sfârcul. Copilul se aruncă asupra lui imediat şi începu să sugă lacom.

Întreruperea bruscă a plânsetelor puse imediat capăt disputei din căruţă. Ross simţi că i se frânge inima. Primul lui gând fu acela că fiul lui murise. Se întoarse aşteptându-se să-l vadă nemişcat, dar priveliştea care se înfăţişa ochilor lui alarmaţi îl umplu de uimire.

Fata îi ţinea fiul în poală, iar acesta sugea de zor din sânul generos. La gura lui lacomă se formaseră bule de lapte. Fata se aplecă uşor asupra copilului, împingând sânul mai adânc în gura lui. Ross nu-i putea vedea faţa din cauza părului buclat care-o acoperea.

— Priviţi, izbucni Ma, cu satisfacţie, cred că asta spune tot. Domnule Grayson, nu vreţi s-o conduceţi pe Leona înapoi la căruţa ei? Rămân eu aici s-o instalez pe Lydia.

— S-o instalezi! ţipă Leona. Doar n-o să stea aici în căruţa domnului Coleman. N-ar fi decent.

— Hai, doamnă Watkins, spuse Hal Grayson.

Era nerăbdător să meargă la culcare. Nu mai era mult până la ziuă şi moartea doamnei Coleman aruncase o umbră neplăcută asupra călătoriei spre Texas. Nu ţinuse cu tot dinadinsul să fie şeful convoiului, dar fusese ales de ceilalţi şi voia să arate că aceia care îi acordaseră încredere nu vor fi dezamăgiţi.

— O să punem lucrurile la punct mâine dimineaţă. Sunt convins că nu se va întâmpla nimic indecent până atunci, spuse el, trăgând, practic, femeia jos din căruţă.

După plecarea lor, Ma se uită la Ross Coleman care privea fata cu o expresie aspră, neîndrăznind nici să respire, gândindu-se ce va face omul din faţa ei. Părea un bărbat simpatic, destul de prietenos şi o tratase pe soţia lui de parcă ar fi fost regina din Saba.

Exista însă o anumită tulburare în ochii lui, ceea ce o făcea pe Ma să creadă că omul simţea mai mult decât lăsa să se vadă. Se mişca un pic prea repede, ochii lui erau puţin prea pătrunzători şi vioi pentru a nu trăda că omul văzuse destule în viaţa lui, pentru a se mai mira de ceva. În clipa asta, arăta ca unul care se luptă cu sine, pentru că fiecare din muşchii lui fin conturaţi erau întinşi sub pielea feţei.

Ross îşi forţă picioarele să păşească pe podeaua căruţei, plină de tot felul de lucruri. Fiul lui se hrănea lacom. Nu mai plângea. Fata asta de pripas, străină, îi ţinea fiul în braţe şi îl alăpta, iar el, Ross, stătea acolo lăsând-o. Ce ar spune Victoria dacă ar vedea?

Ross se înfioră când se gândi la modul cum corpul ei se răsucea, se zvârcolea şi transpira, la suspinul ei din clipa în care îşi dăduse duhul, exact în clipa în care fiul ei îşi făcea intrarea în lume. Nu, nici o altă femeie, mai ales una de o moralitate îndoielnică, n-avea să crească fiul Victoriei Gentry-Coleman. Ar fi un sacrilegiu. Cum ar mai putea trăi el, dacă ar lăsa să se întâmple aşa ceva? Dar cum ar mai putea trăi, dacă şi-ar lăsa fiul să moară, din cauza unui principiu?

Torturat de decizia pe care trebuia s-o ia, se lăsă pe vine în faţa scăunelului şi privi la gura fiului său care sugea avid din sânul acesta generos, a cărui singură imperfecţiune erau vinişoarele albastre ce se îndreptau ca nişte râuri, spre sfârcul întunecat. Ross era fascinat şi fu obligat să facă un efort pentru a-şi ridica ochii spre faţa femeii.

Îi privi pleoapele ridicându-se încet, extrem de încet. Ecranul gros fu, în sfârşit, ridicat şi în momentul următor ochii lui priveau direct în ochii ei. Reacţia fiecăruia fu aceea de surpriză şi intensitate, deşi se străduiră amândoi să nu se trădeze.

Ross simţi că se cufundă într-un ocean de feminitate care îl înconjura, îi umplea nările, gâtul. Femeia personifica senzualitatea pură. Iar el se scălda în ea, şi, având în vedere recenta moarte a soţiei sale, detesta asta. Se strădui să iasă din această feminitate, aşa cum cineva caută aerul într-o groapă cu nisip mişcător. Când putu din nou să respire normal, încercă s-o evalueze cu o detaşare forţată.

Ochii ei erau încadraţi de gene şaten cu vârfuri aurii. Irisul era de culoarea *Bourbonului* vechi, acela scump, care alunecă pe gât şi se încolăceşte

în stomac într-o îmbrăţişare fierbinte. Aveau aproape aceeaşi culoare neobişnuită ca şi părul ei ciufulit, care, după părerea lui, caracteriza firea ei sălbatică.

Pielea ei era albă, dar arăta de parcă fusese expusă prea mult la soare. Pe nasul ei frumos, deşi un pic cam prea îndrăzneţ, exista un nor de pistrui. Gura ei îl tulbura însă cel mai mult. Buza inferioară, cărnoasă, atrăgea atenţia, şi un bărbat ar fi trebuit să fie mort să n-o observe. El nici măcar nu încercă, ci o privi îndelung sperând că o va face să se ruşineze de senzualitatea gurii ei. Fata însă scoase limba şi îşi umezi acea buză seducătoare. Ross simţi din nou că i se strânge stomacul şi îşi mută privirea spre ochii ei.

Fata nu părea câtuşi de puţin ruşinată de condiţia ei sau de faptul că stătea acolo cu sânii expuşi privirii lui, în cazul în care acesta dorea să se uite – ceea ce el îşi jură sieşi că n-o făcuse. Ochii ei îndrăzneţi îl studiau tot atât de atent cum o făcuse şi el. Nu bătu ruşinoasă din gene, nu plecă timidă capul şi nici nu arătă vreun semn de sfială.

Era o prostituată. Născută să fie asta. Coleman cunoscuse prea multe ca ea, pentru a nu recunoaşte semnele, pentru a nu vedea provocarea tăcută mijind în ochii ei, pentru a nu simţi sângele fierbinte care-i curgea prin vene. Era exact opusul blândei, aristocratei Victoria. Şi ăsta era un motiv suficient pentru a o dispreţui.

Lydia îşi spunea că dacă expresia aceea de dispreţ s-ar îndulci puţin, ar fi cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată. În orice caz, era unul dintre cei mai interesanţi. Simţise o uşoară sufocare când ochii lor se întâlniseră prima oară, şi nu-şi dădea seama de unde îi venea această nervozitate.

Bărbatul era nebărbierit. Obrazul îi era acoperit cu ţepi negri. O mustaţă neagră, deasă se curba deasupra buzei superioare. Buza inferioară era dreaptă şi fermă acum, în timp ce o privea pătrunzător cu ochii lui verzi.

Ochii. Îi privi cu atenţie. Erau de un gen rar. Foarte verzi, aşa cum nu mai văzuse până atunci, şi erau încadraţi de gene scurte, negre, care se adunau în mănunchiuri ţepoase. Era tentată să-şi treacă degetul peste ele să vadă dacă erau umede, aşa după cum păreau. Sprâncenele lui erau stufoase şi intimidante.

Părul negru ca noaptea, fără alte umbre sau nuanţe, îi era ondulat, cu bucle care se încovoiau pe după ureche şi pe gulerul cămăşii.

Statura lui părea enormă, aşa, cum stătea acolo în faţa ei, dar Lydia nu se uită la corpul lui. Corpurile bărbaţilor o îngrozeau, îi stârneau repulsie, şi felul aspru în care o privea nu era deloc de natură să-i domolească frica. Chiar atunci când îi privi, ochii lui se îngustară ameninţători, ca şi cum ar fi plănuit o pedeapsă severă. Pentru ce anume, îşi imagina. Ochii ei ezitară o clipă înainte de a-i lăsa în jos asupra copilului, care continua să sugă.

— Lydia, e momentul să schimbi sânul, spuse Ma, blând, reuşind să se strecoare între ea şi tatăl copilului.

— Ce? întrebă fata, cu o voce răguşită.

Bărbatul o deranja. Nu aşa cum o făcuse Clancey, dar o deranja, totuşi. Când se ridică şi se îndepărtă de ea, silueta lui imensă păru că umple interiorul căruţei. Atmosfera deveni deodată sufocantă şi Lydia simţi că se înăbuşă, ca şi copilul puţin mai înainte.

— Întâi un sân, apoi celălalt. Astfel, scurgerea laptelui se echilibrează.

Ma ridică copilul din braţele Lydiei. Gura lui se fixase ca o ventuză de sfârc şi când fu îndepărtat, copilul începu să plângă iar. Când se simţi din nou cuibărit pe celălalt braţ, se aruncă asupra sânului oferit, imediat.

Un râs spontan, fericit se răspândi în interiorul chervanului. Lydia îşi aruncă părul pe spate şi râse răguşit. Ochii ei reflectau lumina lămpii. Străluceau ca nişte picături de whisky străbătute de razele soarelui. Apoi întâlniră ochii lui Ross şi întreaga lor strălucire se stinse. Bărbatul o privea ostil din celălalt capăt al căruţei.

— După ce termini cu flăcăul, am să te aranjez pentru noapte, spuse Ma, uitându-se radioasă spre fată şi copil.

— Nu poate rămâne aici. După ce termină, te rog s-o scoţi afară.

Vocea bărbatului tăie aerul din căruţă cu precizia unei lame.

Ma se întoarse spre Ross, cu pumnii strâns înfipţi în şolduri.

— Nu crezi c-o să-i fie foame iar, domnule Coleman? Ce-ai vrea să facem? S-o aducem tocmai din partea cealaltă a taberei de fiecare dată când copilul trebuie hrănit? Sau vrei să-l aduci dumneata personal? Mi se pare cam prea multă bătaie de cap inutilă, ca să nu mai vorbim de ce va îndura micuţul. Nu mă deranjează s-o primesc pe Lydia şi aş fi primit-o chiar şi cu copil, dacă ar fi trăit, dar n-am să-l ţin la mine pe fiul dumitale, când aici e atâta spaţiu şi linişte, termină ea, bosumflată.

Ross îşi îndreptă corpul cu demnitate, dar trebui să-şi aplece capul şi umerii pentru a putea sta drept în căruţă.

— N-aveam intenţia să apelez la mila dumitale pentru fiul meu, dar fata nu poate rămâne aici.

— O cheamă Lydia, spuse Ma. Şi de ce, mă rog, nu poate sta aici? Cine o să vadă de băiat în timpul zilei? Dumneata pleci la vânătoare sau în cercetare. Şi mai conduci şi echipa. Cine o să aibă grijă de el, dacă se îmbolnăveşte, hai?

Domnul Coleman îşi prinse colţul mustăţii cu dinţii, rumegând-o, şi continuă cu obiecţiunile.

— Nici măcar nu e curată.

— E drept că nu e. A născut singură, în pădure. Cât de curată ar trebui să fie? Iar eu n-am spălat-o pentru că a avut febră şi n-aveam chef să mai moară cineva. Dacă te referi cumva la faptul că sângerează, să ştii că la fel ar fi fost şi

cu soţia aceea drăguţă şi decentă, a dumitale. O să se oprească într-o zi-două, şi până atunci eu sau Anabeth o să venim s-o îngrijim.

Lydia stătea cu capul aplecat asupra copilului, arzând toată din cauza acestei discuţii penibile. Cuvintele fără ocolişuri ale lui Ma păreau să-l fi redus la tăcere pe Coleman, întrucât acesta nu mai spunea nimic. Tensiunea din căruţă crescuse. Bărbatul radia antipatie, aşa cum pietrele radiază căldură în timpul iernii.

În cele din urmă, copilul se sătură. Lydia îşi acoperi pieptul şi urmă sfaturile date de Ma despre cum să-l facă să râgâie. Copilul scoase un râgâit vârtos.

Ross privea scena cu o furie crescândă, dar neputincioasă. Cine ştie câţi bărbaţi primise în patul ei, şi acum, priveşte la ea, făcând-o pe femeia decentă care-şi alăptează copilul. Copilul lui. Şi al Victoriei. Dar ce putea face? Fiul lui trebuia să trăiască. Era singura legătură cu femeia pe care o iubise atât de mult.

Tuşi, inutil de tare.

— Bine, să rămână. Temporar. Îndată ce voi găsi un mijloc să-l hrănesc şi să-l îngrijesc eu însumi, afară cu ea. E clar? Aici nu-i spital de caritate. În plus, nu vreau ca o femeie ca ea să se ocupe de copilul Victoriei. Îmi pare rău de propriul ei copil, dar, probabil, că e mai bine c-a murit. Fata, ori e prostituată, cum spune doamna Watkins, ori una care şi-a dezonorat familia, sau a fugit de la bărbatul ei. În orice caz, nu-i genul de femeie în seama căreia să-mi las copilul. Dacă n-ar fi o chestiune de viaţă şi de moarte, n-aş lăsa-o. Ei, acum că ştii condiţiile, mai vrei să rămâi? o întrebă el pe fata aplecată asupra pruncului adormit.

Lydia îşi ridică fruntea şi întâlni privirea ochilor lui verzi.

— Cum se numeşte copilul?

Ross fu descumpănit de întrebarea ei blândă.

— Ăăă... Lee. L-am botezat Lee.

Lydia îi zâmbi copilului, strângându-l mai aproape. Mâna ei îi netezi creştetul, acoperit de fire negre.

— Lee, murmură ea, drăgăstos.

Privind în sus spre tatăl copilului, cu o expresie paşnică, spuse:

— Am să mă ocup de Lee atât timp cât va avea nevoie de mine, domnule Coleman... Chiar dacă va trebui să suport oameni ca dumneavoastră, adăugă ea cu emfază după câteva clipe.

Capitolul 3

„Să suport oameni ca dumneavoastră. Să suport oameni ca dumneavoastră".

Ross trase furios de hamuri în timp ce cuvintele reverberau în creierul lui. „Cine naiba crede ea că este de-şi permite să-i vorbească astfel?" Bătu cu palma crupa calului ca şi cum ar fi vrut să spună că furia lui nu era îndreptată asupra cailor care trăgeau căruţa.

Se întoarse la focul pe care îl aţâţase cu câteva minute mai devreme, la prima îmbujorare a cerului înspre răsărit. Cafeaua încă nu fierbea. Până atunci, avusese obiceiul ca în fiecare dimineaţă să facă focul, să pună de cafea şi chiar să prăjească slănina, astfel încât Victoria să mai poată dormi puţin. Nu era obişnuită să se scoale devreme şi cu atât mai puţin să-şi pregătească micul dejun, iar zilele lungi şi obositoare de mers în chervan îi slăbiseră puterile.

Ross rămase cu ochii la focul care trosnea, întrebându-se pentru a suta oară de ce îl minţise Victoria. Îi spusese că era gravidă doar în câteva luni şi nu va naşte decât după ce vor fi ajuns în Texas. Datorită supleţei corpului ei, minciuna fusese credibilă. Dar, după numai câteva săptămâni de călătorie, abdomenul umflat o dăduse de gol. Chiar şi atunci când Ross se mirase de cât de repede îi crescuse burta, iar ea recunoscuse umilă că sarcina era mai avansată decât îi spusese, tot nu-şi dăduse seama cât de aproape era naşterea. Lee fusese născut cu câteva săptămâni înainte de termen. Rămânea totuşi faptul că Victoria îl minţise pentru a face aşa cum voise ea.

Nu înţelegea de ce nu voise ca tatăl ei să ştie de copil. Vance Gentry, tatăl ei, se chinuise mult până acceptase căsătoria ei cu un argat al său. Dar de ce naiba nu fusese complet sinceră cu el, cu propriul ei soţ?

Ross apucă ibricul emailat şi turnă puţină cafea într-o cană de tablă. În călătorie, prefera acest gen de vase ceştilor de porţelan pe care Victoria insistase să le ia cu ei. Sorbind din cafeaua fierbinte, îşi lăsă mintea să-i rătăcească.

Nu, lui Vance Gentry nu-i picase bine faptul că fiica lui se îndrăgostise de omul pe care-l angajase la grajduri, voise s-o mărite cu un bărbat de condiţie bună, la fel ca a ei. Numai că bărbaţi la o vârstă acceptabilă pentru căsătorie nu prea se găseau printre familiile bune din sud, datorită războiului. Victoria era fericită de alegerea făcută şi, cu trecerea timpului, toţi cei de la fermă se obişnuiseră cu ideea că Ross Coleman este soţul ei. Toţi, afară de Vance. Nu-şi arăta niciodată ostilitatea, dar resentimentele lui faţă de ginerele său nu puteau fi mascate.

Victoria îşi dăduse seama de asta. De aceea aşteptase până când tatăl ei plecase să cumpere nişte cai în Virginia, pentru a-i spune lui Ross că va avea un copil. Când el îi vorbise de pământurile din Texas, ea îi dăduse ideea de a porni la drum înainte de întoarcerea tatălui ei. Ross fusese îngrijorat în legătură

cu sarcina şi cu copilul, dar Victoria îl asigurase că mai era destul timp până la naştere. Şi iată, copilul se născuse. Avea copilul, dar n-o mai avea pe Victoria.

Victoria nu mai exista. Încerca să-şi imagineze care va fi viaţa lui fără ea; intrase în ea atât de neaşteptat şi o părăsise atât de brusc. Victoria îi fusese dăruită pentru a-i fi apoi luată cu răutate. În viaţa lui de acum, nu va mai exista nici lumină, nici râs, nici dragoste. Nu-i va mai vedea niciodată faţa, nu-i va mai atinge părul, n-o va mai auzi cântând. Era irevocabil pierdută şi nu era sigur că se va putea împăca vreodată cu ideea asta. Dar va trebui, de dragul lui Lee. Soţii îşi pierd soţiile la naştere pretutindeni şi, totuşi, supravieţuiesc. O să supravieţuiască şi el. Fiul său va avea parte de o viaţă frumoasă. Doar el şi Lee. Amândoi singuri. Adică, nu chiar.

Acum mai era şi fata asta.

Dădu cafeaua pe gât şi îşi turnă o nouă porţie, când Bubba Langston se lăsă pe vine lângă el.

— 'Mneaţa, Ross.

Bubba se simţise matur şi important când Coleman, pe care el îl considera că are tot ceea ce trebuie să aibă un bărbat, îi dăduse voie să-i spună pe numele mic.

— 'N-ţa, Bubba, răspunse Ross, laconic, cu gândurile la ale lui.

— Ce zici, o să plouă?

Norii în formare se oglindiră în ochii verzi care-l priveau.

— S-ar putea. Sper să nu. Sunt sătul de ploaie. Ne ţine în loc.

Bubba îşi drese glasul.

— Îmi... ăă... pare rău de pierderea soţiei, Ross.

Ross dădu din cap.

— Cafea?

Fără să mai aştepte răspunsul băiatului, luă o altă cană şi turnă cafea.

Băură în tăcere. Tabăra începea să revină la viaţă. Fumul lemnelor se vălătucea în aerul umed. Zornăitul hamurilor şi fornăitul cailor, conversaţiile şoptite dintre soţi înainte de trezirea copiilor, clinchetul vaselor de metal umpleau atmosfera cu zgomotele binecunoscute şi liniştitoare. Acest lucru era reconfortant. Ross simţi că totul în viaţa lui îi devenise deodată străin.

— Ai văzut caii? întrebă Ross.

— Bineînţeles. Le-am dus sacul cu grăunţe, aşa cum m-ai învăţat.

— Mulţumesc, Bubba, spuse Ross, zâmbind pentru prima oară.

Se întrebă ce s-ar fi ales de el dacă ar fi avut un bărbat pe care să-l admire, când era copil. Poate că n-ar fi fost astfel. Unii se nasc răi, făcuţi să tragă cu ghearele şi cu dinţii de viaţă. Când Victoria Gentry se îndrăgostise de el şi îl luase de bărbat, crezuse că i se oferise o a doua şansă în viaţă. Gata, destul cu norocul celor făcuţi să piardă.

— Mă bucur că te afli în convoiul ăsta şi mă ajuţi să îngrijesc de cai. Ei sunt tot ce am pentru a pune bazele unei herghelii, odată ajunşi în Texas.

Părul alb al băiatului fu răscolit de vânt.

— Să ştii, Ross, că aş fi făcut-o şi fără să mă plăteşti. Voluntar. Pa vrea să fiu fermier ca el. E hotărât să găsească un loc potrivit în Texas care să nu fie inundat în fiecare an, cum se întâmpla în Tennessee. Eu nu vreau să fiu fermier. Aş vrea mai curând să mă ocup de cai, ca tine, Ross, spuse băiatul, turnîndu-şi o nouă cafea, mândru că idolul său îl urmărea atent. Tu cum ai început?

Conversaţia cu băiatul îi distrăgea atenţia de la necazurile lui. În timp ce vorbea, tăie felii de slănină din halca de porc sărată.

— Păi, am fost rănit...

— În război? întrebă Bubba, cu ochii măriţi.

Ochii lui Ross deveniră duri şi reci în timp ce privea fără să vadă spre pădurea deasă care înconjura tabăra. Vocea îi era joasă şi amară, când răspunse:

— Nu, un fel de accident.

Ross aruncă slănina în grăsimea fierbinte. Aceasta sfârâi şi se umflă.

— Un bătrân, zis John Sachs, m-a găsit şi m-a dus la coliba lui. Era acolo sus în munţi. Sachs era un sihastru. M-a îngrijit şi m-am făcut bine – Ross râse – mai mult cu alcoolul pe care-l distila. Când am putut să lucrez, mi-a spus să cobor în vale şi să mă duc la unul Vance Gentry, care avea una dintre cele mai bune ferme de cai din Tennessee. M-am angajat la el şi m-am însurat cu Victoria.

— Şi pe urmă bătrânul Sachs ţi-a vândut pământul din Texas.

Ross îl privi pe băiat cu ochii înveseliţi.

— Ţi-am mai spus asta?

— Da, Dar îmi place să mi-o mai spui.

— Bătrânul Sachs luptase în bătălia de la San Jacinto. Republica Texas îi răsplătise pe luptători dându-le pământ. Dar el s-a întors în Tennessee şi n-a mai avut niciodată tentaţia de a se duce să-l revendice.

Ross era măcinat de gândul că o fâşie de pământ bogat din ţinutul Texasului de est stătea nefolosită. Se temuse, de asemenea, că el şi Victoria vor trăi veşnic sub influenţa tatălui ei, dacă nu vor pleca. În plus, Ross voia un loc al lui propriu, un loc unde să-şi crească propriii lui cai de rasă, unde ar putea respira mai uşor, când s-ar întâlni cu străinii.

Se oferise să cumpere pământul de la bătrânul pustnic. Acesta râsese şi apoi, pur şi simplu, îi înmâna- se hârtia pe care i-o trimisese guvernul Texasului, cu ani în urmă.

— Vreau să mor aici, în coliba asta, fiule, spuse el. N-am nevoie de pământul ăla. M-am dus în Texas dintr-o toană. Războiul a fost pentru mine o bătaie şi o distracţie grozavă. Dacă-l vrei, e al tău.

Când îi vorbise Victoriei despre mutarea lor, ea arătase mai mult entuziasm decât se aşteptase. La început, voise să se ducă el înainte, să vadă pământul, să ridice o casă şi apoi să trimită pe cineva s-o aducă împreună cu copilul. Ea însă ţinuse morţiş să plece împreună.

— E mai bine să ne despărţim de tata amândoi odată. Hai să intrăm şi noi în convoiul de chervane care se organizează în ţinutul McMinn.

Ross se gândise şi el să facă asta. Călătoria în grup era mai sigură. În plus, era mai avantajos să te cari cu lucrurile de acasă decât să le cumperi acolo. Oamenii începuseră să dea năvală în Texas şi nu prea aveai de unde cumpăra cele necesare.

Victoria privise totul ca pe o mare aventură şi voise să ţină în secret plecarea lor. Avuseseră o discuţie, Ross însă nu fusese de acord ca tatăl ei să afle abia la întoarcerea acasă că plecaseră fără să-i spună un cuvânt.

— Te rog, Ross. Tata va găsi o mie de motive ca să nu plecăm, mai ales dacă află de copil. N-o să ne lase niciodată să plecăm.

Ross puse o felie de slănină între doi biscuiţi şi-i dădu sandvişul lui Bubba.

— Am economisit destui bani din salariu pentru a cumpăra caii cu care vreau să încep. Acum îi am pe Lucky şi cinci dintre cele mai frumoase iepe.

— Da, grozave, confirmă Bubba, cu gura plină.

— Mulţumită îngrijirii primite de la tine în fiecare seară, continuă Ross, Lucky e nebun după iepele astea.

Tânărul se înroşi la auzul laudei. Zâmbeau unul la altul camaradereşte, când auziră plânsetul gălăgios al copilului în interiorul căruţei.

La auzul ţipetelor, Ross îşi trecu mâna peste frunte. Prin pânza tare a coviltirului, răzbătură murmure blânde, materne. Apoi se aşternu tăcerea. Bubba se uită cercetător la Ross, a cărui expresie devenise întunecată, ameninţătoare, în timp ce privea spre căruţă.

— Fata aia... Lydia. Ma spunea c-o să stea în căruţa ta şi se va ocupa de copil, de-acum încolo.

Buzele de sub mustaţa neagră se subţiară.

— Aşa se pare.

Nervos şi supărat, Ross îşi dădu seama că trebuie să-şi îndrepte acea energie în altă direcţie, altfel va exploda. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre spatele căruţei. Deschizând o traistă, scoase o oglindă, un brici, un pămătuf şi un castron de bărbierit şi le puse pe mica platformă de la spatele căruţei, apoi îşi băgă gulerul cămăşii în interior. Pusese apă la încălzit într-un vas lângă foc. Înmuie pămătuful în apa fierbinte, apoi în castronel şi începu să

facă spumă. O puse apoi pe faţă şi începu s-o răzuie cu mişcări scurte ale briciului. Bubba privea cu invidie.

— Era total pierdută când am găsit-o eu şi Luke, spuse el, ca să facă conversaţie.

— Da?

Ross spălă briciul în apă, apoi îşi întoarse faţa într-o parte, pentru a se vedea mai bine în oglinda pe care o agăţase de un cui.

— Da. Zăcea în ploaie, palidă şi nemişcată, de parcă era moartă.

Falca bărbierită se încordă.

— Acum plesneşte de sănătate.

Ross voia din răsputeri să uite imaginea sânilor ei sub lumina lămpii. Culoarea aurie, neobişnuită din ochii ei, îl vrăjise ca să nu- i uite. Îşi comandă trupului să uite, dar acesta nu voia. Se manifesta chiar şi acum.

Originea lui se făcea simţită. Nu era decent să se gândească la trupul fetei în timp ce nevastă-sa nici nu se răcise bine în mormânt. Fir-ar al dracu'! Asta-i când eşti copilul din flori al unei târfe. Indiferent cu câţi oameni respectabili te-ai asocia, indiferent cât de fină e femeia cu care te-ai însurat, mai curând sau mai târziu, chiar şi când nu vrei, poftele din trupul tău pun stăpânire pe tine. Nu te poţi îndepărta de originea ta, oricât ai fugi de repede.

Fusese de ajuns să se uite la una ca târfa aia din căruţă, pentru a-şi pierde orice control, ca pilitura de fier atrasă de un magnet. Pretenţia lui că ar fi mai bun decât era în realitate se dusese dracului. Şi el se trăgea din oameni fără căpătâi, ca şi ea, numai că el reuşise să-şi depăşească condiţia. Şi al dracului să fie dacă se va lăsa el din nou antrenat în acest gen de viaţă. De ea sau de oricine altcineva.

Copilul scânci şi Ross îşi dădu seama că era momentul schimbării sânului. Mâna îi tremură. Se tăie cu briciul şi înjură în barbă. Bubba îşi schimbă nervos greutatea de pe un picior pe altul, întrebându-se ce putuse să spună pentru a produce cuta aceea dintre sprâncenele lui Ross. Nu-l văzuse niciodată atât de enervat. Desigur, omului tocmai îi murise nevasta. Acesta era probabil motivul supărării de pe faţa lui, în momentul în care îşi îndoi genunchii pentru a se vedea mai bine în oglindă.

— Când crezi c-o să ajungem la Mississippi, Ross?

— Peste vreo săptămână.

— L-ai văzut vreodată?

— De multe ori.

Ross îşi şterse faţa cu un prosop aspru şi aruncă apa folosită. Şterse atent briciul şi împachetă toate uneltele de bărbierit înapoi în traista de pânză. Aparatul de ras din argint fusese darul Victoriei la ultimul Crăciun. Încercă să se gândească la asta, ignorând voit cântecul de leagăn care se auzea din căruţă.

— Eu nu l-am văzut niciodată. Abia aştept să-l văd. Ross îi aruncă o privire binevoitoare, relaxîndu-se puţin.

— Merită să-l vezi.

Băiatul radia.

— Vrei să mân eu căruţa azi?

Ross aruncă o privire rapidă spre căruţă.

— Da, ţi-aş fi recunoscător. Dacă părinţii tăi n-o să aibă nevoie de tine.

— Nuu. Poate să mâne Luke, dacă Ma e ocupată.

— Atunci am să plec la vânătoare cu Lucky. Am mâncat numai ceea ce mi-au adus alţii de când...

Făcu o pauză, cu faţa întunecată brusc de tristeţe.

— Trebuie să fac rost de ceva carne.

— Mă duc să le spun alor mei. Mă întorc, Ross. Bubba porni în goană traversând tabăra în direcţia căruţei familiei Langston, unde Ma dădea ordine ca un sergent de instrucţie.

Ross privi spatele căruţei. Pânza tare era lăsată. Coborâse din căruţă în seara precedentă, în clipa în care Ma o aranja pe fată în patul pe care îl împărţise cu Victoria. De atunci, nu mai intrase înăuntru.

Dormise înfăşurat în pături sub căruţă, folosind şaua drept pernă. Nu asta îl deranja. Dormise în felul acesta mai în toţi anii de când devenise adult. Ceea ce nu putea tolera era gândul că fata aia dormea în patul în care dormise el cu Victoria şi în care aceasta murise.

Nu credea că ar putea suporta să se uite la Lydia, dar al dracului să fie, dacă o va lăsa pe neruşinata asta cu limba ei ascuţită să-l gonească din propriile lui acareturi. Hotărât şi furios, dădu la o parte flapsurile de pânză şi se urcă în căruţă.

Lydia dormea. Lee se vedea doar ca un bulgăre de carne ghemuit între braţul şi sânul ei. Sub pânza uşoară care-i acoperea, pieptul ei se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Părul îi era împrăştiat în jurul capului într-o încâlcitură de bucle.

Doar n-o să stea acum ca prostul să se holbeze la ea, dacă nu s-a trezit încă. Dacă voia să meargă la vânătoare, avea nevoie de gloanţe. Făcu oarecare zgomot căutând cutia cu gloanţe, deşi ştia precis unde era. Răsturnă cutia în palmă şi băgă câteva gloanţe în buzunarul cămăşii.

Când se întoarse, fata se uita la el. Stătea nemişcată, tăcută şi al dracu' de enervantă. Avea senzaţia că el era intrusul şi nu ea. Furios, luă o basma din ladă şi şi-o legă în jurul gâtului. Ea continua să stea nemişcată. De ce nu zicea nimic? Nici seara trecută nu vorbise prea mult. O fi proastă ca noaptea.

Când nu mai putu suporta privirea aceea intensă, tăcută, întrebă nervos:

— Vrei puţină cafea?

Fata dădu din cap, deranjând buclele care îi încadrau faţa.

— Da!

Îi păru rău c-o întrebase şi se dădu jos. Nu voise să fie nici măcar cordial, cu atât mai puţin s-o slugărească aşa ca o servitoare. Ridicând nervos ibricul, vărsă lichidul fierbinte într-o cană de metal. Câteva picături îi căzură pe mână, dându-i un motiv serios să înjure îndelung şi vulgar. Se simţi mai bine. Făcuse eforturi mari să nu mai înjure de când Victoria Gentry îi acordase atenţie prima oară, în timp ce aranja fânul în grajdul tatălui ei.

Stăpânindu-şi temperamentul, duse cana în căruţă, aplecându-se pentru a-şi potrivi înălţimea, şi i-o întinse fetei.

Lydia îşi umezi buzele cu limba.

— Poate ar trebui să-l ţineţi puţin pe Lee. Mi-e teamă să nu vărs cafeaua pe el.

Ross privi întâi la cana de cafea aburindă, apoi la copil, apoi la fata care zăcea întinsă pe pat. Nu se simţise niciodată mai stângaci şi mai neajutorat în viaţa lui, poate cu excepţia momentului când luase masa prima oară cu Victoria şi cu tatăl ei, în sufrageria lor elegantă. Dar nici măcar atunci nu simţise că braţele i se lungesc deodată şi că mâinile au crescut prea mari.

Bombănind înjurături, puse cana alături şi se aplecă îndoind un genunchi, pentru a-şi ridica fiul.

Rămase însă înlemnit, cu mâinile întinse fără să le poată mişca, când privirea îi căzu asupra copilului adormit. Era imposibil să-l ia pe Lee fără s-o atingă pe fată.

Lydia păru să-şi dea seama de asta în acelaşi moment pentru că ochii ei se ridicară drept în ochii lui. În clipa următoare însă, privirea ei coborî din nou. Încercă să se îndepărteze de copil, să creeze o distanţă între ei, dar trupul lui mic se rostogoli lipindu-se din nou de ea.

La naiba! Aşa o să fie mereu? O s-o lase să-l enerveze în propria lui locuinţă? Ross întinse mâinile brusc. Una se îndreptă spre spatele copilului, cealaltă se strecură între ea şi capul lui Lee. Încheieturile degetelor lui se afundară în carnea voluptuoasă a sânilor ei. Fruntea lui Ross se acoperi de sudoare. Ridică iute copilul şi se întoarse cu spatele.

— Stai, spuse ea, blând.

Ross privi în urmă. În graba lui, apucase şi cămaşa ei de noapte, împreună cu pătura lui Lee, Pânza stătea întinsă pe pieptul ei, conturând şi scoţând în relief sfârcurile mari, întunecate. Ross rămase hipnotizat.

Lydia întinse mâna şi trase de cămaşă, eliberând-o dintre degetele lui, care nu se puteau desface de teamă că-l vor scăpa pe Lee. Când, în cele din urmă, cămaşa fu eliberată, Ross se îndreptă spre unul dintre scăunele şi se aşeză. De fapt, nu se aşeză, ci mai degrabă, căzu pe scăunel, tremurând din tot corpul.

— Grăbeşte-te şi bea cafeaua, mormăi el, supărat, fără să se uite la ea ca să n-o vadă ridicându-se în şezut.

Lydia avu o uşoară ezitare, datorită senzaţiei de întindere dintre picioarele ei, dar durerea scădea de la o zi la alta. În dimineaţa asta, nu mai avea nici febră. Recunoscătoare, întinse mâna după cana de cafea pe care Coleman o pusese alături şi sorbi din ea, privindu-l peste marginea ei. Ross se uita la fiul lui adormit, cu o expresie care-i îmblânzea faţa aspră.

— A dormit toată noaptea, spuse ea, încet.

— Cred că nu l-am auzit până în zori.

— S-a trezit flămând.

Vocea ei era veselă şi Ross îşi ridică ochii pentru a se uita la ea. Se priviră o clipă stânjeniţi.

— E ud, nu?

Ross chicoti uşor când ridică copilul şi văzu pata de pe pantalonii lui.

— Da.

— Nu ştiu cum să-l schimb. Cred că Ma poate să-mi arate. Ai scutece?

Ross rămase un moment perplex.

— Nu ştiu... o să mă uit. Poate Victoria – făcu o pauză rostindu-i numele – le-a pus pe undeva.

— Îmi pare rău de soţia dumitale, spuse Lydia, sorbind din cană.

Ochii lui o priviră întunecaţi şi dur înainte de a se fixa din nou asupra copilului. Îşi trecu un deget peste fruntea lui Lee. Mâna lui era aproape de două ori mai mare decât faţa copilului şi părea neagră în comparaţie cu pielea de un roşu spălăcit.

— Te întrebi acum de ce a trebuit să moară soţia dumitale şi nu eu, nu-i aşa?

Capul lui negru se ridică brusc. Mişcarea fusese atât de neaşteptată încât copilul tresări, speriat, înainte de a se cuibări din nou în braţele tatălui său. Ross se simţi ruşinat de faptul că ea îi ghicise gândurile, dar nu putea să-i ceară scuze pentru ele. În loc să nege, în faţa evidenţei, îi răspunse cu o întrebare:

— De ce te-ai dus să naşti acolo singură, în pădure?

— N-aveam unde să mă duc. Acolo m-au apucat durerile.

Răspunsul ei îl supără. Nu era drept ca Victoria să zacă în mormânt, în timp ce femeia asta care nu făcea nici cât degetul ei mic să-i crească copilul. Simţea că-i ard măruntaiele.

— De cine fugi? De poliţie?

— Nu! strigă ea, şocată.

— Bărbat?

Lydia îşi feri ochii.

— N-am avut niciodată bărbat.

Ross scoase un mormăit.

În adâncul ochilor ei păreau că ard văpăi, când îl privi din nou. Cum îndrăznea el să stea acolo şi s-o judece! Cum putea să ştie el cât suferise? O mai degradase o dată un bărbat. De data asta nu se va lăsa.

— Aţi spus aseară, domnule Coleman, că e mai bine că mi-a murit copilul. Aveaţi dreptate. A fost mai bine. Şi era mai bine dacă muream şi eu. Doream asta. Dar n-am murit.

Lydia îşi ridică bărbia făcând să-i joace buclele în jurul feţei.

— Oricum, eu sunt aici, iar soţia dumitale nu e. Probabil că Dumnezeu a aranjat să fie aşa. Nici eu n-am avut de ales mai mult ca dumneata. Micuţul Lee are nevoie de o mamă şi voi fi eu aceea.

— Ai să-l alăptezi, şi atâta tot. A avut mamă.

— Dar e moartă.

Ross se ridică de pe scaun cu un rânjet pe buze. Aşa cum învăţase din relaţiile ei cu Clancey, Lydia se lipi de oblonul căruţei şi îşi acoperi capul cu mâinile.

— Nu, te rog!

— Ce dracu'...?

— Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Ma, poruncitor, urcându-se în căruţă. Faceţi o zarvă de ştie tot convoiul. Leona Watkins e înnebunită la gândul că aţi petrecut noaptea împreună...

— Am dormit sub căruţă, spuse Ross printre dinţi. „Fata a crezut c-am s-o lovesc!" se gândi el.

— Asta ştiu, replică Ma. Şi la fel şi ceilalţi, pentru că am avut grijă să li se spună. Acum lasă-l la mine pe ăl mic. E de mirare că nu i-ai rupt gâtul, după cum îl ţii.

Ma îl luă pe Lee de la tatăl lui.

— Şi de ce stă Lydia aşa ghemuită, de parcă ar fi bătută? îl întrebă ea pe Ross.

Gura lui Ross se strânse, buzele întinse, subţiate luară o expresie dură.

— Lydia, ce-i cu tine? o întrebă Ma.

Lydia, ruşinată că părea o laşă, răspunse moale:

— Nimic.

Ma o privi atent, apoi se întoarse spre Ross şi îl cercetă de sus până jos, într-o tăcere plină de reproş.

— Dă-te jos de aici. Anabeth şi cu mine ne vom ocupa de Lydia. Bubba spunea că o să mâne el caii astăzi, pentru că vrei să pleci la vânătoare, şi cinstit, cred că-i o idee bună. O să te mai limpezească la cap. Hai, întinde-o.

Puţini erau cei ce refuzau s-o asculte pe Ma. Ross aruncă o privire grea spre fată, care nu mai părea terorizată, ci îl privea obosită, apoi coborî. Ajuns

jos, îşi îndesă pălăria pe cap, aruncă şaua pe un umăr, puşca pe celălalt şi porni spre locul unde fuseseră priponiţi caii în timpul nopţii.

Cei doi băieţi Langston îl urmăriră cu privirea, când, o clipă mai târziu, Ross se îndepărtă călare pe armăsarul lui puternic, traversând pajiştea spre pădurea deasă.

— Ştii ce cred eu? îl întrebă Luke pe fratele lui.

— Nu, şi nici nu-mi pasă, dar sunt sigur că o să-mi spui, totuşi.

Bubba urmări gânditor călăreţul şi calul care se micşorau, îndepărtându-se. Văzuse şi el expresia aceea sălbatică de pe faţa eroului său.

— S-ar putea să ai dreptate, Luke, s-ar putea să ai dreptate...

„... iar seara, după cină, se plimbau prin tabără, ţinîndu-se de mână, oprindu-se să vorbească cu oamenii, de parcă ar fi fost la un picnic şi nu într-o caravană de căruţe".

Lydia stătea întinsă pe saltea şi asculta pălăvrăgeala lui Anabeth. Fata scotea lucrurile personale ale Victoriei Coleman dintr-un bufet cu sertare şi le împacheta într-un cufăr. Ma îi dăduse sarcina asta, pentru a-i face mai mult loc Lydiei şi copilului în căruţă. Ross consimţise bombănind.

„Tot ce spune şi face este cu resentiment”, se gândi Lydia, cu un suspin de oboseală. În ultimele trei zile stătuse în căruţă, pentru a-şi reveni şi a-l hrăni pe Lee. Anabeth stătu cu ea în timpul zilei. Ma venea s-o vadă în fiecare dimineaţă şi îi aducea mâncare în fiecare seară. Ross vâna şi pentru familia Langston, în schimbul gătitului. Nu mânca niciodată în căruţă cu Lydia, care îl vedea destul de rar. Îşi făcea de lucru în convoi, plecând în cercetare sau se ocupa de caii altor oameni care-l respectau pentru cunoştinţele lui. Bubba îi mâna căruţa. Când urca în căruţă, evita s-o privească. Dacă arunca o privire în direcţia ei, aceasta era răuvoitoare.

Lydia atribuia atitudinea lui ostilă durerii. Suporta greu pierderea soţiei. Trebuie să fi fost ceva de capul ei. O adevărată doamnă, după descrierea lui Anabeth.

— Uneori, când soarele strălucea puternic, stătea cu umbrela ei dantelată deschisă, pe capră.

Anabeth deschise umbrela roz din mătase cu dantelă. Lydia nu mai văzuse niciodată un lucru atât de drăguţ. Regretă când fata o închise şi o puse în cufăr.

— Şi se plimbau, vorbind în şoaptă, ca şi cum tot ceea ce spuneau ar fi fost un mare secret.

Anabeth se întrerupse şi suspină adânc.

— Dacă domnul Coleman m-ar privi cum o privea pe ea, m-aş topi pe loc.

Lydia nu-şi putea închipui nimic plăcut, după privirile pe care Ross le arunca în direcţia ei. Nu-şi putea imagina nimic plăcut între bărbat şi femeie. Dar, din când în când, îşi amintea cum era când trăia tatăl ei adevărat.

Locuiseră în oraş, într-o casă mare, cu ferestre largi şi perdele croşetate. Mama şi tata râdeau împreună deseori. Duminica, atunci când îşi vizitau vecinii, tata îi ţinea mâna mamei. Îşi amintea asta, pentru că îl despărţea ea şi le lua mâinile într-ale ei. Atunci ei o ridicau de la pământ, jucându-se. Lydia se gândea că poate bărbaţii nu le fac întotdeauna rău femeilor.

Anabeth continuă:

— Pielea doamnei Coleman era netedă şi albă ca smântâna proaspătă. Era drăguţă, cu ochii ăia ai ei mari căprui. Avea părul ca mătasea porumbului, la fel de moale. Şi nu era niciodată nepieptănată. Lydia ridică mâna atingându-şi părul. În dimineaţa de după mutarea ei în căruţa lui Coleman, Ma şi Anabeth o îmbăiaseră. O frecaseră până ce pielea i se înroşise şi o ustura. Avuseseră mult de furcă să-i scoată gunoaiele din păr. În ziua următoare, reuşiseră s-o spele pe cap. Dar părul ei n-avea să semene niciodată cu mătasea porumbului.

Coleman fusese surprins s-o vadă spălată şi pieptănată, când urcase în căruţă să-şi ia o cămaşă, în seara aceea, dar nu spusese nimic. Scosese doar un mârâit.

Dacă era obişnuit cu un păr ca mătasea porumbului, atunci părul ei trebuie să-l fi şocat. Fără nici un motiv, asta o sâcâia foarte mult.

— Ai obosit? întrebă Anabeth, când observă că atenţia ascultătoarei scăzuse. Ma spunea că dacă oboseşti şi ţi se face somn, să-mi ţin gura şi să te las să te odihneşti.

Lydia râse. Îi simpatiza pe Langstoni, dar mai ales pe fata asta care era atât de deschisă şi sinceră... şi tolerantă.

— Nu, nu sunt obosită. Am dormit destul în ultimele zile, ca să-mi ajungă toată viaţa. Dar Lee o să se trezească în curând, flămând ca un lup.

Se uită în lada pe care o foloseau în chip de leagăn, şi bătu uşor cu palma spatele copilului. Era un miracol cât de mult îl iubea. După ce murise mama ei, Lydia se îndoia că va mai putea iubi vreodată pe altcineva. Poate că iubea copilul pentru că era tatăl dependent de ea şi nu-i putea face rău. Iar el nu se putea să n-o iubească.

Căruţele se opriseră exact când Lee termină de supt. Lydia îşi încheia cămaşa. Afară, Bubba mână caii obosiţi pentru a forma cercul. Imediat ce-i opri, Ma urcă în căruţă.

— Ce-ai zice să cobori? o întrebă ea pe Lydia.

Capitolul 4

— Adică să mă scol? Să ies din căruţă? întrebă Lydia, emoţionată.

Singurul contact pe care îl avusese cu ceilalţi membri ai convoiului fusese cu domnul Grayson şi doamna Watkins. Nu se simţea în stare să înfrunte privirile şi dispreţul celorlalţi.

— Nu poţi?

— Ba da, răspunse Lydia, prudent, dar n-am haine.

— Ţi-am adus eu, spuse Ma, aruncându-i o legătură. Sunt ale lui Anabeth şi poate nu ţi se potrivesc exact, dar va trebui să le îmbraci, altfel va trebui să umbli veşnic în cămaşa aia de noapte.

Lydia se ridică în picioare, clătinîndu-se, dar imediat ieşi din apă şi fu îmbrăcată cu ciorapi bine cârpiţi, pantalonaşi şi jupon.

— Eşti cât o vrăbiuţă, spuse Ma, cu reproş, privind şoldurile şi pulpele zvelte ale Lydiei. Nu ştiu cum ai putut să faci copilul ăla.

Nu era însă acelaşi lucru cu sânii. Corsajul rochiei nu se putea închide peste ei.

— Fir-ar al naibii, spuse Ma, supărată. O să încheiem nasturii cât de sus se poate.

Lydia simţea că plesneşte în timp ce o strângeau să încapă în rochie, dar cel puţin acum era îmbrăcată.

Luke dăduse cu cremă neagră pe pantofii ei şi schimbase şireturile. Lydia se aşeză pe scăunel să-i încheie în timp ce Anabeth se ocupa de păr.

— Uite ce drăguţă s-a făcut, spuse Ma, mândră, încrucişându-şi braţele pe abdomen, şi admirându-şi opera.

— Domnul Coleman mi-a adus găinuşa pe care a vânat-o azi şi am şi pus-o la foc. Ar fi o plăcere pentru el să vină la căruţa lui şi să vadă că-l aşteaptă o masă copioasă, nu crezi? El se ocupă de caii ăia ai lui. De ce nu muţi patul lui Lee în fundul căruţei, ca să stai puţin afară? Aerul proaspăt o să-ţi facă bine.

Timidă, Lydia se lăsă condusă afară. Fu uimită de activitatea din tabără. Sunetele pe care le tot auzea de vreo săptămână căpătară acum un contur.. Văzu femei aplecate deasupra focurilor şi cuptoarelor portabile, pregătind masa de seară; bărbaţi care deshămau şi frecau caii, aducând lemne sau apă; copii care se jucau şi strigau, alergându-se printre oiştile căruţelor.

— Uite-l pe Luke care-ţi aduce apă de izvor, spuse Ma, care organizase bine lucrurile. Ce-ar fi să pui ibricul de cafea la foc? Sunt sigură că domnul Coleman va aprecia asta.

— Da, aşa am să fac, spuse Lydia, inimoasă.

Activitatea era binevenită. Oamenii începuseră s-o observe. Era conştientă de semnele şi privirile speculative pe care le schimbau între ei, de conversaţiile în surdină.

— Trebuie să mă ocup de cina noastră acum, dar dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă, spuse Ma.

Lydia rămase singură. Se apucă să aţâţe focul, apoi mestecă în mâncarea frumos mirositoare, făcu cafeaua şi se ocupă de Lee. Când nu mai avu ce face, se aşeză pe scăunelul pe care Luke îl scosese din căruţă şi rămase cu privirea aţintită asupra focului. Pentru nimic în lume n-ar fi ridicat ochii să întâlnească privirile curioase aruncate în direcţia ei.

Aşa o găsi Ross. Rămase mut de uimire când o văzu stând acolo, ocupată cu cina. În soarele de sfârşit de după-amiază, părul ei roşcat părea cuprins de flăcări. Avea obrajii îmbujoraţi datorită focului şi emoţiei. Silueta ei era mult mai zveltă decât îşi imaginase el. Cămaşa largă ascunsese oasele delicate şi curbele moi. Putea fi luată drept un copil, stând acolo la ordinul părinţilor. Până când se întoarse spre el. În clipa aceea, iluzia dispăru. Era femeie.

Când îl auzi apropiindu-se, Lydia sări în sus de pe scăunel, trântindu-l în clipa în care se răsuci. O secundă, ochii lor se întâlniră, încrucişându-se. În ochii ei se citea provocarea. Ai lui erau lucioşi de parcă tocmai primise o lovitură năucitoare şi nu ştia de unde.

Gâtul ei era uşor arcuit pentru a-l putea privi. Era lung şi subţire şi avea o fragilitate care îl îndemna să-l atingă. Începând de la baza lui, unde o venă pulsa nebuneşte, privirea lui nu se putu abţine să nu coboare spre adâncitura dintre sânii ei. Pânze, aţe, nasturi erau întinse periculos pentru a putea cuprinde pieptul ei bogat, matern. Îi era al dracului de greu să-şi îndepărteze privirea de la ea.

Mâna ei se ridică şi flutură stânjenită în dreptul nasturelui de sus care-i captase atenţia lui Ross.

— Ma s-a gândit că am nevoie de puţin aer.

— Unde-i Lee?

Era furios foc şi asta se simţea în vocea lui. Era furios pentru că fata arăta decent şi nu ca o stricată, aşa cum era el sigur că este, şi pentru că, preţ de o clipă, fusese bucuros s-o vadă aşteptându-l. Se rugă la Dumnezeu să nu-şi amintească gura lui Lee sugând din sfârcul sânului, se rugă să nu-şi amintească culoarea pielii ei. Se strădui să nu se mai gândească la whisky-ul limpede, arăzător, de fiecare dată când se uita în ochii ei. Cel mai înnebunitor era ticul ei nervos de a-şi trece limba peste colţul buzelor, de fiecare dată când vorbea.

— Lee e acolo, spuse ea, arătând spre spatele căruţei, unde copilul dormea în patul lui improvizat. Pot să-l aud dacă plânge.

Îşi tamponă palmele pe poalele rochiei de pânză bleu şi speră că bărbatul n-avea s-o certe acolo, unde putea să-l audă toată lumea. Pentru că mai mult ca sigur, i-ar fi răspuns şi ea tot cu ţipete şi s-ar fi făcut şi mai mult de râs.

Ross se apropie de ladă şi se uită înăuntru. Un zâmbet tăcut făcu să i se răsfrângă buzele. Uşor, bătu cu palma fundul ridicat al copilului. Lee prefera să doarmă pe burtă cu genunchii îndoiţi sub el.

Când se întoarse, o văzu pe Lydia zâmbindu-i drăgăstos copilului. Ochii lor se întâlniră din nou, scurt, apoi îşi mutară privirile în altă parte.

— Cafeaua e gata, spuse ea, arătând spre foc.

— Mulţumesc.

Scoase lasoul atârnat de umăr şi îl puse într-un cui de pe oblonul căruţei. Puşca o rezemă de roată. Îşi scoase centura cu pistolul, desfăcând şnurul legat de pulpă. Lydia nu mai văzuse un bărbat care să poarte pistolul ancorat de picior în acel mod. Privindu-l cum îl desprinde de pe şold, avu o senzaţie ciudată în stomac.

Atentă să nu verse o picătură, deşi mâinile îl tremurau, Lydia turnă o cană de cafea şi i-o înmână bărbatului. Degetele lui erau lungi şi suple, puternice, încheieturile erau acoperite cu păr negru, care abia se vedea pe pielea lui bronzată. Îşi retrase repede mâna după ce bărbatul luă cana şi o strânse nervoasă în cealaltă mână.

— Miroase bine mâncarea.

— Ma a făcut-o.

— A, da? Oricum, miroase bine.

— Da.

Nu se uitau unul la altul. Ross termină cafeaua în tăcere. Zgomotul taberei continua în jur, dar ei nu-l mai percepeau, dureros conştienţi de prezenţa lor faţă în faţă.

— Cred că trebuie să mă spăl, spuse el, în cele din urmă.

— Luke a adus apă de la Izvor. Mâncarea va fi gata imediat.

Ross se duse în spatele căruţei şi turnă apă în lighean. Scoţându-şi cămaşa, se întrebă de ce transpiră atât de mult. Se spălă de mai multe ori pe cap şi pe piept, dar pielea lui refuza să se răcorească.

Lydia ascultă clipocitul apei până când Marynell şi Atlanta Langston veniră la ea, în fugă. În mâna mică, transpirată, a lui Marynell se afla un mănunchi de flori de câmp.

— Ţi-am adus nişte flori, Lydia, spuse Marynell, cu un zâmbet ştirb.

Cu două zile înainte, îi arătase Lydiei dintele sângerând pe care Zeke i-l scosese mai devreme.

— Ce drăguţe! exclamă Lydia, luând buchetul umed, de flori sălbatice, din mâna întinsă a fetiţei.

— Miroase-le, o îndemnă Marynell, împingând florile sub nasul Lydiei.

— Au miros plăcut, ciripi timida Atlanta.

Ştia ce puseseră fetele la cale, dar nu voia să le strice plăcerea. Apropie una din flori de nas, prefăcându-se că miroase. Când îndepărtă floarea, polenul galben îi rămase lipit de nas. Fetele râseră fericite.

— Te-am păcălit, te-am păcălit, intonară ele.

— Ah, vai! Ce mi-aţi făcut!

Lydia îşi aminti că odată, ea şi mama ei se jucaseră în felul acela. De atunci nu mai avusese cu cine să se joace. Acum îi făcu plăcere. Începu să-şi frece nasul, pentru a şterge polenul ca o mâzgă.

— Ar fi drăguţ să prinzi florile de rochie, spuse Marynell. Nu-i aşa, Atlanta? întrebă ea, împungând-o în coaste.

— Sigur.

— Da, cred că ar sta bine.

Lydia desfăcu primul nasture, pe care Ma reuşise să-l încheie. Respira mai uşor, dar era alarmată de porţiunea din piept care umfla ţesătura. Punînd codiţele florilor în butonieră, florile umplură spaţiul atrăgător, acoperind parţial deschizătura.

Dacă s-ar fi privit în oglindă, ar fi văzut câtă senzualitate adăugaseră florile ţinutei ei. Dar nu şi-ar fi dat seama de aceasta. Avusese bărbat, făcuse un copil, dar în chestiuni romantice era complet neştiutoare. Viaţa sexuală îi fusese impusă cu forţa. Nu era o femeie care să-şi dorească asta.

Ross, aflat încă de partea cealaltă a căruţei, auzea pălăvrăgeala, dar era furat de propriile lui gânduri. Fusese plăcut impresionat când se întorsese şi găsise mâncarea pe foc şi cafea proaspăt fiartă, dar fata îi era datoare măcar cu atât. O primise la el, nu? Lipsită de un acoperiş deasupra capului, n-o primise el şi o lăsase să trândăvească zile în şir în patul lui?

Îşi puse o cămaşă curată. Cu Lee se descurca bine. Nu-i putea aduce nici un reproş. Băiatul creştea câte puţin în fiecare zi. Se mai împlinise de când îl alăpta. Nu mai arăta atât de costeliv şi bolnav.

Ţinînd oglinda sus, Ross îşi pieptănă părul ud. Când îl pieptănase ultima oară? Nu-şi amintea. Şi pentru nimic în lume nu înţelegea de ce-o făcea acum. Atâta doar că Victoria îl învăţase că un domn trebuie să facă eforturi pentru a fi prezentabil la ora cinei, chiar dacă mai purta încă hainele de lucru. N-avea absolut nimic de-a face cu fata asta care se străduise s-arate bine. N-avea nici o legătură. Totuşi, s-ar putea să stea împreună un timp, aşa că era mai bine să fie drăguţi unul cu altul.

Ma îşi strigase fetele, din partea cealaltă a taberei, şi ele plecaseră. Lydia băgă o lingură în mâncare şi o gustă. Era delicioasă şi aproape gata.

— Bună seara.

Vocea era masculină şi melodioasă, cu acel accent sudic. Nu era nimic intimidant în ea. Totuşi, inima Lydiei îşi acceleră bătăile. Nu simţea nevoia să-i vorbească cineva. Cu câteva clipe înainte, Leona Watkins şi o adolescentă care

trebuie să fi fost fiica ei, trecuseră pe acolo, cu privirile îndreptate înainte, cu nasurile sus. Fata aruncase o privire curioasă spre Lydia. Doamna Watkins o ciupise de braţ puternic, să nu se mai uite. Dacă bărbatul care tocmai îi vorbise voia s-o ridiculizeze, n-avea chef de vorbă.

Ca să nu-şi trădeze teama, Lydia ridică ochii provocator. Bărbatul era tânăr, poate cu câţiva ani mai tânăr decât domnul Coleman. Îşi luă pălăria lui cu boruri largi de pe cap, dezvăluind un păr castaniu, cârlionţat. Era îmbrăcat cu un costum alb şi vestă albastră; un lanţ de ceas din aur atârna din buzunarul vestei. Avea ochii albaştri, trişti, gânditori şi buni. Pielea era albă, cu excepţia obrajilor, foarte coloraţi:

Lydia nu spuse nimic. Fu surprinsă de curiozitatea deschisă, mai curând prietenoasă, de pe faţa lui şi de lipsa oricărei expresii critice.

— Daţi-mi voie să mă prezint, domnişoară Lydia, Winston Hill, la dispoziţia dumneavoastră. Şi acesta e Moses.

Arătă spre un negru înalt, impozant, care stătea alături. Era îmbrăcat într-un costum negru, sumbru, cămaşă albă şi o cravată îngustă, neagră. Părul şi sprâncenele aveau fire albe. Faţa însă era lipsită de riduri, tânără.

Lydia era atât de uimită de apariţia celor doi şi de manierele lor, încât spuse primul lucru care-i veni în minte:

— Îmi cunoaşteţi numele?

Winston Hill zâmbi.

— Îmi cer scuze pentru bârfele ce se aud prin tabără, dar, într-adevăr, toată lumea a auzit de dumneata şi de frumuseţea dumitale. Şi pot spune că de data asta zvonurile nu sunt exagerate.

Lydia roşi. Nu-i mai făcuse nimeni complimente până atunci.

— Sunt încântată să vă cunosc, spuse ea.

— Şi eu. Te ocupi de fiul lui Coleman. E o faptă caritabilă şi demnă de laudă, având în vedere pierderea recentă pe care ai suferit-o.

Lydia nu mai auzise pe nimeni vorbind astfel. Era drăguţ. Cuvintele ieşeau încet de pe buzele lui frumos desenate, dulci ca mierea.

— Mulţumesc, dar nu-mi dă nici un fel de probleme. E un copil minunat.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă. Am admirat frumuseţea şi curajul mamei lui. Ca să nu mai vorbim de calităţile tatălui său.

Bărbatul duse o batistă de pânză la gură şi tuşi de câteva ori. Părea stânjenit de asta, frustrat.

— Moses şi cu mine îţi urăm o seară plăcută. Dacă putem vreodată să-ţi fim de folos cu ceva, te rog să ne spui.

Tulburată de manierele lui, Lydia îngăimă:

— Mulţumesc, aşa am să fac.

— Sper, spuse el cu un zâmbet deschis. Ah, bună seara, domnule Coleman.

Lydia se întoarse şi îl văzu pe Ross stând în spatele ei, lângă căruţă. Arăta tot atât de dur şi de nesociabil, pe cât era domnul Hill de blând şi de prietenos. Bărbia i se ridică uşor când salută, spunînd:

— Domnule Hill, Moses, bună seara.

— Mă tem că vă reţinem de la cină, domnişoară Lydia.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se petrece, Hill se aplecă, îi luă mâna şi o duse la gură. Buzele lui îi atinseră dosul palmei. Lydia rămase înlemnită. Hill îşi puse pălăria, dădu din cap şi se îndepărtă cu Moses după el.

Se uită la mâna care-i fusese sărutată. Tulburată de acest gest, o şterse cu mâneca celeilalte mâini, privind peste umăr la Coleman. Faţa lui era întunecată şi ameninţătoare ca un nor de furtună. Când avea expresia asta furioasă, buza de jos abia se vedea de sub mustaţă.

— Cina e gata, spuse ea, cu o voce răguşită de emoţie.

Se întoarse cu spatele la foc, luă una din farfuriile de porţelan pe care le pregătise Ma şi puse o porţie zdravănă de mâncare. Când îi întinse farfuria, trebui să se întoarcă iarăşi cu faţa la el.

Ross nu întinse mâna s-o ia. Rămase cu braţele în jos, în timp ce mâinile i se închideau şi se desfăceau, de parcă îi venea să lovească în ceva. Oasele fălcii păreau umflate din cauza dinţilor strânşi. Soarele apusese şi începuse să se însereze. Lumina purpurie îi făcea faţa şi mai întunecată.

Ochii lui verzi străluceau în lumina scăzută. Lydia îi văzu alunecând de pe faţa ei în jos spre florile aşezate între sâni. Pentru că era agitată şi îi era teamă de el, respira neregulat. Sânii ei tremurau sub rochie şi florile de pe pieptul ei vibrau ca şi cum ar fi avut viaţă.

Ross se uită la ele îndelung, tăcut, pe când Lydia ar fi dorit să n-o facă. Dacă n-ar fi fost cu farfuria în mână, şi-ar fi ferit pieptul de ochii aceia mustrători, care o condamnau.

— Târfă mică, şuieră el, din întunericul care-l învăluia. Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie ce ai fost sau de unde vii, dar cât timp eşti sub acoperişul meu şi te ocupi de copil, nu admit să-ţi faci de cap.

Victoria ar fi leşinat auzind astfel de vorbe. Lydia însă, nu. Ochii ei se umplură de o lumină aurie, sălbatică, iar părul părea să-i vibreze de indignare. Făcu trei paşi spre el şi ajunse cu faţa aproape de faţa lui. Brusc, îl împunse în coaste cu marginea farfuriei. Ross abia avu timp să apuce farfuria, că Lydia se şi îndepărtase, lăsând-o din mână.

Furioasă, se răsuci, măturându-i carâmbii cizmelor cu poalele rochiei. Fără să-i pese de neplăcerea pe care o simţi în partea de jos a corpului, se urcă în căruţă cu un salt rapid şi trase flapsurile de pânză.

Înjurând şi frecându-şi absent coastele dureroase, Ross se lăsă pe scăunel şi începu să înfulece. Nu-i simţea gustul, mesteca în fugă, înghiţindu-şi resentimentele cu fiecare dumicat, ca un animal care-şi linge o labă dureroasă.

— S-o ia naiba! spuse el, punînd farfuria la o parte şi turnîndu-şi cafea. Unde se trezeşte ea să umble aşa, ca o dezmăţată, în rochia aia strâmtă, flirtând cu fluşturatecul ăla de Hill? Mâine o va da afară. O să găsească el un mijloc să se ocupe de Lee. Poate reuşeşte s-o facă pe femeia aia cu gemenii să-i lase pe ai ei şi să se ocupe de Lee. O să scape de ea, de-ar fi să-i pompeze el însuşi laptele de vacă în stomac.

— Se pare că nu eşti aşa de isteţ pe cât te-am crezut, veni o voce din întuneric, pentru a-i întrerupe gândurile. Ma îşi făcu apariţia în lumina flăcărilor cu un prosop de vase atârnat pe umăr. Avea mâinile roşii de la frecatul unei crătiţi şi al ibricului. Ai terminat? întrebă ea, arătând spre farfuria murdară.

Ross dădu din cap şi luă o gură de cafea. Ma turnă apă pe farfurie şi o şterse cu cârpa.

— Cred că o să avem mâncare şi mâine, de vreme ce n-a mâncat decât unul.

Ross se foi pe scăunel.

— Da, continuă femeia, păcat că nu eşti aşa deştept, cum mi-am închipuit la început.

Ross lăsă să-i scape aerul printre dinţi, exasperat, dar muşcă din momeală.

— De ce nu sunt deştept?

Asta îi dădu lui Ma toată apa la moară de care avea nevoie.

— Ai fost norocos să găseşti o doică după moartea soţiei. Lee ar fi fost mort demult dacă nu era fata pentru care nu ai nici cea mai mică compasiune sau amabilitate.

— Compasiune! strigă Ross, sărind în picioare şi învârtindu-se ca un leu în cuşcă.

Toţi oamenii din tabără erau conştienţi de lipsa oricărei posibilităţi de a te ascunde de alţii. Ross îşi coborî vocea mult.

— Amabilitate! Se expune ca o dezmăţată tuturor privirilor, purtând rochia aia indecentă...

Se bâlbâi, apoi sfârşi brusc:

— Se dă în spectacol.

— Dacă te referi la domnul Hill, să ştii că am văzut întreaga scenă. El i-a vorbit primul şi nu invers. Iar ea, speriată ca un iepure, nici nu se uita la el.

Ross îşi muşcă mustaţa, plimbându-se furios în jurul focului.

— În ceea ce priveşte rochia, e singura îmbrăcăminte pe care puteam să i-o ofer. Aceea pe care o purta când au adus-o băieţii era o zdreanţă.

— Nu putea să fie mai rea decât cea cu care s-a îmbrăcat. Strâmtă ca un corset, spuse el.

Gura lui Ma tremura amuzată, ascunsă în întuneric, în plus, Coleman era prea ocupat cu mersul lui ca să-i observe zâmbetul plin de cunoaştere îngăduitoare.

— E un gunoi şi nu vreau să se mai ocupe de fiul meu.

Zâmbetul lui Ma dispăru. Îl apucă de braţ şi îl răsuci pe loc. Era aproape la fel de înaltă ca şi el.

— De unde ştii asta? Nu vorbeşte ca una d-alea, nu? Vorbeşte ca o fată de la oraş, dacă mă întrebi pe mine. Şi te-ai uitat vreodată cum îşi mişcă mâinile? Cu câtă graţie? Şi ce manierat mănîncă? Eu n-am mai pomenit o fată decăzută care să umble şi să se mişte ca o doamnă, aşa cum face ea.

Ma îi lăsă braţul, dar deveni şi mai bătăioasă.

— Se pare că faci mult caz de originea şi familia cuiva. Pe mine nu m-a interesat niciodată. Întotdeauna am considerat că persoana însăşi e cea care contează şi nu cine i-au fost mama şi tata. Dar ai grijă să n-o judeci prea aspru. S-ar putea să fie fiica cuiva pe care s-ar cuveni să nu-i jigneşti. Fata a dat de bucluc şi a făcut un copil. Multe fac asta. Sunt sigură că şi dumneata cu doamna Coleman v-aţi tăvălit puţin prin fânul din grajdul tatălui ei, înainte de a vă căsători.

Buzele lui Ross se subţiară.

— Victoria n-a fost aşa, spuse el, gata să explodeze.

Ma râse, atât de ceea ce spusese el, cât şi de felul cum o făcuse.

— Toate femeile sunt aşa cu un anumit bărbat. Şi dacă femeia dumitale n-a fost, păcat de ea.

— Nu vreau s-ascult...

— N-am venit aici să-i vorbesc de rău pe morţi, spuse Ma, lăsând-o mai moale.

Coleman arăta într-adevăr ca un om nefericit şi Ma credea că ştie de ce. Zeke era de aceeaşi părere. Discutaseră despre asta în seara trecută, când se duseseră la culcare în căruţă, punînd copiii să doarmă afară.

— Sunt aici ca să-ţi amintesc că fata asta, oricine sau orice ar fi, ţi-a salvat copilul. În seara asta s-a străduit din răsputeri să te răsplătească pentru că ai primit-o. A dorit să te aştepte cu ceva bun de mâncare.

Nu era chiar aşa. Fusese ideea lui Ma, nu a Lydiei, dar Ma nu ţinea morţiş la adevăr, când nu era nevoie.

— Iar dumneata n-ai făcut altceva decât să te porţi urât şi respingător, ca femeia aia, Watkins.

Ma scutură din umeri ca să-şi întărească spusele.

— După mine, n-ai de ales. Trebuie s-o faci să se simtă bine ca să nu plece. S-ar putea să-şi pună coada pe spinare şi să-ţi lase copilul baltă. Dac-aş fi în locul dumitale, mi-aş cere scuze pentru purtarea din seara asta, domnule Coleman.

Ofensată, îi întoarse spatele şi plecă,

Ross se ghemui lângă foc şi termină cafeaua din cană. Una câte una, flăcările focurilor împrăştiate prin tabără, fură lăsate să se stingă. Copiii neastâmpăraţi erau trimişi la culcare fie în căruţe, fie în pături sub ele. Membrii convoiului în vizită pe la alţii se întoarseră la căruţele lor. Îi vorbiră lui Ross dar acesta le răspunse morocănos. Nu se angajă în conversaţii şi, datorită recentei morţi a soţiei sale, oamenii îi respectară nevoia de singurătate.

Exista un sâmbure de adevăr în ceea ce spusese Ma Langston şi Ross Coleman ştia asta. Dar nu voia să recunoască. Îl supăra că trebuie să găzduiască pe cineva care-i amintea, ori de câte ori o privea, de propria lui origine.

Fugise de trecutul lui pătat toată viaţa. Victoria îl făcuse să-l uite temporar. Acum, fata asta, cu părul ei bogat şi ochii provocatori, cu corpul ei voluptuos, îl făcea să-şi amintească lucrurile pe care încercase atât de mult să le uite.

Dar ce-ar face el cu Lee dacă n-ar fi ea? Copilul îl speria groaznic. Era atât de mic... Iar el habar n-avea de copii. Tot ceea ce ştia era cum se simte cineva fără dragoste maternă. Crescuse cu gândul că aşa e viaţa, să n-aibă nimeni grijă de tine. Poate el să-i răpească fiului său dragostea unei femei? Oricare ar fi ea? Iar fata îl iubea într-adevăr pe Lee, Ross ştia asta.

Rosti un cuvânt pe care nu-şi mai permisese luxul să-l folosească de când o întâlnise pe Victoria. Se simţi atât de bine rostindu-l, încât o mai făcu o dată. Absent, acoperi focul, astfel ca dimineaţa să-l poată reaprinde doar cu o uşoară suflare şi surcele. Când sfârşi toate treburile, se uită spre căruţă. Lampa dinăuntru mai ardea încă, dar fitilul fusese coborât. Se îndreptă spre oblonul din spate, frecându-şi palmele transpirate de pulpe.

Lydia îl alăpta pe Lee, cântându-i în şoaptă. Trebuie să fi fost înfometat cât trăise în pântec pentru că nu se mai sătura mâncând. Sugea zgomotos, apăsându-i sânul cu pumnul lui mic, mişcându-şi fericit picioarele din când în când.

Lydia simţea o mândrie dispreţuitoare că putea să-l hrănească, în timp ce femeia cu pielea albă şi părul ca mătasea porumbului nu putuse să-l satisfacă. Victoria Coleman se înfăţişase tuturor ca femeia ideală. De câte ori auzea rostindu-se numele ei, încrederea în sine a Lydiei suferea. Dar Lee o va iubi. Pe ea, nu pe mama lui naturală.

Ar fi vrut să aibă curajul de a-i arunca drept în faţă acest adevăr lui Ross. O insultase. Ochii i se umplură de lacrimi, dar acum, ca şi atunci, când urcase prima oară în căruţă, refuză să-i plece. Nu va plânge. Ea nu era ceea ce credeau ei toţi. Nu era!

Nu putuse evita ceea ce i se întâmplase, deşi Dumnezeu e martor că încercase. De câte ori nu luptase până la epuizare, trezindu-se cu corpul plin de vânătăi în urma luptei? Uneori învinsese. De cele mai multe ori însă, nu.

Închise ochii şi se cutremură la amintirea acelor lucruri dureroase, degradante. În clipele acelea dorise să moară. Dar dacă se omora, n-ar mai fi fost nimeni care să aibă grijă de mama. Aşa că n-o făcuse şi se lăsase violată până ce mama murise şi ea putuse să fugă de acasă.

Cum se poate ca dintr-un act atât de violent şi urât să se nască un lucru atât de inocent şi dulce ca Lee? Mângâind capul copilului, se întreba dacă domnul Coleman îi provocase dureri Victoriei, aşa cum îi fuseseră provocate ei, zămislind copilul. Nu şi-l putea imagina grohănind şi mârâind în felul în care o făcea Clancey. Nu şi-l putea imagina provocându-i dureri Victoriei pe care o adora, dacă povestea lui Anabeth despre relaţiile lor era adevărată.

Flapsurile din spate fură date la o parte şi Lydia auzi zgomotul greu al cizmelor lui, când se urcă în căruţă. Îşi întoarse capul brusc, făcând să-i zboare părul în toate direcţiile, pentru ca apoi să se aşeze din nou pe spatele şi umerii ei ca o manta de fulgi.

Oricare ar fi fost discursul pe care Ross se pregătise să-l rostească, acesta îi rămase blocat în gât, căci prin gura deschisă odată, şi apoi închisă nu ieşi nici un sunet. Lydia era cu spatele la el. Rochia care-l enervase fusese scoasă de pe umeri şi căzuse pe şolduri.

Ross urmări cu ochii şira spinării uşor înfundată în carne până la locul unde se pierdea în talie. Ochii ei erau larg deschişi şi întrebători, buzele umede şi uşor desfăcute, aşa cum se uita la el peste umărul de culoarea caisei acoperit de pletele ondulate.

— Ce faci?

Cuvintele trecură hârâite printre coardele vocale care păreau să nu-şi mai îndeplinească funcţia.

— Ultima masă a lui Lee înainte de culcare, spuse ea cu vocea aceea scăzută care-l irita la culme.

N-avea nici un dram de ruşine? De ce nu zbiera la el pentru că intrase peste ea, pentru că nu bătuse înainte de a intra? Dar asta l-ar fi înfuriat şi mai tare. Doar era căruţa lui, ce Dumnezeu?

Fata trebuie să fi văzut furia ridicându-se în ochii lui, pentru că întoarse capul, îl lăsă în jos şi privi la copilul de la sânul ei. Pe Ross îl apucară fierbinţelile şi pe moment nu mai văzu nimic clar. Când Lydia se uită din nou la el, Ross clipea repede.

— Voiai ceva?

Ross se mişcă stângaci, nemulţumit că trebuia să se aplece.

— Ăăă... Începu el, într-o încercare de a-şi cere scuze, dar pe care nu putu s-o ducă până la capăt. Voiam să vorbesc cu tine.

Aşa era bine. Vocea avusese ceva autoritar în ea.

Lydia nu spuse nimic, ceea ce îl vexă aproape la fel de mult ca şi atunci când vorbise cu vocea aceea coborâtă, care părea să atingă pe oricine o auzea. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui, aşa cum stătea cu faţa la el. De ce Dumnezeu nu se acoperea? Deşi nu-i vedea decât spatele, imaginaţia lui o luase razna.

Victoria nu şi-ar fi alăptat copilul cu altcineva de faţă. Reuşi să îndepărteze acest gând. Dacă se mai gândea la Victoria, nu va putea spune ceea ce avea de gând.

— Mulţumesc, îngăimă el.

Lydia rămase cu ochii la el mult timp, înainte de a răspunde domol:

— Pentru ce, domnule Coleman? Pentru că n-am adus bărbaţi în căruţa dumitale şi nu m-am culcat cu ei de faţă cu Lee?

— La dracu! rosti Ross printre dinţi. Am încercat să fiu amabil.

— Amabil? Crezi că a fost drăguţ din partea dumitale să mă faci curvă?

— Asta-i cam urât spus.

— A fost şi mai urât din partea dumitale că ai gândit astfel.

— N-ar trebui să foloseşti un astfel de limbaj.

— Nici dumneata! Şi ce te-a apucat, aşa, deodată, să fii amabil cu mine? Ţi-e teamă c-am să fug cu un bărbat care se va purta frumos cu mine şi Lee va muri de foame?

Ross nu scoase o vorbă, din două motive. Întâi, pentru că era prea furios; în al doilea rând, fusese pe moment năucit, văzând un temperament atât de exploziv într-o fiinţă atât de delicată.

Lydia, temându-se că mersese prea departe, şi mirată că încă nu fusese luată la bătaie, îşi întinse capul şi ridică copilul îndepărtându-l de la piept. Lee râgâi aproape imediat, fără ca măcar să fi fost bătut pe spate. Se lăsă jos de pe scăunel şi, stând în genunchi, îl aşeză în ladă şi îl acoperi cu o pătură uşoară.

Ross privi, cu un uşor nod în gât, cum Lydia ia o mică bucată de flanel şi îşi tamponează pieptul. Apoi fata îşi ridică partea de sus a rochiei, îşi trecu braţele prin mâneci şi se apucă să încheie nasturii, cu capul plecat. După ce reuşi să-i încheie pe toţi, Lydia pivotă în jur, întorcându-se spre el.

— Pentru ce mi-ai mulţumit?

— Pentru salvarea lui Lee, spuse el, încordat.

Lydia îi căută privirea. Ochii lui luceau furioşi, dar nu era nesincer. Brusc, îi fu ruşine de ea însăşi. Ross n-o plăcea, dar îşi iubea fiul. Mulţumirea lui trebuia luată aşa cum era.

Se uită la copil şi şopti:

— Într-un fel, şi el m-a salvat pe mine. Datorită lui nu mai vreau să mor, spuse ea, ridicând din nou ochii la Ross. Dacă nu aveam lapte, n-ar fi trăit. După mine, domnule Coleman, suntem chit.

Ross ar fi dat orice ca ea să nu pomenească nimic despre lapte. Pentru că la auzul cuvântului, ochii lui căutară sursa. Rochia stătea întinsă peste sânii ei ca nişte globuri, conturând clar sfârcurile. Era o viziune obscen-provocatoare, dar frumoasă şi nu putea să nu se uite aşa, cum nu putea să respire.

Lydia interpretă expresia aceea avidă de pe faţa lui drept repulsie.

— Îmi pare rău, spuse ea, sincer, ştiu că rochia nu e decentă. N-am ţinut să te ofensez.

Îşi acoperi sânii cu palmele.

Degetele ei se afundară în carnea moale creînd zece adâncituri. Ross îşi imagină sfârcurile pietroase cuibărite în palmele ei. Isuse! îşi spuse în gând, simţind dorinţa străbătându-i trupul şi oprindu-i-se în şale. Îşi mută privirea, dar ochii îi fură atraşi de ochii ei strălucitori.

— Noapte bună, spuse el cu disperarea bărbatului care încearcă să-şi salveze viaţa.

— Îmi pare rău că trebuie să dormi sub căruţă. Nu e prea incomod?

Mult mai comod decât să doarmă în căruţă alături de ea.

— Nu, spuse el, încordat.

Era deja pe jumătate afară când urarea lui ajunse la urechile ei.

Câteva minute mai târziu, întins pe spate cu ochii la stele, Ross blestemă construcţia dintre picioarele lui. Dacă o acuza că e curvă, atunci el ce era? Cum putea să-l trădeze trupul în felul ăsta? Îşi iubise soţia care murise doar de-o săptămână.

Singura lui justificare era că, din ziua în care aflase că Victoria e însărcinată, nu mai avusese femeie. Ea îi ceruse, cu scuze, să fie scutită de îndatorirea ei de soţie în timpul sarcinii. Ross acceptase imediat. Sensibilitatea ei era unul din lucrurile care i-o făcuseră dragă, în afară de incredibila ei frumuseţe aristocratică. Dacă suferise noapte după noapte intens lângă ea fără s-o atingă, era pentru că voia să se poarte ca un om subţire. Doar dacă nu şi-ar fi luat o amantă... Dar o iubea prea mult ca să facă asta.

Acum însă, după luni întregi de abstinenţă, corpul lui reacţionase la vederea cărnii de femeie şi a căldurii ei insidioase. Care bărbat viril putea fi condamnat pentru asta? Nu-şi putea controla acea parte a corpului.

Şi, după cum părea, nici mintea. Pentru că nu înceta să se gândească la fată. Imaginea ei persista în mintea lui: părul răspândit pe spate, felul graţios în care spatele ei se despărţea în două jumătăţi perfecte, blânda îngustare a taliei formând şoldurile. Cu podul palmelor îşi apăsă ochii încercând să alunge acea imagine, dar ea, ca şi mirosul, ca şi sunetul vocii ei, nu voiau să dispară.

Cel mai rău dintre toate era invidia pe care o simţea faţă de Lee. Fiul lui îi simţise gustul.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Lydia se trezi exact în zori. Lee dormea încă. Îşi puse singura rochie pe care o avea, cea de la Anabeth, şi îşi încălţă pantofii ei uzaţi. Nu fu deloc uşor să-şi strângă părul bogat într-un coc, dar reuşi până la urmă să-l fixeze pe ceafă cu ace luate dintr-o cutie de cosmetice şi loţiuni care aparţinuseră Victoriei. Nu voia să se atingă de celelalte lucruri şi, dacă n-ar fi fost o necesitate, n-ar fi luat nici acele. Ma şi Anabeth împachetaseră majoritatea lucrurilor femeii şi Lydia era bucuroasă. N-avea nevoie ca vreun lucru rămas de la ea să-i amintească de propria ei inferioritate.

Privindu-şi rochia strâmtă, suspină nemulţumită. Ar fi fost normal să poarte rochia Victoriei. Dar normalul şi domnul Coleman se băteau cap în cap, când era vorba de soţia lui. Nu-i oferise Lydiei rochiile ei. Chiar şi Ma care îşi spunea întotdeauna părerea, nu îndrăznise să propună asta. Părea să-şi fi dat seama că Ross n-ar fi privit-o cu ochi buni.

Inspirând aer atât cât îi permitea corsajul strâmt, Lydia dădu la o parte flapsurile de pânză şi coborî din căruţă. Soarele tocmai se înălţa deasupra copacilor la orizont. Ross, aplecat asupra focului, ocupat cu aprinderea lui, ridică privirea surprins.

— Bună dimineaţa, spuse Lydia, blând.

Surpriza lui evidentă de a o vedea la lumina zilei o făcu să se oprească. Ar fi vrut s-o ascundă în căruţă pe vecie? Preferă să uite că doar cu puţin timp în urmă îi fusese teamă să iasă afară. Evitând să-l privească în ochi, se dădu jos.

— 'neaţa.

— Am să fac eu cafeaua.

Lui Ross nu-i plăcu detaşarea ei rece. Se purta de parcă făcuse asta în fiecare dimineaţă, firesc, normal. Ross se uită în jur. La aproape toate căruţele oamenii erau ocupaţi cu treburile de dimineaţă, vorbind încet, intim, pregătindu-se de plecare.

Ochii lui se întoarseră la ea în momentul în care Lydia punea cafea în ibric. Aparent, da, totul părea normal. Dar, la dracu', ei nu formau un cuplu. Se simţi la fel de stângaci şi novice ca şi Luke Langston şi, în mod iraţional, dădu vina pe detaşarea ei pentru felul în care se simţea.

— E momentul să mă bărbieresc.

Lydia îi privi faţa. Avea obrazul acoperit de ţepi negri care crescuseră peste noapte. Privind mustaţa lui neagră, se întrebă ce ar simţi dacă i-ar atinge-o. Bărbaţii pe care-i cunoscuse purtau barbă doar pentru că le era lene să se bărbierească. Când părul de pe faţă începea să-i irite, îl rădeau, cum

dădea Dumnezeu. Mustaţa lui Ross era îngrijită, tunsă şi curată. Deşi era deasă, firele păreau mătăsoase.

— Dacă-mi arăţi unde e făina, am să fac pâinişoare.

În timp ce Ross se bărbierea, Lydia se ocupa de micul dejun compus din costiţă friptă şi biscuiţi. Făcu chiar şi un sos din picăturile scurse de la costiţă. Cafeaua ei era mult mai bună decât cea pe care o făcea el. Fără voia lui, se gândi că era mai bună chiar şi decât aceea făcută de Victoria, care nu era niciodată destul de tare, după gustul lui. Victoria fusese o băutoare de ceai.

Nu-i mulţumi Lydiei şi nici n-o lăudă pentru micul dejun. Mâncară într-o tăcere încordată. Ross îşi goli farfuria şi când Lydia i-o umplu din nou, fără să-l întrebe, mâncă şi această porţie.

— Ce zi e azi? întrebă Lydia, în timp ce spăla vasele şi le punea la loc.

— Zi? Joi.

— Ma spunea că nu se merge duminica şi că aceea e ziua pentru spălatul rufelor. Nu cred că pot aştepta până atunci ca să spăl scutecele lui Lee.

Găsiseră hăinuţe de copil şi scutece împachetate într-unul din cuferele din căruţă. Victoria ştia că va naşte pe drum.

Anabeth luase scutecele murdare în fiecare seară şi le spălase, dar coşul în care le punea pe cele ude căpătase miros. Hemoragia ei se oprise, dar trebuia să spele pansamentele. Curăţenia fusese o problemă dificilă în casa Russell, dar mama ei o învăţase să fie curată. Când o găsiseră Langstonii, era murdară şi ea fusese prima care regretase asta.

— O să încălzim nişte apă după cină. Dacă atârnăm rufele afară peste noapte, se vor usca.

Lydia dădu din cap. Tocmai punea cutia cu vase în căruţă, când auziră ţipătul de foame al lui Lee.

— La ţanc, spuse ea, râzând.

— Eu am să sting focul şi apoi mă ocup de cai. Ross se îndepărtă, supărat pe sine că se simţea atât de bine în ziua aceea şi pentru că observase frumuseţea feţei ei în lumina răsăritului de soare.

Lydia îl schimbă pe Lee şi se rezemă relaxată şi mulţumită de marginea căruţei, în timp ce-l alăpta. Tabăra era în plină activitate acum. Majoritatea luaseră micul dejun. Femeile strângeau lucrurile şi îi admonestau pe copii că nu-şi îndeplinesc îndatoririle. Bărbaţii înhămau caii. Văzduhul răsuna de plesnetul bicelor cu care îndemnau caii.

Ochii Lydiei se închiseră leneş. Era într-o lume mică, sigură şi confortabilă, departe de cealaltă, mai mare şi mai înfricoşătoare. Aici era necunoscută. Nimeni nu va face vreo legătură între ea şi Russell. Nimeni nu ştia de cadavrul acela cu ţeasta sfărâmată. Poate nici n-a fost găsit. Şi chiar dacă a fost, nimeni n-ar căuta-o aici. Era în siguranţă, la adăpost. Se putea odihni.

Ross vorbea cu caii în timp ce-i înhăma la căruţă.

Lydiei îi plăcea timbrul jos, adânc al vocii lui, în contrast cu clinchetul plăcut al hamurilor. Aerul era greu de fumul focurilor şi de mirosul cailor şi hamurilor de piele, dar nu era deloc o combinaţie dezagreabilă. Nici lui Lee nu-i displăcea. Sugea avid, dar cadenţa apăsărilor pe sânul ei era liniştitoare contribuind şi mai mult la acea atmosferă de pace.

Ochii ei se deschiseră toropiţi, apoi brusc se făcură mari.

Domnul Coleman stătea lângă cai, strângând hamurile, şi se uita la ea. Privirea lui trecea pe sub capră şi ajungea în spatele căruţei, acolo unde ea îl hrănea pe Lee. Se uita drept la ea pe sub borul larg al pălăriei. Mâinile lui înmănuşate se opriseră din mişcare, strângând cureaua de piele.

În clipa în care îl surprinse privind-o, Ross se însufleţi, luându-şi privirile de la ea, tot atât de brutal ca şi mişcarea cu care trase de cureaua de piele pe care o fixa.

Un val de senzaţii se ridică la suprafaţă din adâncurile feminităţii ei, se împrăştie prin sâni şi făcu să i se oprească respiraţia. Nu mai simţise niciodată aşa ceva şi fu şocată tot atât de mult ca şi la vederea lui Ross, care o privea cu atâta intensitate. Îşi întoarse uşor spatele până când Lee termină, şi nu se mai uită spre partea din faţă a căruţei.

Tocmai îl înfăşase pe Lee când auzi vorbindu-se că sunt gata de plecare. Ma îi spusese că mergeau cam douăsprezece până la cincisprezece mile pe zi, dar că fuseseră mult încetiniţi de ploile de primăvară, care făcuseră ca drumurile şi câmpurile pe care le străbăteau să fie pline de noroi, bălţi şi greu accesibile. Râurile erau umflate şi revărsate, iar traversarea lor devenea periculoasă. Din cauza războiului, podurile care rămăseseră erau într-o stare jalnică şi nu rezistau la greutatea căruţelor.

Ross mâna căruţa azi şi îşi făcu intrarea în convoi cu oarecare stângăcie. Căruţele porniră încet, dar curând accelerară la o viteză pe care voiau s-o păstreze până la pauza de prânz.

Lydia strânse salteaua rezemând-o de marginea căruţei pentru a avea mai mult loc. Făcu curat, strângând şi unele din cămăşile domnului Coleman, hotărând pe care o va spăla în seara aceea, împreună cu lucrurile lui Lee.

După un timp, se plictisi. Lee dormea adânc în lada lui. Făcuse tot ceea ce putea face în căruţă şi îi era groază de încă o zi în care n-avea nimic de făcut, decât să stea întinsă în căruţă. Gândul de a lua puţin aer şi a privi peisajul o tenta.

Timid, scoase capul prin deschiderea din faţă şi îl bătu pe Ross pe umăr. Trupul lui se încordă de parcă l-ar fi împuşcat, înainte de a întoarce capul. Lydia îşi retrase iute mâna.

— Ce-i? întrebă el.

Tonul lui tăios o descurajă. Ce crede el? Că n-o să se plictisească niciodată de interiorul căruţei? L-ar deranja dacă ar sta şi ea lângă el afară, unde puteau s-o vadă toţi, unde obişnuia să stea scumpa lui Victoria cu umbrela ei dantelată?

— Aş vrea să stau şi eu puţin afară, spuse ea, îndrăzneţ.

Fără un cuvânt, Ross se trase într-o parte şi îi făcu loc alături pe capra lată. Legănatul căruţei îi dădu de furcă, dar se ţinu de coviltir cu o mână în timp ce punea un picior pe capră şi reuşi să iasă. O clipă se clătină nesigură. Pământul părea foarte departe, jos. Nu-şi dăduse seama ce înaltă era capra. Înfrângându-şi teama, puse şi celălalt picior pe capră.

Din nefericire, în acel moment roata din faţă întâlni o piatră şi căruţa trecu peste ea cu o zdruncinătură bruscă. Lydia îşi pierdu echilibrul precar şi, bătând aerul, mâna ei veni în contact cu pălăria domnului Coleman, care fu trântită pe capră cu o clipă înainte ca fundul ei se se aşeze pe ea.

În mişcarea ei, îşi luase un anumit elan care o făcu să se izbească de domnul Coleman. Braţul lui fu prins între sânii ei plini care lunecară de-a lungul lui, de la umăr până la încheietura mâinii. Încercă să se redreseze punîndu-şi o mână pe capră, dar aceasta alunecă între picioarele lui. Când, în cele din urmă, căderea se opri, Lydia se trezi pe genunchii lui, cu braţul între coapsele lui şi obrazul lipit de şold. O clipă se sprijini de el, respirând adânc, încercând să alunge ameţeala, să arate că nu s-a întâmplat nimic. În cele din urmă, reuşi să-şi revină şi se îndepărtă de el. Dar pălăria se mai afla încă sub ea.

Înjurăturile printre dinţi izbucniră în clipa în care ea se sprijini de coapsa lui pentru a scoate de sub ea pălăria boţită.

— Îmi pare rău, se scuză ea, cu sufletul la gură, îngrozită de propria ei neîndemânare. N-am mai călătorit într-o căruţă atât de mare niciodată.

Ross îi aruncă o privire sticloasă, strălucitoare, fioroasă. Gura lui era ca o linie subţire, dură, sub mustaţa lăsată peste ea.

— Altă dată să fii mai atentă.

Lydia observă că buzele lui abia se mişcau, şi avea vocea schimbată. Îl durea ceva? Era ofensat?

Cu mişcări scurte, aduse pălăria la forma ei originară şi i-o întinse timidă. Păcat că-şi acoperea părul acela negru ale cărui şuviţe străluceau în lumina soarelui. Dar, în clipa în care Ross o puse pe cap trăgând-o pe ochi, găsi că pălăria îi venea bine.

Hainele lui erau haine de lucru obişnuite, dar îi cădeau bine. Pantalonii negri erau strânşi pe picioarele lui lungi. Purta întotdeauna cizmele negre cu carâmbi până la genunchi, cu care îl văzuse prima oară. Avea o cămaşă groasă de bumbac albastru, dar vesta de piele neagră pusă pe ea îi împrumuta o anumită moliciune. În jurul gâtului avea legată o basma.

De teamă că Ross ar putea observa privirea ei cercetătoare, Lydia îşi lăsă ochii în jos, pe mâinile care ţineau frâiele cailor. Marginile mănuşilor de piele neagră erau întoarse, dezgolindu-i încheieturile acoperite cu păr întunecat. Ţinea frâiele aparent cu neglijenţă şi nu făcea decât mişcări uşoare, pentru a mâna caii. Mâinile acelea păreau foarte puternice, dar capabile să fie şi mângâietoare. Cum se purtase oare cu soţia lui?

Gândul acesta îi dădu ameţeli, aşa că îşi îndepărtă atenţia de la el asupra peisajului. Erau circa zece căruţe în faţa lor. Întoarse capul să se uite înapoi, ţinîndu-se de sfiauri să nu cadă. Nu putu vedea în urma căruţei şi n-avea curaj să se aplece în afară prea mult, ca să nu cadă.

— Unde suntem? întrebă ea.

Ţinutul era plin de vegetaţie. Flori sălbatice creşteau peste tot. Pământul care mărginea pajiştea pe care o traversau era uşor deluros şi bine împădurit.

— La răsărit de Memphis.

Ross îşi revenise, aproape. Înjură la adresa propriei lui susceptibilităţi, când o văzuse întâmplător mai devreme cu fiul lui la piept. Slavă Domnului că nu-şi dezgolise complet bustul, cum o făcuse cu o seară înainte. Fusese doar descheiată până la brâu, oferindu-şi sânii lui Lee, câte unul.

În ciuda aversiunii lui pentru ea, Ross fusese impresionat de expresia paşnică, fericită de pe faţa ei, zâmbetul făcând să i se ridice colţurile gurii în sus. Era genul acela de expresie a chipului unei femei care place bărbaţilor.

Ross se foi pe capră. De ce naiba se gândea la asta? Nu se întâmplase niciodată ca o femeie să-l privească cu zâmbetul acela sublim. În tinereţea lui, sălbatică şi haotică, nu cunoscuse decât femei uşoare. Vorbind la modul general, acestea erau femei interesate să facă bani, punîndu-l să se grăbească, să termine ca să poată trece la următorul client.

Se ivise apoi Victoria. Nu se aşteptase niciodată să fie o femeie pătimaşă. Doamnele de condiţia ei nu se dădeau niciodată în vânt după... şi ar fi fost surprins dacă ea ar fi făcut-o. Fusese îndatoritoare şi răbdătoare cu el, chiar afectuoasă. Nu spusese niciodată nu, dar nici nu fusese ea iniţiatoarea, niciodată.

Nu va iubi niciodată o altă femeie. Asta era clar. Era însă plăcut să aibă pe cineva care să-i zâmbească cu o expresie apropiată de cea pe care o văzuse pe faţa Lydiei... Doamne! Se gândise la ea ca Lydia.

De ce naiba trebuise să cadă peste el? Mai simţea încă mâna ei alunecându-i între picioare. Braţul mai simţea încă contactul cu sânii ei.

Îşi drese glasul zgomotos ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze fizic gândul de la ea.

— S-ar putea să traversăm râul poimâine.

— Mississippi?

„Fata asta-i toantă?" se întrebă el.

— Bineînţeles că Mississippi, spuse el, cu reproş.

— Nu trebuie să te enervezi, replică Lydia.

Răspunsul lui venise ca o palmă, scoţând în evidenţă ignoranţa ei.

Auzise de fluviul Mississippi, dar habar n-avea unde este. Urmase doar două clase primare, înainte ca ea şi mama să se mute în casa lui Russell. Nu era ignorantă din cauza ei.

— Ai să faci insolaţie dacă nu-ţi pui o pălărie, mormăi Ross, privind la vârful nasului ei care începuse deja să se înroşească.

— N-am pălărie, spuse ea, privindu-l în felul acela detaşat, rece, al ei.

Ross aruncă hăţurile pe spinarea cailor, vărsându-şi nervii asupra lor. De ce-l enerva fata asta, nu-şi putea imagina. Poate era în legătură cu disconfortul lui fizic.

Tot timpul dimineţii, trecură călăreţi pe lângă ei. Majoritatea erau bărbaţi. Ross îi prezenta Lydiei, morocănos.

— Ea e Lydia. Se ocupă de Lee.

Bărbaţii îşi scoteau pălăriile politicoşi şi se prezentau. Ea îi privea ruşinată, şi, deşi erau curioşi, nu observă la ei dispreţul la care se aştepta.

Singurul care o enervă fu Scout. Acesta o privi pe îndelete, adresându-i un rânjet viclean lui Ross.

— Încântat de cunoştinţă, Lydia, spuse el.

Avea favoriţi lungi, blonzi şi o mustaţă mare care era aproape albă. Lydia n-ar fi avut nici cea mai mică încredere în el. Din fericire, stătea departe de convoi mai tot timpul zilei. Toţi păreau mulţumiţi de treaba pe care o făcea Scout. Făcuse un traseu astfel încât puteau folosi drumurile când era posibil sau puteau tăia de-a curmezişul terenurilor publice. Promisese că dacă totul iese bine, vor face tabăra în preajma unui râu, în fiecare seară. Până atunci se ţinuse de cuvânt.

Bubba şi Luke Langston se apropiară de ei în grabă, în momentul când soarele ajunsese aproape de zenit.

— Avem pasăre la cină, spuse Luke, bucuros.

Găsiseră doi cocoşi sălbatici în pădure. Îi ridică în sus ţinîndu-i de gât.

— Ma zice c-o să-i frigă şi o să vă dea şi vouă.

Lydia se uită la Ross în clipa în care gura lui se deschise larg într-un zâmbet apreciativ faţă de exuberanţa băiatului. Zâmbetul lui era atrăgător şi, privindu-l, simţi o ciudată tremurătură în piept. Nu era senzaţia pe care i-o dădea curgerea laptelui. Asta o simţise mai demult. Era o senzaţie ciudată, ca şi cum ceva îi răscolise măruntaiele şi acum ele încercau să-şi găsească iarăşi locul. Dinţii lui erau strălucitor de albi în contrast cu mustaţa şi pielea bronzată a feţei.

— Cred că aş putea accepta invitaţia, dacă mâni tu căruţa după pauza de prânz, ca eu să pot plimba una dintre iepe.

— Aş fi încântat să-ţi plimb unul din cai, Ross, spuse Bubba, emoţionat. Ochii lui albaştri ieşiseră aproape din orbite, când o văzuse pe Lydia stând pe capră lângă Ross, acolo unde obişnuise să stea Victoria. Dar atenţia îi fusese atrasă de corsajul rochiei. Ştia că Ma l-ar jupui de viu dacă l-ar prinde căscând ochii la fată şi nu era sigur nici de ceea ce i-ar face Ross. Se pomeni strigând pentru a elibera o parte din energia acumulată în corp.

Ross scutură din cap.

— Asta ar însemna să nu mai aibă cine mâna căruţa.

— Aş putea s-o fac eu, spuse Luke.

Era invidios pe Bubba că va plimba caii domnului Coleman. Ma spusese că Bubba era cel mai mare şi că era normal să i se ofere lui să facă asta. Totuşi, Luke nu voia să fie complet dat la o parte, ca şi cum n-ar fi avut mai multă importanţă în familie decât Samuel sau Micah, sau vreuna din fete.

Ross se gândea la propunerile băieţilor, în timp ce aceştia aşteptau cu sufletul la gură răspunsul.

— Cred că ideea e bună. Pot să fiu şi cu ochii pe tine, îi spuse el lui Luke. Şi aşa vor fi plimbaţi doi cai în loc de unul.

Luke scoase un strigăt de încântare, întorcându-şi calul şi îndreptându-se spre căruţa Langstonilor pentru a le duce vestea cea bună.

— Numai dacă-ţi dă voie Ma, strigă Ross în urma lui.

Pauza de prânz fu scurtă. Lydia intră sub coviltir să-l alăpteze pe Lee care se trezise cu câteva minute mai devreme. Stătea în lada lui şi se legăna. Ross îi sugerase amabil să nu încerce să se întoarcă înăuntrul căruţei până nu se vor opri.

Luke îi aduse o pălărie de pai cu boruri largi, când veni să-i ia locul lui Ross pe capră.

— Domnul Coleman i-a spus lui Ma că ţi s-a înroşit nasul. Asta-i o pălărie veche de-a lui Bubba, dar te va feri de soare.

Lydia o luă, privind-o fără s-o vadă, întorcând-o pe toate părţile. Nu-şi dădea seama dacă era mai mişcată de generozitatea Langstonilor sau de interesul domnului Coleman.

Tot restul după-amiezei Lydia nu-l mai văzu pe Ross şi Luke o învăţă cum să se ducă în spatele căruţei fără pericole. Acolo, îşi descheie rochia ei strâmtă, desfăcu salteaua şi se întinse. Lee era lângă ea. Când se trezi, Luke tocmai oprea căruţa în cercul făcut de celelalte.

Îl hrăni repede pe Lee, apoi, punînd lada lui pe mica platformă din spate, la umbră, se apucă să facă focul şi să pregătească cina. Îşi aranjă îndelung părul, îşi spălă faţa, gâtul şi braţele cu apă rece, înainte ca Ross, prăfuit şi transpirat, să se întoarcă.

Coleman se uită la oala cu fasole fierbând pe foc.

— Credeam că în seara asta mâncăm la Langstoni, spuse el pe un ton supărat şi critic, pe care nu şi-l putu reţine. Domesticitatea scenei din faţa lui – cina fierbinte şi Lee dormind mulţumit, şi osteneala ei de a fi frumoasă – îl înfuriară fără motiv.

— Ba da, dar pusesem fasolea asta la muiat şi era păcat să n-o gătesc. I-am trimis vorbă lui Ma că le-o ducem lor ca o contribuţie din partea noastră.

Lui nu-i plăcu modul în care ea spusese „noi" şi „noastră", ca şi cum ar fi format o pereche.

— Poţi să duci fasolea din partea ta. În ce mă priveşte, contribuţia mea va fi ajutorul dat lui Zeke să-şi potcovească un cal după cină.

— Foarte bine, domnule Coleman, spuse ea, înţepată. Apa asta am încălzit-o pentru dumneata, dar cred c-am s-o folosesc pentru spălatul rufelor lui Lee.

Trecu pe lângă el, ferindu-şi cu o mână poala rochiei, ca şi cum ar fi vrut s-o ferească de contactul cu cizmele lui murdare.

Lui Ross îi veni s-o prindă de păr şi s-o răsucească în loc, să-i spună că faptul că îngrijeşte de fiul lui nu înseamnă că între ei există ceva. Lydia însă era deja în căruţă, înainte ca el să-şi fi putut pregăti cuvintele. Şi, în plus, nu era sigur ce i-ar face, dacă vreodată ar apuca-o de păr. Se întoarse furios, nemaivrând să se gândească la plăcerea de a se spăla cu apă fierbinte. Ocărând, se duse în spatele căruţei unde era ferit de priviri şi îşi scoase cămaşa.

Lydia, cu rufele murdare îngrămădite lângă ea, luă oala de pe foc înainte ca apa să fie prea fierbinte. Apoi frecă săpun pe fiecare rufă şi le băgă în apă. Când sfârşi, începu să le amestece cu un băţ. Un suspin de iritare făcu să i se ridice umerii şi apoi să coboare. Ross fusese din nou nesuferit, dar ar fi o prostie totuşi să nu-i spele cămaşa. Trase adânc aer în piept şi dădu ocol căruţei spre capătul celălalt.

Ross avea pe el doar pantalonii şi cizmele. Braţele şi pieptul erau albe de săpun. În cele câteva clipe până să fie văzută, Lydia îi urmări mâinile lunecând pe carnea lui udă, săpunită, pe umeri şi sub braţe. Pieptul era acoperit de un păr negru, cârlionţat ce i se răsucea pe degete. Muşchii din partea de sus a braţelor se umflau ca nişte noduri la fiecare mişcare. Coastele ieşeau în relief făcându-le să semene cu scândura de spălat. Stomacul era plat şi musculos.

Când Ross o văzu, stând acolo şi privindu-l, rămase nemişcat. Spuma săpunului se scurgea de pe degetele lipsite brusc de orice animaţie. O clipă se uitară lung unul la altul, surprinşi.

— Vreau să-ţi spăl cămaşa, spuse Lydia, în cele din urmă.

Ca să nu mai discute şi să prelungească prezenţa ei acolo, Ross luă cămaşa şi i-o dădu.

Cu ochii în altă parte, Lydia luă cămaşa din mâna lui şi dispăru repede în partea cealaltă a căruţei. Ross se clăti şi îşi turnă apă pe cap. Abia după ce se şterse, îşi dădu seama că n-avea cămaşă de schimb. Se duse în spatele căruţei şi sări înăuntru, aproape călcând peste Lee, care dormea în lada lui. Înjură când se lovi cu capul de oblon, apoi deveni agitat, negăsind nici o cămaşă.

Scoase capul printre flapsurile coviltirului rostind un „Ăăă..." cu care spera să-i atragă atenţia Lydiei, care storcea rufele, spre el. Lydia întoarse capul, dându-şi la o parte o şuviţă de păr cu mâna udă.

— Nu-mi găsesc hainele, spuse el, direct.

— Ah, am făcut ordine azi-dimineaţă. Îţi dau imediat o cămaşă.

Nervos, Ross aruncă o privire asupra taberei, sperând din suflet ca nimeni să nu observe fata urcându-se în căruţă în timp ce el era fără cămaşă. La naiba! Uite-o pe doamna Watkins, cum îi priveşte din partea cealaltă a poienii, cu gura strânsă ca un măr putred, semănînd cu un inchizitor ieşit la vânătoare de vrăjitoare. Fiica ei, Priscilla, stătea în spatele ei, cu o expresie vicleană, de cunoscătoare, pe faţa ei obraznică. Ross mai văzuse expresia aceea pe faţa ei şi se simţi al dracului de stânjenit.

Lydia se strecură pe lângă el fără să ţină seama de spectatoare. Mişcarea ei bruscă înfiora părul de pe pieptul şi abdomenul lui. Ross se ascunse în căruţă. Doamne, ce fată neruşinată! N-avea nici un pic de bun simţ!

— Le-am pus aici, împăturite, spuse ea, în timp ce el cotrobăia printre lucrurile pe care le pusese unul peste altul, ca să fie mai mult loc. Ross îşi dădu brusc seama că interiorul căruţei nu-i mai amintea, în mod dureros, de Victoria. Orice urmă a felului ei dezordonat de a fi dispăruse. Toate lucrurile erau aranjate pentru a oferi mai mult spaţiu.

Lydia îi dădu o cămaşă curată împăturită cu grijă. Aproape că scosese un ţipăt la vederea cicatricii. Era deasupra pieptului, în stânga şi o porţiune din muşchi lipsea. Încercă să ascundă faptul c-o văzuse.

— Mulţumesc, spuse el, încordat, sperând că ea va coborî astfel încât toată lumea s-o vadă afară, şi nu înăuntru cu el.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era prea mult să-i ceară asta.

— Domnule Coleman, nu vrei să mă înveţi să mân caii? întrebă ea, ridicând ochii spre el. Chiar şi aşa aplecat cum stătea, Lydia nu-i ajungea mai sus de piept.

— Să mâni caii? repetă el, vag.

Se întreba dacă să-şi tragă cămaşa acum sau după plecarea ei. Mai bine acum. Felul în care ochii ei rătăceau curioşi pe pieptul lui îl făcea să transpire, cu toate că abia se spălase.

— Nu cred, spuse el, băgându-şi braţele în mânecile cămăşii.

La ce se uita? La cicatrice sau la sfârcurile pieptului?

— De ce?

— Pentru că hăţurile or să te tragă jos de pe capră, d'aia. Nu eşti... destul de... puternică.

Degetele lui se comportau de parcă nu se mai încheiase niciodată la cămaşă.

— Soţia dumitale... Victoria... mâna caii?

Când ajunse la ultimul nasture, îşi dădu seama că încheiase toţi nasturii greşit. Înjură în surdină şi aproape că îi smulse când îi desfăcu şi începu să-i încheie iar.

— Da.

— Era puternică?

— Doamne fereşte! Nu era deloc puternică! strigă el. Privi nervos peste umăr, apoi, coborând vocea, şuieră cu răutate:.

— Nu era puternică.

— Şi totuşi ai învăţat-o.

— Da.

— Atunci, de ce nu mă înveţi şi pe mine?

— Pentru că nu-i treaba dumitale să-mi conduci caii.

— De ce? repetă ea.

Înconştient, îşi desfăcu pantalonii pentru a-şi băga cămaşa înăuntru. Bărbaţii pe care-i cunoscuse Lydia purtau bretele. Ochii ei erau aţintiţi pe mâinile lui Ross, în timp ce acesta îşi încheia nasturii şi apoi catarama centurii de piele, bătând-o uşor cu palma când termină.

— Pentru că trebuie să te ocupi de Lee, iată de ce. Lydia îşi ridică privirile parcurgând toată lungimea pieptului lui, fără să-şi dea seama cât de provocatoare era acea mişcare lentă a pleoapelor ei.

— Dar el doarme foarte mult. Mi-a plăcut cât am stat pe capră azi. Nu văd de ce să nu fac ceva folositor în timp ce stau aici. Asta te-ar elibera ca să te poţi ocupa de cai. Nu să mân caii tot timpul. Dacă Lee ar avea probleme, n-aş face-o, dar ar trebui să ştiu, totuşi.

Mai mult pentru a pune capăt conversaţiei şi a ieşi la aer unde putea să respire din nou normal, spuse:

— Am să mă mai gândesc. Nu e uşor, să ştii.

Spunînd asta, sări din căruţă, lăsând-o cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

Zgomotul şi zăpăceala generală de la căruţa Langstonilor avură darul de a ascunde tensiunea dintre Ross şi Lydia. Cei doi cocoşi fură onoraţi cu un apetit sănătos din partea comesenilor care nu lăsară nici un oscior neros.

Numai Bubba nu gustă deliciul. După ce mâncă doar jumătate din porţia lui, se făcu nevăzut în întuneric, aparent pentru a controla caii. După câteva minute, Luke îl găsi rezemat de un copac, cojindu-i absent scoarţa.

— Ce-i cu tine, Bubba? Te doare stomacul?

— Pleacă, suspină Bubba.

A fi singur într-o familie atât de numeroasă era, un lucru rar şi valoros.

— Ştiu ce te roade, spuse Luke, isteţ. N-ai putut mânca pentru că te uitai la ţâţele Lydiei.

Bubba sări în picioare, gata de luptă corp la corp.

— Tacă-ţi fleanca, gură spurcată! ţipă el.

Luke râse şi se îndepărtă de el, prefăcându-se că boxează.

— Nu te puteai abţine, nu? Am crezut că ţi-ai săturat privirea după ce ai căscat atâta ochii la Priscilla Watkins. Ţâţele ei sunt destul de mari. Am văzut cum şi le scoate de fiecare dată când treci pe lângă căruţa lor, adică cât poţi de des. Eşti cel mai afemeiat băiat din câţi există.

Bubba se aruncă asupra lui şi reuşi să-i plaseze un pumn în falcă. Luke căzu la pământ, dar nu se dădu bătut. Îl prinse pe Bubba de glezne, îl trânti şi începu o bătălie în toată regula. Ross dădu peste ei câteva clipe mai târziu, când se rostogoleau, se îmbrânceau şi se trânteau în praf.

— Ce se întâmplă aici? strigă el.

Îl apucă pe cel de deasupra, care în clipa aceea era Luke, de gulerul cămăşii şi îl ridică în picioare, Bubba se ridică singur. Gâfâiau datorită efortului şi sângerau pe nas, gură şi din diverse zgârieturi.

— Asta-i tot ce-aveţi voi de făcut? întrebă Ross.

Ştia cum decurge o luptă. Întâi cu pumnii, apoi cu pistoalele. Devenea un cerc vicios, care pe care. Dacă cineva l-ar fi strunit şi pe el când era tânăr, poate că viaţa lui ar fi fost alta. Dar la vârsta lui Bubba, el era deja un pistolar recunoscut.

— Bubba, credeam c-ai să mă ajuţi să potcovesc calul ăla.

Bubba îşi pipăi buza umflată.

— Bineînţeles, Ross.

— Luke, du nişte apă la căruţa mea; Lydia are de clătit rufele.

Nu se putu împiedica să nu se mire cât de uşor îi venise numele ei pe buze.

— Dar mai întâi dă mâna cu fratele tău.

Băieţii se supuseră, ranchiunoşi. Le era teamă la amândoi să-i explice lui Ma despre sângele şi feţele lor umflate. Ar fi avut de furcă cu ea.

Lydia se simţea bine. Nu ştiuse până atunci că oamenii pot fi cordiali. „Vecinii" se opreau să facă cunoştinţă cu ea. Unii erau de-a dreptul curioşi, alţii erau prudenţi, şi ştia că n-ar fi fost atât de uşor acceptată, dacă nu erau Langstonii. Pentru că Ma o proteja, toţi ceilalţi se simţiseră obligaţi s-o accepte. Era de la sine înţeles că Ma prezida peste toată acea comunitate izolată,

aproape la fel de mult ca şi domnul Grayson. Instinctele ei materne se răsfrângeau asupra tuturor membrilor convoiului. Ea îi iubea şi-i admonesta pe toţi, indiferent dacă erau tineri sau bătrâni, cu aceeaşi libertate ca şi pe copiii ei.

Lydia încercă să reţină nume şi să atribuie corect copiii părinţilor lor. Era familia Sims, cu cele două fetiţe timide, Rigsby, cu doi băieţi şi o fetiţă. Lydia o cunoscuse pe femeia cu cei doi gemeni; aveau aproape un an. Unul începuse să facă primii paşi, invariabil în direcţia focului. Cunoscu şi alte nume: Cox, Norwood, Appliton, Greer, Lawson. Toţi îl priviră pe Lee, care dormi mai tot timpul.

Doamna Greer îi oferi nişte hăinuţe de copil.

— Fiului meu i-au rămas mici. N-are rost să stea nefolosite.

Atâta amabilitate era ceva nou pentru Lydia, care văzuse viaţa ca pe un efort îndârjit de supravieţuire. Ceea ce avea cineva, păstra pentru el, cu egoism.

Înainte de întoarcerea la căruţa domnului Coleman, Ma îi dădu Lydiei una din cămăşile lui Luke şi o fustă veche a lui Anabeth.

— Nu sunt atât de atrăgătoare ca rochia, şi departe de a fi elegante, dar te vei simţi mai bine în ele, sper.

Lydia îl duse pe Lee înapoi la căruţă şi fu surprinsă când îl văzu pe Luke întinzând o frânghie între trunchiurile a doi stejari tineri. O văzu şi îşi lăsă capul în jos.

— Domnul Coleman mi-a spus să întind asta aici ca să ai pe ce agăţa rufele.

— Mulţumesc, Luke, spuse ea, blând.

Nu făcu nici un comentariu în legătură cu faţa lui umflată, simţindu-i sensibilitatea.

Când toate rufele fură atârnate pe frânghie, Lydia se urcă obosită în căruţă. Peste tabără se aşternuse tăcerea şi întunericul. Îl hrăni pe Lee şi îl aşeză în lădiţa lui. Apoi îşi puse cămaşa de noapte pe care i-o dăduse Ma, spunîndu-i că este a ei şi poate s-o păstreze.

O durea capul de greutatea părului pe care trebuise s-o suporte toată ziua. Îşi scutură capul, apoi începu să-l pieptăne. Şi pieptenul era tot un dar de la Ma.

Nu voia să adoarmă, până când Ross nu se întorcea la căruţă. Prezenţa lui afară îi dădea un sentiment de siguranţă, cu toate că nu înţelegea de ce săptămâni întregi după ce fugise în pădure pentru a naşte, dormise sub cerul liber, uneori într-un grajd. Dar atunci, gardianul ei fusese frica. O împiedicase să obosească sau să fie neatentă. Dar devenise neatentă şi el o prinsese. „Nu se va mai întâmpla asta niciodată", şopti ea în întuneric. „E mort".

Chiar în clipa când fu toropită de somn, îl auzi pe Ross afară. Mişcările lui erau uşor de urmărit pe când stingea focul şi îşi întindea păturile.

Mergând în genunchi spre coada căruţei, desfăcu flapsurile. Ross stătea pe pătura lui, scoţându-şi cizmele.

— Noapte bună, domnule Coleman.

Capul lui se ridică brusc. Lydia era încadrată în pânza coviltirului, cu cămaşa ei albă în lumina lunii. În jurul capului, părul ei apărea ca o jerbă de bucle şi valuri. Vocea ei părea că vine din întuneric, mângâindu-i obrazul.

— Noapte bună, mârâi el, şi se lăsă jos pe patul lui tare.

E încă nesuferit, se gândi ea, tristă, în timp ce se întindea pe salteaua acoperită cu cearceafuri moi. Ross era nerăbdător să traversese Mississippi. Mâine avea să-l vadă iar şi va fi, poate, într-o dispoziţie mai bună.

Capitolul 6

Merseră forţând caii timp de două zile, încercând să ajungă la fluviu. Era un jalon pentru ei toţi. Odată trecut şi Tennessee lăsat în urmă, se vor simţi cu adevărat pe drumul cel bun.

Ross îl lăsă pe Bubba să-i ducă de hăţuri caii, şi mână căruţa el însuşi. Nu-i dădu niciodată hăţurile Lydiei, dar îi arătă cum să le ţină şi să le manevreze. Instrucţiunile lui erau date cu voce dură şi rareori se uita la ea direct. Deşi cămaşa lui Luke şi fusta veche lăsau mult de dorit în privinţa modei, Ross fusese mult mai liniştit văzând că nu mai poartă rochia aceea.

Lydia părea hotărâtă să nu facă nimic care să-l indispună şi îl provoca la vorbă. Deveni clar că fata nu prea ştia multe lucruri, şi Ross se întrebă iar, dacă nu cumva era debilă mintal. Respinse totuşi această posibilitate. Când îi spunea ceva, nu uita niciodată şi ochii în ei întrebători se vedea dorinţa de a învăţa.

— Ai luptat în război?

Ross aprobă din cap.

— De partea sudiştilor.

— Ai vrut ca negrii să rămână sclavi?

Ross o privi neîncrezător.

— Nu. Nu vreau să fie cineva sclav.

— Atunci, de ce ai luptat pentru sudişti?

— Pentru că acolo trăiam, spuse el, cu o nerăbdare crescândă.

Lydia părea să-i cunoască instinctiv punctele dureroase şi le ataca cu o precizie remarcabilă.

Patriotismul avea prea puţină legătură cu tabăra la care se aliase Ross. Războiul îi oferise, ca oricărui tânăr fără minte, o scuză bună pentru a prăda şi ucide fără urmări. Căutase să lupte cu orice preţ şi i se împlinise voia. Când un grup de luptători de hărţuială îl recrutaseră să meargă cu el, nobilimea nu li se alăturase.

Lydia nu voia să fie considerată total ignorantă.

— Într-o zi am văzut o coloană de soldaţi trecând pe lângă ferma noastră. Toţi erau îmbrăcaţi la fel. Unul ducea un steag.

— Soldaţi yankei. Noi nu mai aveam uniforme şi steaguri spre sfârşit.

Ross avusese doar o singură uniformă, şi aceea luată de la un soldat mort la Pea Ridge. Nu mersese niciodată în coloană, dar ataca taberele noaptea, pe neaşteptate. De fiecare dată în alt loc, lăsând morţi şi distrugere în urma lor. Şi nu-i păsase dacă va muri şi el, pentru că în ceea ce îl privea, totul era un joc al hazardului. Era omul perfect pentru acest gen de luptă.

— N-am mai văzut alţi soldaţi, dar îmi amintesc că am auzit împuşcături şi salve de tun uneori.

— Unde era ferma voastră?

Lydia nu voia să-i spună prea multe, dar nici nu ştia exact unde era ferma Russell.

— În Tennessee, în nord-est.

— N-a fost niciodată prădată de soldaţii vreuneia din părţi?

Lydia râse amar.

— Nu. Nu era nimic de furat.

Ross călărise alături de bărbaţi care ar fi lăsat la o parte mâncarea dacă ar fi dat peste ea. Dar în fond, războiul se terminase cu şase ani în urmă/ Nu putea fi decât o copilă.

— Câţi ani ai? se surprinse el întrebând.

— Împlinesc douăzeci, curând. Dumneata câţi ani ai?

— Mult mai mulţi, spuse Ross, mohorât.

Avea treizeci şi doi, dacă-i numărai cronologic. Îi plăcea să creadă că viaţa lui începuse când îl găsise John Sachs.

Winston Hill se apropie de căruţa lor, pe un cal alb cu mers săltat.

— Bună ziua, domnişoară Lydia, domnule Coleman.

— Bună, domnule Hill.

— Salut, Hill, zise Ross.

— Se pare că dacă avem noroc, ajungem la Memphis la căderea nopţii.

— E un zvon, spuse Ross, tăios.

Pe Lydia o deranjă purtarea lipsită de amabilitate a lui Ross. Nu mai voia o nouă ceartă cu el în legătură cu Hill, dar nu voia nici să fie părtaşă la lipsa lui de maniere.

— Credeţi că vom avea necazuri cu traversarea, domnule Hill?

Lydia îşi dăduse capul pe spate pentru a-l vedea mai bine pe sub borul pălăriei.

— Depinde de inundaţiile din amonte, spuse Hill, oprindu-se pentru a tuşi în batistă. Odată trecuţi, Moses şi cu mine am dori să vă invităm pe amândoi să sărbătorim evenimentul la un pahar de sherry.

Lydia se întrebă ce era „sherry". Dacă gustul lui era la fel de bun ca şi numele, atunci i-ar plăcea. Era pe punctul de a accepta invitaţia lui, când interveni Ross.

— Nu, mulţumesc. Lydia e ocupată seara cu Lee, iar eu trebuie să mă ocup de cai.

Ochii lui Hill trecură de la unul la altul, înainte de a răspunde elegant:

— Atunci, poate într-o seară, după ce vă terminaţi toate treburile.

Îşi atinse pălăria salutând-o pe Lydia şi apoi se îndepărtă.

— Data viitoare când cineva mă invită la ceva, am să răspund eu însămi, mulţumesc, spuse Lydia, imediat ce omul fu destul de departe.

— Nu atâta timp cât dormi în căruţa mea şi mănînci mâncarea adusă de mine, mârâi el, din colţul gurii. N-am să te las să flirtezi cu el sau cu altcineva, atâta timp cât te ocupi de Lee.

— Dar nu flirtam! spuse ea, înfierbântată. Încercam doar să fiu politicoasă, un lucru care lipseşte, din personalitatea dumitale.

— Aici nu-i vorba de maniere. Nu-mi place Hill.

— N-a spus decât lucruri frumoase despre dumneata şi Victoria, dar de fiecare dată când vine, te umfli ca un broscoi. Ce ţi-a făcut?

Ross strânse din umeri şi tăcu. Winston Hill reprezenta tot ceea ce ar fi vrut el să fie. Era genul de om cu care s-ar fi măritat Victoria. Îşi aminti seara când se întâlniseră. Avuseseră cunoştinţe comune despre care discutaseră într-o limbă cultivată pe care el abia putea s-o înţeleagă. Se simţise ca un vierme.

Deşi nu voia să dea un nume emoţiei pe care i-o stârnea Hill, fusese gelos pe el din prima clipă când îl văzuse. Îşi purta originea lui aristocratică ca pe un scut, în faţă, să-l vadă toată lumea. Ross simţea că originea lui proprie era la fel de vizibilă, indiferent cât de mult încerca s-o ascundă.

— De ce tuşeşte tot timpul? întrebă Lydia, ignorând tensiunea vizibilă pe maxilarul lui.

— Are tuberculoză.

— Tu... ce?

— Tuberculoză, aprindere la plămâni. A căpătat-o într-un lagăr de prizonieri yankei. Când a ajuns acasă, undeva în Carolina de Nord, la Raleigh, cred, plantaţia dispăruse. Nu mai rămăsese nimeni, în afară de bătrânul Moses. Chiar şi casa fusese distrusă. S-a mutat la oraş, dar aerul de acolo nu era bun pentru plămânii lui. Acum e în căutarea unei clime mai calde şi mai uscate.

Winston se oprise la căruţa din faţa lor să mai schimbe o vorbă, Lydia se uită atentă la tânărul slab, ai cărui ochi, deşi blânzi, erau prea bătrâni faţă de restul corpului.

— Îmi pare rău de el.

Asta păru să-l irite de-a dreptul pe domnul Coleman. Nu mai vorbi cu ea până la pauza de prânz.

Memphis-ul i se înfăţişă prima oară printr-un văl de pâclă, în timp ce stătea în căruţă şi privea peste umărul domnului Coleman, care manevra caii pentru a forma cercul taberei de noapte. Lydia nu mai văzuse un oraş atât de mare, Chiar şi de la distanţa aceea era un lucru măreţ. S-ar fi uitat pe îndelete multă vreme, dar avea de făcut unele treburi urgente.

— Să facem focul imediat ce găsesc nişte lemne, spuse Ross, privind la norii încărcaţi de ploaie ce treceau repede purtaţi de vânt.

Reuşi să facă un mic foc cu lemnele ude pe care le găsise. Lydia prăji mai multă carne şi făcu două rânduri de biscuiţi, spunând:

— Ăsta ar putea să fie ultimul nostru foc, pentru câteva zile.

Ploaia începuse să cadă mărunt.

Toată lumea din tabără era indispusă. Vedeau fluviul Mississippi sub ei, de pe colina unde îşi făcuseră tabăra. Aşteptaseră cu teamă şi curiozitate traversarea fluviului, dar acum părea ameninţător şi periculos. Era umflat de ploile recente. Ţărmul dinspre Arkansas de-abia se vedea, din cauza ploii mohorâte care îl acoperea. Cei care trăiseră pe malurile sau în apropierea râului Tennessee toată viaţa, erau reduşi la tăcere de lăţimea fluviului Mississippi.

În ciuda lăţimii lui considerabile, acum, că se aflau aici şi puteau să-l vadă, erau gata să-l traverseze. Şi se părea că vor avea de aşteptat câteva zile, poate chiar săptămâni.

— Câţiva dintre noi vom merge mâine dimineaţă să vedem ce-i cu bacul, îi spuse Ross, în timp ce băgau tot ce puteau în căruţă, la adăpost.

— Ce crezi c-o să se întâmple?

Ross blestemă.

— Cred că va trebui s-aşteptăm să treacă ploaia. Cei ce locuiesc pe malurile fluviului sunt superstiţioşi. Nu cred că bacul va risca traversarea până nu iese soarele.

Lydia era sensibilă la stările lui de spirit şi evita să-l provoace. Când Ross urcă în căruţă să-şi mai ia o pătură, îi vorbi blând, din celălalt capăt al căruţei, al cărei interior era uscat şi cald.

— Chiar e nevoie să dormi afară, domnule Coleman?

Ross se uită la ea cu o uimire nedisimulată. Tocmai îl alăpta pe Lee, dar din dimineaţa în care o văzuse făcând aceasta, Lydia începuse să-şi acopere umărul, sânul şi capul copilului cu o păturică. Ross era bucuros că fata simţise

un anumit grad de reţinere, dar mintea lui nu voia să uite felul cum stătea capul lui Lee pe acel glob de carne albă, lucioasă.

— Ce-ar zice lumea dacă am dormi amândoi aici? întrebă el, răstit.

— Ar zice, probabil, că ţi-a venit mintea la cap, în urma ploii, i-o întoarse ea.

Vremea asta nu era bună nici pentru temperamentul ei. Dar şi bărbatul era încăpăţânat. Ce credea el, că încerca să-l ademenească în căruţă? Culcatul cu un bărbat era ultimul lucru pe care îl dorea.

— Nu pot să dorm aici cu... cu... tine, spuse el, întorcându-se spre coborâre. Ne vedem mâine dimineaţă.

Se ghemui sub căruţă înfăşurat într-o pânză tare, impermeabilă. Era ud şi înfrigurat, dar era aproape o uşurare, după fierbinţeala care-l stăpânise în ultimele zile.

Ross era certăreţ şi prost dispus, când se întoarse la prânz la căruţă. Ploaia curgea întruna. Împreună cu domnul Norwood, domnul Sims şi domnul Grayson se duseseră călare până la malul fluviului şi vorbiseră cu unul care manevra bacul. Aşa cum prevăzuse Ross, omul nici nu voia să audă de traversarea fluviului umflat, pe ploaia şi vântul acelea. Transportarea celor douăzeci de căruţe plus caii, femeile şi copiii de-a curmezişul acelui curent rapid era de neconceput.

— A zis că va trebui să aşteptăm până se opreşte ploaia, spuse Ross, cu o grimasă, dând pe gât cafeaua rece pe care i-o păstrase Lydia.

— Ţi-e foame?

Ross dădu din umeri. Faţa îi era acoperită de ţepi negri. Pe bună dreptate, nu se răsese în dimineaţa aceea.

— Cred că aş mânca ceva.

Lydia îi dădu un şervet împăturit în care găsi un sandviş cu slănină.

— Ma îi trimite pe cei doi băieţi la oraş mai târziu, cu speranţa de a găsi ceva mâncare. Crezi că Lee ar avea nevoie de ceva? întrebă Ross.

Lydia scutură din cap, gândindu-se la o mulţime de lucruri de care ea avea nevoie. Ca, de exemplu, o cămaşă. Dacă ar fi avut una, ar fi putut s-o căptuşească cu pânză moale, astfel încât atunci când sânii pierdeau lapte, să nu fie obligată să se ascundă de domnul Coleman sau altcineva, care ar fi putut vedea cele două pete umede de pe piept.

— Doamnele din convoi i-au împrumutat diverse lucruri lui Lee. N-o să aibă nevoie de altele, până nu creşte.

Lui Ross i-ar fi plăcut să se ducă în oraş, dar nu îndrăznea să rişte. Fusese o imprudenţă din partea lui să se ducă chiar şi până la omul cu bacul. Îşi ţinuse faţa nebărbierită întoarsă într-o parte. Trecuseră trei ani, dar...

Orele după-amiezei trecură greu şi interminabile. Lee dormi, deşi Lydia îi cânta, îl gâdila pe burtă şi făcea tot ce putea ca să-l ţină treaz. Era plictisită să stea singură în căruţă fără alţi copii sau un soţ cu care să vorbească. Alte femei foloseau ziua asta ca să se odihnească, să cârpească sau să discute cu familiile lor despre noua viaţă din Texas sau de mai departe, spre vest. Ross plecase să vadă caii, lăsând-o singură.

Luke şi Bubba o strigară din spatele căruţei exact înainte de căderea întunericului. Lydia merse în patru labe să ridice pânza şi să se uite afară. Când îi văzu pe cei doi, izbucni în râs. Borurile pălăriilor lor erau trase în jos şi apa curgea de pe ele pe hainele lor de ploaie, dar feţele le erau la fel de vesele ca întotdeauna. Îşi închipuia că le făcuse plăcere să vadă un oraş ca Memphis şi îi vor spune o mulţimede poveşti zile de-a rândul.

— Am cheltuit toţi banii pe care ni i-a dat Ross. Piersici, pere, *okra* gătită cu ceapă şi roşii, şi cârnat afumat, spuse Bubba, luând alimentele respective din sacul legat de şaua sa şi înmânîndu-i-le.

— Mirosul cârnatului ăstuia ne-a făcut să salivăm, spuse Luke.

— Ai cumpărat şi pentru voi?

Bubba se uită la Luke cu o privire care spunea că l-ar ucide cu plăcere.

— Nu.

Lydia fu îngrozită de ceea ce-l făcuse pe băiat să mărturisească. Langstonii nu-şi puteau permite un cârnat. Ea şi mama ajutaseră la o măcelărie lucrând toată ziua pentru o bucată de slănină şi un cârnat. Nu cunoştea deloc valoarea banului şi nu ştia cât costă un cârnat sau altceva.

— Păi... meriţi o răsplată că mi l-ai adus.., domnului Coleman, vreau să zic.

Băgând mâna în lada cu vase, scoase un cuţit de bucătărie şi ţinînd cârnatul între braţ şi corp, tăie o felie pentru fiecare băiat.

— Luaţi. Poftă bună.

Luke întinse mâna după felia lui, imediat, băgând-o fără ruşine în gură. Bubba luă felia aproape morocănos.

— Mulţumesc mult, domnişoară Lydia.

Era mulţumit să vadă că Lydia nu mai purta rochia aceea strâmtă, deşi cămaşa lui Luke îi reliefa bine pieptul.

Misterele trupului femeiesc îl vrăjeau şi îi preocupau mintea. Se gândise la Priscilla Watkins toată ziua. O văzuse stând în ploaie ieri dimineaţă. Rochia stătea lipită de trupul ei, reliefându-i formele. Când fata îl văzuse, se întorsese spre el, aparent fără să-şi dea seama că rochia îi stătea lipită de sâni, scoţând în evidenţă sfârcurile îndrăzneţe. Se chinuise toată noaptea cu gândul la senzaţia de a atinge un sân de femeie.

Acum, căldura şi moliciunea Lydiei stârniră reacţii stânjenitoare şi ruşinoase în corpul lui.

— Trebuie să ne ducem la căruţă, altfel Ma o să trimită potera după noi.

Lydia zâmbi.

— Sigur.

Băieţii se îndepărtară în întunericul care se lăsa.

Lydia mâncă împreună cu Ross când acesta se întoarse la căruţă. Arăta la fel de ud ca şi băieţii, Porţionaseră mâncarea ca să le ajungă câteva zile.

Chiar şi mâncată rece, cu biscuiţii rămaşi, Lydiei i se păru delicioasă. Înainte de a fi găsită de Langstoni, nu mâncase niciodată o mâncare atât de gustoasă, care părea ceva normal pentru toţi ceilalţi.

Lydiei îi era groază de momentul când Ross va ieşi din nou afară. Dar nu atât de mult cât îi era lui Ross. Pământul era îmbibat cu apă şi nu-i surâdea deloc încă o noapte de chinuri în ploaie. În căruţă era plăcut, cu lumina blândă a felinarului, cu noul miros al lui Lee, cu... Lydia. Prezenţa ei feminină făcea interiorul căruţei foarte atrăgător.

Trase de timp, prelungindu-şi şederea acolo, reparând o chingă care ar mai fi ţinut încă vreo două zile. Îi luă mult timp să facă asta, dar avu grijă ca umbrele aruncate de lampă pe coviltir să se vadă bine separate una de alta pentru un privitor din afară. Când nu mai avu nici o scuză pentru a rămâne, îşi adună campamentul lui ud şi se apropie de ieşirea din căruţă.

— Nu uita să stingi lampa.

Nu se uită în direcţia în care stătea ea, ţinîndu-l pe Lee la piept. Copilul terminase de supt cu câteva minute mai înainte, dar Lydia nu voise să-l pună în patul lui. Îi plăcea dulcea lui greutate pe corpul ei, să simtă bătăile rapide ale inimii lui aproape de a ei.

— Noapte bună, domnule Coleman.

Cu un sentiment de vinovăţie, Lydia privi în urma lui. Avea tot dreptul s-o dea afară în ploaie şi să stea el în căruţă. Dar ea îi sugerase odată că ar fi mai rezonabil ca el să rămână înăuntru. Ross reacţionase violent. Putea fi şi ea la fel de încăpăţânată ca el. N-o să-l mai invite să stea.

Nu dormea de mult când, zgomotul unui tunet o făcu să sară în sus. Tunase ultima oară când Clancey se vârâse în aşternutul ei, punîndu-i mâna în gât ca să nu ţipe şi să nu se zbată. Fruntea şi buza ei superioară erau acoperite cu broboane de sudoare.

Visase că mâna lui Clancey o strângea de gât, simţise durerea, momentul culminant al pierderii puterii.

Tunetul reverberă din nou prin aer, însoţit de un vânt tăios. Ploaia bătea pe pânza tare a coviltirului. Părea zgomotul a o mie de tobe. Lydia se

cutremură, înfricoşată de natură şi de oroarea reziduală a coşmarului ei. Se uită la Lee. Dormea adânc. Se gândi la domnul Coleman care era afară, în ploaie şi, înainte de a mai judeca, începu să meargă în patru labe spre capătul căruţei.

În momentul în care Lydia se trezise din somn, Ross ajunsese la concluzia că fusese un mare prost cedând căldura şi confortul căruţei unei vagaboande care putea să-şi ia tălpăşiţa oricând. Era ud până la piele, tremurând la fiecare pală de vânt şi ploaie care ajungea până la el sub căruţă. Fata să se ducă la dracu' şi s-o ia şi pe doamna Watkins şi pe toţi ceilalţi cu ea, din partea lui. O să se urce în căruţă. Se sculă şi tocmai căuta flapsul, când Lydia apăru în deschizătură.

Surprinzându-se unul pe altul, rămaseră nemişcaţi, privindu-se ca două statui, uitând de ploaia care cădea asupra lui Ross. Fu nevoie de un nou trăsnet, care făcu o dungă albăstrie pe cer, pentru a-i aduce la realitate.

Lydia se aplecă şi îl prinse de mână, trăgându-l în căruţă. Ross căzu în genunchi, tremurând convulsiv, formând o baltă în jurul lui.

Fără să-i pese că îşi udă poalele cămăşii de noapte, Lydia îngenunche lângă el şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii.

— Ai să răceşti al dracului, spuse ea, dojenitor, trăgându-i cămaşa udă de pe umeri în jos de-a lungul braţelor. Scoate-ţi pantalonii ăia.

Mintea lui Ross era prea amorţită pentru a obiecta şi se supuse orbeşte. Lydia aruncă îmbrăcămintea pe scara căruţei. Nu puteau să se ude mai tare. Aprinse lampa, dar numai atât cât să arunce o lumină gălbuie. Se uită peste umăr şi îl văzu desfăcându-şi centura.

— Dă-mi tot ce ai pe tine. Am să le pun afară.

Rămase cu spatele la el, dar îl auzea dezbrăcându-se.

Pantalonii trebuie să fi cântărit 5 kilograme cu apa pe care o conţineau, dar reuşi să-i ia cu mâna întinsă în spate, să-i aducă în faţă şi să-i pună afară, împreună cu ciorapii şi cu lenjeria de corp.

Când se uită înapoi, Ross era înfăşurat într-o pătură.

— Tremuri. Eşti încă ud?

Căută în coşul unde ţinea prosoapele şi se apropie de el cu două.

— Usucă-ţi părul.

Ross îşi puse prosopul pe cap şi începu să frece viguros. Lydia puse celălalt prosop pe pieptul lui şi începu să-l mişte cu mâna. Mişcările lui Ross se opriră o secundă, dar porniră iar când ea începu să-l bată repede pe umeri, pe piept şi mai jos, pe abdomen.

Lydia fu surprinsă de tăria corpului său. Pielea bronzată era bine întinsă peste tendoane, muşchi şi oase. Existau şi cicatrici, semne, răspândite peste tot, iar cea de sub umărul stâng arăta de parcă o bucată de carne fusese

smulsă de o mână uriaşă. Se întrebă cât trebuie să fi suferit din cauza ei şi ardea de dorinţa de a pune degetul pe ea, s-o mângâie.

Ciudată i se părea şi pădurea de păr aspru care-i acoperea pieptul. Semăna cu un nor negru, umed şi cârlionţat. Dar cu cât mâinile ei lunecau mai jos, părul devenea mai fin şi mai mătăsos, suprafaţa păroasă îngustându-se spre buric.

Ross inspiră brusc printre buzele strânse când Lydia îi atinse buricul şi strânse din dinţi când îi simţi mâinile urcând înapoi de-a curmezişul coastelor. Îşi înfăşură prosopul în jurul gâtului şi îi prinse încheieturile în pumni ridicând-o şi trăgând-o spre el. Avusese intenţia doar să oprească mişcarea mâinilor ei. Nu-şi dăduse seama că gestul lui neaşteptat o surprinsese şi că trupul ei era atât de uşor şi, mai ales, că acea mică smucitură o va arunca direct pe genunchii lui, cu sânii apăsaţi pe pieptul lui şi cu genunchii... Doamne sfinte! Îi simţea oare? Goi şi tare!

Preţ de o clipă, se priviră adânc în ochi, gâfâind amândoi, cu inimile pulsând la fel de violent ca şi tunetul de afară.

La dracu' cu ochii ăştia ai ei. Căută adâncimile lor de nestemate. Miliardele de faţete îl ameţiră prea tare pentru a le număra. Şi de ce gura ei trebuia să arate atât de îmbietoare, ca un fruct rar şi preţios din care zeii îşi storc nectarul? Vârful limbii îl durea de dorinţa de a pătrunde înăuntru şi a gusta... şi a gusta iarăşi. Oare trupul ei n-avea nici un os? Era toată atât de moale şi maleabilă, fără nici un unghi ascuţit care să iasă în afară şi să împungă...

Voia s-o sărute, să tulbure perfecţiunea gurii ei cu buzele lui. Simţea o nevoie imperioasă de a mula acea căldură incredibil de primitoare peste dorinţa lui dură. Simţea că moare dacă nu se va supune nevoii furtunoase, bolnave, de eliberare, din trupul său.

Dar ar regreta veşnic dacă ar face asta. Voinţa lui rămase neclintită.

Treptat, strânsoarea lui slăbi şi o îndepărtă de el. Lydia se dădu repede înapoi, imediat ce fu eliberată. Scânteile care ţâşneau din colţurile ochilor lui verzi o înfricoşau. Când stătu din nou pe propriii ei genunchi, la o distanţă nepericuloasă de el, şopti:

— Te simţi mai bine?

Asta depindea complet de punctul de vedere al celui vizat.

— Oarecum.

— Dinţii nu-ţi mai clănţăne.

— Am început să mă încălzesc.

Se încălzise al dracului. Ardea, de fapt. Ardea atât de tare, încât nu înţelegea cum de nu i se aprinde părul de pe corp.

— Îmi pare rău că n-avem nimic fierbinte de băut.

— Şi mie. Poate la micul dejun voi face focul.

Nici unul, nici celălalt nu credea asta, dar era o scuză pentru a spune ceva, un lucru asupra căruia amândoi să fie de acord. Acum, că starea de urgenţă se terminase, trebuiau să se împace cu ideea de a împărţi interiorul căruţei.

— Mai bine să pun ceva pe mine.

— Oh, spuse ea, ridicând o mână pentru a-şi potoli pulsul neregulat de la gât.

De ce-i bătea aşa inima şi de ce avea respiraţia atât de neregulată, nu putea să înţeleagă. Dar de fiecare dată când se uita la hăţişul de păr ce dispărea sub pătura strânsă în jurul şoldurilor lui, începea să tremure toată.

— Da, bineînţeles.

Îi întoarse spatele şi se prefăcu că aranjează cuverturile.

După un minut, Ross spuse:

— Acum e-n regulă.

Stătea pe duşumea în pantaloni, trăgându-şi ciorapii. Nu-şi pusese altă cămaşă. Chiar în momentul în care Lydia privea, pielea de pe braţul şi pieptul lui se făcuse ca pielea de găină.

— Domnule Coleman, spuse ea, făcându-i loc pe saltea, intră aici sub cuvertură, altfel ai să faci o pneumonie.

— Nu. Am să mă înfăşor aici.

— Nu. Locul ăsta e deja cald.

De asta-i fusese şi lui teamă.

— Şi, în fond, e patul dumitale, sfârşi ea.

Bine cel puţin că fata îşi adusese aminte de asta.

— Nu, nu-ţi face griji...

— Te rog, nu fi încăpăţânat...

— Dar nu sunt încăpăţânat.

— Ba da. Dacă n-aş fi fost eu în patul dumitale, n-ar fi trebuit să dormi afară. Nu mă face să mă simt şi mai vinovată.

Lydia văzu buzele lui subţiindu-se cu încăpăţânare şi lansă un nou atac.

— Dacă te îmbolnăveşti, asta ar putea să întârzie ajungerea în Texas.

— N-am să mă îmbolnăvesc.

— Ai putea chiar să şi mori. Ce s-ar întâmpla cu Lee?

— N-am să mor.

— De unde ştii?

— Pentru Dumnezeu, ajunge! explodă Ross.

Se îndoi de mijloc şi se îndreptă spre saltea, pe care căzu mai obosit decât ar fi vrut să se vadă, trăgând cuvertura caldă peste trupul lui înfrigurat.

— Poftim. Eşti satisfăcută?

— Da, spuse Lydia, zâmbind.

Şterse podeaua căruţei cu prosoapele ude apoi le aruncă afară unde erau şi hainele, Dumnezeu ştie câtă muncă va fi să stoarcă apa din ele, dar nu le putea lăsa în căruţă. Stingând întâi lampa, se târî spre capătul opus, se înfăşură într-o pătură şi se rezemă de marginea căruţei.

La dracu! Ross ştia ce trebuie să facă, dar cum ar putea? Cum ar putea el să invite fata, care se culcase cu Dumnezeu ştie câţi bărbaţi, care reprezenta tot ceea ce ura el şi de care încercase toată viaţa să se ferească, sub acele pături cu el? Cum să-i ceară să se culce lângă el acolo unde stătuse Victoria, decentă şi protocolară chiar şi în pat, îmbrăcată în cămăşi de noapte caste, cu fundiţe de satin şi danteluţe?

Nu se putea. N-o voia pe fată. Pe naiba! Latura lui mai necioplită îşi bătea joc de el. Bine. Să spunem că o dorea. O dorea foarte mult. Era ceva fiziologic. Dar el era un om, nu un animal. Dragostea Victoriei îl scăpase de acea urâţenie din sufletul lui. Nu-şi putea controla corpul, dar îşi putea controla reacţiile.

— Domnişoară... ăăă... Lydia, veni vocea lui din întuneric.

— Da?

Vocea ei era mică de teamă. Ce avea de gând să facă? Noaptea este momentul când bărbaţii le fac ceva femeilor. Îşi amintea plânsul mamei ei când era cu Otis Clancey în pat. Îşi amintea cum o deflorase pe ea Clancey, pe propria ei saltea.

— Nu poţi sta acolo toată noaptea. Dacă vrei, poţi să te culci la capătul celălalt al saltelei.

— Nu. Mi-e bine aici.

— Nu fi ridicolă.

Ross se ridică în coate pentru a se adresa siluetei ascunsă în întuneric.

— Mai e mult până la ziuă. E frig şi umezeală. Nu poţi sta acolo toată noaptea, ai să te îmbolnăveşti până dimineaţă.

— Sunt robustă. N-am să păţesc nimic.

Ultimul lucru de care aveau nevoie nervii lui încordaţi era această încăpăţânare a fetei şi o nouă discuţie cu ea. În ultimul timp ea ieşise învingătoare întotdeauna. Temperamentul lui se aprinse.

— La dracu! ţi-am spus să vii aici.

Întinse mâna, o prinse de partea de sus a braţului şi o trase spre el.

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi. Nu crezuse că domnul Coleman va face ceea ce făcuse Clancey, dar se înşelase. Era bărbat. Se luptă până când îşi dădu seama că se lupta în gol. Domnul Coleman aruncase pătura peste ea şi se întorsese cu spatele. Nici măcar n-o atingea.

Lydia rămase trează mult timp, lăsându-şi trupul să se relaxeze treptat. Când respiraţia domnului Coleman deveni regulată şi adâncă, începu să spere că nu-i va face nici un rău şi se cuibări mai bine sub cuvertură.

Ploua încă puternic, dar tunetul se îndepărtase şi nu mai erau fulgere pe cer. Deşi nu se atingeau, căldura emanată de trupul lui Ross era plăcută. Adormi.

Când se trezi, lui Ross îi trebui un minut pentru a se orienta. Ochii lui se deschiseră pe obloanele căruţei.

Prin spaţiul dintre oblon şi coviltir, văzu că se luminase de ziuă şi încă ploua puternic. În căruţă era uscat, cald şi el se simţea odihnit şi foarte bine într-o privinţă...

Se răsuci repede. Lydia era culcată lângă el. Era trează, întoarsă cu spatele, ţinîndu-l pe Lee pe un braţ. Cămaşa de noapte era desfăcută şi deschisă. Lee sugea lacom.

Lydia întoarse uşor capul.

— Îmi pare rău că te-am trezit. Dormeai atât de adânc...

— Nu m-ai trezit. Sunt obişnuit să mă scol devreme.

Ross încercă să-şi ia ochii de la ea, de la fiul lui care se hrănea atât de mulţumit la sânul ei, dar nu putea. Nu se gândea la faptul că era culcat cu ea în acelaşi pat şi că amândoi erau oarecum goi. Nu se gândea la Victoria. Se gândea doar la cât era ea de drăguţă când zâmbea, aşa toropită ca acum.

— N-are nici un rost să te scoli devreme azi, spuse ea, cu voce scăzută. Plouă la fel de tare ca şi noaptea trecută.

— Aşa se pare, spuse Ross, absent.

Se miră cum de se gândise vreodată că părul ei era lipsit de farmec. Îl apucă brusc dorinţa de a-l mângâia şi numai printr-un act de voinţă rezistă. Se sprijini într-un cot, pentru a se uita mai bine la fiul lui, peste umărul ei.

— A început să se îngraşe, spuse el.

Lydia râse, un râs domol, gutural care trecu ca un val peste toate părţile erogene ale corpului său.

— E şi normal. Nu face decât să doarmă şi să mănînce.

Continuará amândoi să-l privească în timp ce Lee, neştiind că el reprezintă legătura unificatoare dintre doi străini, sugea fericit. Era lacom şi o picătură de lapte ca o perlă scăpă de pe buzele lui, se rostogoli pe bărbie şi de acolo pe pieptul Lydiei.

Ross nu plănuise asta – ar fi fost îngrozit chiar şi la simplul gând, dar lucrul fu înfăptuit înainte de a-şi da măcar seama că făcuse o mişcare. Întinse mâna pe deasupra Lydiei, ridică picătura de lapte de pe sânul ei pe vârful degetului, duse degetul la gură şi îl linse cu vârful limbii.

Dându-şi seama prea târziu de ceea ce făcuse, rămase ca paralizat, de propriul său gest reflex. Lydia întoarse capul pe pernă, pentru a-l privi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Privirea ei se opri asupra mustăţii, apoi asupra gurii de dedesubt şi la degetul care rămăsese între buze, un vinovat prins asupra faptei.

— N-am vrut să fac asta, spuse Ross, cu o voce hârâită, ca zgomotul unui fierăstrău pe un lemn tare.

Lydia continuă să-l privească cu ochi muţi, întrebători, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ceva care o depăşea. De ce nu arunca păturile de pe el şi nu pleca, Ross nu putea pricepe. Tot ceea ce ştia era că n-avea putere să-şi mişte corpul sau să-şi mute privirea de la ea.

În cele din urmă, Lydia se întoarse spre copil.

— A adormit iar, murmură ea încet, ca şi cum nimic deosebit nu se întâmplase.

Ross se lăsă din nou pe saltea, cu un braţ aruncat peste ochi. Cu urechile urmări fiecare din mişcările ei, cum îl ridică pe Lee de la piept, îşi adăposteşte sânul în cămaşa de noapte şi îşi încheie nasturii, cum pune copilul alături şi se întinde ca să mai doarmă.

Nu reuşea deloc să treacă peste ceea ce făcuse. Şi nici nu se putea scula. Şi îi mai simţea încă gustul.

Cu esenţa ei dăinuind încă pe buze, adormi din nou. Inconştient, îşi coborî braţul căutând căldura de sub pătură, în clipa în care se întoarse pe o parte. Fără să ştie, obrazul lui prinse dedesubt câteva fire din părul roşcat care, la rândul lor, I se încâlciră în mustaţă. Corpul lui căută instinctiv sursa de căldură, încolăcindu-se în jurui acestei versiuni, a omenirii, mai mică, mai rotundă, mai moale decât el. Şi se simţi bine.

Continuară să doarmă toţi trei.

Aşa îi găsi domnul Grayson, o oră mai târziu.

Capitolul 7

Ross Coleman avea instinctele rapide ale şarpelui cu clopoţei. Anii de luptător de guerillă şi condiţia lui de fugar, îi dezvoltaseră un al şaselea simţ în legătură cu orice prezenţă străină. În dimineaţa aceea însă, instinctul îl trădă complet. Dormea încă adânc când şeful caravanei îşi drese vocea zgomotos.

Ross deschise ochii şi văzu capul lui Grayson băgat prin coviltir, în căruţă. Acesta se uita la podea, rotindu-şi nervos borul pălăriei între degete. Reacţia lui fu rapidă. Sări din aşternut, bătându-şi palma de coapsa dreaptă, căutând ceva ce nu se afla acolo, balansându-se pe tălpi într-o atitudine de atac.

Ochii lui Grayson se făcură la fel de mari ca şi gura, de mirare. Nu văzuse niciodată un om să se mişte atât de repede. Ridică amândouă mâinile, ca un om care se predă.

— Îmi... Îmi pare rău... Eu am... am bătut, se bâlbâi el.

Lydia se târî spre marginea căruţei, trăgându-l după ea şi pe Lee, speriat şi plângăcios. Ochii ei erau măriţi de nedumerire, părul stătea într-o neorânduială totală în jurul capului.

— În atribuţiile dumitale intră şi intratul într-o căruţă neinvitat? îl întrebă Ross pe Grayson, care era total uimit.

— Nu...

— Înafară de cazul în care e vorba de excluderea cuiva.

Vocea plină de satisfacţie era a doamnei Watkins, ai cărei ochi rotunzi, acuzatori, erau la nivelul podelei căruţei. Acum urcă scările pentru a se uita la Lydia şi Ross, scandalizată.

Ross se strădui să-şi relaxeze muşchii şi să-şi domolească bătăile inimii.

— Excludere? Ce vrea să zică? îl întrebă pe Grayson care-i evita privirea.

— Regret, Ross, dar doamna Watkins a format un comitet de oameni care au votat ca tu şi cu fata să părăsiţi convoiul, de vreme ce... aveţi de gând să... convieţuiţi.

— Să, convieţuim! urlă Ross. Am dormit în căruţă în noaptea asta pentru că eram ud leoarcă.

— Înţeleg... începu Grayson, dar Leona îl întrerupse.

— Aţi dormit în acelaşi pat! ţipă ea, îndreptând un deget osos spre el. Apoi, întorcându-se pentru a fi auzită de grupul strâns afară, spuse: i-am văzut. Erau în acelaşi pat. El e pe jumătate dezbrăcat. Dumnezeu o să mă orbească, probabil, pentru păcatul la care am fost martoră.

Lydia nu mai putu suporta. Văzând zecile de ochi holbându-se curioşi prin deschiderea de la coada căruţei, sări de pe saltea şi, strângându-l la piept pe Lee care plângea, spuse gâfâind:

— N-ai văzut nimic decât doi oameni dormind în acelaşi pat!

La vederea Lydiei, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, cu părul liber, fluturând seducător pe umeri, Leona Watkins se încordă ca un arc. Lydia n-o luă în seamă.

— M-am simţit prost că folosesc patul domnului Coleman. I-am spus să doarmă acolo pe saltea, pentru că îi era frig şi tremura. Asta-i tot. Eu m-am întins alături pentru că n-aveam unde să dorm.

— Ştiu eu ce-am văzut, şuieră femeia, cu gâtul ei subţire, întins ca al unei găini, cu buzele subţiate, pioase, pline de salivă.

— Ce, Doamne iartă-mă, ştii dumneata despre cum se culcă o femeie cu un bărbat, Leona Watkins?

Ma îşi făcu loc în căruţă, urmată de Zeke. Acesta îşi trăsese pantalonii peste indispensabilii pe care-i purta tot anul şi care erau de un roşu spălăcit. Cu părul lui ţepos ridicat în direcţii diferite, era comic la vedere. Leona deveni şi mai aprigă când îl văzu.

— N-ai decât un copil. Asta înseamnă că ai fost norocoasă singura dată când te-ai culcat cu bărbatu-tău.

Faţa Leonei păli, apoi fu brusc inundată de sânge. Buzele i se mişcau fără să scoată nici un sunet.

— Nu mai vreau s-ascult vorbele voastre murdare, spuse ea în cele din urmă, rotindu-se pe loc pentru a fi din nou cu faţa la domnul Grayson. Ce ai de gând să faci dumneata, ca şef ales, în legătură cu această influenţă păcătoasă asupra copiilor din convoi?

Grayson suspină obosit, scuturând din cap. Propria lui soţie, aşa tolerantă cum era, fusese şocată de dimineaţă, în zori, când femeia Watkins venise la căruţa lor cu vestea că domnul Coleman şi „fata aceea netrebnică" dormeau împreună în căruţă. Lui Grayson nu-i venise să creadă la început. Îl văzuse pe Ross suferind, când Victoria se afla în chinurile naşterii. Văzuse durerea de pe faţa lui când coborâseră sicriul din lemn de pin în mormânt. Ross fusese furios când Ma i-o adusese pe fată pentru a-l alăpta pe fiul lui. Grayson nu credea că Ross putea să întreţină relaţii carnale cu o femeie, aşa curând, mai ales cu fata pe care, evident, o dispreţuia atât de mult.

Ross era totuşi bărbat. Bărbat tânăr. Cu mai mult spirit şi, Grayson bănuia, cu un temperament mai focos decât alţii. Iar fata nu arăta deloc rău, acum că era curată şi îmbrăcată.

Se uită la Lydia, apoi îşi coborî ochii stânjenit. Care bărbat, în situaţia lui Ross Coleman, n-ar fi făcut la fel? Sau măcar n-ar fi fost tentat? Fata, spre meritul său în detrimentul ei, părea făcută să inspire cele mai neruşinate fantezii. Ridică brav ochii la Coleman, dar dădu înapoi în faţa urii care îşi pusese amprenta pe fiecare trăsătură a feţei lui. Ochii verzi ai bărbatului scânteiau.

— Îmi pare rău, Ross, spuse Grayson, desfăcând larg braţele cu un gest implorator. În ce mă priveşte, mie nu-mi pasă. Dar există copiii, de care trebuie să ţinem cont...

Ridică din umeri stânjenit, în timp ce vocea i se pierdea treptat.

— Lasă, replică Ross, n-am să rămân dacă sunt nedorit. Acum vă rog să coborâţi...

— Ia staţi aşa o clipă, spuse Ma. Aţi împins lucrurile prea departe.

Se întoarse spre Ross.

— E nevoie de dumneata în acest convoi. Cine altul se mai pricepe aşa de bine la cai? întrebă ea, adresându-se lui Grayson. Şi cine e mai bun ochitor? Cine aduce mereu carne proaspătă, hai? Vrei să renunţi la un om pentru că n-a vrut să stea în ploaie? După mine, ar fi fost prost să nu se adăpostească.

— Vă rog, domnule Grayson... o întrerupse Leona.

— Linişte, femeie! răbufni Zeke.

Era prima oară că îl auzeau pe acest om paşnic admonestând pe cineva. Surpriza, în primul rând, o reduse pe doamna Watkins la tăcere.

— Acum, în privinţa ăstora doi, care ziceţi c-au făcut ceva ruşinos, fiţi oameni cu cap. Fata a născut acum nici două săptămâni. Credeţi că se poate culca cu cineva?

Ochii Lydiei aruncau fulgere când toate privirile se îndreptară asupra ei. Se uită la Ross. Stătea stoic şi semeţ ca un indian, aparent netulburat de ceea ce se vorbea. Se întoarse spre Leona şi puse toată răceala de care era capabilă în privirea ei. Femeia fu prima care îşi plecă ochii, dar nu era complet învinsă.

— Pentru cele ca ea, asta n-ar avea nici o importanţă! exclamă ea.

— Durerea-i durere pentru orice femeie, spuse Ma. Îşi încrucişă braţele pe pieptul ei masiv şi respiră adânc.

— Există o singură rezolvare, practic, a problemei. Domnul Coleman şi Lydia s-ar putea căsători.

Izbucni o zarvă de nedescris. Ross mârâi:

— Nici de-al dracu' nu mă-nsor cu ea. Lydia şuieră.

— Nu mă mărit cu nimeni. Grayson spuse:

— Ma, ai mers prea departe. Zeke chicotea de plăcere. Doamna Watkins intonă:

— Doamne, Doamne, sfânta lui nevastă nici nu s-a răcit bine în mormânt.

De fapt, o dispreţuise pe Victoria Coleman, din cauza frumuseţii şi nobleţei ei, dar era acum gata să pledeze cauza soţiei nedreptăţite.

— Domnule Grayson, dacă s-ar căsători, totul ar fi în regulă? întrebă Ma, respingând protestul general în legătură cu sugestia ei.

Hall Grayson blestemă ziua în care acceptase numirea ca şef al convoiului. Nu se pricepea la nimic, în afară de agricultură. Părerea lui despre momentul însămânţării era valoroasă, dar ce ştia el despre cine cu cine trebuie să se căsătorească?

— Cred că da, spuse el.

— Tu ce zici, bârfitoare josnică şi rea? i se adresă Ma Leonei Watkins.

Femeia scuipă furioasă. Pielea ei părea gata să plesnească din cauza furiei.

— Cred c-ar fi o ruşine. Ca să nu mai vorbim de ceea ce vom vedea şi vom auzi din căruţa asta.

— Dacă te interesează atât de mult să vezi şi să auzi ce fac alţii în pat, de ce nu încerci să faci şi tu aşa ceva în patul tău?

— Vai!

Leona îşi acoperi pieptul, de parcă Ma ar fi lovit-o. După o privire, aruncată lui Grayson şi în care îşi puse toată dezamăgirea ei în el, coborî din căruţă.

— Femeia Langston a propus ca ăştia doi să se căsătorească, îi anunţă ea pe ceilalţi. Mă spăl pe mâini de toată afacerea asta şi cred că ar trebui să ne rugăm cu toţii ca noi, în calitate de buni creştini, să fim protejaţi împotriva relelor ce se vor abate asupra noastră.

— Domnule Grayson, acum vă rog să ne scuzaţi, spuse Ma, ignorând vociferările confuze de afară. Vreau să vorbesc cu Lydia şi Ross. Şi tu, Zeke, dă-te jos din căruţă şi vezi ca tinerii noştri să n-o devasteze pe a noastră. Devin turbulenţi dacă sunt obligaţi să stea închişi prea mult.

Zeke şi Grayson plecară. Micuţul Lee plânsese tot timpul. Lydia se aşeză pe unul din scăunele, se întoarse cu spatele la Ross şi Ma şi începu să-l alăpteze.

Ross spumega când începu să vorbească.

— Ţi-am spus că nu vreau să dorm în patul ăla nenorocit, dar nu şi nu, că să mă culc. Vezi ce-a ieşit din asta?

Lydia îi aruncă o privire furioasă peste umăr.

— Eu!

Vorbeau în surdină, punctându-şi furia cu fulgere în ochi şi inflexiuni vocale.

— Da, am vrut să dormi în patul tău. Erai înfrigurat, ud şi obosit. Dar cine m-a tras de mână ca să mă culc şi eu acolo? Răspunde-mi.

Se întoarse spre copil, aplecându-se uşor.

Ross izbi cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Îmi stai ca un ghimpe în coaste de când te-am văzut prima oară.

— Parcă tu ce eşti? O adevărată plăcere să stea cineva pe lângă tine, cu temperamentul tău afurisit, privirea aia rea şi cuvintele tale insultătoare. O adevărată plăcere, domnule Coleman.

— Trebuia să mă trezeşti azi-dimineaţă când ai început să-l alăptezi pe Lee. M-aş fi sculat, şi toată povestea asta blestemată era evitată.

Lydia se uită din nou la el, şocată.

— Erai treaz! Nu-i vina mea dacă te-ai lenevit şi ai adormit iar.

— Nu m-am lenevit, spuse el, scrâşnind.

— Nu? Ei bine, m-ai speriat de moarte când te-ai trezit. Ai sărit în sus ca o panteră când l-ai auzit pe domnul Grayson, Erai atât de aproape încât ne-ai ridicat şi pe noi. Practic, mi-ai smuls părul din cap.

— Păi să ştii că aş avea mare chef s-o fac. Ca printr-un pieptene. Dacă n-ar fi o junglă încâlcită...

Râsul lui Ma îl întrerupse. Se uitară amândoi la ea, uimiţi, cum îşi şterge ochii de lacrimi.

— Deja vă certaţi ca doi oameni căsătoriţi.

Ross începu să-şi încheie nasturii cămăşii. În timpul uneia din replicile doamnei Watkins, îşi pusese o cămaşă, dar n-o mai încheiase.

— Îmi placi, Ma, ca şi toată familia ta. Ai fost drăguţă cu mine, şi cu Victoria, înainte de a muri, dar de data asta, te rog să nu te amesteci în treburile mele.

— Bine, spuse ea, surprinzător, dar întâi am să spun ceea ce am de spus şi nimeni nu coboară din căruţa asta până atunci.

Se plantă bine pe picioare, la intrare, şi Ross se gândi că n-ar putea-o da la o parte nici cu dinamită. Azi nu puteau merge prea mult, în orice caz, cu ploaia asta, aşa că nu era nici o grabă să pornească devreme. Se lăsă pe celălalt scăunel şi îşi luă capul în mâini.

Când Lydia se uită la el peste umăr, fu surprinsă de această atitudine. Era exact aşa cum îl văzuse prima oară, ca şi cum ar fi dus tot greul lumii pe umeri.

— Acum, ascultă-mă, spuse Ma, vrei s-o laşi pe vrăjitoarea aia rea de Leona Watkins să te alunge?

— Nu, răspunse Ross, mohorât. Ea n-are nimic de-a face cu hotărârea mea. Ar fi trebuit să plec după moartea Victoriei. Pot s-ajung în Texas singur, şi, probabil, mult mai repede.

— Cu Lee?

— Mă descurc.

— Şi, probabil, c-ai să ucizi copilul cu ocazia asta. Exceptând cazul în care n-o iei şi pe Lydia cu tine. Şi, în acest caz, ai putea tot atât de bine să rămâi în convoi şi să profiţi de protecţia grupului.

— Asta ar însemna să mă însor cu ea. Nu pot s-o fac.

— De ce?

— De ce?

Ross se ridică în picioare şi începu să umble, deşi mai mult pe loc.

— Pentru că e o târfă, d-aia.

— Sunt sătulă până-n gât să te tot aud spunînd asta, Ross Coleman, spuse Lydia, desprinzându-se furioasă de lângă culcuşul în care îl pusese pe Lee sătul şi adormit, şi oprindu-se în faţa lui Ross cu pumnii strâns înfipţi în şolduri. Nu ştii nimic despre mine.

— Aşa e. Nici măcar numele în întregime.

— Şi nici n-am de gând să ţi-l spun. Dar nu sunt o dezmăţată, spuse ea, cu ferocitatea unei leoaice. Nici eu nu ştiu mai multe despre dumneata.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Nu? De unde ştiu eu că n-ai un trecut pătat pe care încerci să-l ascunzi? Poate că n-ai ce căuta printre oamenii aceştia mai mult decât crezi că am eu, indiferent cine ţi-a fost soţia.

Dacă pielea bronzată a lui Ross putea păli, o făcu atunci. Ochii lui trecură de la ea la Ma, ca şi cum femeile erau duşmani gata de atac. Întregul lui trup se contractă. În loc să se trădeze, se agăţă de al doilea argument.

— Am avut o soţie, i se adresă el lui Ma. Victoria Gentry a fost soţia mea, singura mea soţie. Am iubit-o. A murit de nici două săptămâni. Cum poţi măcar să te gândeşti c-am să-i trădez memoria, luându-mi o altă femeie?

— N-ai să iei nimic. Mai bine mă omor, şuieră Lydia.

— Uite, vezi? sări Ma, în mijlocul discuţiei. O problemă s-a rezolvat. Ross, tu nu vrei o altă femeie, iar Lydia nu vrea un alt bărbat. Puteţi munci şi locui împreună de dragul convenienţelor. Ea va avea grijă de Lee, tu poţi s-o hrăneşti. Mi se pare cea mai simplă soluţie a problemei. Căsătoria ar fi doar pentru a-i linişti pe acei aşa-zişi creştini, cu frica de Dumnezeu, spuse ea, dând din cap spre mulţimea de afară. Ştim că e doar de formă. Aşa cum văd eu lucrurile, totul va continua ca şi până acum.

Ross îşi muşcă colţul mustăţii, aruncând priviri depreciative când la Ma, când la Lydia. Îşi smulse pălăria din cui şi şi-o puse pe cap.

— Trebuie să mă ocup de cai, spuse el, coborând din căruţă.

— N-am să mă mărit cu el, zise Lydia, calmă.

Ştia câtă nefericire zace în căsătorie. Mama ei trăise ani de servitute şi degradare, până când, în cele din urmă, murise în ruşine şi umilinţă. Lydia nu voia aşa ceva.

— N-am să mă mărit cu nimeni.

— A fost chiar aşa de rău?

— Ce?

— Păi cu copilul ăla al tău. A fost atât de rău, încât ai o părere proastă despre toţi bărbaţii?

Lydia se uită la Ma câteva clipe în tăcere, înainte de a-şi muta privirea spre exteriorul căruţei. Ross ar fi trebuit să-şi ia pelerina. Începuse să plouă iar.

— Da, spuse ea într-o şoaptă, a fost rău.

Se cutremură de repulsie la amintirile care îi asaltau mintea, amintiri pe care jurase să nu le mai dezgroape niciodată.

Ma suspină.

— Am ştiut eu că trebuie să fi fost ceva de genul ăsta. Dar nu e aşa mereu, Lydia. Domnul Coleman e...

— Bărbat. Un bărbat care mă vrea la fel de puţin cât îl vreau şi eu.

— Depinde, spuse Ma, ca pentru sine. Dar aveţi nevoie unul de altul. Ai putea să suporţi despărţirea de Lee, acum?

Ochii Lydiei se umplură de lacrimi când se uită la pătuţul improvizat. Peste câteva săptămâni va trebui să găsească o altă ladă, altfel va ieşi cu picioruşele prin scânduri. Dar o să mai fie oare cu el peste câteva săptămâni? Domnul Coleman era un tată blând şi iubitor, dar va observa el lucrurile mărunte care trebuie făcute? Nu avea instinctele materne pe care le avea ea.

Ma observă că argumentele ei erau convingătoare, aşa că insistă:

— Ce-ai să faci dacă te alungă? Nu cred că te vor lăsa să mai stai nici măcar cu noi, avându-i în vedere pe cei doi băieţi ai mei...

Cuvintele o loviră pe Lydia în mândria ei, aşa cum, de fapt, intenţionase şi Ma. Capul ei se ridică, trufaş:

— Pot să am grijă şi singură de mine.

— N-aş zice că te descurci foarte bine. Băieţii mei te-au găsit aproape moartă de oboseală şi cu hemoragie. Hainele de pe tine erau ferfeniţă. N-aveai un ban, n-aveai mâncare. În vremurile astea, e greu pentru o femeie să se descurce singură, spuse Ma, privind-o în ochi. Mai ales dacă fuge de cineva.

Ochii Lydiei exprimară, brusc, prudenţă, dezvăluindu-i teama. Ma observă şi îşi dădu seama că ghicise corect.

— Nimeni n-ar căuta o nevastă tânără cu un sugar, nu?

Se întoarse spre a pleca, dar se opri să mai puncteze un lucru. Fata stătea pe scăunel, privind în gol, pierdută în gânduri.

— Ai putea s-ajungi mult mai rău. Bănuiesc că domnul Coleman are un temperament afurisit, rău, dar ştie să şi-l controleze. Nu cred că ţi-ar face vreun rău, cum îţi făcea celălalt. Mai gândeşte-te, termină Ma şi ieşi.

Multe din cele spuse de Ma erau adevărate, aprecie Lydia. Măritându-se cu Coleman, putea rămâne cu Lee. Iubea copilul şi acesta începea s-o iubească sau măcar s-o recunoască. Tot ceea ce avea de făcut era să-i vorbească şi căpşorul lui tremurător se întorcea spre vocea ei.

Domnul Coleman nu era un om rău, nu ca acela cu care trăise doisprezece ani. Era puţin cam iute şi mândru, dar Ma avea dreptate. Se putea înfuria pe ea, dar n-ar lovi-o niciodată. Avusese destule ocazii şi, dacă n-a făcut-o până acum, nici n-avea s-o facă.

Faţa lui era drăguţă. Când zâmbea, Lydia se simţea cuprinsă de un val de căldură. Stătuse lângă ea toată noaptea, dar nu-i fusese frică de el. Trupul lui nu-i crea repulsie. Era atrăgător şi se simţea protejată de mărimea şi puterea lui evidentă. Fizic, îl putea tolera în preajma ei.

Dacă ar fi doamna Coleman, ar avea lucruri pe care nu le mai avusese. Ar avea un titlu, o poziţie în societate, un loc al ei. Titlu! aducea după sine un anumit respect pe care nu prea avea şanse să-l obţină altundeva, mai ales ca femeie singură, fără familie sau situaţie.

Dorea un cămin. Poate cu perdele la ferestre, cu mai multe camere luminoase şi aerisite. Un cămin. Cum ar putea ea, o femeie fără bărbat, fără bani, fără nici un mijloc de existenţă să aibă toate astea?

Dar n-avea de gând să cerşească. Dacă el era decis să nu se însoare, fie. Nu va fi ea aceea care să-i ceară acest lucru.

Ross ţinea găleata cu ovăz sub botul iepei, dorindu-şi ca ea să nu facă atâtea fasoane şi să termine de mâncat mai repede.

Ce încurcătura dracului. Dar, în fond, aşa fusese toată viaţa lui. Singurul lucru bun din viaţa lui fusese Victoria. Zeii fuseseră, probabil, adormiţi în ziua când o cunoscuse. Şi, când s-au trezit şi au văzut că era fericit, au omorât-o.

— Rahat! exclamă el.

Cum naiba să facă cu fata? Sau, mai exact, ce-o să facă fără ea? Tot ceea ce spusese Ma era adevărat. Nu-i era teamă s-o pornească singur, părăsind căruţa şi toate celelalte. În fond, trăise din ceea ce avea în sac, de la cincisprezece ani. Poate paisprezece. Nu-şi mai amintea. Cum rămânea cu Lee, însă? Avea nevoie de Lydia care să vadă de copil.

Se mustră pentru faptul că se gândise la ea pe nume şi luă găleata de ovăz de la gura iepei. Dacă era atât de înceată, înseamnă că nu-i era foame. O bătu uşor pe gât şi se duse în partea cealaltă a ţarcului improvizat, unde era armăsarul.

Luând o perie, începu să ţesale coama deasă a lui Lucky. Câştigase calul la poker şi de acolo şi numele. Vance Gentry nu ştiuse asta. Îl lăudase pe Ross că strânsese bani pentru a cumpăra animalul. Ceea ce nu ştia socrul său n-avea cum să-l deranjeze.

Trebuie că va fi distrus aflând de moartea Victoriei. Îi trimisese o scrisoare punând-o la o cutie de poştă rurală. Se întrebă cum va reacţiona Gentry aflând că are un nepot. Nu ştiuse că Victoria e însărcinată. Se îndoia că ar dori vreodată să vadă copilul, de vreme ce nu făcuse nici un secret din părerea lui că Victoria făcuse o mezalianţă. Ross nu se va mai întoarce în Tennessee. N-avea pe nimeni acolo acum, că Victoria murise. Şi nici de Vance Gentry n-o să mai audă, probabil, niciodată.

Lăsând la o parte consideraţiile de ordin emoţional, şi luând doar partea practică a lucrurilor, ar fi în avantajul lui să se însoare cu Lydia. Avea nevoie de o femeie care să-i gătească şi să-i facă curat. Şi ar fi greu de găsit cineva în Texas care să se mute la el înainte de a-şi construi măcar o colibă. Să-l lase pe Lee în oraş, la străini, nu era posibil. Nu voia să se separe de fiul său nici măcar temporar. Nu, avea nevoie de o femeie. Lydia era la îndemână.

Ar fi putut s-o nimerească şi mai rău. Lydia nu arăta rău deloc. Era prezentabilă, chiar dacă nuanţa părului ei era extravagantă şi atrăgea atenţia tuturor bărbaţilor care o vedeau. Avea limba ascuţită ca un brici şi un mod dificil de a fi, uneori. Important era însă că-l iubea pe Lee. Ăsta era un argument important în favoarea căsătoriei. Nu era una pe care o angajezi ca să aibă grijă de copil. Era ca şi copilul ei.

Din punct de vedere emoţional... dar nu exista nici un punct de vedere emoţional pentru că emoţiile nu-şi aveau rostul în această decizie. Trebuia să fie una absolut practică.

Îi părea rău de ceea ce se întâmplase mai devreme. Fusese o dimineaţă rece. Era adormit şi nu i se putea găsi nici o vină pentru că se cuibărise lângă Lydia... cu ea... În felul acela. O iubise pe Victoria şi nu va iubi niciodată o altă femeie.

Şi cum e cu iubitul sau iubiţii Lydiei? Deşi o dorise în seara precedentă, când o apucase de mâini şi o trăsese la el, nu simţise nici o pornire senzuală la ea. Ceea ce văzuse în ochii aceia de culoarea coniacului fusese teamă. Simpla teamă. Teama care împietreşte un animal prins într-o lumină bruscă, puternică, noaptea. Ross voia să-i atribuie tot ceea ce era mai rău, dar acum nu mai era sigur că avusese vreun bărbat. Poate unul. Iar acela o făcuse să sufere. Trase o înjurătură. Sau îl luase de prost? Poate expresia aceea de teamă era doar un joc pentru a-l seduce. Era oare o târfă rafinată care cunoştea toate şiretlicurile meseriei? Râsese oare în sinea ei pentru că ştia că o doreşte? Număra oare nopţile până în clipa în care el avea să cedeze? Ei bine, n-o s-o facă. Dumnezeu e martor.

N-o să cedeze niciodată necesităţii fiziologice pe care ea o răscolea în el. Niciodată. O să cumpere o femeie, dacă avea nevoie de una, dar nu va întina niciodată amintirea Victoriei luând fata aia.

Se putea însura cu ea, rămânînd în acelaşi timp detaşat. Ştia că poate. N-o să-şi permită nici o apropiere de ea.

Lydia era singură când Ross urcă în căruţă. Avea braţele ridicate deasupra capului, încercând să-şi răsucească părul într-un coc. Gura îi era plină de ace, când se întoarse spre el. Lui Ross îi păru imediat rău că făcuse acel comentariu despre părul ei mai devreme. Dar regreta pentru că fusese nedelicat sau pentru că ea pusese totul la inimă şi acum îşi împăna cu ace acel vălmăşag de bucle care începuse să-i placă. Era prea periculos să se gândească.

În grabă, Lydia înfipse acele pe care le mai avea în acel coc de pe ceafă şi se întoarse cu faţa la el, lunecându-şi palmele în jos, pe marginea fustei.

— M-am mai gândit... începu el.

Ochii lui se plimbară de la un lucru la altul, de teamă să nu se oprească asupra ei.

— Poate ar trebui să ne mai gândim...

— Poate.

La dracu'l O să înceapă acum cu răspunsurile alea ale ei rostite moale, care nu trădau nimic din ceea ce gândea.

— Ei bine?

— M-am gândit şi eu.

— Dumnezeule! Şi?

Lydia respiră adânc.

— Şi nu ştiu cum ai putea să te descurci cu Lee, altfel.

— La asta m-am gândit şi eu.

Ross îşi simţi muşchii relaxându-se.

— Dar vreau să fie clar că dacă unuia dintre noi nu-i mai convine, e liber.

Lydiei nu-i plăcu asta. Unul din motivele pentru care o făcea era acela al siguranţei şi al sentimentului de permanenţă. Dar, mă rog, dacă asta era una din condiţiile puse de el, va trebui să fie de acord şi apoi să aibă grijă să nu facă ceva care să-l determine pe el s-o alunge.

— Bine, dar pun şi eu o condiţie.

Mititica are curaj. El îi oferea ocazia de a-şi îmbunătăţi soarta, iar ea îi punea condiţii.

— S-auzim, spuse el, aplecându-şi capul pe o parte, arogant, enervând-o.

— Să nu mă baţi sau să-mi faci vreun rău, spuse ea, cu ochii scânteietori.

— Dar ce crezi că sunt eu? Un sălbatic? Nu sunt în stare să fac rău unei femei, spuse el, vexat la culme.

— Atunci ne-am înţeles, nu? spuse ea.

Ross blestemă punîndu-şi din nou pălăria, trecându-şi apăsat degetele pe pânza tare a coviltirului. Încă mai înjura, când se întoarse spre ieşire.

— Mă duc să le spun lui Ma şi lui Grayson.

Începutul nu era prea promiţător.

Căsătoria fusese fixată pentru ora trei în chiar ziua aceea, afară, dacă vremea era bună, în căruţa lui Coleman, dacă nu. Ma avu grijă ca toată lumea să fie invitată. Vru să lase impresia unei ocazii fericite, care să fie sărbătorită de toţi, clădind o întreagă poveste sentimentală, cum că Dumnezeu îi trimisese lui Coleman o soţie care să aibă grijă de el şi de Lee, după ce sărmana Victoria fusese răpită de lângă el. Cine zice că nu mai există miracole? Reuşi chiar să smulgă lacrimi din ochii unor suflete mai romantice.

Grayson se oferi să se ducă la oraş să facă rost de un certificat de căsătorie şi să aducă un preot baptist. Cu o oră înainte de ora fixată, Ma apăru lângă căruţă, cu câteva pachete pe care i le dădu Lydiei.

— Pentru tine, spuse Ma, mândră de ea însăşi.

Lydia privi pachetele, nedumerită. Îşi amintea de cadourile primite de la mama şi tatăl ei, dar foarte vag, şi nu-şi mai dădea seama ce era adevărat şi ce era fantezie.

— Pentru mine? întrebă ea, cu glas pierit.

— Nu mai văd pe nimeni pe aici care să fie mireasă peste o oră. Ai face mai bine să deschizi pachetele.

Cu ezitări la început, apoi mai repede, pe măsură ce descoperea comoară după comoară, trecu în revistă conţinutul fiecărui pachet. Existau două rochii, două fuste şi două veste, trei perechi de pantalonaşi, două cămăşi, o cămaşă de noapte, două jupoane, plus o pereche de pantofi negri şi trei perechi de ciorapi de bumbac.

— Ţi le-a cumpărat domnul Coleman, de fapt, ne-a trimis pe mine şi pe Anabeth după ele. Bărbaţii devin nervoşi ca o pisică cu coadă lungă într-o cameră cu balansoar, când e vorba să cumpere lucruri femeieşti, sporovăia Ma, prefăcându-se că nu vede lacrimile din ochii fetei. M-am gândit că rochia asta galbenă ar fi exact ce trebuie pentru căsătorie.

La timpul stabilit, Lydia ieşi pe mica platformă din spate a căruţei. Se trase înapoi, ruşinată, din faţa mulţimii adunate. Toţi ochii erau îndreptaţi asupra ei, iar cei care fuseseră acuzatorii ei în dimineaţa aceea, acum zâmbeau jenaţi.

— Hai, Lydia, spuse Ma, blând, trăgând-o de braţ. Să terminăm cu asta, înainte de a începe ploaia.

Lydia coborî scările, încântată de foşnetul rochiei noi. Lenjeria îi mângâia pielea delicat. Partea de jos a rochiei i se învăluia în jurul picioarelor. Slavă Domnului că partea de sus se potrivea şi pieptul ei nu mai ieşea în relief atât de mult ca atunci când îmbrăcase rochia lui Anabeth, deşi era cam strâmtă. Ghetele erau comode şi încheiate cu şireturi până deasupra gleznelor. Pielea lor scârţâia uşor la fiecare pas. Pentru o femeie mai rafinată, veşmintele ei ar fi fost bune pentru o zi de lucru. Lydia însă, era mândră ca o prinţesă. Îl căută pe Lee din ochi, pentru a vedea dacă totul e în regulă. Era în braţe la Anabeth, cu capul acoperit cu o păturică. Copiii Langston erau strânşi în jurul tatălui lor, ciudat de serioşi. Lydia îşi imagină că fuseseră ameninţaţi cu bătaia, dacă nu sunt cuminţi. Ochii ei lunecară asupra mulţimii. Când nu mai avu la ce se uita, ochii ei se opriră asupra lui Ross.

Stătea mohorât şi rigid. Inima ei avu un tremur ciudat, când îl văzu. Era atât de atrăgător... Purta tot pantalonii lui de fiecare zi, dar îşi pusese o cămaşă albă şi o cravată-şnur. Cămaşa contrasta cu părul lui negru, mustaţa şi faţa bronzată. Ochii erau singurul lucru colorat la el, de un verde intens care strălucea sub sprâncenele dese, negre.

Un omuleţ vioi cu ochelari şi nas ascuţit, care trebuie să fi fost predicatorul, stătea lângă Ross. O privea cu un zâmbet cald.

— Dar iată şi mireasa. Putem începe, ia-o de mână, tinere, îi spuse el lui Ross.

Lydia privea, ca hipnotizată, mâna neagră a lui Ross, cuprinzând-o pe a ei şi punîndu-le pe amândouă pe scoarţa de piele neagră a unei *Biblii* care apăruse miraculos de undeva.

Mâna lui era caldă, fierbinte, de fapt. Bătăturile din palma lui se simţeau aspre pe dosul mâinii ei, dar asta făcea ca totul să pară mai real. Se uită la mâna lui, ca şi cum i-ar fi fost teamă că dacă şi-ar muta privirea, mâna lui ar dispărea.

Nu urmări decât parţial ceea ce se spunea, dar se pare că dădu răspunsurile corecte, pentru că, după un timp uluitor de scurt, predicatorul spuse:

— În clipa asta vă declar soţ şi soţie. Ceea ce-a unit Dumnezeu, să nu fie desfăcut de om. Sărută mireasa, acum.

S-o sărute! Cuvântul răsună în creierul ei, amplificându-se atât de tare, încât crezu că o să-i plesnească ţeasta. Nimeni nu-i spusese că era prevăzut şi asta.

Nu avu însă timp s-o întrebe pe Ma, dacă trebuie să dea curs acestui îndemn, pentru că Ross îşi pusese blând mâna pe umărul ei şi acum o întorcea cu faţa la el.

Îi văzu faţa aplecându-se asupra ei. Părea enormă, şi acoperi tot ce era dincolo de ea. Se apropia din ce în ce mai mult. Închise ochii strâns, pentru a scăpa de coşmarul repetat al feţei bărbatului aplecat asupra ei, înăbuşind-o cu gura lui, sufocând-o sub greutatea lui enormă.

Apoi simţi atingerea caldă a buzelor lui Ross pe ale ei. Întârziară doar o clipă, apoi se retraseră şi totul se terminase.

Leona Watkins, privind pe sub coviltirul căruţei pentru că nu voia să fie văzută la această batjocură de căsătorie, era dezamăgită. Ipocriţii se comportau, de parcă nu stătuseră carne pe carne mai înainte!

Ma era dezamăgită. Sperase într-un sărut mai lung, unul mai puţin formal.

Bubba Langston nu-şi putea stăpâni mărul lui Adam, care se zbătea spasmodic în timp ce pantalonii i se umflau sub pântec. Începu să se roage, ca nimeni să nu observe.

Doar ameninţarea lui Ma că îl va biciui dacă nu se poartă frumos, îl reţinea pe Luke Langston să nu chicotească.

Anabeth privea cu ochii plini de lacrimi romantice.

Lydia se întreba cum putuse mustaţa domnului Coleman să-i gâdile nu numai buzele, dar şi gâtul, şi de acolo în jos până în adâncul trupului. Locul dintre pulpele ei devenise ciudat de fierbinte şi umflat, şi umed la atingerea buzelor lui pe ale ei. Era oarecum dezamăgită că sărutul nu durase mai mult.

Ross se jura că n-o să se mai supună nici unei încercări. Se convinsese pe sine însuşi că o putea săruta fără emoţie, de dragul ceremoniei şi al ochilor curioşi. Ei bine, acum ştia. N-o putea săruta fără emoţie, de dragul nimănui.

— Ce păcat că ploaia a început atât de curând după aceea.

— De ce?

Lydia suspină. Sperase că va fi mai uşor să vorbească unul cu altul, acum, că erau căsătoriţi. Dar de când se întorseseră în... da, în... căruţa lor, domnul Coleman se purta cu ea îngrozitor. Regreta deja că se însurase cu ea? Da' ce, îl împinsese cineva cu puşca de la spate?

— Am avut impresia că unii ar fi vrut să vină în vizită, asta-i tot.

Ross râse batjocoritor.

— Sunt doar curioşi. Au venit la nuntă din acelaşi motiv pentru care se duc la circ.

Dorise să creadă că toţi cei adunaţi în jurul ei, după ce se terminase ceremonia, erau bucuroşi că ea era acum doamna Coleman, că o acceptaseră ca pe una dintre ei.

Se uită la buchetul de flori pe care-l pusese într-un borcan şi atinse petalele delicate. I le dăduse domnul Hill, când îi sărutase mâna, după ceremonie.

— Felicitări, doamnă Coleman. Vă urez mulţi ani de fericire.

— Mulţumesc, domnule Hill. Ce flori frumoase! spusese ea.

Acum domnul Coleman părea hotărât să strice toate lucrurile frumoase pe care ea le înmagazinase, pentru a se delecta cu ele mai târziu.

— Nu cred că au venit doar să se holbeze.

Ross dădu din umeri.

— Crezi ce vrei.

Îl controlă pe Lee, pentru ultima oară, şi se culcă.

Ross îşi făcuse un pat, în partea cealaltă a căruţei, cât mai departe de ea cu putinţă. „Nu sunt otrăvitoare", ar fi vrut ea să-i spună, dar îşi ţinu gura. Era prea copleşită de evenimente, de noul ei nume, noile ei haine, pentru a se certa cu el.

— Mulţumesc pentru hainele cele noi.

— Cu plăcere, spuse el, aspru. Nu suportam să te văd în haine de împrumut.

Stinse lampa şi Lydia îl auzi dezbrăcându-se şi apoi băgându-se în aşternutul lui.

Ploaia devenise zgomotoasă, acum, că se aşternuse liniştea. Dimineaţă, zgomotul ei fusese liniştitor, îndemnîndu-i să mai doarmă. Acum sunetul era trist. Lydia se simţea mai singură ca oricând şi ştia că dacă Ross ar fi voit să se

culce lângă ea, n-ar fi zis nimic să-l îndepărteze. În întuneric, se întoarse într-o parte şi căută mogâldeaţa întunecată a trupului său în partea cealaltă a căruţei.

— Noapte bună... Ross.

„De ce a ales ea tocmai clipa asta să-mi spună pe nume pentru prima oară? Şi de ce sună atât de melodios în gura ei?" se întreba Ross. Pe deasupra tumultului produs de sângele care-i alerga prin vene pentru a se concentra acolo jos, sub pântec, se auzi răspunzând:

— Noapte bună, Lydia.

Capitolul 8

Bărbatul ocupă un scaun la o masă liberă din cârciuma plină de fum şi întinse, absent, hârtiile galbene făcute sul, pe suprafaţa mesei. Însoţitorul lui se aşeză pe scaunul opus, după ce mai întâi aruncase o privire spre ceilalţi clienţi. Era o deformaţie profesională.

— Whisky?

— Da, răspunse primul, absent, în timp ce continua să răsfoiască nişte afişe.

Nu-l observase pe Howard Major, făcând semn barmanului pentru o sticlă şi două pahare, când intraseră. Abia după ce Major îi turnă un pahar şi îl împinse spre el, ridică privirea. Expresia feţei lui era răvăşită ca aceea a unui om trezit dintr-un vis urât. Apucă paharul şi dădu conţinutul arzător pe gât. În mod obişnuit, cumpătat în materie de băutură, bărbatul întinse mâna, ceea ce nu-i era felul, şi luând sticla, îşi turnă încă un pahar. După ce whisky-ul se prelinse în jos pe gât, înţepător, până în stomac, ridică ochii plini de ură spre cel care-l invitase.

— Nenorocitul ăla s-a însurat cu fiică-mea.

Pumnul lui izbi masa cu zgomot. Unghiile erau bine întreţinute, dar era o mână tipic bărbătească, şi felul în care degetele stăteau strânse puternic reflecta personalitatea lui. Era genul de om obişnuit să facă cum vrea el, să-şi exercite controlul asupra lui însuşi şi asupra altora, care rareori se dădea bătut şi care se răzbună întotdeauna.

— Doamne! Când mă gândesc că doarme cu ea în pat!

Izbi cu pumnul în masă şi mai tare, făcând afişele să sară cât colo şi whisky-ul să se clatine în pahar.

— N-am vrut să-ţi arăt astea, spuse Major, plin de simpatie. Mi s-a părut imediat că-l recunosc în fotografia făcută la nuntă, dar am vrut să fiu absolut

sigur, comparând atent fotografia aia cu afişele astea. Nu e nici o îndoială. E acelaşi om, chiar şi cu mustaţă. E urmărit de lege de mulţi ani. *Agenţia Pinkerton* a fost solicitată de multe ori să încerce să-l prindă.

— Ross Coleman e cu adevărat Sonny Clark, spuse Vance Gentry, cu amărăciune. Fiica mea e măritată cu un pistolar, un bandit, unul căutat pentru crimă, jaf... Doamne!

Omul gemu, trecându-şi mâinile peste faţa lui roşie, deformând trăsăturile aristocratice de sub coama de păr alb.

— Ce-a făcut cu ea?

Fără să răspundă, Major îi mai turnă un pahar şi îl dădu pe gât pe al său.

— Dacă i-a făcut vreun rău, îl omor, spuse el, printre buzele abia desfăcute. Am vrut de multe ori s-o fac, de câte ori o mângâia. Am ştiut că-i un nemernic, din prima clipă când l-am văzut. Se pricepea la cai, altfel nu l-aş fi angajat.

Dinţii lui albi, drepţi, se închiseră cu zgomot.

— De ce nu mi-am ascultat instinctul?

— Înainte de a face orice altceva, spuse detectivul de la Pinkerton, cu răceală profesională, trebuie să aflăm unde sunt.

— Poate a omorât-o şi a fugit cu bijuteriile ei.

Omul începea să se monteze şi Major nu voia să se întâmple asta. Singurul mod de a-l găsi pe Clark era să-şi păstreze luciditatea. Omul era abil şi scăpase de cei mai buni urmăritori. Detectivul Major avea de gând să-l prindă şi nu voia ca un om cu mintea înfierbântată, ca Gentry, să-l împiedice.

— Nu cred că s-a descotorosit de fiica dumitale. Nu-i stilul lui. Sonny e sălbatic, şi afurisit, şi josnic, şi a omorât destui, dar numai când era la ananghie, încolţit, încercând să scape. N-a ucis niciodată fără rost. În plus, spuneai c-o adora pe fiica dumitale.

— Am zis că părea s-o adore. Ne-a păcălit însă în toate celelalte privinţe. Cum să cred că o iubea cu adevărat? Servitorii mi-au spus că erau plecaţi de câteva săptămâni, când m-am întors acasă din Virginia. Nici un rând. Nimic. Asta e comportare de ginere?

Cine ştie unde a dus-o.

— Îi găsim noi.

Platitudinile lui Major erau neconvingătoare.

— N-ai reuşit să-l găseşti nici înainte, nu? lătră Gentry. Cu afişele astea împrăştiate prin toată valea Mississippi, n-ai fost în stare să-l găseşti pe Sonny Clark.

— Am încetat urmărirea pentru că l-am crezut mort. De aceea a trebuit să scot afişele astea dintr-un dosar mai vechi. A fost rănit într-un jaf asupra unei bănci. Am fost siguri că banda lui James l-a lăsat mort pe undeva. Aparent, asta e exact ceea ce s-a întâmplat, pentru că, în toate acţiunile ulterioare ale

lui Jesse şi Frank, nu mai era cu ei. N-am mai auzit de el, până ai venit în biroul meu alaltăieri şi mi-ai arătat fotografia aia a fiicei dumitale şi a soţului ei, Ross Coleman. Cred că a stat ascuns pe undeva până s-a vindecat, şi-a schimbat înfăţişarea şi a devenit cetăţean onorabil.

Paharele de pe masă zdrăngăniră iar, de data asta pentru că un beţiv se împiedicase de ea. Fu cât pe-aci să cadă peste Major, înainte de a se redresa.

— Pardon, mormăi el, îndreptându-se spre masa următoare şi prăbuşindu-se pe un scaun. Whisky, zise el.

Gentry îl privi cu dezgust. Era murdar, hainele pătate de sânge închegat. Poate mersul lui nesigur nu se datora numai băuturii. Părul lui rar şi scalpul erau acoperite cu cheaguri de sânge. Omul puţea de nespălare. Gentry era pe punctul de a propune ca el şi Major să se ducă în altă parte pentru a continua discuţia, dar Major vorbea deja.

— Am dat cu nasu' prin împrejurimi. Bătrânul care trăia sus pe deal – Major privi în agendă – John Sachs, era mort de câteva săptămâni, când oamenii noştri au găsit, în sfârşit, drumul spre coliba lui. Nici o urmă de luptă. Murise de moarte naturală. Nici un semn în legătură cu direcţia în care apucase Clark. S-a organizat un convoi de căruţe luna trecută, în ţinutul McMinn.

Gentry pufni cu dispreţ.

— Îl cunoşti mai puţin decât crezi, Major. Ross... Sonny e un tip dinamic, activ. Se mişcă în permanenţă. Călăreşte mai bine decât oricine pe lumea asta.

— Am auzit asta de multe ori, spuse Major, sec.

— Nu s-ar lipi de ceva care se mişcă atât de încet, cum o face un convoi de căruţe.

— Dar asta ar putea să-l şi protejeze. Călătorind cu soţia ca orice alt imigrant, n-ar atrage atenţia asupra lui.

Gentry clătina deja din cap, încăpăţânat.

— Îmi cunosc omul mai bine decât dumneata. Dacă are buzunarul plin de bijuterii şi, crede-mă, valoarea lor se ridică la o sumă considerabilă, s-a îndreptat spre frontieră, New Orleans, New York, poate St. Louis, locuri unde ar putea să le vândă rapid.

— Poate ai dreptate, dar n-avem nici un indiciu.

— Eu tocmai pentru asta te plătesc, Major, spuse Gentry, pe un ton acru. Eu plec spre New Orleans. Cunosc oraşul.

— Foarte bine. Em am să mă duc la St. Louis. Vom lua legătura prin telegrame trimise pe adresa biroului meu din Knoxville. Am să lipesc afişe cu noua lui înfăţişare.

— Nu, spuse Gentry, tăios, făcându-l pe omul de la masa alăturată să se uite la ei mai atent, cu ochi vicleni. Nu vreau să ştie nimeni că fiica mea e căsătorită cu un criminal notoriu şi că ne-a păcălit pe amândoi şi ne-a jefuit de lucruri preţioase.

— Asta va îngreuna considerabil sarcina noastră, dacă nu putem apela la poliţia locală.

— Dar poate, de asemenea, salva viaţa Victoriei. Nu l-am văzut niciodată ridicând mâna la ea, altfel n-ar mai fi azi în viaţă. Dar nici nu l-am văzut într-o situaţie disperată. Nu vreau să intre în alertă, în panică.

— Aici s-ar putea să ai dreptate. Martorii au încercat să descrie iuţeala lui fulgerătoare în mânuirea pistolului. E de nedescris. Găsirea lui Sonny Clark e ultima mea misiune în cadrul agenţiei, înainte de pensionare. Nu vreau să am morţi pe conştiinţă.

— În afară de ăsta.

Hotărârea din vocea lui Gentry făcu să-i îngheţe sângele în vene şi îi dădu fiori pe şira spinării veteranului Major. Fu tentat să-i amintească că nu trebuie să ia legea în propriile lui mâini. Voia să-l prindă pe Clark viu şi spera că în momentul când o vor găsi pe Victoria Gentry şi pe soţul ei, ura tatălui ei se va fi domolit.

— Hai să ne apucăm de treabă, spuse el, ridicându-se şi aruncând câteva monezi pe masă.

Îşi traseră amândoi pălăriile pe cap şi părăsiră cârciuma care se pregătea de primirea clienţilor de seară. Barmanul era ocupat cu spălatul paharelor, în dosul barului. Un tânăr trăgea cu mătura pe podea fără prea mult zel, uitându-se la oamenii care treceau pe strada aceea din Knoxville.

Bărbatul rănit la cap se clătină pe picioare până îşi redobândi echilibrul. Voit împleticindu-se, merse până la masa pe care cei doi o părăsiseră. Când ajunse acolo, mâna lui acoperi monezile şi le strânse în palmă. Era o sumă mult mai mare decât cea datorată ca plată pentru propria lui băutură. Ochii lui ceţoşi încercară să se focalizeze pe afişele vechi cu indivizi urmăriţi de lege, care rămăseseră pe masă. Nu ştia să citească, dar ştia ce reprezentau ele. Şi auzise povestea cu zestrea furată. Nescăpând niciodată o ocazie de a obţine ceva fără să-l coste, înghesui afişele sub cămaşa lui pătată de sânge şi merse împleticit spre uşă. Nu-l văzuse nimeni luând banii, nimeni nu-i dădea vreo atenţie. Până aici totul era bine.

— Hei, domnu'...

— Ce-i... Ce-i?

Bătăios, se întoarse spre barman.

— Ai face bine să vezi ce ai la cap.

Omul se relaxă şi zâmbi arătându-şi dinţii galbeni, stricaţi.

— Bineînţeles.

— Cum ai făcut de te-ai ales cu chestia aia la cap?

Omul zâmbi iar, cu expresia aceea vicleană, abilă a cerşetorului.

— Am avut o ciocnire cu o femeie. Mi-a dat în cap cu o piatră.

Barmanul râse amuzat.

— Dacă eram eu, nu scăpa cu una cu două din mâinile mele.

Zâmbetul se transformă într-un rictus răutăcios.

— Las' c-o aranjez eu.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl va face, o va găsi pe căţeaua aia şi-i va da ceea ce merită. Mai făcu un pas spre uşă, apoi se opri. Cei doi domni mai spuseseră ceva care reveni în mintea lui ameţită, îmbibată cu alcool.

— Ia zi, ai auzit ceva de un convoi de căruţe care pleacă din ţinutul McMinn?

— Nu, spuse barmanul, ştergând un pahar cu o bucată de muselină, dar nu m-ar surprinde. Am avut o inundaţie afurisită primăvara trecută. Oamenii au încercat să salveze ceea ce aveau prin casele lor, după război şi după inundaţii. Mulţi din ei pleacă.

Omul de la uşă îşi frecă falca nebărbierită, gânditor. Un convoi cu familii în căutare de pământuri noi ar fi un ascunziş bun.

— Cred c-am să mă duc până acolo s-arunc o privire.

Ieşi pe uşă, chicotind, întrebându-se când va descoperi barmanul că fusese jefuit.

Femeii îi plăcea modul cum părul îi cădea bărbatului pe frunte. Ţinea capul aplecat, curăţindu-şi arma. Puşca, deja unsă şi lucioasă, era sprijinită de marginea căruţei. Acum se ocupa de pistol. Lydia habar n-avea de arme, dar acesta, în mod deosebit, o speria. Ţeava lui de oţel era subţire şi lungă, rece şi mortală. Ross o apropie de faţă şi se uită pe ţeavă, suflând uşor în ea. Apoi începu s-o frece cu o cârpă moale.

Prima lor zi de căsătorie trecuse fără incidente. Vremea era încă închisă, dar nu mai ploua atât de des şi puternic. Era totuşi umedă şi rece, şi Lydia îşi petrecuse mai toată ziua în căruţă. Ross se sculase devreme, înainte de ivirea zorilor şi scotocise prin cufere şi lăzi. Părea adâncit în ceea ce făcea şi Lydia se prefăcuse că doarme, neîndrăznind să-l întrebe ce caută. Când se sculă şi începu să se mişte prin căruţă, observă că tot ceea ce aparţinuse Victoriei dispăruse. Nu ştia ce făcuse Ross cu lucrurile Victoriei, dar nu mai rămăsese nici unul.

Lydia îl privi cum îşi dă părul de pe frunte cu degetele răsfirate. Părul lui era mereu curat şi lucios, chiar şi când era lipit de creştet din cauza pălăriei, i-ar fi plăcut să simtă şuviţele negre între degetele ei, dacă ar fi avut vreodată ocazia să le atingă, ceea ce nu-şi imagina că s-ar putea întâmpla, chiar dacă el i-ar da voie. Se îndoia însă că i-ar da voie. O trata politicos, dar nu conversa niciodată cu ea şi, în mod sigur, n-ar fi atins-o.

— Spune-mi ceva despre locul acela din Texas, spuse ea, timid, făcându-l să-şi ia ochii lui verzi de la pistol şi să-i întâlnească pe ai ei în lumina unicei lămpi.

Lydia îl ţinea pe Lee, legănîndu-l uşor, deşi terminase alăptatul de seară, şi era deja adormit. Îşi omorau timpul până la ora culcării.

— Încă nu ştiu mare lucru despre el, spuse Ross, revenind asupra pistolului. Îi spuse aceeaşi poveste cu John Sachs pe care i-o spusese şi lui Bubba.

— A trimis după acte şi când au sosit prin poştă, exista şi o descriere a locului.

Entuziasmul faţă de propria lui proprietate depăşi reţinerea pe care o avea şi cuvintele începură să curgă singure:

— Sună frumos. Terenuri acoperite cu păşuni; apă din belşug, o ramură a râului Sabine îi străbate un colţ. Raportul spune că are două zone împădurite cu stejar, ulmi, pecan, plop canadian lângă râu, pini, sânger...

— Îmi plac pădurile de sânger primăvara când înfloresc, interveni Lydia, emoţionată.

Ross se pomeni zâmbind la ea, dar în clipa în care îşi dădu seama, lăsă capul în jos.

— Primul lucru pe care va trebui să-l fac este un adăpost pentru cai şi un şopron pentru noi.

Cuvântul ieşise natural de pe buzele lui. Noi. Îi aruncă o privire furişă, dar Lydia îl mângâia pe Lee pe cap şi privea părul lui negru buclat revenind la forma iniţială, după ce fusese deranjat. Capul lui Lee se odihnea pe sânui ei. O clipă, Ross îşi imagină capul lui propriu rezemat de locul acela, mâna ei mângâindu-i părul în acelaşi fel şi cu aceeaşi expresie drăgăstoasă pe faţă.

Se mişcă stânjenit pe scăunel.

— Apoi, înainte de venirea iernii, va trebui să fac o cabană. Una simplă, spuse el, cu mai multă forţă decât era necesar, ca şi cum ar fi vrut s-o avertizeze să nu se aştepte la nimic deosebit din partea lui.

Lydia se uită la el cu un reproş mut.

— O să fie grozavă, oricum ar fi.

Ross frecă ţeava pistolului mai energic.

— La primăvară sper ca toate iepele să fete. Ăla o să fie începutul. Şi, cine ştie, poate vând ceva lemn din pădure, să mai câştig un ban, sau îl folosesc pe Lucky ca armăsar de prăsilă.

— Sunt sigură că vei reuşi.

Ross ar fi vrut ca ea să nu fie atât de necugetat de optimistă. Era contagios. Îşi simţea inima bătând mai repede în faţa perspectivelor nelimitate ale propriului său pământ cu păduri dese, sol fertil şi o herghelie de cai de rasă.

Şi nu va mai trebui să stea cu frica în sân tot timpul. Nu fusese niciodată în Texas. Nu va exista pericolul să-l recunoască cineva.

Pierdut în amintiri, potrivi ţeava la loc, roti butoiaşul cu şase gloanţe şi învârti pistolul pe degetul arătător cu mare abilitate, înainte de a-l îndrepta asupra unei ţinte imaginare.

Lydia se uita la el fascinată. Când îşi dădu seama ce făcuse din obişnuinţă, Ross îşi întoarse capul să vadă dacă ea observase. Ochii ei cafenii întunecaţi erau larg deschişi de uimire. Ross băgă pistolul în toc, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lydia îşi umezi buzele, nervoasă.

— Cam... La ce distanţă e pământul tău de Jefferson?

— Cam la o zi cu căruţa. Jumătate de zi călare. Cât se poate de aproape, după cum se vede pe hartă.

Lydia îi auzise pe ceilalţi prea adeseori vorbind despre el, pentru a-şi da seama că Jefferson era al doilea oraş ca mărime din Texas. Era un port interior din colţul nord-estic al statului, legat de Red River via Cypress Creek şi Caddo Lake. Red River se varsă în Mississippi, la Louisiana. Jefferson era un centru comercial cu vapoare cu zbaturi, aducând mărfuri din est şi de la New Orleans, în schimbul bumbacului pe care îl duceau în pieţele din acel oraş. Pentru nou-veniţii în trecere, era un loc de popas unde puteau cumpăra căruţe şi obiecte casnice, înainte de a-şi continua călătoria spre vest.

— N-o să avem probleme cu vânzarea căruţei. Am auzit că există liste de aşteptare. Oamenii stau cantonaţi în jurul oraşului aşteptând construirea de noi căruţe. Am să cumpăr un pat înainte de a porni mai departe.

Lydia îl ascultase, dar mintea ei era în altă parte.

— N-ai vrea să-ţi tund puţin părul?

Capul lui se ridică brusc, de parcă fusese acţionat de un arc.

Lydia îşi învinse prudenţa.

— Părul. Îţi tot cade în ochi. Vrei să ţi-l tund?

Ross nu găsi că este o idee bună. La dracu'. Ştia că nu e o idee bună. Şi totuşi, nu se putea desprinde de ea.

— Ai mâinile ocupate, mormăi el, arătând din cap spre Lee.

Lydia râse.

— Îl răsfăţ prea mult. Trebuia să-l fi pus în patul lui demult.

Se întoarse să facă ceea ce spusese, acoperind copilul cu o pătură uşoară pentru a-l feri de aerul umed.

Era îmbrăcată cu una dintre bluzele scurte şi fustele pe care i le cumpărase el cu o zi înainte. Nu voia să se spună că Ross Coleman nu are grijă de soţie, după cum nu voia nici să se spună că doarme afară, când avea o soţie tânără care doarme înăuntru. Era un adevărat iad şi nu ştia cum o să supravieţuiască cu nopţi nedormite, ca aceea pe care tocmai o petrecuse. Dar

mândria nu-l lăsa. După un anumit timp, când nu vor mai exista suspiciuni, va începe iar să doarmă afară. Mulţi bărbaţi făceau asta, lăsând interiorul căruţei nevestei şi copiilor.

Lydiei îi plăceau hainele ei noi. Le tot cercetase de vreo zece ori în cursul zilei. Ross nu-şi dădea seama dacă ea era una din acele femei obişnuite să aibă haine elegante, dar trecuse prin vremuri grele, sau una care nu avusese niciodată haine aşa frumoase. Şi, apropo de asta, nu ştia mai nimic despre ea. Dar nici ea nu ştia nimic despre el, întocmai ca şi ceilalţi.

Tot ceea ce ştia despre ea era că trăise cu un bărbat, se sărutase cu el, fuseseră intimi. Şi cu cât se gândea mai mult cu atât era mai înnebunit. Cine fusese bărbatul şi unde era el acum? De câte ori se uita la ea, şi-l imagina pe acel bărbat întins deasupra ei, sărutând-o pe gură, pe sâni, îngropându-şi mâinile în părul ei, încrustându-şi adânc trupul într-al ei. Ceea ce îl deranja cel mai mult era că imaginea începea să capete înfăţişarea lui.

— Ai vreo foarfecă?

Ross dădu din cap, conştient că sare din lac în puţ şi că se condamnă la o nouă noapte de insomnie. Ar fi vrut mult s-o urască. Dar la fel de mult voia să se culce cu ea.

Îşi reluă locul pe scăunel, după ce-i dădu foarfeca. Lydia îi înfăşură prosopul în jurul gâtului şi îi spuse să-l ţină aşa cu o mână. Apoi se îndepărtă de el, lăsându-şi capul când pe un umăr, când pe celălalt, studiindu-l.

Când îi ridică prima şuviţă, Ross o prinse de încheietură cu mâna cealaltă.

— Să nu mă ciopârţeşti. Sper că te pricepi la asta.

— Bineînţeles, spuse ea, cu râsul ei aţâţător strălucindu-i în ochi ca o rază de soare. Cine crezi că mă tunde pe mine?

Faţa lui se goli de sânge, căpătând o culoare bolnavă. Lydia izbucni în râs.

— Te-am speriat, nu?

Îşi eliberă mâna şi făcu prima mişcare cu foarfeca.

— Sper că n-am să te mutilez prea rău, spuse ea, trecând la spatele lui pentru a începe de acolo.

Părul lui încolăcit pe degete îi dădu o senzaţie plăcută, aşa cum se aşteptase. Era gros şi des, şi totuşi mătăsos. Se jucă cu el, mai mult decât tăie, încercând să-şi prelungească plăcerea. Continuară să vorbească despre Lee, despre diferitele familii din convoi şi râseră de ultima boroboaţă a lui Luke Langston.

Şuviţele negre căzură întâi pe umerii lui şi de acolo pe podeaua căruţei, în timp ce ea manevra foarfeca curajos, în jurul capului lui. Trebui să facă un efort pentru a-şi menţine vocea neschimbată, când sânii ei se lipeau de spatele lui, sau lunecau de-a lungul braţului în momentele în care ea se apleca înainte

sau se mişca de la un loc la altul. Una din şuviţe îi căzu pe ureche. Lydia se aplecă de mijloc şi suflă uşor. Braţul lui Ross zvâcni în sus, cât pe-aci s-o trântească la podea.

— Ce faci acolo?

Respiraţia ei caldă pe pielea lui stârnise în el un val de dorinţă, ca o salvă de artilerie. Mâna cu care ţinea prosopul în jurul gâtului se strânse, sugrumându-l. Cealaltă mână, aşezată pe coapsă, se strânse ca un ghem.

Lydia era uimită.

— Ce-ai zis? Ce fac?

— Nu, nimic, mormăi eî. Dar grăbeşte-te să terminăm cu asta.

Lydiei îi pieri toată dispoziţia. Ce bine se împăcau, începuse chiar să spere că o place. Trecu în faţa lui, sperând să repare ceea ce făcuse rău, dar el deveni mai rece şi mai ţeapăn.

Ross crezuse că în timpul tunsorii era necesar ca ea să-şi treacă degetele prin părul lui. Crezuse chiar că va fi obligată să-şi pună palma pe obrazul lui pentru a-i întoarce capul. Şi mai crezuse că acesta va fi un lucru plăcut, indiferent cât de mult nu dorea el acest lucru, şi că el va sta cuminte şi va savura gestul.

Dar când îi simţise răsuflarea, grea şi caldă, parfumată, furişându-i-se pe după ureche, fusese izbit ca de un fulger care, intrând prin cap, îi străbătuse trupul până în centrul bărbăţiei lui, aprinzându-l.

Ca şi cum asta nu era de ajuns, acum stătea între genunchii lui desfăcuţi, pentru ca ea să fie mai aproape, să nu trebuiască să se întindă prea mult. Sânii ei erau direct în raza lui vizuală şi arătau îmbietor ca piersicile coapte, aşteptând să fie culese. Doamne! Oare nu-şi dădea seama? Pelicula subţire de sudoare de pe faţa lui nu-i spunea oare că încet-încet îl scoate din minţi? De fiecare dată când se mişca, era ameţit de mirosul ei, de graţia suplă a membrelor ei, de foşnetul fustei pe trupul ei care îl duceau cu gândul la mistere ce trebuiau descoperite.

— Sunt aproape gata, spuse ea, când el începu să se foiască pe scaun.

Genunchii ei se apropiaseră primejdios de locul lui vulnerabil.

„Ah, Doamne, nu!" Lydia se aplecă mai mult pentru a tăia din părul de pe creştet. Ridicându-şi braţele mai sus, i se ridicară şi sânii. Dacă s-ar fi înclinat înainte cât de cât, ar fi putut-o atinge cu nasul şi bărbia, şi cu gura, ar fi putut să-şi îngroape faţa în voluptatea emanînd de la ea, s-o inspire odată cu aerul. Buzele lui, cu muşcături jucăuşe, i-ar fi găsit sfârcul.

Detestă aceste gânduri. Îşi răscoli memoria, încercând să-şi amintească un moment în care Victoria să-l fi tentat atât de mult, sau un moment în care să se fi simţit liber să-şi pună mâna pe sânii ei, doar pentru plăcerea de a-i ţine. Nu găsi. Existase oare? Nu. Victoria nu fusese genul acela de femeie care să atragă un bărbat în mod deliberat, reducându-l la un animal. De fiecare dată

când făcuse dragoste cu ea, fusese reverenţios, plin de adoraţie, intrase în trupul ei ca într-o biserică, un pic ruşinat de ceea ce era el, cu sentimentul nimicniciei, un penitent care cere îndurare, copleşit că un astfel de templu era profanat de prezenţa lui.

În ceea ce simţea acum nu exista nimic de natură spirituală. Era devorat de o carnalitate pură. Lydia era o femeie care inspira asta, probabil ca profesionistă, în ciuda dezminţirilor ei. Încerca să pună în aplicare trucurile meseriei asupra lui, părând şi comportându-se ca o inocentă, ca o mireasă virgină. Ei bine, cu el n-o să-i meargă!

— Şi mustaţa ar trebui puţin tunsă.

— Cum? întrebă el prosteşte, complet dezorientat acum.

Nu vedea nimic în faţa lui, decât o formă feminină, nu auzea nimic decât bătaia propriei lui inimi.

— Mustaţa. Să nu te mişti!

Aplecată asupra lui, tăie cu grijă câteva fire mai lungi, mişcându-şi gura pentru a-i arăta cum s-o ţină pe a lui.

Dacă s-ar fi uitat la gura ei mobilă, comică, poate că ar fi râs. El însă îşi coborâse ochii urmărind arcuirea gâtului. Pielea se plia lucioasă la bază, înainte de a se pierde în pielea mai mătăsoasă a pieptului care dispărea sub corsaj. Mirosea a magnolie sau a iasomie?

Fiecare senzor din trupul lui se declanşă ca un foc de artificii, când Lydia îi atinse uşor mustaţa, îndepărtând firele tăiate cu vârful degetului. Degetul ei alunecă peste gura lui întâi într-o direcţie, apoi în cealaltă. Alegerea depindea de el. Putea fie s-o oprească, fie să explodeze.

Ross îi îndepărtă mâna şi spuse răguşit:

— Gata. Ajunge.

— Dar a mai rămas...

— Destul, ţi-am spus! strigă el, luându-şi prosopul din jurul gâtului şi aruncându-l pe podea, în momentul în care se ridică în picioare. Mătură părul ăsta.

Lydia, luată prin surprindere la început de brutalitatea lui, fu apoi cuprinsă de furie, îl apucă de mână şi-i trânti foarfeca în palmă cu zgomot.

— Mătură-l tu. E părul tău. Şi nu ştii să spui mulţumesc?

Cu asta se răsuci pe călcâie şi după ce-şi scoase bluza şi fusta şi le împături cu grijă, se strecură în pat, arătându-i spatele în timp ce trăgea cuvertura peste ea.

Ross rămase cu ochii la ea, mut de furie, apoi se întoarse şi căută mătura.

Soarele străluci din zori până în noapte ziua următoare. Şi în ziua aceea, trecură fluviul Mississippi.

Toţi erau extrem de emoţionaţi, în timp ce căruţele coborau în şir indian denivelările de pe malul noroios al fluviului. Domnul Grayson îl obligă pe fiecare să plătească taxa pentru căruţă, scumpită, ca toate celelalte lucruri de după război. Existau două bacuri ce transportau caii, căruţele şi familiile respective, toate în acelaşi timp.

Lydia fu la fel de emoţionată ca şi toţi ceilalţi. Până văzu fluviul. Dacă ar fi fost un ocean, n-ar fi putut să pară mai mare, mai nesfârşit, mai ameninţător. Ţinîndu-l pe Lee la pieptul ei protector, cu inima bătându-i puternic, privea la primele căruţe dirijate spre bacuri şi roţile lor fixate cu parâme. Privea la apa murdară clipocind la pupa bacurilor.

Amintirile neplăcute din copilăria ei îi asaltară mintea. Gustul sălciu al apei care-i inunda gura şi gâtul era real. O împiedica să respire. Exact ca şi în ziua aceea.

Fusese unul din rarele drumuri în oraş. Pentru prima oară, bătrânul Russell acceptase s-o ia pe ea şi pe mama ei cu el. Toată săptămâna nu se gândise decât la asta. Trebuiau să traverseze un braţ al râului Tennessee pe un bac cu prăjini. Stătuse aplecată peste balustradă, privind dansul undelor în lumina soarelui. Clancey venise în spatele ei şi o împinsese destul de uşor, pentru a părea un accident, dar destul de tare pentru a cădea în apă.

Revenise la suprafaţă, scuipând apă şi ţipând. Apa părea s-o tragă de bluză şi de fustă, singurele pe care le avea. Cu ochii plini de apă, îi văzuse pe Ottis şi Clancey râzând amuzaţi, bătându-se cu palmele pe pulpe, hohotind cu gura până la urechi de spaima ei. Mama se apucase cu amândouă mâinile de cap ţipând la ei s-o scoată pe Lydia din apă. Se agăţase de marginea bacului, dar Clancey îi dăduse mâna la o parte cu cizma lui. Timp de un minut, se luptase să rămână la suprafaţă, fără s-o ajute cineva. Când mama încercase, Clancey o trăsese înapoi. În cele din urmă, o apucase de păr şi o trăsese sus.

— Ţi-a plăcut baia? întrebase el, răutăcios.

Avea cam unsprezece ani când se întâmplase asta, dar îşi mai amintea groaza pe care o simţise când apa o înghiţise, acoperindu-i nările, gura, lăsând-o fără aer.

Acum privea ca în transă, la apele opace ale fluviului, întrebându-se cum va reuşi să facă efortul de a se urca pe bac.

Încă mai tremura, când Ross, ocupat până atunci cu fixarea căruţelor, se apropie de ea.

— Acum e rândul nostru. Tu stai cu Lee acolo, lângă motor. Langstonii vin odată cu noi.

— Ross, îl strigă ea, când acesta îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

— Ce-i? spuse el, privind înapoi, puţin impacientat.

— Ăăă... tu unde o să stai?

— Lângă cai.

Lydia dădu din cap palidă şi neliniştită.

— Da, normal.

Ross o privi intens o clipă, apoi îşi reluă îndeletnicirea de a asigura cele două căruţe de pe bac, cât mai repede posibil. Lydia păşi pe puntea uşor instabilă, merse repede spre cuşca motorului şi se lipi de pereţii care vibrau, ţinîndu-l strâns pe Lee. Veni şi Ma acolo, deşi copiii stăteau cât mai aproape de balustradă. Era o aventură de care aveau să-şi amintească toată viaţa şi, după câteva sfaturi, Ma îi lăsase să se bucure în voie.

Bacul era cam la o treime de mal, când Marynell strigă:

— Vino încoace, Lydia, uite.

Arăta cu degetul în apă la ceva dus de curent, distrând copiii cu traiectoria lui săltăreaţă.

— Nu, trebuie să stau cu Lee.

— Du-te, spuse Ma, luându-i copilul din braţe, înainte ca ea să obiecteze. Nici tu nu eşti cu mult mai răsărită ca ei. Distrează-te.

Ca să nu pară laşă, Lydia se apropie de marginea platformei. Încercă cu disperare să-l găsească cu privirea pe Ross, dar acesta părea să fi dispărut. Deşi arboră un zâmbet, de dragul copiilor, lada de mere din valurile de la pupa bacului nu contribui deloc la liniştea ei. Tot ceea ce văzu de fapt erau adâncurile nesfârşite, vârtejurile, apa înspumată care spăla bordurile bacului. Începu să tremure. Simţea apa aceea întunecată deasupra capului ei din nou, plămânii arzându-i.

Cuprinsă toată de panică, aşa cum se aşteptase, se întoarse şi căută o scăpare. Fugi, fără să se gândească la copiii Langston pe care îi dădea la o parte din calea ei, către căruţă. Cu nările fremătând, ochii larg deschişi, plămânii lucrând ca nişte foale, se agăţă de roata căruţei, se târî spre spatele ei, se cocoţă pe uşiţa închisă şi căzu în interiorul căruţei, gâfâind.

Ma văzuse totul şi începu să strige la copiii care se luaseră după Lydia ca nişte pui de găină zburătăciţi, să rămână pe loc.

— Du-te şi caută-l pe domnul Coleman, Atlanta. Spune-i să lase caii în grija lui Luke.

Bubba ţinea calul din fruntea celor înhămaţi la căruţa lui Ross, aşa cum şi tatăl lui făcea cu al lor.

Nu trecu nici un minut şi Ross veni alergând pe scândurile nefasonate ale bacului. Din obişnuinţă, ţinea o mână pe tocul pistolului, legat de pulpă.

— Ce s-a întâmplat?

— Lydia e în căruţă.

— Lee?

— E bine. Vezi ce-i cu soţia dumitale, domnule Coleman.

Ma îl privi în ochi câteva clipe, semnificativ, înainte ca Ross să se avânte spre căruţă. Când îşi aruncă piciorul lui lung peste oblon şi privi înăuntru, o văzu ghemuită într-un colţ, cu capul ascuns sub braţele ridicate. Avea un plâns isteric.

— Lydia, strigă el, ce naiba...

Scoţându-şi pălăria şi aruncând-o jos, îşi trase capul în sus şi, sărind în căruţă, merse şi se ghemui jos în faţa ei. Îşi întinse mâinile vrând să o mângâie, dar şi le retrase după o clipă de ezitare.

— Lydia, spuse el, mai blând.

Plânsul era amar, din suflet, din iad.

— Ai speriat pe toată lumea. Ce-i cu tine?

Ca pe mai toţi bărbaţii, lacrimile fără o explicaţie logică îl depăşeau. Şi, ca majoritatea bărbaţilor, se enervă când nu primi nici o explicaţie.

— Lydia, pentru Dumnezeu, spune-mi ce-i cu tine. Ţi-e rău? Ai dureri?

Se lovise la cap? Încercă să-i dea mâinile la o parte, dar braţele ei erau rigide de parcă era moartă.

Disperat, o apucă de umeri şi începu s-o zgâlţâie până când ea lăsă braţele jos. Ameţită, se uită la el cu ochii dezorientaţi şi îl prinse cu degetele de gheaţă de piepţii cămăşii.

— Nu mă împinge... În... apă... Te rog, nu...

Ross se uita la ea stupefiat. Văzuse oameni gata să moară, privind la ţeava pistolului, cu câteva secunde doar înainte ca arma să le zboare creierii, dar nu văzuse niciodată atâta groază pe faţa lor. Pupilele ochilor erau atât de dilatate, încât cafeniul lor se reducea doar la un inel. Buzele erau albe. Faţa părea complet golită de sânge.

— Lydia, Lydia...

Vocea lui era un susur mângâietor şi nu ştiu niciodată cum reuşise să ridice mâinile pentru a-i cuprinde faţa.

— Ce vrei să spui?

— Fluviul... spuse ea, delirând, strângând mai tare mâna pe cămaşa lui.

— Dar nu te împinge nimeni în apă. N-ai nici o teamă.

Lydia înghiţi în sec. Ross văzu nodul format în încercarea ei de a-şi înghiţi frica, îi văzu limba umezind buzele. Pieptul ei se ridica şi cobora agitat cu fiecare respiraţie hârâită.

— Ross?

Numele lui sunase ca o întrebare. Privirea ei se adânci în ochii lui încercând să-i identifice.

— Da.

Trupul ei se relaxă uşurat şi capul îi căzu pe pieptul lui. Cum palmele lui rămăseseră lipite de faţa ei, Ross o strânse la piept. Rămaseră nemişcaţi până când respiraţia ei redeveni normală.

— De ce te-ar împinge cineva în apă? întrebă el într-un târziu, cu o şoaptă aspră.

Lydia îşi ridică ochii spre ai lui, dar nu spuse nimic, îl privea doar, în felul acela al ei care era pe cât de enervant, pe atât de captivant.

— Totul merge bine...

Cu degetul mare îi mângâie uşor obrazul ştergând urmele lacrimilor.

— Ma...

Îi văzu ochii din nou umplându-se de lacrimi, dar de data asta nu de groază. Ochii ei de chihlimbar se spălau de coşmarul pe care tocmai îl retrăise.

— Ma n-ar permite nimănui...

Degetele lui trecură peste buzele ei. Erau umede datorită recentei umeziri cu limba.

—... să-ţi facă vreun rău.

În clipa aceea ştiu că o va săruta şi că nu putea rezista acestui impuls. Decizia fusese luată demult. Momentul fusese programat, predestinat, şi ar fi însemnat să se împotrivească soartei, dacă ar fi rezistat impulsului. Aşa că se supuse şi lăsă ca zeii să-i dicteze capului să coboare încet spre gura care aştepta.

La început, abia de îi atinse buzele. Degetele ei se strânseră mai tare pe pieptul lui. Ross se abţinu până nu mai putu rezista. Şi atunci, dându-i capul pe spate pentru a-i potrivi mai bine poziţia, îşi frecă buzele de ale ei, măturându-le cu mustaţa, apăsând tot mai tare până i le desfăcu.

Inima lui bătea nebuneşte, dar nu se grăbi. Ezită, respirând parfumul gurii ei, anticipând plăcerea de dincolo de acest intrând moale.

Îi atinse buza superioară cu vârful limbii, uşor, atât de uşor încât nu fu sigur că o atinsese, până nu auzi plescăitul slab al aerului care scăpă printre buzele ei, atingându-le pe ale lui ca un fulg. Valul produs de un alt bac produse o uşoară clătinare. Îşi pierdură echilibrul. Ross căzu în genunchi şi când ea căzu pe spate pe o grămadă de pături, corpul lui o urmă. Ochii fierbinţi de smarald rătăceau pe faţa ei, pe păr, pe gât în jos, pe piept, şi înapoi la gura ei, de care se apropiase destul de mult. Lydia stătea întinsă fără o mişcare, fără un sunet, ca o sacrificată.

O mână, cu degetele răsfirate, trecu prin părul ei şi se lipi de cap. Cealaltă mână îi cuprinse bărbia. Ross se lăsă în jos, astfel încât pieptul lui atinse panta lină a sânilor ei nemişcaţi.

Când gura lui ajunse din nou deasupra gurii ei, instinctul intră în acţiune.

Ross ştia să sărute încă de la treisprezece ani, învăţat de o prietenă a mamei lui, dintr-un bordel. Femeia îl dusese într-o cameră, în după-amiaza unei zile plicticoase, şi îl excitase la culme, în timp ce îl învăţa arta de a săruta. Îi arătase gradul exact de sucţiune pe care trebuie să-l aplice pentru a face două guri să se lipească una de alta, cum să-şi învârtească limba, ca şi cum ar aduna

mierea de pe fagure, şi cum să împungă şi să pareze cu ea într-un ritm veşnic schimbător. Băiatul fusese un elev strălucit. Avea un talent deosebit pentru asta şi, înainte de sfârşitul după-amiezei, îşi perfecţionase arta. Târfa învăţase şi ea câte ceva de la el.

Ross aplică acum acea învăţătură completată cu anii de practică, în acest sărut pe care îl aşteptase şi de care se temuse mai mult decât orice pe lume.

Nu fusese însă pregătit pentru extraordinara senzaţie pe care o simţi. Realitatea depăşea cu mult imaginaţia lui. Lydia avea o gură minunată. Era un abis dulce şi umed pe care îl exploră temeinic. Gustă din plin totul pentru că tânjise atât de mult după ea. Atinse cerul gurii, cercetă marginea lunecoasă a buzelor, împunse jucăuş vârful limbii ei cu a lui. Şi aplică acea nesfârşit de dulce sucţiune care părea că ar fi vrut s-o soarbă în întregime, dacă ar fi putut.

Nu-şi dădu seama de sunetele joase de dorinţă care îi ieşeau rostogolindu-se din adâncurile fiinţei lui, până în clipa când bacul se izbi de docul de pe partea cealaltă a fluviului, în Arkansas. Mârâitul animalic îi ajunse la urechi şi preţ de o clipă se întrebă de unde vine. Când îşi dădu seama de sursa lui, se ridică. Ochii ei erau la fel de mari şi de cercetători, ca şi înainte de sărut. Dar erau mai puţin speriaţi. Gura îi era roşie şi umedă, lucind de sărutul lui. Pielea din jurul buzelor se înroşise de la mustaţa lui.

Ross fusese total pierdut în sărutul lui. Uitase de toate, cine era el, cine era ea... cine era Victoria.

Se ridică în picioare şi îşi luă pălăria. Îndesându-şi-o pe cap şi fără a îndrăzni să se uite înapoi la Lydia, se strecură prin portiţa de la spatele căruţei şi sări pe puntea bacului, exact când Ma se apropia grăbită.

— Ei?

— Nu-i nimic. E bine, spuse el, înainte de a se îndepărta.

Ma zâmbi larg.

În seara aceea, tabăra sărbători un eveniment. Străbătuseră o etapă şi toată lumea era bucuroasă. Viorile fură scoase din cutii şi începură să cânte. Alţii cântau din gură. Sticle de whisky treceau din mână în mână. Puţini refuzară să bea. Copiii avură voie să se culce mai târziu ca de obicei. Lunga călătorie va începe mâine din nou, dar acum trebuia sărbătorită ziua aceasta memorabilă.

Şi pentru Lydia fusese o zi memorabilă. Sărutul lui Ross îi arătase că nu toate săruturile sunt neplăcute, că unele intimităţi între un bărbat şi o femeie pot fi minunate.

Avea să-şi amintească de ziua asta şi din alt motiv: sânii ei nu mai aveau lapte.

Capitolul 9

La început, Lydia crezuse că Lee era plângăcios din cauza zarvei neobişnuite din tabără. Abia mai târziu, când îl alăpta, înainte de a-l culca, îşi dădu seama că băiatul era flămând. Nu primea îndeajuns lapte.

Stoarse laptele din sâni, atât cât putu, şi în cele din urmă, copilul adormi la pieptul ei. Prea obosită şi bulversată de ceea ce se întâmplase pe bac, adormi cu el alături, fără să mai aibă putere să-l pună în culcuşul lui sau să se dezbrace.

Se mişcă prin somn, când Ross veni mai târziu. În acea stare de semiconştienţă, observă doar că mirosea a whisky. În dimineaţa următoare, Ross se plânse de dureri de cap, când Lee scoase un scâncet de foame.

— Dă-i să mănînce, pentru Dumnezeu, spuse el, în timp ce-şi trăgea cizmele.

Lydia ştia că nu mai are lapte, dar îşi desfăcu totuşi cămaşa şi îi oferi lui Lee sânul. Temându-se de ceea ce ar face Ross dacă ar afla că i-a secat laptele, se răţoi la el, ca să se apere.

— Nu te-ar durea capul dacă nu te îmbătai aseară.

Clipind din ochi de durere, Ross se îndreptă clătinîndu-se spre ieşirea din spate.

— Nu m-am îmbătat. Dar poţi fi convinsă c-am încercat, mormăi el, ieşind.

Câteva minute mai târziu, Lee scâncea de zor cu faţa roşie ca sfecla, dând din mâini şi din picioare, frustrat şi flămând. Lydia nu ştia ce să facă. N-avea nici o experienţă în materie de copii, în afară de Lee. Ce face o mamă când nu mai are lapte? Foloseşte lapte de vacă? Da, dar cum să facă rost de lapte fără să afle Ross?

Aşezată pe podea cu Lee la pieptul ei, începu să-l legene, cântându-i puţinele cântece pe care le ştia. Un timp fu liniştit, dar apoi, instinctul îl făcu să caute sânul, amintindu-i că-i era foame, şi plânsetul lui începu iar.

— Ce-i cu el în dimineaţa asta? întrebă Ross, urcând în căruţă, după ce se bărbierise.

— Nu ştiu, minţi Lydia. Poate-l doare stomacul. Sau poate e din cauză că l-am scos ieri la aer.

Ochii lor se întâlniră scurt, amândoi amintindu-şi de sărut, apoi însă, fiecare se uită în altă direcţie, vinovat.

— Nu te preocupa de micul dejun, spuse Ross. Mie nu mi-e foame. Am să beau doar o cafea. Tu ai grijă de Lee.

Problema lui Lee nu se putea rezolva în timp. Şi, într-adevăr, pe măsură ce timpul trecea, plânsul lui se agrava.

În timp ce Bubba mâna căruţa, Lydia stătea în interior cu copilul încercând să-l liniştească, cum se pricepea mai bine, ştiind că nimic din ceea ce i-ar putea face nu va elimina problema.

În pauza de prânz, apăru Ma.

— Micuţul ăsta a plâns toată dimineaţa. Ce are?

Ross aranja hamurile pe cal. Lydia vorbi în şoaptă cu lacrimi în ochi:

— Ma, trebuie să mă ajuţi. Nu mai am lapte. E flămând.

Ma rămase cu ochii la ea, fără replică.

— Eşti sigură? Când ai observat?

— Aseară. Nu s-a săturat înainte de culcare. Azi n-a mâncat nimic. Ce-i de făcut?

Ma văzu privirea îngrijorată a Lydiei îndreptată spre locul unde erau caii şi unde Ross vorbea cu domnul Cox. Fata avea dreptate să fie îngrijorată, dar Ma nu voia s-o sperie mai tare decât era deja.

— Am să iau lapte de la vaca lui Norwood şi o să i-l dau chiar de-ar fi să i-l pompăm pe gât. Nu-ţi mai face griji, altfel are să se observe. Stai liniştită, vorbeşte-i blând. Ar putea observa că eşti necăjită şi asta nu ţi-ar fi de nici un folos.

— N-o să-i spui...

— Nu. Nu acum, spuse Ma, îndepărtându-se.

Se întoarse exact când toată lumea reîncepea activitatea.

— Eu rămân aici cu Lydia şi Lee în după-amiaza asta, să vedem ce putem să-i facem.

— Mulţumesc Ma, spuse Ross, peste umăr – îl schimbase pe Bubba. E bolnav?

Îngrijorarea săpase o cută adâncă între sprân- cenele lui negre şi Ma zâmbi blând, văzând vulnerabilitatea omului care încerca din greu să fie rece şi indiferent,

— Nu, are toane. O să se simtă bine foarte curând.

Fu nevoie de oarecare efort, dar Lydia reuşi în cele din urmă, ţinîndu-l pe Lee la piept ca şi cum l-ar alăpta, să-l facă să ia sânul improvizat pe care Ma încercase să i-l dea încă de a doua zi după naştere. Era făcut din pielea unei mănuşi întinsă peste gura unei sticle. După multe respingeri, încercări şi tuse, Lee păru să se acomodeze cu sânul fals şi începu să sugă flămând până îşi umplu stomacul şi adormi liniştit.

Ma şi Lydia făcură un program. Ma urma să aducă lapte în fiecare dimineaţă, când Ross se ducea să se ocupe de cai. Dacă Lee se trezea şi începea să se agite înainte de asta, n-avea decât. O nouă sticlă va fi adusă la prânz şi alte două, seara. Ma le va aduce pe ascuns.

În prima dimineaţă, în timp ce se bărbierea şi Lydia îi pregătea micul dejun, ignorând plânsul lui Lee, Ross întrebă:

— Ce-i cu tine, de-l laşi pe Lee să plângă atât?

Lydia îşi dădu părul de pe frunte şi îşi îndreptă trupul aplecat asupra focului. De pe furculiţa lungă pe care o ţinea şi pe care o agita în faţa lui picura untura.

— Nu-i nimic şi te rog să nu mai vorbeşti cu mine pe tonul ăsta. Ai aerul că mă acuzi de ceva.

Propria ei conştiinţă vinovată şi căldura focului îi aşternură pe faţă o culoare roşie, sănătoasă.

Ross şi-ar fi dorit mult ca ea să nu arate atât de sănătoasă. Corpul lui răspundea vitalităţii ei, cu forţa de creştere a unui boboc.

— E bine ca un copil să plângă din când în când, fără să dea buzna cineva să-l ia în braţe, continuă ea. Ca să nu iasă un răsfăţat.

Cel puţin asta o sfătuise Ma să-i spună lui Ross, în caz că acesta observă neobişnuita lui comportare.

Ross îşi şterse faţa de săpun. Avea dreptate, desigur, dar el ştia ce înseamnă să fii neglijat, să ai o julitură la cot şi să n-ai o mamă care să aibă grijă de tine, fiind prea ocupată cu altcineva.

— Ai grijă să nu-l laşi să plângă prea mult, să vezi ce-i cu el.

— Crezi că l-aş lăsa să plângă dacă n-aş şti că n-are nimic?

Ross aruncă prosopul jos şi îşi puse pălăria.

— Tu trebuie să ai grijă de Lee, înainte de orice. Sau ai uitat că asta a fost condiţia care m-a obligat să mă însor cu tine?

Spunînd asta, se îndepărtă în direcţia ţarcului de cai.

— Ticălosule! şuieră Lydia în urma lui.

— Ceea ce s-ar putea să şi fie, completă Ma din spatele ei.

Lydia se răsuci pe călcâie, surprinsă că cineva auzise epitetul.

— Şi foarte sensibil, în acelaşi timp. Dar orice ar fi, omul ăsta se poartă din ce în ce mai ciudat. Ca în ziua când am traversat fluviul... N-am văzut un om mai speriat când a crezut că ţi s-a întâmplat ceva. Şi când a coborât din căruţă, arăta de parcă fusese izbit cu toporul drept în frunte.

Ma privi silueta bătoasă a lui Ross, care tocmai se pierdea printre copaci.

— Te face să te întrebi ce-o fi cu el, continuă ea, gânditoare. În sfârşit, hai să-i dăm de mâncare lu' ăla mic.

Programul fu bine îndeplinit în ziua aceea, cu Ross ocupat tot timpul. Sticla de noapte era însă aceea cu bucluc. Lydia se întorcea cu spatele şi îşi desfăcea rochia ca şi cum l-ar fi alăptat, apoi scotea sticla cu lapte de unde o ascunsese mai devreme. Până acum, slavă Domnului, Ross nu observase. Dar Lydia îi mărturisi lui Ma o nouă teamă.

— Familia Norwood ce ştie?

— Le-am spus că al meu e cam slab şi i-ar trebui ceva lapte.

— Le plăteşti, nu?

— Am ceva mărunţiş pus deoparte, nu-ţi face probleme. O să mi-i dai înapoi când o afla domnul Coleman.

Lydia se înfioră.

— Încă nu.

— Omu' o să afle mai curând sau mai târziu, Lydia. Nu te poţi preface la infinit.

— Da, dar mai târziu, Ma.

Astfel trecu o săptămână fără ca Ross să afle.

După una din acele zile de călătorie foarte obositoare, convoiul se opri lângă un râu limpede şi rece. Ross vorbea cu Scout la o cafea, când Ma veni la căruţa lor, cu sticla de lapte ascunsă în buzunarul şorţului.

— Hai să căutăm un loc răcoros lângă râu.

Lydia acceptă imediat propunerea. Arkansas-ul de est este o regiune frumoasă. Pajişti pline cu flori de câmp şi păduri dese. Vânatul nu era nici o problemă. Rareori se întâmpla ca Ross sau altcineva să se întoarcă de la vânătoare cu traista goală. Cina era departe de a fi monotonă. Când ajungeau într-un oraş cumpărau cartofi, uneori oua proaspete şi alte provizii.

Lydia şi Ma găsiră un stejar imens şi se lăsară jos pe covorul verde de sub el. Lydia îl puse pe Lee lângă ea şi îi oferi sticla. Copilul se adaptase la laptele de vacă uimitor de bine şi se împlinea cu fiecare zi ce trecea.

Ma se lansă într-una din poveştile ei obsedante, nemulţumirea ei faţă de faptul că Bubba se ţinea după una din fetele Watkins. Lydia asculta, dar mintea ei rătăcea în altă parte. De aceea ridică privirea cu o indiferenţă leneşă, când observă mişcare în spatele lui Ma. Când văzu că era Ross, deveni deodată rigidă. Acesta se uita la fiul său, cu ochii lui verzi ascuţiţi ca nişte ace, de furie, ţintuind-o pe Lydia de pământ.

Ma, văzând reacţia bruscă a Lydiei, se întoarse şi evaluă situaţia rapid, ridicându-se în picioare.

— Ce dracu' e asta? spuse Ross, arătând spre sticlă.

— Ce-ai vrea să fie? O sticlă cu lapte de vacă, spuse Ma. Lydia, dă băiatul la mine. Am să-l duc la râu să-şi termine cina în linişte. Mi-e teamă că dacă mai stă aici, o să facă indigestie.

Braţele şi mâinile Lydiei tremurau atât de convulsiv, încât abia putu să-l ridice pe Lee şi să-l pună în braţele întinse ale lui Ma. Tot timpul, ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui Ross, cu teamă. Sprâncenele lui, supărate aproape că îi acopereau ochii. Buzele lui se subţiaseră dispărând sub mustaţă şi toţi muşchii din corpul lui erau încordaţi la maximum.

— De ce suge Lee din sticlă?

Sub privirea arzătoare, Lydia îşi plecă ochii în poală, unde degetele ei golite de sânge răsuceau o bucată de rochie.

— Nu mai am lapte, îngână ea.

Înjurătura lui grosolană o făcu să tresară.

— De când? se auzi vocea lui ca un lătrat.

— Din ziua în care am trecut apa. Ma zice...

— De acum o săptămână?

Răcnetul lui sperie păsările din copac.

— Da.

— A doua zi după ce ne-am căsătorit, spuse el, cu un râs urât, adresat lui însuşi.

Lydia ridică ochii la el şi îşi umezi buzele nervoasă.

— Puţin după aceea.

Ross izbi cu palma în trunchiul copacului şi privi în sus printre ramuri, ca şi cum ar fi vrut să implore cerul să-i spună ce păcat atât de mare comisese pentru a merita o astfel de pedeapsă.

— Şi deci, m-am ales cu tine pe cap, o nevastă nedorită şi nici măcar nu eşti bună pentru treaba pentru care te-am luat de nevastă.

Aceasta o făcu pe Lydia să sară în picioare.

— Nu te-ai gândit niciodată că eu sunt cea care m-am ales cu tine pe cap?

— Nu-i acelaşi lucru.

— Cât se poate de adevărat. E cu mult mai rău.

— Vezi? Ce bărbat s-ar însura cu una care vorbeşte ca o vagaboandă?

— Am învăţat de la tine!

Ross o învăţă un nou cuvânt, explicit, înainte de a o întreba:

— De ce... înţelegi... laptele tău...

Când se uită la sânii ei, începu să ezite. Îşi luă o alură impozantă şi spuse răguşit:

— O femeie trebuie să fie în stare să-şi hrănească copilul cât e nevoie. Tu ce ai?

— Nimic.

— În mod sigur e ceva cu tine, altminteri ai mai avea lapte.

— Ma zice că traversarea fluviului mi l-a secat. Am fost prea emoţionată şi tulburată. Am...

Vocea ei se pierdu, amândoi aducându-şi aminte de minutele tumultuoase din căruţă.

Supărat că îi amintise de ceea ce încercase să uite toată săptămâna, Ross îi întoarse spatele ca să n-o mai vadă. Nu voia să mai vadă ochii ei mari şi elocvenţi, pentru că îşi amintea prea bine cum îl priviseră înainte şi după sărut. Nu voia să-i vadă părul ridicat în jurul capului, ca un halou înflăcărat, pentru că ştia ce înseamnă să-şi cufunde degetele în el. Nu voia să-i vadă gura pentru că îi simţea încă gustul, nu voia să-i vadă corsajul plesnind pe sâni, pentru că-şi amintea cât de moale şi feminină era când fusese sub el.

La dracu'! Nu voia să-şi amintească nimic din toate astea şi, totuşi, nu putea uita nimic. Amintirea ei îl urmărise toată săptămâna, adormit sau treaz, neiertând nici un detaliu.

Lydia profită de tăcerea lui.

— Ma zice că nu-i ceva neobişnuit. Dacă femeia se sperie, aşa cum mi s-a întâmplat mie pe bac, se poate întâmpla şi asta. Dar Lee n-are nimic de suferit. A învăţat să sugă din biberon, adăugă ea repede. Laptele de vacă nu i-a făcut rău la stomac sau altceva. Creşte zilnic.

Ross se întoarse furios.

— Dar faptul că sunt însurat cu tine rămâne, şi asta nu-mi place. Am fost însurat. Am avut o nevastă cu un temperament liniştit şi vorbă blândă, care era o doamnă şi îşi purta părul ca doamnele, care n-ar...

Aici se întrerupse. Voise să spună că Victoria nu l-ar fi lăsat s-o sărute cu patima necontrolată cu care o sărutase pe ea, dar nu putuse continua. Nu voia să admită nici măcar că îşi amintea de sărutul acela.

Dacă intenţionase s-o atingă în punctul ei cel mai sensibil, s-o jignească, reuşise. Lydia şi-ar fi dorit să fie bătută cu centura, cum o făcea Clancey, pentru că durerea era doar fizică şi trecea. Dar Ross îi provocase cel mai rău fel de durere. Îi reamintise cine este şi ceea ce va fi întotdeauna, indiferent câte haine frumoase va avea şi al cui nume îl va purta. În esenţă, rămânea tot un gunoi.

Ca şi pe un animal rănit, durerea o întărâta. Ochii ei străluceau de o lumină sălbatică, reflectând apusul auriu al soarelui. Îşi dădu coama ei de păr pe spate cu un zvâcnet al capului.

— Dacă-i vorba pe-aşa, eu ce să mai zic? Sunt sătulă de ţâfnele dumitale şi de modul cum jigneşti lumea, fără nici un motiv. Mă bate gândul că nici dumneata nu eşti mai bun decât mine şi asta te deranjează, domnule Coleman.

Cu un mârâit gros, Ross se apropie de ea. Primul impuls al Lydiei fu acela de a se da înapoi din faţa ochilor lui ucigaşi, dar era pe drept prea furioasă pentru a asculta de bunul simţ.

— Nu pot să-mi imaginez ceva mai rău decât să-mi petrec restul zilelor cu dumneata, ca soţie, strigă ea, un... un... mârlan libidinos.

Ross rămase ca trăsnit, cu gura deschisă, ca şi cum tendoanele care îi ţineau falca ar fi fost tăiate.

— Bună seara, doamnă Coleman, domnule Coleman.

Vocea tărăgănată a lui Winston Hill pluti pe deasupra aerului exploziv de deasupra Lydiei şi a soţului ei. Salutul fusese rostit pe un ton plăcut, dar ochii lui îi priviră atenţi în clipa când se întoarseră spre el. Păreau doi cocoşi care îşi ascut ghearele, gata să sară unul la altul.

Femeia încerca să-şi recapete calmul şi să-şi ascundă stânjeneala, frecându-şi palmele de rochie. Ross Coleman îşi muşca colţul mustăţii cu dinţii inferiori.

— Hill, salută el, încordat, apoi dădu din cap spre Moses.

Lydia răspunse cu o clătinare a capului.

— E o regiune frumoasă, nu?

— Da, domnule Hill, spuse Lydia, pe nerăsuflate.

Fusese gata să-i tragă lui Ross o palmă peste faţa aia tuciurie. Ce se întâmpla dacă nu venea domnul Hill? Auzise oare modul insultător în care soţul ei strigase la ea? Fusese cât pe-aci să moară de umilinţă şi spera că arsura din obrajii ei nu era vizibilă.

— Florile sălbatice sunt atât de frumoase... spuse ea într-o încercare de a salva aparenţele.

— Tocmai le-am cules de pe malul râului. Vreţi să le primiţi, domnişoară Lydia?

Moses îi oferi buchetul.

— Mirosul lor va parfuma interiorul căruţei.

Lydia riscă o privire spre Ross. Faţa lui era dură, implacabilă, ca de granit.

— Mulţumesc, Moses, spuse ea, moale, luând buchetul de flori şi mirosindu-le instinctiv. Miroseau puternic şi Lydiei îi veni să strănute.

Domnul Hill şi Moses râseră. Ross îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, aparent lezat.

— Moses admiră felul cum vă purtaţi cu caii, domnule Coleman, spuse Winston.

Nu era atât de înalt ca Ross, dar avea o ţinută demnă care îl făcea să pară mai înalt.

— Moses s-a ocupat întotdeauna de treburile casei. Eu am călărit, desigur, dar n-am mânat niciodată un atelaj de şase cai. N-ai vrea să-i dai câteva indicaţii lui Moses cum să-i mâne? De când am pornit-o la drum, o tot ia unul hăis şi altul cea.

Ross îşi drese glasul, încurcat.

— Ba da.

— V-aş fi foarte îndatorat, domnule Coleman. Nu cred că există un profesor mai bun, spuse Moses, respectuos.

— Să văd ce pot face.

— Foarte bine, spuse Winston, zâmbindu-i lui Ross şi apoi adresându-i-se Lydiei: Aţi văzut râul? E răcoare şi plăcut acolo. Aş fi încântat să vă însoţesc. Cu permisiunea domnului Coleman, desigur.

— Păi... tocmai voiam s-o invit eu personal să mergem acolo.

Lydia îşi întoarse capul brusc pentru a se uita la soţul ei. Ross vorbise cu naturaleţea unui om care îşi duce deseori nevasta la plimbare, seara. Când braţul lui îi cuprinse mijlocul, protector, atrăgând-o spre el, se simţi gata să cadă.

— Atunci, vă spunem noapte bună, spuse Winston, cu eleganţă, atingându-şi pălăria în direcţia Lydiei.

— 'nă seara, spuse şi Moses, însoţindu-şi stăpânul spre căruţa lor.

Braţul lui Ross se desprinse imediat de mijlocul ei şi Lydia se simţi foarte dezamăgită. Preţ de o clipă, plimbarea pe malul râului cu el păruse o idee bună. Ross se plimbase şi cu Victoria în asfinţit, nu? se gândi ea, supărată.

Nu vor exista plimbări de plăcere. Acum, că domnul Hill şi Moses plecaseră, vor începe să se certe din nou. Nu credea că mai are energia s-o facă, totuşi ridică privirea spre faţa lui cu o expresie provocatoare, pentru orice eventualitate.

— Mârlan libidinos... spuse el abia şoptit.

— Ce?

Încerca oare în mod deliberat s-o facă să nu mai înţeleagă nimic? Nu era furios. Într-un colţ al mustăţii se înfiripa un zâmbet.

— Unde naiba ai auzit cuvintele astea şi cum de ai putut să le foloseşti?

Fusese o insultă deseori aruncată lui Ottis şi Clancey de „vecinii" lor. Lydia găsise că li se potriveşte. Cu siguranţă, trebuie să fi fost cea mai gravă insultă.

— Am spus ceva urât? întrebă ea timid, cu ochii mari.

Ross îşi dădu capul pe spate şi râse. Era prima oară că-l vedea râzând în felul acela şi, după ce-l privi minunîndu-se îndelung, râse şi ea.

— Urât? spuse Ross, în cele din urmă, ştergându-şi lacrimile cu dosul degetelor. Da, e urât. Dacă aş fi în locul tău şi aş dori să fiu tratată ca o doamnă, n-aş rosti-o de faţă cu alţii.

Începu să chicotească din nou şi când termină, se lipi de copac şi se lăsă să alunece în jos, până când ajunse să stea pe vine. Se uită la ea cu o expresie pe care ea n-o mai văzuse până atunci. Era aproape afectuoasă.

— La dracu', Lydia, ce mă fac eu cu tine?

Îşi trecu degetele prin păr, apoi îşi înălţă capul dezorientat, scuturându-l cu uimire.

— Acum sunt furios la culme pe tine, gata să te strâng de gât, pentru ca, în clipa următoare, să mă faci să râd cum n-am mai râs de mult.

Se uită în pământ timp îndelungat, în timp ce ea, privindu-i capul, ar fi vrut să-i mângâie părul, să-i netezească ridurile de îngrijorare de pe frunte. Când o privi din nou, faţa lui era lipsită de orice expresie.

— Cred că n-avem de ales şi va trebui să rămânem împreună până ajungem la Jefferson.

— Aşa zic şi eu.

Şi pe urmă? îi era teamă să întrebe. Căsătoria cu un străin atât de năbădăios nu era un lucru ideal, dar măcar n-o bătea. Prefera să fie cu el decât singură, ca acum o lună. De fapt, începuse să-i simtă lipsa când nu-l vedea, oricare ar fi fost starea lui de spirit.

— Îmi pare rău de povestea cu laptele... meu. N-aveam cum să ştiu când ne-am căsătorit.

Ochii lui găsiră sânii fără ezitare. Erau la fel de mari, plini, seducători, ca şi înainte.

— Da, n-aveai de unde să ştii, spuse el. Nu eram supărat pe tine, ci pe soartă.

Fusese furios pentru că soţia lui murise prematur şi nedrept. Îşi pierduse cumpătul pentru că se căsătorise cu această fată, zicându-şi că e o târâtură şi jurându-şi că n-o voia. Şi mai era furios pentru că, în ciuda tuturor acestor argumente, o dorea foarte mult.

— De ce i-ai spus domnului Hill că mă duci pe malul râului? De ce m-ai cuprins de mijloc?

Ultimele două cuvinte erau adresate pantofilor ei pentru că între timp îşi lăsase timidă capul în jos.

„Pentru că n-aveam de gând să-l las să-ţi facă curte. Pentru că eram gelos foc chiar şi pentru intenţia de a te duce la plimbare. Pentru că mi-a dat ocazia de a te atinge".

— El şi Moses, probabil, că ne-au auzit certându-ne. N-am vrut să se ducă vestea că te maltratez.

— Oh! exclamă ea, plină de amărăciune.

— Hai înapoi la căruţă. Ma o să mai întârzie puţin.

Spre surprinderea lor, Ross o apucă de braţ ca s-o conducă.

— Ia te uită ce priveliştе demnă de milă.

Capul deschis la culoare al lui Bubba Langston spintecă suprafaţa apei când ieşi din ea, scuipând apă pe gură. La numai câţiva paşi de el, Priscilla Watkins stătea pe malul acoperit de iarbă, cu braţele trase înapoi ca să-i sprijine corpul, cu genunchii ridicaţi, fără să-i pese că o bună parte a juponului îi era vizibilă băiatului ce stătea în apa puţin adâncă.

— Ce faci aici? Mă spionezi? Şi ce-i demn de milă? întrebă Bubba, mergând încet spre mal.

Fusese tentat să-şi scoată toate hainele când intrase în apă. Acum îi mulţumi cerului că-şi păstrase pantalonii scurţi.

— Nu spionam pe nimeni, replică ea, iritată. Am venit şi eu aici ca să mă răcoresc. E atât de cald şi înăbuşitor să mergi în căruţa aia toată ziua.

Priscilla îşi luă o expresie bosumflată, căreia nu-i rezista nici un bărbat, şi îşi îndreptă trupul. Îşi ridică braţele sus, deasupra capului, şi se întinse languros, făcând să i se lipească rochia strâmtă de sânii ei bine dezvoltaţi. Pleoapele coborâră peste ochii ei cenuşii, în timp ce se uita la Bubba cu milă.

— Şi ceea ce e demn de milă e pieptul tău, Bubba Langston. N-are nici un pic de păr. L-am văzut pe domnul Coleman odată, când se scălda. Are păr peste tot: sub braţ, pe piept şi în unele locuri pe care o fată tânără n-ar trebui să le vadă.

Căscă larg, prefăcându-se plictisită în timp ce, vicleană, privea mărul lui Adam al lui Bubba, care se mişca necontrolat.

— Ştii ce mi-ar plăcea? întrebă ea, însufleţindu-se deodată. Cred c-am să-mi scot ghetele şi ciorapii şi am să-mi bag picioarele în apa asta rece. Fetele nu sunt aşa norocoase ca băieţii. Nu ne putem dezbrăca la piele şi intra în apă oricând avem chef.

Bubba privea tăcut, fascinat cum fata îşi desface ghetele şi le scoate. Ridicându-şi poalele, începu să-şi tragă încet ciorapii în jos. Bubba simţi că se umflă cu totul, când îi văzu mâinile alunecând în jos, trecând pe genunchi, atingând gambele, trăgând ciorapii după ele. Fata îşi scoase un ciorap şi, când Bubba văzu piciorul ei alb, gol pe toată lungimea lui, simţi că moare.

Închizând ochii şi arborând o mină extaziată, îşi coborî piciorul în apa învolburată, lingându-şi lasciv buzele cu vârful limbii.

— E aproape la fel de plăcut ca şi alte lucruri pe care le ştiu, ce zici, Bubba?

Bubba nu era în stare să gândească clar şi mintea lui nu înregistră cuvintele.

— Are şi păr pe el.

Priscilla zâmbi ruşinată.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

Bubba era acum doar la câţiva centimetri de ea. Curentul apei făcea ca piciorul ei să se lovească de coapsa lui şi de şliţul pantalonilor. Doamne! Simţea că moare.

— Vezi?

Fata se aplecă pentru a-i privi pieptul mai de aproape.

— Ei bine, pot să afirm că văd câteva fire, ici şi colo, spuse ea, ridicând ochii la faţa lui îmbujorată şi privindu-l pe sub gene, înainte de a adăuga cu un susur seducător: Poţi să le simţi cum cresc? Ce senzaţie îţi dă?

Limba lui Bubba părea prea mare pentru gura lui şi parcă nu se mai putea mişca. N-ar fi putut nici măcar să scuipe, chiar dacă viaţa lui ar fi atârnat de asta. Reuşi totuşi să îngâne:

— Pune mâna şi ai să vezi.

Ochii Priscillei luceau triumfători. Se uită peste umăr, prudentă.

— Dacă o fac, n-ai să spui nimănui, da? Nici măcar băgăreţului ăluia de frate-tău?

— Jur, spuse el, cu sinceritatea unui sfânt care jură credinţă.

— Bine.

Priscilla întinse mâna şi exact în clipa când urma să-l atingă, şi-o trase înapoi.

— Nu pot.

Doamne! Fata asta o să-l termine!

— Ba poţi, spuse el gâfâind. Hai, pune mâna.

— Eşti o bestie că mă obligi să fac asta, Bubba Langston, spuse ea, cu un aer cast.

Bubba era prea tulburat pentru a observa că rolul de seducător îi este atribuit lui. Tot ceea ce îl interesa era senzaţia arzătoare pe care i-o dădea vârful degetelor ei pe pieptul lui. Era ca o flacără albă care îl străbătu din creştet până în tălpi. Bărbăţia lui pulsa sălbatic în pantaloni. Dacă apa nu i-ar fi ajuns până la brâu, fata ar fi văzut puterea formidabilă pe care o declanşase în el. Aşa cum ţinea piciorul, degetele rămăseseră înţepenite între picioarele lui.

— Oh, Bubba, suspină ea, închizând ochii şi lăsând mâna să rătăcească pe pieptul lui, e atât de bine să atingi un bărbat...

— Sunt bărbat?

— Îhî.

Suspinînd cu regret, îşi luă mâna de pe el.

— N-ar fi trebuit să mă las convinsă să fac asta. M-am înfierbântat toată.

— Chiar?

Fata dădu din cap, lăsând părul ei ca spicul să-i cadă pe umeri ca o cascadă.

— Am să mă dau cu puţină apă ca să mă răcoresc. Încet, ignorând ochii lui avizi, îşi deschise cu nonşalanţă primii doi nasturi ai rochiei şi se aplecă asupra râului, lăsând înadins să i se vadă umflăturile sânilor sub corsaj. Apoi, luând apă în pumni, o turnă pe piept, lăsând-o să se scurgă în jos.

— Oooooh! ţipă ea uşor. N-am crezut că-i aşa rece.

Continuă să-şi toarne apă până când pieptul rochiei se udă şi i se lipi de corp.

Când îşi îndreptă trupul, deschise gura prefăcându-se surprinsă de ochii dilataţi care o priveau. Le urmări traiectoria spre pieptul ei. Ţesătura de bumbac se mulase pe sânii ei, ameţitor. Apa rece făcuse să i se întărească sfârcurile, exact cum dorise.

— Oh, nefericita de mine, spuse ea, cu un ţipăt, acoperindu-i cu mâinile. Nu te uita aşa la mine, Bubba. Strălucirea din ochii tăi mă face să leşin.

— Şi tu te-ai uitat la mine, spuse el, răguşit.

Priscilla îşi lăsă mâinile în jos, făcându-le să alunece cu încetineală peste globurile sânilor, atingând cu vârful degetelor sfârcurile rigide.

— Şi ce dacă? E o cruzime din partea ta să profiţi astfel de o fată, dar, ce-i drept e drept, aşa este.

Bubba se holba la sânii ei, fără să vadă frustraţia care subţia buzele Prisciliei. Băiatul era un nătâng, de asta era sigură. Dacă Scout n-ar fi plecat spre cel mai apropiat oraş, imediat ce convoiul se oprise, n-ar sta aici cu prostul ăsta care habar n-avea la ce foloseşte unealta aia din pantalonii lui. Ea însă ştia şi o dorea cu înverşunare.

Trebuia să-i deschidă ochii.

— Şi eu te-am atins, spuse ea, încet, făcând să-i tremure vocea, gata să plângă. Ştiu însă că n-ai să-mi reproşezi niciodată asta, nu-i aşa, Bubba?

Degetele piciorului se îndreptară în jos, făcând ca podul labei să stea lipit de nasturii de la şliţul lui.

Bubba îşi înfipse ochii lui albaştri într-ai ei.

— Ai zis, ce-i drept e drept.

Priscilla îşi umezi buzele cu limba, în mod voit vizibil, bătu din gene, făcând să-i apară lacrimi în ochi.

— Eşti, într-adevăr, o brută, dar dacă promiţi să nu spui...

— Jur, repetă el, cu ochii lipiţi de sfârcurile băţoase, atât de vizibile prin rochie. Stângace, mâinile lui ieşiră din apă.

— Am să-ţi ud rochia mai tare.

— Nu contează! spuse ea cu un ţipăt.

Dacă era Scout în locul lui, ar fi fost demult îmbrăţişaţi, făcând dragoste. Dar pe tâmpitul ăsta trebuia să-l înveţe ea ce are de făcut.

Mâinile lui Bubba o cuprinseră uşor, apoi, văzându-i reacţia, mai strâns. Frecă, stoarse, frământă, nevenindu-i să creadă că există senzaţii atât de plăcute. Îşi adună destul curaj pentru a-i masa sfârcurile cu degetul mare.

— Ummm, Bubba, cred c-ai mai făcut asta şi cu altele, spuse Priscilla.

Îşi desfăcuse picioarele, iar el, normal, se vârâse între ele. Călcâiele ei îi agăţară dosul genunchilor, trăgându-l spre ea:

— Nu, niciodată.

— Hai, Bubba, mie poţi să-mi spui.

— Niciodată, îţi jur. Eşti prima mea iubită.

— Mai tare, spuse ea, hârâit, freacă-i mai tare şi vino mai aproape ca să...

— Bubba Langston!

Numele căzu ca un ecou venit din cer drept în capul lui, azvârlindu-l în apă. Dacă Priscilla nu s-ar fi prins de iarbă, ar fi căzut cu el.

— Da, Ma? spuse Bubba, lunecând pe pietrele din râu în timp ce se căţăra pe mal.

— Pa are nevoie de ajutor la căruţă.

— Da, mamă, spuse el, luându-şi cămaşa din tufişul unde o agăţase după ce o spălase. Pantalonii lui uzi, fleşcăiţi, plescăiau în timp ce alerga printre copaci.

Ma, impunătoare ca o fortăreaţă, chiar şi cu Lee Coleman în braţe, se opri în faţa fetei care-şi trăgea grăbită ciorapii.

Când Bubba nu-i mai putu auzi, Ma o apucă pe Priscilla de păr şi o ridică în picioare.

— Eu încerc să fac din el un băiat decent şi am de gând să veghez asupra lui, mă auzi, fetiţo?

— Dă-mi drumul, spuse Priscilla, încercând să-şi elibereze capul, dar în zadar.

Ma continuă s-o ţină strâns.

— Eşti o mică depravată. Mi-am dat seama de asta de când te-am văzut. Dacă nu-l laşi în pace pe Bubba...

— Dar el...

— El de-abia acum a început să se simtă bărbat, iar tu eşti exact momeala care să-i aducă o grămadă de belele. Să nu crezi c-am să stau cu mâinile în sân.

— Am să te spun mamei că-mi vorbeşti aşa.

— Ba n-ai s-o faci, dacă nu vrei ca distracţia ta cu Scout să ia sfârşit.

Priscilla încetă brusc să se mai zbată şi Ma, ştiind că fata o va asculta, îi dădu drumul.

— Data viitoare când ai să mai simţi mâncărimi sub coadă, flutur-o pe sub nasul altcuiva şi lasă-i pe băieţii mei în pace.

După ce Ma i-l înapoie pe Lee Lydiei şi se întoarse la căruţa ei, Bubba era acolo. Nu-l certă, dar ochii ei spuneau exact ce gândea ea despre distracţia lui cu Priscilla Watkins. Bubba, înghiţind cu noduri, cu faţa îmbujorată până la rădăcina părului, spuse:

— Pot să te ajut la cină, Ma?

Capitolul 10

— Da, în mod sigur îmi amintesc, spuse omul de la bac, trecând un baton de tutun de mestecat omului care se interesa de convoiul de căruţe. Cam acu' vreo două, trei săptămâni.

Omul luă o porţie generoasă şi o băgă în gură. Rupând încă una, o puse în buzunarul cămăşii pentru mai târziu. Omul cu bacul îi luă batonul de tutun din mână. Din cauza preţurilor, generozitatea lui se oprea aici.

— Zici că vreo două, trei săptămâni? repetă omul.

— Cam aşa. Da, îmi amintesc, pentru că au trebuit să poposească acolo sus pe mal, până s-a oprit ploaia şi au putut trece.

— Ai văzut vreo femeie care să semene cu fata de care ţi-am zis?

Barcagiul trase un scuipat de tabac în apele învolburate ale fluviului.

— Cred că da. Avea o claie de păr... Şi avea cu ea un sugar.

— Un sugar?

— Micuţ ca o omidă, cam de vreo lună.

Celălalt rânji cu o satisfacţie răutăcioasă, privind malul dinspre Arkansas.

— Ea trebuie să fi fost.

Barcagiul chicoti.

— Nu-i o femeie pe care s-o uiţi aşa uşor. Dar ce treabă ai cu una ca asta care are şi copil şi tot?

Celălalt trimise şi el un scuipat în apele tulburi.

— Ea mi-a făcut chestia asta din cap.

Barcagiul îl catalogase deja ca pe cel mai murdar, mai ordinar şi mai dezgustător ticălos din câţi văzuse până atunci, dar cicatricea care-i brăzda fruntea ieşind de sub păr şi terminîndu-se în arcadă, era doar o parte din asta. Simţea că omul e murdar până în măduva oaselor.

— O să mi-o plătească, spuse el, referindu-se la fată.

Barcagiul îşi scoase pălăria lui cu boruri largi şi îşi şterse fruntea asudată cu mâneca.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş păzi de bărbatul cu care este aia...

— Un bărbat?!

Barcagiul se dădu înapoi prudent din faţa ameninţării bruşte a omului din faţa lui. N-avea chef de necazuri cu nimeni, mai ales cu un renegat ca ăsta care părea gata să omoare pe cineva, numai că se uita la el şi doar ca să se distreze.

— Da, bărbat-său, cred.

— Nu-i măritată, mârâi omul.

— Păi avea un sugar şi era în căruţa unui bărbat, aşa că trebuie să fi fost nevastă-sa. Îmi aduc aminte că pe la jumătatea traversării, s-a speriat şi, ţipând, a fugit înapoi în căruţă. Toată lumea s-a speriat, până şi caii. Ăla a fugit după ea şi au rămas acolo până am ajuns la mal.

Ochii negri, lucioşi şi ameninţători, cercetau malul opus. Barcagiul scuipă din nou, bucuros că nu era el cel urmărit. Dar n-o să-i fie deloc uşor să smulgă femeia de lângă namila aia mustăcioasă şi cu ochii scânteietori.

— Părea că e dat dracu'. Îi jucau ochii în cap... ştii ce vreau să zic, de nu-i scăpa nimic. Scotea Coltul ca un fulger când doamna lui părea în pericol. Genul ăla de om mohorât şi tăcut. Nu prea vorbea, dar nici nu-i scăpa nimic. N-aş vrea să am de-a face cu el.

Celălalt asculta atent, continuând să fixeze malul opus.

— Avea nişte cai grozavi. Şi se pricepea ce să le facă. Un sunet, o mişcare a mâinii, iar ei îl ascultau. Era măreţ să vezi caii ăia ascultând de el. Când femeia a fugit în căruţă, de parcă o urmăreau toţi dracii, i-a lăsat în seama unui puşti. N-am mai văzut pe cineva atât de speriat de apă.

Rânjetul pe care celălalt i-l adresă era demonic.

— Speriată de apă, hî?

Râsul lui hârâit îi dădu fiori pe şira spinării.

— Dar nu-i femeia lui, e a mea.

— O să fie greu să-l convingi pe ăla, spuse barcagiul, scuipând iar. Dacă ar fi vorba de mine, l-aş lăsa în plata Domnului, deşi femeia face toţi banii, şi nu m-aş lega de el.

— Ei bine, eu nu-s tu, este?

Barcagiul se făcu mic în faţa expresiei maniace de pe faţa străinului.

— Treci dincolo? întrebă el, nervos.

— Mâine. Trebuie să fac nişte cumpărături, mai întâi, spuse omul, întorcându-se să plece. Ai idee încotro mergeau?

— Am auzit că în Texas.

Omul dădu din cap, privi spre malul vestic, rânji şi porni înapoi spre Memphis pe jos, fluierând vesel printre dinţii lui înnegriţi de tabac.

— Bună dimineaţa, doamnă Coleman.

Winston Hill îşi atinse pălăria în direcţia Lydiei care mâna caii, în momentul în care se apropie călare de căruţă. Aprecie poziţia corectă a corpului, silueta graţioasă, profilul drăguţ. Cel mai mult însă aprecia faptul că ea nu-şi dădu seama ce tablou încântător reprezenta.

— Bună dimineaţa, domnule Hill.

— Când o să începi să-mi spui Winston?

— Când o să începi să-mi spui Lydia?

— Crezi că soţul n-o să se supere?

Lydia suspină, cu privirea aţintită drept înainte, în timp ce umerii i se ridicară şi coborâră lent odată cu ieşirea aerului. Soţul ei nu aproba mai nimic din ce făcea ea. Încă un păcat imaginar sau real nu mai conta. În plus, era sătulă să-i tot facă pe plac.

— Dacă-ţi dau eu voie, Ross n-are ce zice, spuse ea sfidător, adresându-i un zâmbet.

Flirta prosteşte şi inima lui Winston tresări în pieptul lui văzând zâmbetul luminos de pe faţa ei.

Băgând mâna în desaga şeii, în timp ce ţinea frâiele cu cealaltă, spuse:

— Ţi-am adus ceva.

— Ceva pentru mine? întrebă Lydia, încântată.

— Te-ai uitat la cartea pe care o citeam în serile trecute, când te plimbai cu Lee prin tabără. Îţi aminteşti? Te-ai oprit să mănînci din plăcinta cu mere făcută de Moses...

— Pentru că se purta de parcă ar fi fost jignit, dacă n-o făceam, îl întrerupse ea.

Winston râse.

— Chiar ar fi fost.

Ross fusese furios când dăduse peste scena aceea liniştită, câteva minute mai târziu. O târâse pur şi simplu pe Lydia de acolo, cu trupul încordat, plin de furie. Uneori ar fi dorit ca Ross să zbiere la ea, să facă orice, decât să fiarbă şi să fumege tăcut, ca un ibric gata să-i sară capacul.

Winston tocmai spunea:

— Te-am văzut uitându-te la cartea pe care o citeam.

O scoase din desagă, se ridică în scăriţe şi se întinse pentru a o pune lângă ea, pe capră.

— Ţi-o împrumut. Ţine-o cât vrei.

Lydia se înroşi toată, stânjenită şi recunoscătoare în acelaşi timp.

— Domnule... Hill... Winston, se bâlbâi ea, îmi place cartea dumitale. Mi-ar plăcea s-o... pot citi.

Hill rămase tăcut o clipă privind faţa întoarsă de la el. Ce greşeală groaznică făcuse. Seara trecută, Lydia se uitase la carte cu atâta dorinţă, încât fusese convins că ştie să citească, dar că n-o făcea din lipsă de timp sau cărţi. Nu-i trecuse deloc prin minte că nu poate citi deloc.

— Iartă-mă, Lydia, n-am vrut să te jignesc. Am presupus că ştii să citeşti.

— Am ştiut cândva, spuse ea încet, timid. Mama m-a învăţat să citesc, apoi tata a murit şi...

Vocea ei se pierdu complet la amintirea acelor lucruri triste.

— În orice caz, nu m-a mai învăţat după aceea, iar eu nu m-am mai întors la şcoală. Mai recunosc încă literele şi pe unele le-aş putea citi. Nu ştiu: N-am mai văzut o carte... de mult.

Ochii lui Winston se luminară brusc. Era pe punctul de a spune ceva, dar fu întrerupt de un acces de tuse. Tuşi scuturându-se tot, în batista lui imaculată, înainte de a putea continua.

— Sunt convins că-ţi aminteşti mai mult decât crezi. Te rog, ia cartea, citeşte ce poţi şi, dacă ai probleme, întreabă-mă.

— Nu pot. Te-aş necăji prea mult...

— Deloc. Mi-ar face plăcere.

I-ar face plăcere să vorbească cu ea, indiferent motivul. Nu-i plăcea să fie îndrăgostit de soţia altuia.

Sentimentele lui îi ofensau onoarea. Şi dacă situaţia n-ar fi lipsită de perspectivă în privinţa asta, ar fi, desigur, în cealaltă privinţă. Până nu va afla dacă poate supravieţui într-o climă mai caldă şi mai uscată, nu se putea gândi să oblige o femeie să fie părtaşă la boala lui. Era bolnav, dar nu era încă mort. Era încă bărbat. Îi plăcea să se uite la Lydia, să asculte modul ei liniştit de a vorbi, să se bucure de farmecul ei suav.

— Lee n-o să mă prea lase să citesc. Şi mai am şi anumite îndatoriri faţă de soţul meu.

Acum fu rândul lui Winston să roşească, presupunînd greşit despre ce îndatoriri era vorba.

— Desigur, nici nu mi-am închipuit că n-ai fi ocupată cu... îndatoririle de soţie... şi de mamă. M-am gândit doar că dacă ai puţin timp, dacă faci o pauză, ai putea să citeşti...

Lydia privi cartea cu jind. Îşi amintea de camera în care Papa stătea şi citea. Era înţesată de cărţi. Îi plăcea cum mirosea camera aceea, pipa lui Papa, cerneala, hârtia veche şi coperţile prăfuite. Nu se mai gândise demult la camera aceea şi acum amintirile erau vii şi dureroase.

— Nu pot să-ţi spun, Winston, cât de mult apreciez grija şi atenţia ta. Poate o să am ocazia să citesc, dacă pot. Sper. Nu vreau să fiu o ignorantă tot restul vieţii.

— Eu n-aş zice că eşti ignorantă, Lydia, spuse el, blând.

Chiar atunci veni Ross galopând pe Lucky. Ca şi stăpânul, calul părea dornic de mişcare şi se împotrivi arogant când Ross îl aduse lângă calul lui Hill, care îi făcu respectuos loc armăsarului.

— 'neaţa, Ross. Văd c-ai prins nişte iepuri, spuse Winston cu un zâmbet prietenos.

— Winston tocmai se oprise să mă salute, spuse Lydia, nervoasă, trăgând de hăţuri. Ne-a adus o carte să citim.

Poate dacă ar şti că Hill adusese cartea pentru amândoi, ar lăsa-o s-o păstreze.

— Da, se alătură şi Winston, am adus o ladă de cărţi cu mine. Ar fi păcat să nu fie citite.

— Mulţumesc, Hill, spuse Ross.

— Mi-ar plăcea să merg la vânătoare cu dumneata, într-o dimineaţă. Trag destul de bine, spuse el cu o anumită perspicacitate. Mergeam cu tata la vânătoare destul de des. Înainte de război.

— Desigur, spuse Ross.

Doamne! Voia să-l deteste, dar Hill nu făcea niciodată nimic pentru care să fie detestat. Se interesa chiar şi de Lee. Ross nu putea urî pe cineva care-i admira fiul.

— De obicei, plec în clipa când convoiul se pune în mişcare.

— Anunţă-mă când te duci data viitoare. Vreau să te însoţesc. Şi îţi mulţumesc pentru ajutorul dat lui Moses în privinţa cailor. Ştiam că sunt cai buni, dar până nu i-ai arătat cum să-i înhame ca să nu mai tragă unul contra celuilalt, a avut o grămadă de necazuri.

— A fost un fleac, spuse Ross, dând din umeri.

Se uită la Lydia şi îi păru rău că insistase asupra poziţiei corpului pe capră, când o învăţase să mâne caii. Acum îşi dădea seama că poziţia asta îi scotea în evidenţă sânii, spre tulburarea simţurilor oricărui bărbat care ar fi călărit alături de ea.

— Lydia, am să pun iepurii ăştia la spatele căruţei, ca să-i prepar în pauza de prânz.

Lydiei nu-i venea să creadă ce auzea. Prepararea vânatului era o sarcină pe care, de obicei, i-o dădea ei, deşi ştia că treaba asta îi făcea silă şi că o detestă.

— Mulţumesc, Ross, spuse ea, încet, privindu-l solemn, îndelung, până când el îşi mută privirea şi, trăgând de frâu, îl dirijă pe Lucky către coada căruţei.

— Cu bine, Lydia, spuse Winston, atingându-şi pălăria şi plecând.

— Cu bine, Winston. Şi mulţumesc pentru carte, replică ea, absentă, cu gândul încă la Ross şi la comportarea lui ciudată.

Exact când credea că începe să-l cunoască, făcuse ceva neaşteptat care arăta că nu-l cunoaşte deloc.

În decursul ultimelor două săptămâni, de când hotărâseră să rămână împreună până la destinaţie, Ross o învăţase cu succes să mâne caii. La început, fusese îngrozită şi neîndemânatică, dar, urmând instrucţiunile lui severe, începuse să se obişnuiască.

După prima zi, când Ross blestemase lipsa ei de aptitudini şi inutilitatea efortului de a-i arăta, se dusese în cel mai apropiat oraş şi cumpărase o pereche de mănuşi de piele.

Tabăra se pregătise de culcare şi majoritatea focurilor fuseseră lăsate să se stingă, la ora la care Ross se urcase în căruţă. Lydia se culcase, dar nu dormea. Lăsase lampa aprinsă, cu fitilul coborât. Aruncându-i pachetul, Ross îi spuse:

— Ai să-ţi faci mâinile praf dacă nu porţi astea.

Apoi se întorsese cu spatele să-şi scoată cămaşa şi cizmele.

Mâinile ei erau roşii şi o usturau din cauza băşicilor şi a rosăturilor, dar Lydia nu-şi dăduse seama că Ross observase asta. Desfăcuse pachetul şi când mănuşile din piele moale, crem, îi căzuseră în poală, simţise lacrimi în ochi.

— Mulţumesc, Ross.

— Pentru puţin.

Fără să se uite la ea, stinsese lampa şi se strecurase în aşternut.

— Asta înseamnă că oricât de rău m-am descurcat azi, ai să continui să mă înveţi?

— E adevărat că azi a mers cam rău, dar ai să te descurci.

Nu era mult, dar era un progres faţă de încruntările şi blestemele lui obişnuite, adresate stângăciilor ei. În dimineaţa următoare, când Ross se urcă lângă ea, avea mănuşile pe mâini. Îi plăcea, nu numai datorită senzaţiei de bine, dar mai ales pentru că i le dăduse Ross. Şi le alesese el însuşi.

Se împăcau din ce în ce mai bine. Uneori, seara, vorbeau şi râdeau împreună ca un cuplu normal. Atunci intervenise ceva care produsese apariţia acelei cute fioroase în jurul gurii şi acea adâncitură dintre sprâncenele lui negre.

Într-o seară, Scout îi avertizase pe toţi în legătură cu o vale abruptă pe care urmau s-o traverseze în ziua următoare.

— E adâncă, dar uscată, spusese el grupului adunat în jurul lui. N-o să aveţi probleme dacă mergeţi încet şi cu grijă. Pământul e moale şi n-o să derapaţi. Pe partea cealaltă, panta e lină, fără probleme.

În ciuda acestui avertisment, unul dintre ei nu folosise frâna suficient şi caii avuseseră prea mult frâu liber. Intraseră peste căruţa din faţă în timpul coborârii, producând o situaţie potenţial periculoasă şi o tamponare care speriase ambele atelaje. Ross fusese trimis să liniştească imediat caii.

În toiul acestei operaţiuni, tocmai când încerca să alinieze căruţa pe partea opusă, Lydia se apropiase de buza văii. Uitându-se în jos, simţise c-o apucă ameţeala, dar nu voise ca Ross sau alţii s-o critice pentru că ţine pe loc convoiul. Trăgând adânc aer în piept, plesnind din limbă şi smucind din hăţuri, biciuind cu ele spinarea cailor, forţase caii din frunte să facă primii paşi în jos.

Era cam pe la jumătatea drumului, când simţise că roţile încep să alunece pe pământ. Trăsese frâna câte puţin, dar fără nici un rezultat. Trăgând de hăţuri, nu făcuse decât să deruteze caii care nu mai ascultaseră de comenzile ei de încetinire. Neliniştită, se uitase peste umăr să vadă dacă Lee era în culcuşul lui, lângă ea. Această scurtă abatere a atenţiei fusese suficientă pentru ca întregul atelaj să alunece mai tare. Lydia trăsese puternic de hăţuri.

— Nu, Lydia, strigase Ross.

Venise călare pe Lucky spre căruţă, simţind imediat pericolul. Cu coada ochiului, îl văzuse aruncând un picior peste cornul şeii şi sărind pe căruţă. Apoi, cu un fluierat ascuţit, îl îndepărtase pe Lucky.

— Nu rupe hăţurile. Trage treptat.

Muşchii braţului, ai spatelui şi ai umerilor o dureau de efortul făcut pentru a stăpâni caii, dar nu reuşise decât să-i scape şi mai mult de sub control, iar căruţa începuse să ia viteză în coborârea ei către fundul bolovănos al văii.

— Stai, lasă-mă pe mine, spuse Ross, trecându-şi un braţ pe după spatele ei, pentru a-i lua mâna sub a lui şi acoperindu-i-o şi pe cealaltă. Uşor, uşor.

Vorbea atât pentru ea cât şi pentru caii speriaţi. Obrazul lui era atât de aproape, încât îl atingea pe al ei; îi auzea cuvintele, îi simţea răsuflarea.

Mâinile ei urmară instrucţiunile lui şoptite.

— Vezi? Lasă-le doar puţin frâu. Îi mai poţi stăpâni încă. Uşor, uşor, nu smuci hăţurile, doar un zvâcnet puternic. Aşa, Lydia, aşa. Bravo. Încă puţin.

Când ajunsese jos, fără alte incidente, Lydia îşi întorsese capul spre el cu un râs triumfător.

— Am reuşit! Am reuşit, nu-i aşa, Ross?

Pălăria, ei se atinsese de a lui şi-i căzuse pe spate, iar masa de păr adunată sub ea i se revărsase pe umeri. Inima care bătea în pieptul ei apăsat de braţul lui se contracta repede şi neregulat, de emoţie.

Faţa ei ridicată spre a lui era însufleţită şi nerăbdătoare, şi, probabil, cea mai drăguţă din câte văzuse Ross vreodată. Era sigur cea mai atrăgătoare faţă, cu acea combinaţie rară de inocenţă pe care pistruii nou apăruţi o sporeau, şi de o senzualitate provocatoare ce nu se dobândeşte ci e înnăscută. Gura ei zâmbitoare părea moale, umedă, tocmai bună de sărutat. Şi, Doamne, ce bine îşi amintea dulceaţa ei topindu-i-se pe buze.

În lumina soarelui, ochii ei aveau o culoare nedefinită, undeva între cafeniu şi auriu. Ross văzu reflectându-se în ei un om hipnotizat. Un bărbat flămând de trupul şi mângâierile ei. Un bărbat singur care dorea o femeie, nu orice femeie, ci pe aceasta. Un bărbat cerşind alinarea pe care vocea ei blândă şi trupul ei voluptuos le promiteau.

Se văzuse pe sine. Şi aceasta îl speriase de moarte.

Îi dăduse drumul repede şi spusese cu o voce gravă, neobişnuită pentru amândoi:

— Da, te-ai descurcat bine.

Apoi luase hăţurile şi se mişcase pe capră pentru a se îndepărta de ea.

— Am să mân eu mai departe.

Lydia nu-şi dădea seama ce gândeşte. Preţ de o clipă, crezuse că o va săruta din nou şi simţise o emoţie ca o floare gigantică deschizându-se în pieptul ei. Aştepta sărutul lui. Dorea să-i simtă din nou mustaţa pe buzele ei, gura lui deschizându-se pe gura ei, limba lui pătrunzând înăuntru. Simţea cum i se înnoadă măruntaiele de plăcere.

Dar nu se întâmplase asta. Din contră, fusese încruntat şi furios tot timpul, până în dimineaţa asta, când de faţă cu domnul Hill se oferise să prepare el iepurii ca s-o scutească pe ea.

Ross mână caii după pauza de prânz, dar nu păru dornic de conversaţie. Lydia făcu câteva încercări brave, dar el răspunse monosilabic şi la obiect. Aşa că pentru a-şi omorî timpul, deschise cartea de la Winston şi începu să frunzărească paginile cu margini aurite. Reuşi să descifreze titlul.

— I-van-hoe, silabisi ea.

— Ivanhoe, spuse Ross, corectând-o.

Lydia îşi întoarse capul.

— Ştii să citeşti?

Ross dădu din umeri într-un fel care însemna că nu dă importanţă faptului. Şi avea dreptate. Nu voia ca ea să ştie că de-abia după ce o cunoscuse pe Victoria Gentry învăţase să citească. Victoria fusese uimită constatând această deficienţă şi se apucase să-l înveţe seara, după terminarea lucrului.

După aceea citise tot ce-i oferea biblioteca familiei Gentry şi instrucţia lui abordase şi alte subiecte. Victoria îl învăţase ceva geografie şi istorie, cum să adune o coloană de cifre şi cum să facă o scădere. Dacă n-ar fi iubit-o pe Victoria din alt motiv, ar fi iubit-o pentru că îl instruise, fără a lua în derâdere ignoranţa lui crasă.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă Lydia.

— Care?

— Ivanhoe.

— E numele unui bărbat.

— Oh, spuse ea trecându-şi degetele reverenţios pe pielea netedă a coperţii. Există vreo femeie în poveste?

— Două: Rowena şi Rebecca.

— Ce se întâmplă cu ele?

Ross privi în jos spre faţa ei întrebătoare şi îi răspunse în felul în care obişnuia să-i răspundă Victoria lui.

— Citeşte şi ai să afli.

O provocare venită de la Ross nu era una pe care ea s-o refuze. Winston Hill n-ar fi convins-o mai uşor, cu toată blândeţea lui. Lydia îşi ridică bărbia şi spuse mândră:

— Bine. Dacă nu ştiu un cuvânt sau nu înţeleg ceva, mă ajuţi?

Ross dădu din cap.

Aşa că tot restul zilei Ross ascultă cum se împleticeşte în citirea primelor două pagini. Când căruţele se adunară în cerc pentru noapte, erau amândoi obosiţi, dar Lydia radia toată de noua ei deprindere.

Ma veni în vizită, dându-i să mănînce lui Lee din sticlă, în timp ce Lydia tăia cartofii şi punea iepurii la fript.

— Ross are nevoie de nişte caiele. Spunea că are un sac plin în căruţă.

— Mă duc să le aduc, spuse Lydia,

După ce le aduse, Ma îi spuse fiului ei:

– Du-te şi ajută-l pe Pa şi las-o pe Lydia să-i ducă caielele lui Ross.

Bubba fu dezamăgit că i se dăduse altă treabă. Îi plăcea să stea prin preajma lui Ross cât mai mult posibil. Dar nu îndrăznea să i se opună lui Ma, mai ales acum, după ce-l văzuse cu Priscilla.

— Bine, spuse ei, mohorât, luând-o spre căruţa Langstonilor.

— Vreau să termin cu hrănitul lui Lee ca să te poţi ocupa şi tu de cina familiei tale, spuse Lydia, obiectând când, de fapt, inima începuse să-i bată mai repede la sugestia lui Ma. Ea şi cu Ross petreceau atât de puţine clipe împreună... Ross era ultimul care se retrăgea întotdeauna, uneori mult după ce ea adormise.

De cele mai multe ori, când se trezea ea dimineaţa pentru a l hrăni pe Lee şi a pregăti micul dejun, Ross era deja în picioare, ocupat cu caii. Începuse să creadă că Ross detesta să fie singur cu ea, mai ales în intimitatea chervanului.

— Anabeth pregăteşte cina în seara asta. Eu prefer să mă ocup de Lee decât să-mi frâng şalele la focul ăla de tabără. Du-te, spuse Ma.

Lydia îşi netezi părul şi îşi scoase şorţul. Aceste gesturi vanitoase o făcură pe Ma să zâmbească discret, în timp ce privea în urma Lydiei care se îndrepta spre ţarcul de noapte. Oamenii din convoi o acceptau acum pe Lydia ca doamna Coleman şi i se adresau politicos cu acest nume.

Ross era singur, toţi ceilalţi fiind deja plecaţi la căruţele lor. Îl găsi stând lângă una din iepele lui, periindu-i coama şi vorbindu-i blând. Lydia fu izbită de înfăţişarea lui atrăgătoare. Era cu capul gol şi soarele după-amiezei târzii arunca lumini scânteietoare prin părul lui negru. Masculinitatea lui autentică se armoniza bine cu pădurea înconjurătoare.

Lydia era atât de atentă la mâinile care netezeau burta iepei, încât nu văzu piatra din drumul ei. Se împiedică şi căzu în genunchi, scăpând caielele şi împrăştiindu-le pe solul bolovănos. Stânjenită şi blestemându-şi stângăcia, se repezi să le adune. Exact când întindea mâna să le adune, auzi un zornăit specific. În clipa aceea îngheţă. Şarpele cu clopoţei era încolăcit exact în jurul pietrei de care se împiedicase.

Ţipătul ei vibră ascuţit în aerul serii când făcu saltul înapoi. Aşteptând durerea muşcăturii, întoarse capul pentru a-l mai privi o dată pe Ross.

La auzul ţipătului ei, Ross se trânti la pământ scoţând pistolul din toc şi rostogolindu-se de două ori. Apoi, aparent fără să ţintească, trase. Lydia ţipă din nou, văzând capul şarpelui despărţit de trup de glonţul tras cu atâta precizie. Corpul şarpelui se mai zbătu de câteva ori, înainte de a rămâne nemişcat la câţiva centimetri de piciorul ei.

Nemişcată, cu ochii larg deschişi, se uita la Ross, care trăsese cu acelaşi reflex natural care îl făcea pe şarpe să atace tot ceea ce mişcă. Şi nu era sigură care din cele două lucruri o speriaseră mai mult.

Amuţită, nemişcată, uluită, îl privi cum se ridică domol de jos şi se îndreaptă spre ea. Când îngenunche în faţa ei, Lydia se trase înapoi. Omul ăsta era la fel de periculos ca şi şarpele.

— Lydia, te-a muşcat?

Întrebarea îi produse o durere de parcă i-ar fi fost smulsă din gât. Faţa îi era contorsionată de nevoia de a şti.

O altă inversare. Trecuse de la rolul de ucigaş la cel de protector, chiar sub privirile ei. Schimbarea era prea brutală pentru nervii ei încordaţi.

— Nu, nu, se bâlbâi ea, tremurând toată, puternic şi necontrolat.

Se întinse spre el şi se căţără în sus pe pieptul lui până când ajunse cu braţele la umeri, apoi începu să plângă, cu obrazul lipit de cămaşa lui. Ross o cuprinsese deja şi o ridicase în genunchi, lipind-o de el. Îşi îngropă obrazul în părul ei bogat, şoptindu-i cuvinte încurajatoare. Simţind furtuna din pieptul ei, o strânse mai tare în braţe, absorbind în propriul lui trup ultimele rămăşiţe ale groazei care mai dăinuiau în ea.

Lydia ridică capul cu ochii plini de lacrimi.

— Nu demult voiam să mor, dar când am văzut şarpele ăla cu clopoţei, n-am mai vrut să mor şi să-l las pe Lee. Şi nici pe... tine, Ross.

— Lydia, gemu el uşor, înainte ca gura lui să se lipească de a ei, răsucind, frământând, eliberând toată acea tensiune acumulată în el de atâta timp.

Gurile lor se căutară sub impulsul momentului, cu o nevoie aprigă de confirmare că supravieţuiseră amândoi unui dezastru. Respiraţia le era grea, hârâită, limba lui pătrunse adânc în interiorul gurii ei. Mâinile ei, apăsate pe umerii lui, se deschiseră larg, cu degetele întinse, încordate, dar care se relaxară treptat pe măsură ce se apropiau de gâtul lui.

Sunete joase, animalice emanau din el în timp ce mâinile lui lunecară pe spatele ei zvelt, împinse de instinctul lui primar de a lua, a poseda, a se împerechea şi a proteja, se curbară pe sub şolduri, ridicând-o spre bărbăţia lui fierbinte care-şi găsi culcuşul în moliciunea cărnii ei. Trupul lui se frecă de al ei, de locul acela vulnerabil care-i adăpostea feminitatea.

Ross crezu că sunetul jos, ca un bubuit, din urechile lui era cauzat de bătăile propriei lui inimi. Lydia însă îşi dădu seama că era zgomotul făcut de cineva care aleargă, şi îşi desprinse gura de gura lui.

Membrii convoiului, auzind împuşcătura, veneau în goană să vadă ce se întâmplase. Ma îl pusese brusc pe Lee în braţele lui Anabeth, poruncindu-i să aibă grijă de el şi se afla acum în fruntea celor ce făceau roată în jurul cuplului îngenuncheat, îmbrăţişat.

Toţi se uitau la corpul înfricoşător al şarpelui, care spunea tot.

— Aţi avut mare noroc, dacă mă întrebaţi pe mine.

— I se putea întâmpla oricui. Ne-am învârtit cu toţii pe aici, până adineauri.

— Bine că n-a fost vreunul din copii.

— Noroc că l-a împuşcat Ross.

— Cum ai reuşit, Ross?

— Cum de-ai nimerit atât de bine?

Lydia privi în ochii verzi. În ei strălucea o rugăminte fierbinte, tăcută. Şi ea înţelese. O ruga să nu le spună nimic despre abilitatea lui în mânuirea armei. În clipa aceea, avu o nouă revelaţie în privinţa soţului ei, i se dezvăluise ceva ce o mai izbise şi înainte, dar nu putuse spune exact ce era. Avea şi el ceva de ascuns. Priceperea la cai nu era singurul lui talent, dar nu voia să se afle.

— Nu-mi... ăăă.. nu mi-am scos pistolul după ce m-am întors de la vânătoare... Pistolul era deja încărcat. Când Lydia a văzut şarpele şi m-a strigat, am şi tăbărât pe el.

Spusese toate astea fără a se uita la cei din jur, ci căutând mereu privirea Lydiei, rugând-o să nu le spună că minte, că retezase capul şarpelui de la mai bine de patruzeci de picioare depărtare.

— Gata, hai să terminăm cu asta. În ce mă priveşte, am avut destule aventuri pe ziua de azi, spuse Ma, venindu-le în ajutor.

Fără să poată spune exact ce, Ma simţise că între cei doi se petrecea un lucru important. Putea, de asemenea, să-şi dea seama şi când cineva minte. Şi domnul Coleman minţise.

— Domnule Sims, mai ai vreun pic de coniac? Cred că i-ar face bine doamnei Coleman, în timp ce soţul ei se ocupă de caii ăia speriaţi. Rămâneţi câţiva cu el şi vedeţi dacă mai sunt şi alţi şerpi prin apropiere. Neavând încotro, Ross se desprinse de Lydia. Neavând încotro, Lydia se lăsă dată în primire lui Ma şi condusă înapoi în tabără.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Lydia se trezi cu nervi la stomac şi cu palpitaţii. Dorea să-l vadă pe Ross, dar îi era teamă de acel moment. Din motive absurde, se prefăcuse că doarme, când Ross se întorsese la căruţă, seara trecută. Nu găsise destul curaj să-l privească în faţă. Nici acum nu ştia dacă ar putea.

Ce s-a întâmplat ieri după incidentul cu şarpele? Nu mai simţise niciodată emoţii atât de puternice, de parcă i se aprinsese inima. Senzaţii neştiute se iviseră în ea, ca nişte pui mititei abia ieşiţi din ouă. Programaţi perfect pentru a răspunde mângâierilor, sărutului, aduseseră cu ei o licoare magică ce se revărsase în trupul ei încet, ca o miere fierbinte, aurie. Ar fi dorit ca sărutul acela să dureze o veşnicie, până...

Şi cum se terminase îmbrăţişarea asta? Categoric nu aşa ca acelea cu Clancey. Erau două lucruri complet diferite, deşi încă nu-şi dădea seama clar ce le deosebea. Ştia doar că legătura ei cu Ross va fi cu totul altceva.

Amintirea vieţii pe care o dusese cu Clancey era acum şi mai dureroasă. Deşi el era mort, rana sufletească pe care i-o produsese supravieţuise în inima ei. Ross o sărutase ieri. Abia atunci îşi dăduse seama de amploarea răului pe care i-l făcuse Clancey. Dacă va ajunge să facă cu Ross... acel lucru... ar fi vrut să fie fără prihană. Ar fi dorit ca el să fie primul care să-i cunoască trupul cu adevărat, să-i ofere întreaga ei puritate. Dar asta nu se mai putea.

Regretul acesta o chinuia până la durere fizică. Dacă pe ea o afecta atât de mult, ce trebuie să simtă Ross ştiind că fusese a altuia înainte?

La asta se gândea în timp ce-şi netezea părul, privindu-se în bucăţica aceea de oglindă, tristă, dorindu-şi să fi fost mai drăguţă. Exact atunci, coviltirul fu dat la o parte şi Ross urcă în căruţă. Speriată, se dădu înapoi din faţa lui, din faţa staturii lui voluminoase care umplea tot spaţiul.

— Bună dimineaţa, spuse ea, pe nerăsuflate. M-am sculat prea târziu?

Îi venea mai uşor să-i vorbească privind la nasturii cămăşii decât în ochii lui.

— Nu. Eu m-am sculat mai devreme.

Când îşi luă inima în dinţi şi ridică ochii spre ochii lui, constată că şi el îi evită privirea.

— Ai dormit bine? Fără urmări... ă... vreau să zic, întâmplarea cu şarpele...

— Nu, spuse ea, umezindu-şi buzele. Mă simt bine.

— Atunci e bine.

Se întoarse să plece.

— Ross...

Lydia făcu un pas spre el.

— Da?

Ross se răsuci pe călcâie, gata să se ciocnească de ea.

— Mulţumesc.

De data asta avusese curajul să-l privească în faţă.

— Pentru ce?

Un anumit foc interior făcea ca în ochii lui să strălucească o lumină care îi încălzi tot corpul.

— Pentru că mi-ai salvat viaţa.

Cuvintele sunară doar ca o adiere, rostite printre buzele înlemnite.

— Oh.

Nu-şi amintiră niciodată cât timp au stat aşa, uitându-se unul la altul. Şi nici n-ar fi putut spune ce s-ar fi întâmplat dacă Luke Langston n-ar fi băgat capul înăuntru, întrebând:

— E cineva acasă? Am adus laptele pentru ăl mic. Aşa se scurse toată ziua. Vorbiră în propoziţii scurte, de parcă le-ar fi fost teamă să nu spună prea mult. Dar adesea, vorbeau şi de teama de a nu spune prea puţin. Se uitau unul

la altul pe furiş, neputându-se privi în ochi şi fură extrem de politicoşi. Într-un mod ciudat, erau amândoi fericiţi. Dar şi extrem de nefericiţi. Era ca mersul pe frânghie. Echilibrul ăsta precar nu putea dura mult. Unul va cădea într-o parte sau alta.

Ca de obicei, după ce făcură tabăra în seara aceea, Ross se duse în dosul căruţei pentru a se spăla, în timp ce Lydia prepara cina. Începuse să-i placă imaginea aceea a lui, dezbrăcat până la brâu, săpunindu-se şi spălându-se, şi începuse să găsească tot felul de pretexte pentru a veni lângă el şi a-i vorbi, în timp ce se spăla.

Încă sub imperiul sărutului din ziua precedentă, vederea lui în această postură căpătă o semnificaţie nouă. Lydia simţi un tremur în tot corpul, când îşi aminti cum fusese atrasă spre el de mâinile lui. Poate îşi închipuia că îmbrăţişarea lui nu fusese neplăcută datorită faptului că, fizic, era mai atractiv decât Clancey. Oricum, trebuia să admită că o interesa modul cum arăta corpul lui.

Se hotărî să-l întrebe ce crede despre mâncarea pe care o făcea: „Gustă şi spune-mi dacă-i mai trebuie sare". Era o întrebare firească, pusă de orice soţie, nu? Luând o lingură de mâncare, dădu roată căruţei.

Ross era aplecat asupra ligheanului. Şira spinării îi despărţea spatele în două jumătăţi musculoase. Fibrele se umflau la fiecare mişcare a braţelor în timp ce lua apă în mâini şi o turna pe corp. Brusc, se îndreptă de şale, cu capul ud, dat pe spate, cu mâinile pe ochi. Picături de apă se scurgeau pe piept şi de acolo alunecau în jos prin hăţişul de fire, până la acea linie subtilă de păr negru ce se pierdea undeva în pantalonii umflaţi de sexul lui.

Lydia înghiţi în gol, cu inima bătând puternic. În acea clipă, nu dorea altceva decât să-l atingă. Peste tot. Pentru că era frumos.

Atunci însă o văzu pe Priscilla Watkins, pândind de după un copac din apropierea căruţei. Avea ochii lucioşi şi tulburi sub pleoapele pe jumătate coborâte, o expresie de extaz pe faţă, în timp ce îl privea pe Ross.

Lydia fu cuprinsă de fierbinţeli şi de o dorinţă covârşitoare de a arunca lingura cu mâncare în faţa lascivă a fetei. Cum îndrăznea Priscilla să stea acolo, să se holbeze şi să-l dorească pe soţul ei?

Când fata o văzu pe Lydia, buzele ei se desfăcură într-un zâmbet neruşinat, înainte de a se retrage la adăpostul pomilor.

În mod iraţional, Lydia îşi vărsă furia pe Ross.

— Încă n-ai terminat? întrebă ea, nervoasă.

Ross îşi lăsă mâinile în jos şi se uită în direcţia ei, realizând abia atunci că ea se afla acolo. Din părul ud, apa picura pe urechi şi pe ceafă, făcând să-i fie şi mai drag.

— Nu, replică el. Mi-ai făcut program?

— Grăbeşte-te. Cina e aproape gata.

Cu un vârtej de fuste, Lydia se răsuci pe călcâie şi se întoarse la foc, întrebându-se de ce era atât de furioasă.

— Şi, pentru Dumnezeu, pune ceva pe tine, îi strigă ea peste umăr.

Atât îi trebui lui Ross. Nervii lui erau deja întinşi la maximum. Lipsa satisfacţiei sexuale îl făcea să-şi piardă repede cumpătul.

Ross apăru ca o furtună, trăgându-şi cămaşa.

— Poate n-ai observat, dar rareori mă spăl cu cămaşa pe mine, spuse el.

După ce băgă lingura din nou în mâncare, Lydia se răsuci cu faţa la el.

— Nu, preferi mai degrabă să dai spectacole pe jumătate gol unora ca fata lui Watkins.

Ross clătină din cap încercând să înţeleagă reproşul ei, şi să-şi stăpânească impulsul de a-i zdrobi corpul sub corpul lui şi a-i astupa gura cu un sărut devastator.

— Ce tot baţi câmpii acolo? Nu dădeam nici un spectacol nimănui. Nu-i vina mea că mucoasa aia cu mintea înfierbântată îmi dă târcoale când mă spăl.

Faţa Lydiei se înroşi de furie. Mâinile ei delicate se strânseră în doi pumni fragili.

— Vrei să spui că a mai făcut-o şi altădată?

Ross dădu din umeri cu un gest de pură indiferenţă.

— Bineînţeles. De multe ori.

— Ei bine, de-acum n-o să se mai uite. Acum eşti bărbat însurat. Te vei spăla în căruţă.

Ross făcu un pas spre ea obligând-o să-şi dea capul pe spate pentru a-l privi.

— Asta s-o crezi tu, mârâi el. Căsătoria nu-ţi dă dreptul de proprietate asupra mea. Am să fac ce-am făcut întotdeauna, adică exact ce am chef, şi *nu* te priveşte.

— Ba *mă* priveşte, şuieră ea. Sunt *soţia* ta.

— Soţia mea e moartă.

În clipa în care cuvintele ieşiră de pe buzele lui, le şi regretă. Lydia se dădu înapoi ca şi cum ar fi lovit-o şi Ross trebui să facă un efort pentru a nu se întinde după ea şi a o trage înapoi.

Rostise cuvintele acelea detestabile pentru că le spusese în sinea lui tot timpul. De când o sărutase cu o zi înainte, avusese conversaţii mintale cu Victoria, scuzându-se că dorea o altă femeie cu atâta intensitate. Stafiei care-l urmărea, îi argumentase dorinţa lui pentru femeia care îi purta acum numele. Era un simplu bărbat. Şi avea şi el slăbiciunile lui. Putea Victoria să-l condamne pentru că dorea, pentru că avea nevoie de o femeie?

Se simţea vinovat, dar asta nu-l împiedica să dorească ceea ce, de fapt şi prin lege, era al lui. Era într-o dilemă. Şi cu toate că reuşise să se rupă de trecutul lui criminal, dilemele morale erau un lucru nou pentru el şi le ura de

moarte. Trebuia să dea vina pe cineva pentru războiul care se purta în conştiinţa lui. Lydia era un ţap ispăşitor.

Lacrimi de furie şi indignare apărură în ochii ei.

— Ah, da, n-ai să mă laşi să uit niciodată că păşesc pe urmele glorioase ale Victoriei, nu?

Bubba Langston simţi aerul dintre ei scrâşnind de animozitate. Arătau ca două animale înnebunite de foame, trăgând de lanţurile lor invizibile, gata să se sfâşie unul pe altul. Ştia că intră în cuşca leilor, dar fusese trimis să-l aducă pe Ross. Invingându-şi prudenţa, spuse puţin cam prea tare:

— Ă... Ross!

Capul negru al bărbatului se răsuci brusc şi Bubba fu secerat de o pereche de ochi verzi, ascuţiţi, ca două lame.

— Ce-i?

Bubba se făcu mic sub privirea lui Ross.

— M-au trimis după tine, spuse el, grăbit. E o căruţă cu doamne... un fel de...

Luke, care se ţinuse după el, scoase un râs sforăitor în dosul lui. Bubba se întoarse spre el şi îi aruncă o privire ameninţătoare. Râsul lui Luke fu redus la o mişcare din umeri şi la câteva sunete înăbuşite.

— S-a rupt ceva la ea. Domnul Grayson m-a trimis să te chem.

Ross o privi pe Lydia lung şi dur, înainte de a-şi lua pălăria şi a le spune băieţilor:

— Hai să-mi arăţi.

Lydia privi în urma lui. Neconsolată, îl luă pe Lee care fusese perfect fericit în culcuşul lui şi strânse la piept corpul lui cald, sperând să afle alinare de la el. Se aşeză pe scăunel şi rămase cu ochii la foc, tristă.

Trecu o oră. Majoritatea oamenilor terminaseră deja cina şi se pregăteau de culcare. Lydia observă că oamenii o evitau, aruncând priviri furişe în direcţia ei. Nu-i era foame, dar mâncă totuşi, hotărâtă să nu-l lase pe Ross să-i distrugă pofta de mâncare cu cuvintele lui neplăcute. Era flămândă de ar fi mâncat şi rumeguş. Lee era somnoros şi, după ce îl ţinu treaz cât putu mai mult, îl culcă.

Tocmai ieşea din nou afară, când Ma, băţoasă şi cu buzele strânse ca un şef indian pornit pe calea războiului, se apropie de ea cu paşi mari.

— Ai face bine să ai grijă de soţul tău, spuse ea cu voce metalică, dându-i un brânci.

— Dar...

— Gura! Căruţa aia cu târfe e jos acolo lângă râu.

— Târfe?

— Da, spuse Ma, aproape strigând, impacientată. Du-te acolo. Stau eu cu Lee.

Lydia era nedumerită în timp ce traversa tabăra.

Toţi se uitau la ea ca şi cum ar fi ştiut ceva neplăcut, dar nu voiau să-i spună.

Căruţa de lângă râu nu arăta ca altele pe care le văzuse până atunci. Avea un aspect vesel, cu ghirlande de trandafiri, inimi şi porumbei pictate pe margini. Roţile erau roşii cu inimi albe pictate pe butuc. Chiar şi coviltirul părea frivol, cu lenjerie intimă agăţată de cuie. Lydia nu mai văzuse niciodată obiecte de acest gen, atât de fine, de transparente, pline de dantele, şi se întrebă la ce puteau folosi.

Ross stătea călare pe Lucky, cu un picior ridicat şi agăţat de cornul şeii. Se sprijinea lejer de şa, fuma un trabuc, avea pălăria dată pe ceafă şi dinţii străluciră albi sub mustaţa lui, când îşi dădu capul pe spate şi râse. Toate astea o înfuriară. Atitudinea lui de siguranţă de sine, plină de virilitate, îi amintea de Scout, şi îngâmfarea acestuia o iritase întotdeauna.

Pălăvrăgea cu cele cinci femei aşezate languros pe capră sau călare pe caii înhămaţi, cu picioarele goale. Cea la care se uita acum îşi făcea vânt cu un evantai cu pene mari, purpurii. Rochia ei avea un decolteu scandalos dezvăluindu-i sânii rotunzi şi albi.

Lydia se apropie de căruţă, mergând ţanţoş, ca un soldat de plumb, cu spatele drept, capul ridicat şi aplecat într-un unghi dispreţuitor.

Madama fu prima care o văzu. Evantaiul ei se opri şi femeia privi admirativ fata ce se apropia semeţ, cu atâta hotărâre, întipărită pe faţa şi în ţinuta ei. Era o bună preţuitoare a trupului femeiesc şi recunoştea imediat o femeie din care putea să scoată bani. Machiată, strânsă în corset, îmbrăcată în altceva decât bumbac, fata asta putea câştiga o avere. Avea o culoare fabuloasă.

Ross îşi dădu seama că ieşise din centrul atenţiei lor. Femeile se uitau la ceva peste umărul lui. Întoarse capul şi o văzu pe Lydia venind. Aceasta se opri la câţiva paşi de scăriţa calului şi privi în sus la el.

— Luaţi cina în tabără, domnule Coleman?

Ross trase din trabuc şi suflă un nor de fum în aer deasupra capului său. Se uită la trabuc apoi răspunse încet:

— Doamnelor, aceasta este doamna Coleman. Lydia, Madam La Rue şi... trupa ei.

Obrajii Lydiei se înroşiră în timp ce fetele chicoteau cu mâinile la gură. O auzi pe una dintre ele spunînd:

— Ai mai văzut vreodată în viaţa ta un păr ca ăsta?

Lydia aruncă o privire de gheaţă asupra fetelor şi a madamei pieptoase care o mai studia încă cu ochii îngustaţi, speculativi.

Pufnind dispreţuitor pe nas, reveni cu privirea asupra lui Ross:

— Ei bine? Te-am întrebat ceva.

Ross privi în jos la ea. Ar fi dorit nespus să nu fie atât de frumoasă, cu ultimele raze de soare strecurându-se prin părul ei. De ce era trupul ei zvelt, îmbrăcat în rochia aceea simplă mai atrăgător decât mulţimea de cărnuri femeieşti în satin şi dantele, răspândite în jurul său? Arăta ca o leoaică îndărătnică şi care trebuia neapărat îmblânzită. Ar fi avut mare chef să sară de pe cal, s-o înşface şi să înceapă îmblânzirea atunci şi acolo. Primul lucru ar fi fost să zdrobească cu un sărut buzele alea dispreţuitoare.

— Nu, nu mănînc în tabără în seara asta. Aceste doamne, spuse el atingându-şi pălăria în direcţia lor şi făcându-le să chicotească, s-au împotmolit în noroi. Le-am ajutat să iasă şi m-au rugat să le însoţesc în oraş unde sunt aşteptate de patronul lui Shady Rest Saloon.

— Aşteptate de toţi cei de la căile ferate cu bănuţi zornăind în buzunare, completă una dintre femei, insinuant.

— Şi mai au şi altceva prin buzunarele alea, adăugă alta, făcându-le pe celelalte să izbucnească în râs, chiar şi pe Ross.

Lydia scrâşni din dinţi strângându-şi puternic pumnii.

— N-ai decât, spuse ea, întorcându-le spatele şi pornind înapoi spre tabără prin iarba înaltă şi florile sălbatice.

Ross strivi trabucul sub picior şi privi în urma ei. Dacă ar fi arătat că-i pasă, dacă l-ar fi rugat, nu s-ar fi dus în oraş. Dar ei nu-i păsa, câtuşi de puţin, iar lui îi surâdea o escapadă. Nu-şi dăduse seama până atunci ce mult îi lipsiseră băutura, jocurile de noroc, femeile. Da, femeile! În primul rând, pentru că Victoria nu-l lăsase s-o atingă luni de zile. Acum trăia cu o femeie pe care nu putea s-o sufere, care în mod deliberat încerca să-l seducă ştiind bine că el n-o voia.

Nu era făcut pentru viaţa de familie, de om însurat. Să fie al dracului dacă va mai tolera chestia asta! Acum avea la dispoziţie femei şi chiar dacă mâine nu va mai fi în stare nici să umble de oboseală, tot se va culca cu toate.

Se întoarse şi lăsă privirea să-i lunece peste fiecare din fete, oprindu-se, în cele din urmă, asupra madamei.

— La dispoziţia voastră, oricând doriţi, doamnele mele.

— Văd că vă place cartea mea.

Lydia îşi ridică privirea din cartea pe care o ţinea aproape de lumina lămpii.

— Bună, Winston. Da, e fascinantă.

Winston zâmbi tăcut, în întuneric.

— Pot să iau loc? întrebă el, politicos, arătând spre celălalt scăunel.

Lydia simţi un nod în gât de recunoştinţă pentru domnul Hill care îi vorbea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. La ora aceea toată lumea din

convoi ştia că Ross se dusese la Owentown cu prostituatele şi o tratau cu îngăduinţă ca pe o văduvă. Dacă ar şti ei cât de puţin îi pasă, se gândea ea, mândră.

De fapt se minţea pe sine. Îşi simţea inima grea ca o bilă de plumb, de când Ross o ridiculizase în faţa acelor femei.

— Te rog ia loc, Winston, spuse ea cu un zâmbet forţat. Vrei o cafea?

— Da, mulţumesc.

După ce primi cafeaua şi luă o sorbitură, Winston spuse.

— Cred că n-ai probleme cu cititul, sau eşti prea mândră ca să-mi ceri concursul?

Lydia zâmbi la reproşul lui blând.

— Îmi amintesc mai mult decât am crezut. Când am probleme cu vreun cuvânt, Ross...

Se întrerupse brusc în clipa în care îi rosti numele. Rămase cu ochii aţintiţi la foc întrebându-se dacă în momentul acela Ross nu se săruta cu vreuna din femeile alea, aşa cum o făcuse cu ea doar cu o zi în urmă.

— Ross mă ajută. El citeşte bine, spuse ea, mândră.

— Ce bine pentru voi amândoi, spuse Winston, moale.

Ar fi vrut să aibă tăria de a lupta cu omul care provocase acea expresie de disperare de pe faţa ei. Dar chiar dacă ar face-o, nu era treaba lui. Totuşi, ce dracu fusese în mintea omului ăstuia de o insultase astfel în faţa întregului convoi? Ar trebui biciuit.

— Lee doarme deja? întrebă el, schimbând subiectul.

Lydia îşi luă privirea din adâncimile focului, schimbându-şi expresia dintr-una de mare tristeţe, într-una de vioiciune.

— E un înger. Adoarme imediat după ce termină sticla. Şi doarme toată noaptea. Se scoală însă devreme.

— E un copil minunat.

— Da. Uneori uit că nu-i al meu.

Nu voise să spună asta. Winston observă imediat durerea ei şi se ridică.

— Mulţumesc pentru cafea, spuse el, punînd ceaşca nebăută pe oblonul din spate al căruţei. Trebuie să mă întorc. Ca şi Lee, trebuie să ne sculăm devreme mâine dimineaţă.

„Unde o să fie Ross mâine dimineaţă?" se întreba ea.

— Da, sigur.

— Vrei să te ajut să înăbuş focul?

— Nu, spuse ea repede. Am s-o fac eu imediat. Vreau să mai citesc puţin.

Winston îi luă mâna, i-o duse la buze şi o sărută uşor.

— Noapte bună, frumoasă Lydia.

Apoi dispăru în întuneric în timp ce Lydia rămase să-l aştepte pe Ross.

Era genul de local pe care el obişnuia să-l frecventeze, şi ştiu încă înainte de a intra că se îndrepta spre dezastru. Şi totuşi intră, cu o nevoie imperioasă de a se pedepsi singur. „Doamnele" îl călcau deja pe nervi când ajunseră în Owentown. Chicoteau şi zâmbeau prosteşte, căutând să-l provoace cu atingeri uşoare, întâmplătoare, bine plasate care în loc să-i stârnească dorinţa, i-o înăbuşiseră. Continua să se gândească la Lydia şi la felul curajos în care se menţinuse pe poziţie atât faţă de el cât şi faţă de aceste femei care îi arătaseră clar că vor să-i seducă soţul. Le făcuse pe toate să pară demne de milă.

Luptând împotriva sentimentului de vinovăţie şi a nemulţumirii, Ross împinse uşile saloon-ului şi intră în încăperea gălăgioasă. Aerul era îmbâcsit de fum şi mirosea a bere stătută şi corpuri nespălate. Tapetul roşu începuse demult să se cojească de pe pereţii de scânduri, iar fata goală în poziţie culcată, pictată deasupra barului, fără talent, avea amândoi ochii împuşcaţi. Podeaua era lipicioasă datorită scuipăturilor celor ce mestecau tutun. Pianistul era o calamitate pentru oricine care avea cât de cât ureche muzicală iar băuturile erau botezate.

Clientela nu părea să observe toate aceste neajunsuri. Oamenii veniseră acolo să se distreze cât mai bine şi sosirea câtorva noi târfe îi făcuse pe toţi să se înfierbânte.

Era exact acel gen de atmosferă sordidă, de care Ross avea nevoie pentru a se convinge că era nefericit în noua lui viaţă.

Luă o sticlă de whisky de la bar şi îşi croi drum printr-o mare de corpuri urât mirositoare spre o masă unde se juca o partidă de popker. Din fericire, mizele nu erau mari, aşa că intră şi el la mâna următoare şi câştigă. Juca deja de câtva timp şi băuse câteva pahare bune de whisky când observă omul care îl privea atent din celălalt colţ al camerei. Omul era prea curios pentru a nu-l alarma pe Ross imediat.

Toate instinctele lui, antrenate în decursul anilor, intrară în funcţie. Chiar şi după trei ani de viaţă onorabilă, întregul său corp era gata să reacţioneze la cel mai mic pericol potenţial. Când îl privi iarăşi, omul se întorsese cu spatele, dar Ross se temu că fusese recunoscut. Îşi adună câştigul, lăsă sticla celorlalţi ca recompensă pentru jocul lor cinstit, şi se furişă spre uşa laterală a saloon-ului.

Ieşi în aleea întunecată, prudent, ochii lui scotocind miile de locuri unde se putea ascunde un pericol. Îi cunoştea pe toţi. La dracu! Omul pe care îl văzuse în interior stătea acum la colţul clădirii, aprinzându-şi o ţigară. Asta putea să nu însemne nimic, sau să însemne totul, dar Ross nu era dispus să rişte. Îl lăsase pe Lucky în faţa saloon-ului. Va trebui să-l cheme cu un fluierat, mai târziu. Pentru moment, era mai bine să stea ascuns.

Se lipi de perete şi, continuând să-l privească pe omul de la uşă, se furişă fără zgomot spre capătul clădirii. Căruţa madamei era la uşa din spate. Lumina slabă din interior dezvăluia silueta femeii aşezate pe oblonul din spatele căruţei.

Se apropie de ea cu paşi de pisică.

— De ce nu eşti înăuntru cu celelalte? întrebă el în şoaptă.

— Tu de ce nu eşti? replică ea.

Fuma un trabuc, fumul învăluind masa de păr negru ca tăciunele ridicat în vârful capului. Avea obrajii şi buzele rujate. Faţa îi era albă de fardul prin care, dacă priveai atent, vedeai zbârciturile din jurul ochilor. Un braţ era aşezat pe abdomen, ţinînd strâns capotul de satin având brodat pe umăr un dragon oribil ce scotea foc pe nări şi ai cărui ochi roşii, înnebuniţi, coborau spre pieptul ei generos.

Ross aruncă o privire peste umăr în direcţia saloon-ului. Ţipetele de plăcere, pianul asurzitor, urletele de furie şi râsul se amestecau supărător.

— Prea multă lume.

Madama aruncă jos trabucul.

— Aşa am zis şi eu. N-aveam nici un chef de aşa ceva în seara asta.

Ross se simţea singur. Se gândi la omul postat în faţa intrării. Urmăritori, întotdeauna, pentru tot restul vieţii, urmărit. Se gândi la Victoria care murise, lăsându-l să recadă în viaţa din care încercase să evadeze. Încercă să nu se gândească la Lee. Nici la Lydia. Doamne, să nu se gândească la Lydia!

— Ai ceva de băut?

— Da.

Femeia lăsă braţul în jos, permiţând capotului să se desfacă pentru a dezvălui un trup care trebuie să fi fost cândva atrăgător, dar care acum era cam veştejit în unele locuri. Avea sâni magnifici, cu sfârcurile rujate, asortate cu gura. Ciuful de păr dintre pulpe era aspru, gros, negru. Pulpele erau solide, dar gleznele erau fine.

— Am băutură gârlă, şi tot ceea ce pofteşti, domnule Coleman.

Era o curvă bătrână. Dar el ce era? Fiul unei curve. Şi trebuie să cauţi alinare acolo unde o găseşti. Se urcă în căruţă şi lăsă coviltirul să se închidă în urma lui.

Era întuneric ca în iad când Ross coborî şovăielnic din căruţă. Clipi în noaptea fără lună şi făcu câţiva paşi nesiguri, înainte de a se opri, dintr-un sentiment de inutilitate. Ducându-şi degetele la gură, le plasă pe limbă şi fluieră cu buzele moi, amorţite. Fluierul străpunse întunericul, tăind liniştea ca o trompetă. Se încordă, apoi însă se relaxă când calul dădu colţul clădirii. Nimic altceva nu se mai mişca. Saloon-ul trăsese demult obloanele.

După câteva încercări zadarnice, reuşi să se urce pe cal şi să-l îndrume în direcţia taberei. Doamne, ce rău se simţea. Fiecare pas al lui Lucky îi răsuna în creier. Nu fu niciodată mai fericit decât în clipa când văzu lumina slabă a cercului de căruţe.

Se lăsă în jos, lunecând pe burta calului, luându-l de căpăstru şi ducându-l în ţarcul împrejmuit cu frânghie.

— Eşti un prieten bun, murmură el, în timp ce lua şaua de pe el, cu oarecare stângăcie. Un adevărat prieten.

După ce termină cu calul, Ross începu să bâjbâle printre căruţe încercând s-o găsească pe a lui. Asta îl făcu să ameţească. Whisky-ul pe care îl băuse i se clătina în stomac şi, înainte de a şti ce se întâmplă cu el, se şi îndrepta în goană spre tufişuri unde vomită violent. Doamne, a existat o vreme când ceea ce băuse în seara asta era floare la ureche.

Se îndreptă iar spre căruţă, regretând modul cum o tratase pe Madam...ă... Madam cum dracu i-o fi spunînd. Crezuse că poate merge până la capăt, că nu contează pe ce trup de femeie îşi va vărsa necazul, dar se înşelase.

Femeia fusese drăguţă, lăudându-l cât era de isteţ, de mucalit, de frumos şi de puternic. Îi lăudase corpul chiar în timp ce golea sticla de whisky încercând să-şi deştepte dorinţa pentru ea. O şi sărutase. Comparată cu gura Lydiei, gura ei era greţos de sărată. Îşi îngropase faţa în faldurile cărnii ei şi aproape că-i venise să vomite de mirosul ei. Beat, îi frământase sânii, dar în loc de a-i simţi tari şi plini, îi simţise ca pe două globuri de carne moale şi pufoasă pe care o găsi respingătoare.

Nici aspectul, nici gustul, nici mirosul nu semănau cu ale Lydiei. Nu, nu ale ei. Nu ale Lydiei. Ale Victoriei. Ale Victoriei. Repetă. Ale Victoriei. Îţi aminteşti? Soţia ta. Femeia pe care ai iubit-o. Femeia pe care încă o doreşti...

Dar faţa pe care o văzuse era a Lydiei, nu a Victoriei. Chiar pe când Madam îl mângâia răbdătoare, încercase, să şi-o imagineze pe Victoria, dar n-o vedea decât pe Lydia, privind în sus la el, cu o expresie critică pe faţa ei aurie şi în ochii aceia de culoarea chihlimbarului. Când eforturile Madamei fură răsplătite şi carnea lui se întări, pulsând în mâna ei, în geamătul lui fusese numele Lydiei, pe acesta îl repetase de câteva ori, chiar şi în timp ce-şi trăgea în sus pantalonii, făcând-o pe Madam să scoată un şir de blesteme la adresa lui.

Clătinîndu-se pe picioare, ajunse la spatele căruţei şi se vârî înăuntru, proptindu-se cu mâinile pe podea într-o încercare zadarnică de a o face să nu se încline. Apoi, în patru labe, plasându-şi atent palmele şi genunchii, evitând orice mişcare bruscă sau grăbită, se târî spre acel loc care-i oferea alinarea după care tânjea, şi se culcă.

Suspină o dată, cu o plăcere imensă, apoi lăsă întunericul care-i anula orice gând să-l cuprindă.

Lydia se deşteptă cu o greutate plăcută pe piept. La început crezu că e Lee pe care, probabil, că îl păstrase la piept când adormise, aşa cum mai făcuse şi altădată, când copilul se deşteptase noaptea şi voise să sugă. Dar Lee, nici după ce se mai îngrăşase, nu era atât de greu. Învăluită în acea toropeală dintre somn şi realitate, ridică mâna spre greutatea aceea dulce şi dădu de un păr mătăsos. În timp ce degetele ei se afundau în masa aceea deasă, firele se încolăciră în jurul lor, mângâietoare.

Suspină cu o senzaţie de bine şi se mişcă uşor, dându-şi seama că greutatea se extindea în jos până pe picioare. Curiozitatea începu să învingă toropeala, dar încă nu era complet trează. Nu voia să-şi strice plăcerea asta rară.

Ceva se mişcă pe pieptul ei, stârnindu-i simţurile. Sfârcul sânului se întări producând în acel loc un fior misterios care se răspândi apoi în tot corpul. Era cea mai profundă plăcere pe care o simţise vreodată. Făcu o încercare de a-şi îndoi genunchiul, dar în clipa aceea, un geamăt uşor, asemănător celui ce se ridica în propriul ei gât, vibră din greutatea de pe pieptul ei.

Căscând, deschise ochii, apoi clipind rapid, rămase complet nemişcată, privind în jos de-a lungul trupului lung prăbuşit peste ea. Capul lui era culcat pe unul din sâni, mâna lui mare îl acoperea pe celălalt. Sforăia uşor pe gură. Umezeala respiraţiei lui îi udase cămaşa şi pielea de dedesubt. Un picior lung, încălţat, era întins pe podea, celălalt era îndoit şi aruncat peste pulpele ei. Genunchiul ei se odihnea sub pântecul lui.

Lydia privi cum mâna ei se mişcă prin valurile de păr negru, din proprie iniţiativă. Se uită şi la mâna lui, închisă protector, aproape drăgăstos pe sânul ei. Simţi un impuls de-a acoperi mâna aceea mare cu a ei, s-o ţină acolo, în timp ce-i apăsa capul mai tare pe piept.

Poate atunci se va trezi şi se va uita la ea şi o va săruta aşa cum o făcuse recent. Poate îşi va luneca din nou limba între buzele ei să-i simtă lungimea dură, mătăsoasă în interiorul gurii, i-ar simţi din nou gustul şi corpul lui tare lipit de al ei, i-ar simţi iar mustaţa frecându-i buzele.

Atunci însă îşi aminti de modul cum o privise din înălţimea calului mai devreme, râzând de ea în faţa prostituatelor. Petrecuse probabil noaptea în compania lor şi se întorsese doar de câteva clipe. Nu mirosea a whisky şi a ceva neplăcut de dulce? Apă de colonie ieftină?

Mâna lui se mişcă şi din gură îi ieşi un murmur. Lydia privea, neîndrăznind nici să respire, pe când degetele lui căutau sfârcul întărit al sânului, lăsând vârfurile să treacă peste el. Se opriră, apoi se mişcară din nou,

uşor, lunecând pe carnea întărită. Îşi înălţă capul pentru a-şi apropia gura. Buzele lui începură să caute.

Lydia simţi brusc o construcţie în gât. Sângele îi vâjâia prin vene. Dacă nu-l opreşte acum, nu va mai putea s-o facă.

Pumnul pe care i-l dădu în mijlocul spatelui şi mişcarea cu care îi scutură umărul aveau în ele întreaga furie şi disperare şi ruşinea pe care le simţise în seara aceea.

— Scoală de pe mine, namilă... beată!

Trezit brusc din somnul lui alcoolic, Ross se întoarse pe spate, se lovi la un cot cu zgomot, îşi lovi capul de o ladă şi se ridică în şezut blestemând.

— Pui de târfă! şuieră el, supărat.

Se prinse cu mâinile de cap în timp ce o întreagă armată de unionişti mărşăluiau prin el. Durerea din cot radia în tot corpul ca nişte săgeţi.

— Fir-ar al dracu'! bombăni el, strângând din ochi, din cauza durerii care nu se mai oprea.

— Tacă-ţi gura aia murdară, spuse Lydia, într-o şoaptă dură.

Tocmai se lumina de ziuă şi nu voia ca vecinii să-i audă înjurăturile.

Ross clipi din ochii lui obosiţi, injectaţi de sânge, în direcţia ei, încercând să suprapună cele patru imagini ale ei, pe care le vedea. Privirea lui era neagră ca şi ţepii ce-i acopereau obrazul.

— Aşa ştii tu să scoli pe cineva din somn? mârâi el.

— Altfel nu puteam să te dau jos de pe mine, spuse ea, înţepată, ridicându-se şi controlând dacă Lee nu s-a trezit. Când m-am trezit, am crezut că sunt strivită sub un copac.

Ross îşi frecă tâmplele, pe care le simţea pulsând. Dormise deasupra ei? Îşi amintea vag cum se urcase în căruţă şi îşi pusese capul pe cea mai moale pernă pe care o avusese vreodată. Nu mai dormise aşa bine de luni de zile. Se uită la ea şi îşi concentra privirea asupra sânilor ei. Simţi cum i se încinge sângele şi îşi mută privirea înainte ca ea să-şi dea seama la ce se uită.

Afurisitul ăla de whisky ieftin îl făcuse să doarmă ca un butuc. Se simţea prost. Mai rău, ştia că arată ca un prost.

— Să nu te mai prind că-mi faci asta, Lydia, spuse el, îndreptând un deget spre ea şi încercând să pară dur, deşi încercarea de a-şi compune o mimică îi produse atâta durere încât se întrebă dacă merită.

— Nici tu să nu te mai prăvăleşti pe mine în halul ăsta. Mai ales după ce-ai petrecut noaptea cu târfele. Dacă aveai chef să dormi în braţele cuiva de ce n-ai rămas cu ele?

Vorbeau încă în şoaptă, dar începură să se certe zdravăn, răstindu-se unul la altul. Deşi căzuse rău, Ross reuşi să se ridice, detestând modul în care trebuia să-şi înconvoaie spatele pentru a putea sta în picioare, pe când ea

stătea dreaptă ca un catarg, cu pumnii înfipţi în şolduri şi bărbia ridicată sfidător.

— De ce n-ai zis să nu mă duc?

— Pentru că nu-mi păsa dacă te duci sau nu.

— Nu? Atunci de ce eşti furioasă?

— Mie nu-mi păsa, dar altora se pare că da. Pe mine nu mă interesau decât aparenţele pe care tu ai insistat atât de mult ca eu să le păstrez. Se pare că regulile nu sunt valabile şi pentru tine.

— Nu. Pentru că eu sunt bărbatul.

Lydia scoase un sunet de dezgust, întorcându-i spatele. Plină de furie, îşi trase cămaşa peste cap, stând cu spatele la el, doar în pantalonaşi.

Ross, stăpânit de un demon care făcea să-i iasă ochii din orbite, privi admirativ cât de rotund şi ademenitor era fundul ei, cât de zvelte şi frumoase îi erau gambele. Cu mintea încă tulbure, fu cât pe-aci să întindă mâna să-i atingă pielea pentru a vedea dacă e la fel de moale pe cât părea, când ea spuse:

— Scoate-ţi cămaşa aia împuţită de mirosul târfelor tale.

— Nu erau târfele mele. Erau doar nişte femei care aveau nevoie de ajutor.

Lydia îşi trase cămăşuţa pe corp apoi se întoarse.

În timp ce se chinuia cu nasturii, ridică privirea spre el.

— Ce drăguţ din partea ta. Erai gata să mă dai afară chiar din căruţa asta când credeai că sunt o târfă şi am nevoie de ajutor. De unde atâta generozitate faţă de ele?

Ochii lui, rămăseseră pironiţi pe sânii ei urmărind cum încheie nasturii. Chiar şi aşa se revărsau peste marginea dantelată a corsajului. Putea vedea clar cercurile întunecate ale areolelor şi sfârcurile. Era încă într-un fel de transă când ea se aşeză pe pat să-şi pună ciorapii, făcând să-i tresalte sânii la fiecare mişcare.

Doar brusca întărire a bărbăţiei lui îl scoase din acea stare.

— Eu învăţ repede. Le-am ajutat pentru că n-am vrut să rămân cu ele pe cap, cum am rămas cu tine.

Capul Lydiei se ridică şi ochii ei îl priviră aprig. Ross fu primul care-şi mută privirea, trăgând de nasturii cămăşii şi făcând-o ghem după ce o scoase. Căută una curată, blestemând ordinea pe care Lydia o făcuse în lada lui.

După ce termină cu încălţatul ciorapilor, al ghetelor, Lydia se ridică şi îşi căută juponul.

— Eu am fost cea care a rămas aici, aseară, să se confrunte cu oamenii decenţi din acest convoi, nu tu.

Ross se întoarse şi rămase mut la vederea modului cum îşi strângea sânii unul într-altul şi se uita peste ei pentru a-şi încheia cordonul juponului. Îşi drese vocea, regretând că nu-şi poate domoli congestia de sub pântec la fel de uşor.

— Dacă vrei să pleci, oricând pofteşti, nu eu voi fi cel care să te oprească.

Lydia îl înfruntă cu curaj, acum că-şi încheiase juponul în jurul mijlocului ei zvelt.

— Nu vreau să mă fac de râs ca tine care te-ai îmbătat şi te-ai culcat cu târfele.

Cu maxilarul încleştat, Ross rosti cuvintele printre dinţii strânşi.

— Ţi-am spus că nu m-am culcat cu nici o curvă. Dacă voiam s-o fac, rămâneam acolo.

Se lăsă o tăcere grea, densă, palpabilă; Lydia simţea că nu mai poate respira. Ross dădu din cap scurt, ferm, triumfător, în semn că ăsta era cuvântul lui final.

Ceea ce o făcu să ridice mâna, fu acea expresie de automulţumire care-i ridică un colţ al mustăţii. Pumnul ei se roti în aer şi îl izbi drept în obraz.

Ross rămase nemişcat în timp ce valul de durere se rostogoli peste cea deja existentă în capul lui. Clipi din ochi luptând împotriva întunericului care îl cuprindea. De asemenea, îşi strânse pumnii pe lângă corp pentru a n-o strânge de gât.

— Nu sunt o târfă, spuse ea, încet, articulând cu grijă fiecare cuvânt. N-am fost niciodată. Ţi-am spus asta.

Ross se luptă cu un nou val de greaţă şi spuse:

— Dar când ai zămislit copilul ăla al tău nu erai măritată, nu?

— Nu, spuse ea, clătinînd din cap, luptând împotriva lacrimilor care păreau gata să-i umple ochii.

Aceasta îl aduse pe Ross în miezul dilemei lui. Lucrurile trebuiau clarificate. Cu cine făcuse copilul? Cine o atinsese, o avusese? Întrebarea asta îl urmărea, îl înnebunea. Trebuia să ştie.

În ciuda intenţiilor lui bune de a nu pune mâna pe ea, mâinile lui se ridicară prinzând-o de braţe. O ridică spre pieptul lui gol şi îşi coborî faţa până aproape de a ei.

— Cine a fost bărbatul? Cine a fost, Lydia. La dracu, răspunde-mi.

— Dar tu, cine eşti, Ross Coleman?

Totul în el se împietri de moarte, deşi strânsoarea mâinilor lui pe braţele ei nu slăbi deloc.

— Ce vrei să spui? întrebă el, răguşit.

Lydia fu gata să dea înapoi în faţa acelei luciri reci, feroce, din ochii lui verzi, dar deja mersese prea departe.

— Duci o viaţă de om normal cu soţie şi copil, te ocupi de treburile zilnice ca un om obişnuit, dar nu eşti. Ai ochii şi reflexele unui animal de pradă, Ross Coleman. Nu eşti deloc un om obişnuit, deşi te prefaci a fi. Cine eşti, de fapt?

Ross o eliberă treptat, împingând-o uşor înapoi, privind-o tot timpul în adâncul ochilor. Apoi îi întoarse spatele fără un cuvânt.

Terminară amândoi cu îmbrăcatul într-o tăcere ostilă.

Lydia ieşi în lumina trandafirie a dimineţii şi începu să zgândăre cărbunii din foc pentru a-i aprinde. Tocmai punea cafea în ibric când îl auzi pe Ross dându-se jos din căruţă şi scoţând obiectele de bărbierit.

Când se apropie de ea, câteva minute mai târziu şi întinse mâna după ibricul de cafea, Lydia îl privi cu un mic suspin. Pielea lui căpătase o culoare verzuie. Obrajii erau adânciţi iar ochii aveau cearcăne albăstrii. Uitându-şi supărarea, Lydia îi atinse mâneca.

— Îmi pare rău că te-am lovit. Ştiu că nu te simţi bine. De fapt, n-aveam nici un drept să mă supăr. Eşti liber să... adică... vreau să spun că asta nu e o căsătorie adevărată, spuse ea, coborând ochii. Şi... şi vreau să ştii că în ciuda scandalului pe care ţi l-am făcut, nu m-a deranjat felul în care... ai dormit deasupra mea azi-noapte.

— Lydia...

— Domnişoară Lydia – numele ei fu rostit de Moses, de data asta. A, bună dimineaţa, Ross, spuse el, înconjurând căruţa şi văzându-i pe amândoi lângă foc. Winston m-a rugat să vă aduc această carte, domnişoară Lydia. Mi-a spus că a vrut să v-o aducă aseară când a venit să vă vadă, dar a uitat.

Ochii Lydiei trecură de la el la Ross. Văzu cum gura lui căpătă o expresie dură şi ochii devin din nou reci. Îşi trase furios mănuşile şi plecă fără să-i adreseze nici un cuvânt. Îi aruncă doar un scurt salut mesagerului care sosise într-un moment atât de nepotrivit.

— Ross, strigă ea.

Ross însă fie că n-o mai auzi, fie că nu vru să-i răspundă.

Mucurile de ţigări din scrumieră erau la fel de vechi ca şi cafeaua din ceaşcă. Aerul din biroul strâmt era înăbuşitor. Howard Majors îşi trecu o mână prin părul lui dat cu briantină şi respiră adânc, desfăcându-şi încă un buton al vestei. Era obosit. La fel şi omul de lângă fereastră, Vance Gentry, dar el îşi manifesta oboseala plimbându-se prin cameră.

— Până în prezent, nici un rezultat, spuse el, trântind un pumn în masă, frustrat. Unde dracu au dispărut?

Majors răsfoi rapoartele de la biroul lui.

— Dumnezeu ştie, spuse el, obosit. Nu există nici o urmă a bijuteriilor, deşi avem o mulţime de informatori care scotocesc casele de amanet.

Unul din rapoarte îi atrase atenţia. La început i se păru neimportant.

— Iată un raport din Arkansas... Owentown, unde dracu o mai fi şi asta. Un oraş cu cale ferată. Unul din agenţii noştri lucrează sub acoperire acolo. A

văzut un tip care i se părea cunoscut, jucând pocker într-un saloon. Agentul crede că tipul l-a observat, aşa că i-a întors spatele o clipă. Când s-a uitat din nou, omul dispăruse. A mai stat pe acolo un timp, dar jucătorul de pocker nu s-a mai arătat.

Gentry scutura deja din cap vehement.

— Dacă încearcă să scape de bijuteriile alea, n-are ce căuta într-un orăşel ca ăsta. Cine i le-ar putea cumpăra într-un loc ca ăla? Eu rămân la părerea mea că e în drum spre un oraş mare. Poate chiar dincolo de graniţă.

Gentry începuse să devină mai curând o piedică decât un ajutor. Dacă cuplul dispărut putea fi găsit, *Agenţia Pinkerton* îi va găsi, dar n-avea nevoie de amestecul unui tată isteric. Majors se ridică în picioare şi înconjură biroul.

— Duceţi-vă acasă vreo săptămână sau două, domnule Gentry. Dacă se iveşte ceva... vreo veste.

— I-am telegrafiat avocatului meu din Knoxville să verifice asta. S-a dus la fermă şi nu i-a găsit decât pe servitori care nu mai ştiau nimic din ziua în care Clark a plecat cu Victoria, fără să spună unde se duc.

Majors îşi aprinse un nou trabuc şi se apucă să-i studieze vârful arzător, în timp ce îl întreba, într-o doară:

— Bijuteriile nu puteau fi luate de fiica dumitale? Din moment ce părăsea o viaţă cu care era obişnuită, poate s-a gândit că are nevoie de ele.

Gentry se întoarse furios spre detectiv.

— Scapi din vedere esenţialul, domnule Majors. Victoria nu şi-ar fi părăsit casa, pe mine, dacă acest bandit n-ar fi obligat-o. Îmi cunosc bine fiica. N-ar face-o.

Gentry îşi luă pălăria şi haina de pe cuierul-pom şi se îndreptă spre uşă.

— Cred c-ai pierdut destul timp.

Exact când era lângă uşă, aceasta fu deschisă din partea opusă. Ajutorul lui Majors dădu buzna înăuntru.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Majors, dar tocmai am primit telegrama asta. S-ar putea să aibă o legătură cu cazul dumneavoastră şi v-am adus-o.

— Mulţumesc, spuse Majors, luând telegrama.

În timp ce asistentul ieşea, ochii lui Majors cercetară hârtia, apoi o puse pe birou şi rămase câteva clipe cu privirea în gol, înainte de a se uita la Gentry.

— E din Baltimore. S-a găsit trupul unei femei tinere.

— Trupul? şuieră Gentry.

Majors dădu din cap.

— A fost găsită moartă într-o cameră de hotel în care stătuse cu un bărbat câteva săptămâni. A fost înjunghiată.

Majors, care credea că poate îndura orice, nu suportă să vadă chinul de pe faţa lui Gentry. Da, începuse să se îmoaie. Era momentul să se pensioneze.

— Bărbatul a dispărut. Descrierea lor se potriveşte. Desigur, o identificare precisă...

— Da, spuse Gentry, dregându-şi vocea răguşită. Când plecăm la Baltimore?

Capitolul 12

Lydia tocmai punea nişte rufe la uscat pe frânghia întinsă de Ross între un colţ al căruţei şi un copac, când Anabeth veni alergând spre ea, gâfâind de efort, cu ochii plini de emoţie.

— Ghiceşte cine a sosit în tabără.

Fără să aştepte răspuns, continuă:

— Un vânzător ambulant. Are în căruţa lui mai multe lucruri decât poţi să priveşti. Desigur, Leona Watkins face un scandal monstru pe motiv că e duminică şi că oamenii nu trebuie să facă cumpărături în ziua Domnului, dar domnul Grayson zice că astea nu sunt vremuri normale şi oamenii nu s-au putut duce în oraş sâmbătă. Am văzut-o pe Priscilla cumpărând o acadea, cu proprii mei ochi, şi ascunzând-o în buzunar. Ma zice să vii şi tu acolo, că a văzut deja un material din care ţi-ar putea face o rochie pe cinste pentru ziua de 4 Iulie.

Lydia se oprise din treburi pentru a asculta sporovăiala fetei, atât de emoţionată încât părea că nici nu mai are timp să respire. Ross care repara o bridă, se oprise şi el să asculte. Amândoi izbucniră în râs.

Relaţiile lor fuseseră atât de încordate începând din dimineaţa aceea de după povestea cu Owentown, încât râsul lor îi surprinsese pe amândoi. Când se uitară unul la altul, râsul încetă şi fiecare întoarse capul, stânjenit.

— Ei bine, nu vii să vezi ce lucruri are? întrebă Anabeth, surprinsă, când Lydia, calmă, îşi reluă treaba.

— Mie nu-mi trebuie nimic, spuse ea, liniştită.

— Dar Ma zice că materialul ăla ţi-ar veni ţie mai bine decât oricui, pentru că e auriu şi tu, cu părul acela şi... adică, vreau să zic, trebuie să vii să vezi ce lucruri frumoase are.

— Am treabă, Anabeth, spuse Lydia, răbdătoare, aruncând o privire spre Ross. Acesta puse chinga la o parte şi se urcă în căruţă. Lydia n-avea nevoie şi nici nu dorea nimic, dar ar fi fost drăguţ dacă Ross s-ar fi oferit s-o conducă la căruţa negustorului, doar să se uite.

Ştia însă că nu trebuie să se aştepte la nici un fel de amabilitate din partea lui. De-abia dacă îi vorbise de când aflase că Winston Hill o vizitase în absenţa lui.

În fiecare noapte se asigura că ea şi Lee se culcaseră, apoi îşi aşternea patul sub căruţă. Nimeni din convoi nu observă. Mulţi bărbaţi dormeau afară pentru că era mai răcoare.

Lydia însă observase. Îi lipsea zgomotul respiraţiei lui venind din partea cealaltă a căruţei. Îi lipsea prezenţa lui. Dorea să-l mai vadă scoţându-şi cămaşa şi cizmele.

— Pe tine nu te lasă Ma să cumperi ceva? întrebă Lydia, încercând să ignore nodul din gât.

— Pa ne-a dat la fiecare câte zece cenţi.

— Atunci ai face bine să te duci să cumperi ce doreşti înainte ca Priscilla Watkins să cumpere tot.

Anabeth râse, apoi se întristă din nou.

— Cred că ai dreptate. Sigur nu vrei să vii?

Fusese atât de încântată că i se dăduse sarcina de a-i informa pe Ross şi pe Lydia despre negustorul ambulant... Acum însă toată plăcerea pierise pentru că ei nu fuseseră entuziasmaţi deloc. Lydia scutură din cap.

— Vino să-mi arăţi ce-ai cumpărat, după aceea. Anabeth plecă abia târându-şi picioarele prin praf, dar apoi bucuria ei iniţială o cuprinse iar şi începu să alerge spre râu.

— Lydia...

Lydia se uită pe deasupra frânghiei de rufe la Ross.

— Da?

Luând-o de mână, Ross o trase printre rufele ude, îi deschise palma şi îi puse câteva monezi.

— Du-te şi cumpără-ţi ceva.

Lydia privi la bănuţii strălucindu-i în palmă, apoi spre căruţă. Ştia că Ross îşi ţine banii ascunşi acolo undeva, dar nu ştia unde şi nici n-o interesa. Singurul motiv pentru care o interesa acum era acela că i-i dăduse Ross.

— Dar n-am nevoie de nimic.

— Nu-ţi cumpăra ceva de care ai nevoie. Cumpără-ţi ceva ce-ţi doreşti.

Plină de speranţă, privi în sus, în ochii lui verzi în timp ce întreba:

— De ce?

Întrebarea îl înfurie pe Ross. Ori de câte ori venea Hill cu vreunul din micile lui daruri, un fagure de miere din care picura o miere la fel de dulce ca şi vorba lui, o carte de poezii care credea c-o să-i facă plăcere, o tartă cu piersici proaspăte, făcută de Moses, nu întreba niciodată de ce. Desigur, domnul acela cu maniere aristocratice îi ceruse întotdeauna permisiunea lui Ross înainte de a-i oferi daruri soţiei lui. La dracu, da! – soţia lui. Lydia îi mulţumea întotdeauna

timid, umil, plecându-şi ochii. Dar lui, propriului ei soţ? A, nu. Nu putea, pur şi simplu, să accepte generozitatea lui cu unul din acele mulţumesc-uri dulci şi cu zâmbetele radioase pe care le revărsa asupra lui Winston Hill. Ross n-ar fi recunoscut în viaţa lui că e gelos. Dar exact asta era ceea ce-l rodea ca un şarpe pe dinăuntru. Gelozia fu aceea care îl făcu să spună:

— Ca să nu zică lumea că sunt un soţ rău şi că n-o las pe *soţia mea* – aici bălmăji cuvintele – să-şi cumpere zorzoane.

Lydia fu ofensată de ironia lui. Trecu pe lângă el şi luă pe Lee în braţe. Ar fi preferat să moară decât să cheltuiască vreun ban de la el pentru ea însăşi, dar poate găsea ceva pentru copil.

— Lasă-l pe Lee aici. Am eu grijă de el.

— Nu.

Se răsuci pe călcâie şi agită pumnul în care ţinea strâns banii.

— O să am eu grijă de el, continuă ea. Pentru asta sunt plătită, nu?

Apoi, fără să-i mai lase timp să răspundă, plecă.

Ziua independenţei începu senină şi caldă. În toată tabăra exista un aer de aşteptare plină de speranţă. Era zi de sărbătoare, un moment de respiro în şirul de zile obositoare de mers, o zi de făcut prăjituri, de râs, de muzică şi veselie. Dacă cineva bombănea că era o sărbătoare unionistă, era imediat mustrat. Statele din sud îşi câştigaseră independenţa faţă de englezi, ca şi cele din nord. După multe săptămâni de călătorie, imigranţii foloseau orice ocazie de a face o pauză.

Ma o convinsese pe Lydia să cumpere o bucată bună din materialul acela auriu, suficientă pentru o rochie. Lydia nu se prea pricepea la croitorie dar cu ajutorul lui Ma şi un model de rochie împrumutat de la doamna Rigsby, rochia fu croită. Ma cusu la ea aproape în fiecare seară, făcând-o pe Lydia să se simtă prost din cauza asta. Ma insistase că preferă să petreacă o seară liniştită în căruţa domnului Coleman decât în hărmălaia din căruţa ei. Aşa că, în ciuda obiecţiilor Lydiei, rochia fu gata exact la momentul potrivit.

Tabăra fusese aşezată pe râul Ouachita. În urma unei primăveri ploioase, ţinutul din împrejurimi era verde, în ciuda verii fierbinţi. Femeile fură lăsate să folosească primele apa râului, aşa că imediat ce corvezile dimineţii luară sfârşit, dădură buzna pe malul lui înverzit, cu prosoape şi săpunuri pentru una din puţinele băi ca lumea pe care le făcuseră de la plecarea de acasă.

Festivităţile începură la asfinţit. Bărbaţii se întoarseră de la râu, fiindu-le permis să se scalde abia după-amiază, când femeile moţăiau în căruţe. Unii din bărbaţi erau de nerecunoscut, cu părul pieptănat lins, cu cravată şnur, cataramă lucioasă la centură, sau bretele. Femeile aveau şi ele diverse

adaosuri cochete la rochiile lor de stambă şi se străduiseră să-şi aranjeze cât mai bine părul.

Ross se îmbăiase în râu şi îşi pusese o pereche de pantaloni negri, cămaşă albă şi o vestă neagră de piele. În loc de cravată, avea la gât o bandana. Se pieptănase, renunţând la briantina folosită de majoritatea bărbaţilor. Cu ocazia asta, observase că îi crescuse iar părul. Va trebui s-o pună pe Lydia să...

Îşi îndreptă trupul şi se uită la peria de cap din mâna lui, ca şi cum nu recunoştea fie mâna, fie omul căruia îi aparţinea. Ce uşor îi venea în minte numele ei acum, şi ce rar se gândea la Victoria! Ce natural i se păruse să-i ceară să-l tundă iar, o asemenea intimitate existând doar între o femeie şi bărbatul cu care trăieşte. La dracu!

— Lydia, eşti gata? strigă el spre căruţă.

Lydia se privi în oglindă, umezindu-şi buzele şi ciupindu-şi obrajii, după cum o învăţase Ma. Se îmbrăcase cu ajutorul ei şi al lui Anabeth, în timp ce Lee fusese lăsat în grija lui Marynell şi a Atlantei.

Îşi trecu palmele peste partea de jos a rochiei pentru a se convinge că e adevărată. Materialul auriu devenise cea mai frumoasă rochie pe care o avusese vreodată, chiar mai drăguţă decât cea pe care i-o cumpărase Ross din Memphis. La gât era decoltată pentru a-i dezvălui baza gâtului şi partea superioară a pieptului, Mânecile scurte erau bufante şi îi acopereau doar partea de sus a braţului, Corsajul se încheia strâns pe talie unde un cordon lat, legat cu fundă la spate, îl separa de fusta larg croită. Nu avea destule jupoane pentru a o face să stea înfoiată, dar flutura în jurul gleznelor, plină de farmec.

Ma hotărâse că trebuie să poarte părul „aşa cum îl lăsase natura", adică liber şi cârlionţat, decorat cu trandafiri galbeni culeşi de pe malul râului în dimineaţa aceea. Fusese, de asemenea, stropită cu colonie, din belşug.

— Lydia!

Ross puse întreaga lui frustraţie în această chemare.

— Vin, spuse ea, ruşinoasă, ieşind pe oblonul din spatele căruţei.

Dacă n-ar fi scrâşnit din dinţi în acel moment, datorită agitaţiei, ar fi rămas cu gura căscată când o văzu. Statura ei încă nu fusese niciodată atât de clar definită ca acum, în această rochie de bumbac moale. Pielea ei avea strălucirea caisei coapte datorită soarelui care o bronzase, în ciuda pălăriei de soare pe care o purtase tot timpul cât stătuse pe capră. Părul ei... Îşi aduse aminte că la început fusese şocat că nu-l poartă strâns legat. Acum nici nu-l şoca, nici nu-l ofensa. Dimpotrivă, îi plăcea aşa.

Îşi şterse palmele frecându-le de pantaloni şi întinse mâinile spre ea, ajutând-o să coboare scăriţa, un lucru pe care ea îl făcea singură de o sută de ori pe zi.

— Cred că s-au aşezat deja la masă, spuse el, fără rost.

— Îmi pare rău că te-am întârziat. Trebuia să pleci înainte, că te ajungeam din urmă.

— Nu-i nimic.

Zâmbetul ei brav se dezumflă, descurajat. Ross nu avea de gând să zică nimic despre cât de drăguţă este, aşa cum o asigurase Ma. Simţind că e gata să-i dea lacrimile, vru să se întoarcă la căruţa lor, dar fură curând prinşi în mijlocul celorlalţi. Fiecare femeie contribuise la cină, aducând propria ei specialitate şi imediat li se dădură farfurii încărcate cu mâncare.

Chiar înainte de a termina cu mâncatul, cei ce aveau viori, incluzându-l pe Moses, îşi acordau strunele, atingându-le cu arcuşul.

Imediat ce rămăşiţele cinei fură îndepărtate şi farfuriile spălate, câteva cupluri mai puţin timide se aruncară în vârtejul melodiilor cântate la vioară şi armonică. Ma, bătând din palme în ritmul muzicii şi privind drăgăstos la Zeke, care-şi cufunda din nou cana în butoiul cu bere pe care cineva îl cumpărase din cel mai apropiat oraş, spuse:

— Hai, dansaţi şi voi. Stau eu cu Lee.

Lydia se uită la Ross care ţinea un trabuc lung, subţire între dinţi. Nu dansase niciodată, dar i se părea amuzant.

— N-am ştiut niciodată să dansez, spuse Ross, bătând în retragere.

Ma, simţind impulsul de a-i trage un picior iute şi bine ţintit în fundul pantalonilor, nu se lăsă:

— Nu contează. Nici ăia nu sunt niscaiva experţi, ia-ţi doamna de braţ şi mişcă-te în ritmul muzicii.

— Nici eu nu ştiu să dansez, spuse Lydia, sperând că propria ei lipsă de experienţă îl va încuraja să încerce.

Ross îşi coborî privirea spre faţa ei, spre corpul ei şi înţelese că putea s-o cuprindă în braţe, aşa frumoasă cum era, şi în acelaşi timp să-şi ţină jurământul făcut sieşi, acela de a nu se culca cu ea.

— Atunci nu-i nici o nevoie să te facem de râs, nu? spuse el şi se îndepărtă în direcţia butoiului cu bere.

— Poftim, spuse Ma, ofensată. Am văzut destui tâmpiţi la viaţa mea, dar ăsta le-a pus capac la toţi.

Lydia, umilită, cu obrajii arzând de ruşine, se uita în pământ, când vârfurile unei perechi de cizme bine lustruite intrară în raza ei vizuală.

— Îmi acorzi onoarea unui dans, Lydia?

Ochii ei se ridicară şi întâlniră privirea caldă, deschisă, admirativă a lui Winston Hill, care îi cerceta faţa, nu cu ostilitatea sau intensitatea înfricoşătoare cu care o făcea Ross deseori ci cu o expresie nedefinită de plăcere pentru ceea ce vedea.

Ma, din nou zâmbitoare, o îndemnă:

— Du-te, Lydia, Domnul te-a invitat la dans.

— Dar nu ştiu, murmură ea.

Pe de altă parte, voia, dar ştia că asta va stârni furia lui Ross.

Winston râse şi făcu un gest larg cu mâna arătând spre cuplurile entuziaste ce băteau pasul în ritmul muzicii, fără să le pese cum.

— Nu cred că vreunul din ei ştie, spuse el, întinzându-i o mână. Hai să dansăm, Lydia.

Vorbea cu atâta însufleţire, încât fără să se mai gândească la consecinţe, îşi lăsă mâinile într-ale lui şi se lăsă condusă în mijlocul dansatorilor. Hill îşi încolăci un braţ pe după talia ei, şi ridicându-i mâna cu mâna cealaltă, începu să se mişte în cerc cum făceau şi ceilalţi.

La început, Lydia se simţi ca şi cum ar fi avut şase picioare, toate moi, incapabile să se mişte în aceeaşi direcţie. Dar Winston era răbdător şi o instruia. Curând, se relaxă şi începu să prindă ritmul. După ce dădură roată de patru ori, simţea că zboară şi ar fi vrut să nu se mai oprească niciodată.

Când Ross îşi văzu soţia în braţele altui bărbat, acela fiind mai ales Winston Hill care era îmbrăcat la şapte ace, într-un costum alb şi cu cizme de piele maron, degetele i se strânseră automat pe cana de metal pe care tocmai o ducea la buze.

Fără ca măcar să-şi dea seama că ochii lui se îngustaseră ameninţător, semănînd cu două fante verzi, le urmări mişcările ca un uliu, continuând în acelaşi timp conversaţia cu cei din jur. Dar Lydia, prinsă în vârtejul dansului, cu gura zâmbitoare, părul fluturând, rămânea în centrul atenţiei lui. De fiecare dată când trecea pe lângă el, ca un vârtej, nebăgându-l în seamă, râzând în braţele lui Hill, degetele lui Ross strângeau şi mai tare cana. Dădu pe gât o nouă înghiţitură de bere şi laţul din măruntaiele lui se strânse şi mai tare.

— Ei, hai, prostuţule, chicoti Priscilla, bâjbâind prin întuneric în zona mai îndepărtată a taberei, îţi spun eu că nimeni nu te-a văzut când ai furat berea aia.

— Am încurcat-o dacă m-a văzut cineva, spuse Bubba, privind prudent peste umăr.

— Aş! Nimeni nu se uită la noi. Toţi se gândesc cum să se distreze mai bine la petrecerea asta stupidă.

Se rezemă de un copac, împingându-şi sânii înainte, provocator.

— Eu m-am gândit la o mică petrecere, numai a noastră, Bubba, spuse ea tărăgănat, trăgându-l mai aproape. Dă-mi o gură de bere.

Priscilla se gândise la dans toată săptămâna. Dar Scout o informase că n-avea chef să-şi petreacă ziua de 4 Iulie cu nişte neciopliţi plicticoşi şi plecase în oraş, lăsând-o singură. O să-i arate ea lui, nemernicul. Ce credea el, că era singurul bărbat de pe lume? Câtuşi de puţin.

— Stai în faţa mea, Bubba, să nu ne poată vedea nimeni.

Îl aşează aşa cum voia, apoi îi ridică mâna care ţinea cana de bere şi o duse la gură. Gustă, înghiţind un pic, dar lăsă cea mai mare parte să i se prelingă pe bărbie şi pe piept.

— Oh, Bubba, dă-mi o batistă, repede, Dacă mă miroase mama, e în stare de orice.

Fascinat la vederea râuleţelor de bere dispărând în corsajul ei, Bubba scoase o batistă din buzunarul de la spate şi i-o dădu. Stupefiat, o privi cum îşi descheie nasturii.

— Vai de mine, se lamenta ea, mi-a ajuns până la brâu, Trebuie să-mi deschei cămaşa, dar să nu cumva să faci ceva de care să-ţi fie ruşine mai târziu, auzi, Bubba?

Bubba dădu din cap, amuţit. Toate ameninţările mamei lui îi ieşiră din minte cu aceeaşi uşurinţă cu care se desfăceau nasturii de la cămaşa Priscillei.

Privindu-l vicleană, fata trecu batista peste sânii ei dezgoliţi, ridicându-i, mişcându-i, frecând sfârcurile până se întăriră, ştergând berea imaginară.

După ce se mai şterse pentru ultima oară cu batista, o îndepărtă, lăsând sânii complet goi. Bubba gemu. Era un sunet care pornea din măruntaiele lui, se ridica în gât şi se revărsa în afară.

— Priscilla, ce frumoasă eşti, şopti el.

— Sunt sigură că spui doar aşa... gânguri ea, arcuindu-şi spatele şi ridicându-şi sânii ca să-i arate mai bine.

— Nu, nu, Priscilla. Te iubesc, ţi-am spus asta.

— Dacă m-ai iubi, m-ai săruta şi...

Bubba se uită la ea, incapabil să-şi exprime admiraţia, apoi se lipi de ea şi îşi apăsă gura pe gura ei. Priscilla îşi ajustă poziţia arcuindu-se pentru a putea atinge cu sexul ei umflătura din pantalonii lui. Bubba scoase un strigăt uşor şi se frecă de ea. Îşi puse mâinile pe sânii ei goi şi îi mângâie delicat.

— Ah, Bubba, ce bine e.

Îşi trecu limba pe buzele lui, dar băiatul se trase repede înapoi. Era şocat. Văzu ochii ei perverşi şi îi simţi mâna trăgându-l înapoi spre sânii ei. Cu un geamăt de renunţare, Bubba o sărută din nou.

De data asta, gura lui era deschisă, de asemenea, şi urmând exemplul ei, îi împinse limba adânc în interior. Îi strânse sfârcurile între degete, acţionînd doar din instinct. Şi fără prea multă fineţe. Priscilla n-avea nevoie de blândeţe. Se zvârcolea între el şi copac, gemând de plăcere.

— Hai să-ţi arăt ceva, spuse ea, gâfâind, dându-l la o parte.

Cu sângele clocotindu-i în vine, Bubba nu se mai putea opri. Încercă să-i găsească gura din nou, dar ea se feri, râzând uşor şi îndepărtându-i mâinile când încercă să i le pună din nou pe sâni.

— Bubba Langston, fii cuminte, spuse ea cu o severitate batjocoritoare. Promite-mi că nu spui nimănui. Nici mama nu ştie.

Priscilla îşi ridică poalele rochiei şi juponul, apoi ridică un genunchi până la coapsa lui.

— Am cumpărat jartierele astea roşii de la negustorul ăla ambulant. Le vezi? Nu-s frumoase?

Bubba nu se uită la jartierele ţipătoare, ci la porţiunea de pulpă albă, netedă de deasupra lor.

— Da, le văd, spuse el, răguşit, atingând jartiera cu un deget, apoi urcând în sus pe coapsă.

— Să-ţi fie ruşine, Bubba, spuse ea, între două respiraţii grăbite, fără să-l oprească, totuşi.

Încurajat, îşi lunecă mâna mai sus şi când îi atinse cu vârful degetelor părul cârlionţat, începu să gâfâie.

— Priscilla, n-ai nimic pe dedesubt..

— E aşa de cald azi! Voiam să mă răcoresc. Ah, Bubba, nu, ah, Doamne, m-ai atins acolo?

— Lasă-mă, Priscilla, spuse el, rugător. Nu-ţi fac nici un rău. Dacă te doare, mă opresc.

— Nu!

Bubba schiţase o mişcare de retragere, dar arcuirea trupului ei îl chemă înapoi.

— Ştii, un bărbat devine violent, dacă o doamnă îl lasă să ajungă atât de departe şi pe urmă... Ah, chiar acolo, Bubba, spuse ea, cutremurându-se. Aşa.

— Priscilla, suspină el, apăsându-şi gura pe gâtul ei.

— Vezi ce m-am udat din cauza ta?

— Mi s-a întărit atât de tare că mă doare, mormăi el, cu capul între sânii ei.

— Lasă-mă pe mine.

Priscilla îi puse mâna sub pântec şi îi cuprinse carnea prin pantaloni, cu degete experimentate. Apoi îl strânse.

— Ah, Doamne, gemu Bubba.

Simţea că moare şi că Ma, şi toată lumea va afla cum a murit, dar nu-i păsa. Degetele lui se implântară în fierbinţeala trupului ei.

— Ah, Bubba, ah ce bine, suspină ea. Dar nu aici. Mai jos, pe malul râului, repede.

Ameţit, îşi retrase mâna şi se dădu înapoi. Priscilla lăsă piciorul în jos şi îşi încheie corsajul. Apoi, uitându-se la el cu promisiuni de vis, îl luă de mână şi se întoarse spre râu. Se opriră brusc amândoi când îl văzură pe Luke, aşezat pe un trunchi de copac din apropiere. Aparent indiferent faţă de ei, curăţa o cracă cu briceagul.

— Bună, ciripi el. Ce seară plăcută, nu?

— Spion afurisit, ţipă Priscilla. De cât timp eşti aici?

— Cam de când chestia aia din pantalonii lui Bubba a început să crească. De când ai început să cultivi castraveţi în pantaloni, Bubba? N-am mai văzut unu' atât de mare pân' acum.

— Te omor, spuse Bubba, şi se aruncă asupra lui. Luke sări în picioare şi o luă la fugă printre copaci, chiuind ca un indian. Bubba se luă după el.

— Lua-v-ar dracu' de proşti, bombăni Priscilla, în timp ce îşi aranja îmbrăcămintea. Continuă să-i ocărască până ajunse la căruţă unde se trânti pe pat plângând de frustrare şi de viaţa ei nefericită.

Ross se întoarse cu spatele la dansatori şi introduse cana în butoiul cu bere. Era furios la culme şi verde de gelozie. Era mai mult decât puţin băut. Starea de beţie era un lucru pe care, în general, îl putea controla, dar acum nu voia. Dădea berea pe gât, regretând că nu e whisky ca să se îmbete mai repede.

Ce-i păsa lui că Lydia se gudură pe lângă un molâu ca Hill? N-are decât s-o aibă. Îndată ce vor ajunge în Texas şi se vor stabili, va da divorţ. Totul era încă haotic în ţinuturile astea, acum după război. Un divorţ nu va fi atât de greu de obţinut.

Se legăna înainte şi înapoi pe vârful picioarelor, în mod reflex, din ce în ce mai furios, în timp ce încerca să fie atent la poveştile domnului Appleton. Toţi ceilalţi păreau că-i sorb fiecare cuvânt. Ross nu putea însă face altceva decât să încerce să nu se uite la Lydia care îi zâmbea lui Hill. La el nu se uitase niciodată astfel. Îşi spunea că gura ei senzuală şi felul voluptuos în care trupul ei se legăna în ritmul muzicii erau pline de repulsie.

Îşi bătea joc de el în mod deliberat. Asta făcea. Dansul cu prietenul ei din lumea bună era modul ei de a sublinia defectele lui. Ei bine, la dracu, n-avea de gând să stea aşa şi să fie bătaia de joc a unei mucoase cu care fusese obligat să se însoare. Are s-o ia de acolo, chiar de-ar fi s-o târască de părul ăla despletit...

— Hei, Coleman, fii atent...

— Un' te duci, Ross?

— Ross, nu mai bei?

— Unde ţi-e soţia...

Ross era surd la tot ceea ce îl înconjura. Simţea acea tensiune binecunoscută, adâncindu-se. Violenţa din el se ridică umplându-i porii, căutând să iasă. N-o mai simţise atât de puternică, de la acea ultimă lovitură la care participase cu Jesse şi Frank. Pumnii lui se strânseră involuntar; automat,

căută pistolul cu încărcătura lui mortală. Nu era la locul lui, dar porni totuşi prin mulţime, hotărât s-o găsească pe necredincioasa lui soţie şi pe iubitul ei.

— Ross, le-am spus fetelor să-l ducă pe Lee înapoi la căruţa noastră şi să-l culce, astfel încât tu şi cu Lydia să puteţi sta cât doriţi, spuse Ma, când trecu pe lângă ea.

Ross se uită la ea fără s-o vadă.

— Lasă-l în căruţa noastră până dimineaţă. Nu-i nevoie să-l...

— Unde e? şuieră el.

Ma îl tot privea de vreo oră şi îşi dădea seama că turba de gelozie. Avu înţelepciunea de a nu zâmbi. În schimb, îşi lăsă privirea să rătăcească pe deasupra celor ce dansau.

— Cine, Lydia?

— Da, Lydia.

Ross îi scuipă numele ca şi cum menţinerea lui pe limbă prea mult ar fi fost neplăcută.

— Exact nu ştiu. Dansa cu domnul Hill, ultima oară când am văzut-o.

Ross trecu printr-un grup vesel şi porni împleticit în direcţia căruţelor care, în majoritate erau în întuneric şi pustii. Dacă s-a dus la căruţă... dacă-i găseşte împreună... Nu voia să ştie... Trebuia să ştie... unde este...

Lydia nu se distrase niciodată atât de bine. Winston o trata de parcă n-ar fi crescut într-un mediu dubios, locuind într-o baracă, forţată să se supună abuzurilor sexuale ale fratelui ei vitreg. Winston o trata ca pe o doamnă, lăudând-o pentru felul cum arăta şi cum dansa, aducându-i căni de punci, râzând cu ea, împărtăşind exuberanţa ei.

Când începu să tuşească, Lydia se arătă îngrijorată. Hill spuse că n-are nimic şi ea îl crezu, până când trebuiră să se oprească şi să iasă din cercul dansatorilor. Fusese cuprins de un acces de tuse, cum Lydia nu mai văzuse până atunci.

— Winston, întrebă ea, punîndu-i o mână pe umăr, în timp ce el era aplecat de mijloc cu trupul scuturat de convulsii, sufocat, pot să te ajut?

— Nu, scuză-mă, nu-i nimic.

Dar nu era aşa. În colţurile gurii avea pete de sânge şi faţa îi era ca şi ceara veche.

— Vrei să-l chem pe Moses?

Hill scutură din cap, ducând din nou batista la gură.

— Lasă-l să se distreze.

Când tuşea se opri, păru că se sufocă. Următoarea criză fu mai rea decât precedenta şi Lydia se alarmă cu adevărat.

— Winston, spune-mi ce să fac.

— Doctoria, spuse el, cu voce gâtuită.

Ochii ei îl căutară pe Ross, dar acesta stătea în grupul de bărbaţi adunaţi în jurul butoiului de bere şi ar fi trebuit să-şi croiască drum printre dansatori pentru a ajunge la el, Nu voia să-l lase pe Winston -singur atâta timp. Îl apucă de mâneca hainei.

— Unde e? Doctoria, unde e?

— Căruţă... articulă el.

— Haide, spuse ea, hotărâtă să-l ajute ea, mai curând decât să caute pe altcineva. Putea să se sufoce până să găsească pe cineva şi ştia că Winston ar fi stânjenit dacă ar face prea multă vâlvă din cauza lui.

Cuprinzându-l cu braţul pe după mijloc şi punîndu-şi cealaltă mână pe pieptul lui, îl conduse în întunericul din zona unde erau căruţele.

— Unde e căruţa ta? întrebă ea.

Slăbit, Winston i-o arătă şi apoi porniră spre ea, mergând cu dificultate.

— Îmi pare rău, Lydia, repetă el.

— Taci, acum. Nu mai vorbi, altfel te-apucă tusea iar.

— Mi-e silă de mine...

— Nu-i vina ta.

Ajunşi în spatele căruţei lui, Lydia îl întrebă:

— Poţi să urci?

Winston dădu din cap şi printr-un act de voinţă se săltă sus, respirând hârâit şi oprindu-se să tuşească. În fine, ajunseră în interior şi în timp ce Lydia stătea clipind în întuneric, Winston se târî spre culcuşul lui. Căzu greu pe pături şi se rostogoli pe spate, cuprins de un puternic acces de tuse.

Lydia, după ce ochii i se obişnuiseră cu întunericul, căută o lampă şi un chibrit şi aprinse fitilul, lăsând flacăra mică.

— Unde e doctoria? întrebă ea, blând, în timp ce el se lupta să respire cu plămânii epuizaţi.

Winston arătă spre un mic cufăr de lemn. Lydia îl trase spre ea şi, ridicând capacul, descoperi mai multe sticluţe negre cu tincturi într-o cutie de lemn de tek căptuşită cu catifea. O mână tremurândă îi indică pe cea care trebuia.

Lydia puse cufărul la o parte şi destupă sticla. Ridicându-i capul cu o mână, puse gâtul sticluţei pe buzele lui. Winston bău o cantitate zdravănă, apoi se lăsă pe spate, slăbit.

— Mulţumesc, Lydia.

— Te simţi mai bine? întrebă ea.

Sprâncenele ei erau strânse de îngrijorare şi gura închisă exprima neliniştea.

Şuviţe de păr îi încadrau faţa ca nişte raze de lumină. Pielea îi era îmbrobonată de sudoare din cauza efortului. Apa de colonie cu care se parfumase umplea interiorul căruţei goale, de burlac.

Lydia habar n-avea cât de frumoasă îi părea omului acela bolnav care ar fi dat totul în clipa aceea ca să fie puternic şi întreg.

— Mă simt mai bine, spuse el, trist, sperând că privirea cu care îl învăluia era mai curând de afecţiune decât de milă.

— Lasă-mă să-ţi scot asta.

Îi desfăcu cravata de mătase din jurul gâtului şi fără să se jeneze, îi descheie vesta şi cămaşa.

Prinzând-o de mâini, Winston o opri.

— Moses poate face asta când vine. Du-te înapoi la dans. Mă simt bine.

— Vrei să-l chem acum?

Winston îşi clătină capul aşezat pe perna fină de mătase.

— Când o să observe că nu dansez, va veni singur. Mulţumesc, Lydia, spuse el, strângând-o mai tare de mâini.

— Pentru nimic.

Instinctiv, matern, degetele ei îi neteziră părul umed de pe frunte. În acelaşi timp, Winston îi ridică cealaltă mână spre buze şi i-o sărută uşor.

Ross dădu buzna prin deschiderea din spate ca un vandal pus pe jaf, dând brusc la o parte pânza tare care o acoperea. Lydia, surprinsă de acest zgomot, întoarse repede capul, dar nu înainte ca Ross să fi văzut ceea ce i se părea minţii lui înnebunite de gelozie, o scenă duioasă de amor.

Lydia se feri din faţa lui, Ross îşi scosese vesta şi bandana. Nasturii cămăşii erau descheiaţi dezvăluind muşchii încordaţi şi covorul de păr negru. Faţa lui era înfricoşătoare. Părul lui căzut în dezordine pe fruntea umedă era la fel de sălbatic ca şi expresia lui feroce. Sub mustaţa întinsă, gura lui strânsă căpătase o expresie dură. Stătea cu picioarele depărtate, cu muşchii pulpelor contractaţi, umflaţi sub pantalonii negri, strâmţi.

Chiar şi cel mai brav suflet ar fi tremurat în faţa acelei prezenţe fizice magnifice. Faţa lui aprigă prevestea dezastru pentru oricine i-ar fi fost duşman.

— Ross? scânci Lydia.

— Ce scenă înduioşătoare, mârâi el.

Winston se strădui să se ridice.

— Dă-mi voie să...

— E bolnav. Te-am căutat... se sufoca... era...

— Eşti nevasta mea, mârâi Ross, făcând doi paşi mari până la ea.

O prinse cu degetele de partea de sus a braţului şi o ridică brusc în picioare.

— N-a fost dorinţa mea, dar cât timp suntem împreună, blestemată, poartă-te ca atare.

— Ross, te rog, ascultă-mă, interveni Winston, cu voce slabă, regretând că-i produsese Lydiei necazuri pentru amabilitatea ei. Aparenţele sunt înşelătoare. Nu s-a întâmplat nimic...

— Încă, replică Ross. Pentru că am venit la timp.

— Nu! strigă Lydia, încercând să-şi elibereze braţul cu o smucitură.

— Hai!

O ridică şi o propulsă prin deschizătura căruţei.

— E bolnav, insistă ea, înfigându-şi călcâiele în ţărână şi încercând să-şi elibereze braţul. Trebuie să...

— Ai să capeţi ceea ce cauţi. Dar de la mine, soţul tău, rânji el.

Lydia se împiedică de el şi se agăţă de centura lui ca să nu cadă. Sclipirea de furie din ochii lui o îngrozea. Dinţii începură să-i clănţăne şi oasele păreau că i s-au muiat.

— C... ce vrei să spui?

Ajunseseră la căruţa lor. Ross o ridică în sus şi urcă cu ea treptele până la oblonul din spate. Trebui să se înconvoaie de mijloc peste ea, ca să poată intra.

— Lee...

— E la Ma, spuse el râzând, făcând-o să simtă un fior rece pe şira spinării. Până mâine dimineaţă.

Fără nici o ceremonie, o trânti pe saltea, în timp ce ea se strădui să-şi acopere picioarele cu poalele rochiei. Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet urât.

— Nu te mai osteni să faci pe sfânta, Lydia. Dacă am avut unele îndoieli până acum, în seara asta mi-ai arătat cine eşti.

— Nu, şopti ea, ridicându-se, ferindu-se de el, retrăgându-se într-un colţ.

Văzuse expresia asta şi altădată. Pe faţa lui Clancey. Era implacabilă. Însemna că nici un fel de rugăminţi nu-l puteau opri pe bărbat să ia ceea ce dorea. Ochii lui Ross străluceau de mult prea multă băutură, furie şi dorinţă.

— Nu, Ross, te rog, scânci ea, acoperindu-şi pieptul cu braţele.

Ross îşi scoase cămaşa, dezgolindu-şi pieptul şi abdomenul. Lydia urmări jocul muşchilor şi tendoanelor; cicatricea arăta ca un ochi roşu, furios, care clipea la ea. Îşi desfăcu catarama şi scoase centura lată din găici. Lydia se ghemui în apărare, gândindu-se că voia întâi s-o bată. Ross însă lăsă centura să-i cadă la picioare şi începu să-şi descheie încet pantalonii.

Lydia ridică doi ochi spre el; tăcuţi, ei cereau să nu facă asta, să nu-i facă rău, să n-o folosească cu aceeaşi lipsă de sentimente cum o făcuse Clancey.

— Te rog, Ross.

— Simţeai nevoia de bărbat? întrebă, el cu glas catifelat, lăsându-se în jos. Ei bine, asta o să capeţi.

Ross se mişcă atât de repede încât Lydia nici nu-şi dădu seama când ajunse din colţul unde era, direct sub el, trasă de mâini care se mişcau cu o viteză şi îndemânare neobişnuite.

Cuprinsă de panică, înnebunită de nevoia de a scăpa, se luptă cu el, împingându-l puternic, dând din mâini şi din picioare, cu degetele strânse ca nişte gheare.

— Nu, nu, repetă ea, luptându-se cu forţa lui covârşitoare care o ţinea culcată.

— Ba da. Câţi bărbaţi au fost înaintea mea, hai? De ce să n-o faci şi cu mine?

Petalele de trandafiri din păr fură strivite sub capul ei care se bălăbănea într-o parte şi alta. Părul i se răsuci în jurul feţei, gâtului, umerilor.

— Nu, Ross, Ross. Doamne, nu-l lăsa să-mi facă asta, strigă ea, disperată.

— Dumnezeu n-o să te ajute. Dumnezeu nu ascultă. Nu te aude niciodată când ai nevoie de El.

Îi prinse ambele mâini în mâna lui de fier şi i le ridică deasupra capului. Lacome, degetele lui se ocupară de nasturii corsajului, descheindu-i până la ultimul.

Odată rochia desfăcută, trase de funda cămăşii, apoi desfăcu nasturii minusculi. Respiraţia lui deveni grea, şuierătoare, când sânii dezgoliţi se înfăţişară privirii lui devastatoare.

Lydia gemu, închise ochii strâns şi întoarse capul într-o parte. Dacă i-ar fi cerut asta, poate ar fi consimţit. Ar fi acceptat asta în schimbul amabilităţii lui în viitor. Dacă ar fi tratat-o cu blândeţe, poate i-ar fi cedat fără ca el să i-o ceară.

Dar el voia să-i facă rău, s-o violeze, s-o rănească, exact ca şi Clancey. Chiar mai rău. Ross avea puterea de a-i face rău într-un fel în care Clancey n-o avusese. Ţinea la Ross şi faptul că el o putea trata cu atât de puţină consideraţie, o rănea până în adâncul sufletului. Nici cu un cal nu s-ar fi purtat aşa.

Ross nu se atinse de sânii ei. Un dram de minte în creierul lui îmbibat de alcool îl avertiză că dacă ar fi mângâiat-o, ar fi putut deveni tandru. Asta nu trebuia să se întâmple. Trebuia s-o pedepsească şi asta avea de gând să facă.

Îi ridică poalele până la brâu şi apucă cordonul pantalonaşilor. Trăgând puternic, rupse închizătoarea şi îi împinse pantalonaşii în jos pe pulpe. Lydia gemu disperată şi încercă să-şi încrucişeze picioarele. Brutal, Ross îi sfâşie veşmântul până jos şi îi desfăcu pulpele cu genunchiul, apoi, descheindu-şi pantalonii pentru a-şi elibera bărbăţia trezită, se postă deasupra ei.

Dacă ar fi fost Clancey, Lydia l-ar fi privit sfidător, arătându-i cât de mult îl urăşte. Dar pe Ross nu-l ura şi în loc să-l aţintească cu acea privire dispreţuitoare a ochilor ei aurii, întunecaţi, rămase cu capul întors în clipa în care fu pătrunsă. Nu se aşteptase la durerea aceea vie pe care o simţi. Corpul ei se arcui în sus, din gură îi ieşi un strigăt ascuţit.

Ross se afundă adânc în ea, căutând s-o pătrundă încă şi mai mult. Când fu complet înăuntru, apăsând-o cu toată greutatea, rămase nemişcat. Trăgând adânc aer în piept de câteva ori, mintea începu să i se limpezească. Şi atunci, fu conştient, pentru prima oară de când o văzuse în căruţa lui Hill, de ceea ce făcea. Furia care îi întunecase minţile se risipi ca o ceaţă roşie, şi fu cuprins de regret. Un regret imens.

Dar şi plăcere. Una atât de mare cum nu mai simţise niciodată. Şi asta nu voia, deşi îl umplea în întregime: mintea, inima, pântecul şi bărbăţia lui strânsă ca într-o mănuşă. Trebuia să verifice, să vadă dacă era încă conştient. Poate era doar o închipuire a lui, produsul erotic al beţiei alcoolice.

Se mişcă uşor, nedorind să se trezească din vis, dacă asta era. Dar nu, era realitate. Se lăsă peste ea, şi senzaţiile acelea se succedau în valuri, în ritmul mişcărilor lui.

— Nu, şopti el, nu poate fi atât de bine.

Vocea lui dezminţea cuvintele. Era vocea unui om care simţea cea mai mare plăcere fizică pe care o simţise vreodată,

Nu era bine. Nu trebuia să se lase cuprins de plăcere. Se retrase, intenţionînd să se îndepărteze de ea, dar corpul lui nu-l asculta şi se cufundă din nou în adâncurile dulci.

— Fir-ar să fie, n-ar trebui să fie atât de plăcut cu tine, suspină el, cuprins de jale, cu faţa lipită de gâtul ei.

Renunţând la intenţiile iniţiale, mâna lui se strecură între corpurile lor. Îi găsi sânii tari şi elastici şi îi pipăi cu sensibilitatea cercetătoare a unui orb. Îi cuprinse în palmă, să le simtă tăria, mângâie pielea netedă, cercetă sfârcurile cu vârful degetelor, înfiorat de fineţea lor când se ridicară rigizi, împungându-l în palmă.

Fără să-şi dea seama, capul lui luă locul mâinii şi buzele lui atinseră sânii; gura mustăcioasă lunecă pe pielea ei, mângâietoare, până când buzele găsiră sfârcul ca o pietricică roşie şi atunci se strânseră în jurul lui uşor, în timp ce limba îl cerceta cu atingeri fugare. Apoi îl supse delicat, absorbindu-l complet în gură, gustându-l, gustându-l pe el, gustând femeia.

Îşi înălţă capul şi privi în ochii de culoarea coniacului, larg deschişi şi nedumeriţi. Îşi văzu propriile lui degete, albite de strânsoarea cu care îi ţinea încheieturile, şi o eliberă imediat. Mâinile lui se ridicară spre părul ei şi degetele se răsfirară, apăsate, în jurul capului.

Dându-i capul pe spate, îşi lipi gura de gura ei cu aceeaşi ardoare ca şi aceea cu care o pătrunsese. Sărutul deveni din ce în ce mai pătimaş, până când buzele lui ajunseră să le strivească pe ale ei, limba lui să se împletească cu a ei, făcându-l să-şi piardă complet controlul în acea izbucnire de flacără ce porni de sub pântecul lui şi se răspândi în adâncul trupului ei.

Sunetele joase, sacadate ale satisfacţiei lui supreme se modelară formând numele ei.

Zăcu deasupra ei mult timp după ce criza care-i cutremurase trupul se sfârşise, suspendat într-o stare de sublim. Nu-şi aminti niciodată când se daduse jos de pe ea, o strânse la piept şi căzuse în uitare de sine.

Capitolul 13

— Bună, spuse târfa, obosită. Numele meu e Pearl.

Doamne! Ăsta era ultimul ei client din seara aceea şi căţeaua aia de Madam La Rue i-o plătea pentru că se luase în gură cu ea în dimineaţa aceea, trimiţându-i-l pe netrebnicul ăsta. Fusese o zi îngrozitoare, ziua de 4 Iulie. Străzile din Owentown viermuiau de lucrătorii de la căile ferate veniţi să petreacă. Erau oameni din topor, agresivi şi excitaţi ca o cireadă de bivoli şi avea impresia că toţi tăbărâseră pe ea. Era obosită şi avea dureri, iar acum, trebuia să-l mai servească şi pe ăsta, cel mai rău dintre toţi.

— Eşti şi tu tot la calea ferată? întrebă ea cu un efort obositor de a face conversaţie.

Clancey Russel mârâi batjocoritor, în timp ce femeia închidea uşa în urma lui.

— Am mai multă minte decât să mă spetesc pentru alţii. Şi mai am şi altceva, spuse el, mângâindu-se sugestiv.

Făcând apel la întregul ei profesionalism, Pearl zâmbi, în ciuda repulsiei pe care o simţea. Era murdar şi puţea de-ţi lua nasul.

— Să vedem întâi banii, se gudură ea.

Trebuia să se asigure că gunoiul ăsta are bani, înainte de a-l lăsa s-o atingă.

Clancey băgă mâna în buzunar după banii pe care îi luase de pe o masă de pocker când jucătorii se apucaseră la ceartă între ei. Fusese de ajuns pentru a plăti o masă bună şi o sticlă de whisky. Ambele îl făceau să se simtă cu stomacul plin şi mai cald, ceea ce nu se mai întâmplase demult. Aruncă taxa pe măsuţa veche de toaletă acoperită cu un şal croşetat îngălbenit.

— Ei, ai văzut banii, spuse el, arogant, acum arată-mi şi tu ce ai.

Deşi gura ei luă o expresie plină de interes, Pearl se cutremură de repulsie.

Bărbatul îşi dădu bretelele jos şi începu să-şi descheie cămaşa, Când o scoase, Pearl văzu petele de sudoare uscată de pe maioul lui. Pentru a trage de

timp, arătă spre bucata de hârtie împăturită care-i căzuse din cămaşă şi se afla la piciorul patului.

— Ce-i aia?

— O hârtie pe care am găsit-o. Un afiş cu un criminal. Nu ştii niciodată când îţi poate fi de folos. Hai, fetiţo, scoate-ţi chestia aia.

Pearl se ridică în genunchi pe pat şi îşi scoase halatul vechi, prăpădit pe care i-l dăduse o curvă veterană. Nici chiar şirul de pene pe care le cususe pe margine nu-i schimbaseră aspectul prea mult.

Rămase goală. Ochii lui Clancey o priviră pofticioşi şi gura lui se răsuci cu o expresie de cruzime. Pearl era cunoscută ca o bună profesionistă, dându-i bărbatului ceea ce dorea cât timp acesta nu-i făcea nici un rău. De data asta însă, inima ei îşi acceleră bătăile când văzu ferocitatea din ochii lui lipsiţi de culoare, în timp ce o cântărea.

Clancey îşi desfăcu pantalonii, scoţând la Iveală un sex agresiv, umflat care părea hidos chiar şi pentru ochii lui Pearl.

— Dacă hârtia aia e aşa de importantă, dă-mi-o s-o văd şi eu, spuse ea, întinzând mâna s-o ia.

Orice lucru care putea să-l oprească pe acest animal de a se urca pe ea era binevenit.

— Pe dracu, spuse Clancey, aruncându-se asupra ei. Ce vrei să...

— Ia te uită, seamănă cu... ă... cum dracu spunea că-l cheamă? Omul ăla din convoiul de căruţe.

Clancey strânse mâinile pe sânii ei şi îi ciupi sfârcurile puternic.

— Ah, mă doare! Încetează! Nu înţelegi ce vreau să-ţi spun! L-am văzut pe ăsta acum câteva zile.

Clancey se ridică şi se uită întâi la ea, apoi la afiş.

— E un gunoi.

Nu putuse citi ce scria pe el. Nici măcar nu ştia de ce îl luase în seara aceea de pe masa din saloon-ul din Knoxville. Ştia doar că cei doi bărbaţi bine îmbrăcaţi spuneau că îl crezuseră mort, dar se părea că acum se dă drept altcineva. Şi că furase nişte bijuterii. Asta spuseseră oare?

— Valorează cinci mii de dolari, spuse Pearl, simţind că-i piere toată oboseala, cuprinsă de emoţie. Ăsta ar putea fi biletul ei de plecare din Owentown şi de la Madam La Rue.

— Cinci mii de dolari?

Clancey se ridică în picioare şi îi smulse afişul din mână.

— Zici că l-ai văzut pe tip de curând?

Pearl nu era prea deşteaptă, dar era abilă. Doi ani la Madam La Rue nu fuseseră pierduţi degeaba. Avea să păstreze pentru ea ceea ce ştia despre omul de pe afiş. Dacă era un premiu de cinci mii de dolari pe capul lui, ar fi o proastă să-l lase pe netrebnicul ăsta să-i încaseze în locul ei.

Clipi din ochi seducător şi îşi lunecă mâna în jos sub pântecul lui.

— Prostii, am spus şi eu aşa, ca să mă amuz. Credeam că vrei să discutăm despre mine, nu despre un afiş vechi.

Clancey îşi lansă pumnul spre falca ei. Se auzi un zgomot de oase lovite şi femeia căzu cu corpul pe pernă, ameţită, cuprinsă de durere.

— O să-ţi muşti limba, târâtură, dacă nu-mi spui unde l-ai văzut pe insu' ăsta din poză. Înţelegi?

O pălmui puternic pe ambii obraji şi cu degetele lui butucănoase de la cealaltă mână o ciupi de pulpe.

— Ai înţeles?

Cu ochii înceţoşaţi şi cu urechile ţiuind, Pearl dădu din cap.

— Bine, vreau s-aud.

Mâna dintre pulpele ei lunecă în sus, ameninţătoare. Pearl scânci.

— Vorbeşte, spuse el, strângând carnea albă între degete.

— Am... am rămas în pană şi el... cred că era el... ne-a ajutat şi ne-a condus până în oraş. Acum e mai bătrân, nu mai are părul lung şi are mustaţă. S-ar putea să nici nu fie el.

Pearl nu se îndoia nici o clipă însă. Cine putea uita ochii ăia? Şi felul lui de a se uita la cineva, ca şi cum ar fi vrut să-i memoreze pentru tot restul vieţii, fie că-l tratase bine Sau rău.

— Îşi zicea Clark?

— Nu, nu... Îi spunea... nu-mi amintesc.

Clancey îşi înnodă degetele în părul pubian şi trase puternic.

— Asta te ajută?

Femeii îi dădură lacrimile şi scoase un ţipăt, dar Clancey o pălmui din nou. Nimeni nu-i putea auzi strigătele de ajutor. În barul de dedesubt era un vacarm de nedescris. Se auzeau râsete, zdrăngănitul pianului, ţipete stridente de veselie. Nimeni n-o putea ajuta.

— Co... Coleman. Zicea că-l cheamă Coleman.

Pe Dumnezeu! Ăsta el Ăsta era numele pe care cei doi domni din Knoxvill îl rostiseră. Era în acelaşi convoi în care se ascundea Lydia. Va împuşca doi iepuri odată. Nu aşa zicea Pa?

Clancey chicoti sinistru pentru sine în timp ce Pearl făcea eforturi disperate de a-l arunca de pe ea.

Femeia zicea că-l văzuse cu vreo două zile în urmă, deci era aproape. Mâine dimineaţă la prima oră, va porni în urma convoiului. Nu, mai bine în seara asta. Putea merge mult mai repede decât convoiul. Dar înainte de asta, mai avea ceva de făcut.

— Pearl? Aşa te cheamă, nu? murmură el, punîndu-i o mână pe sân şi masându-l. E un nume drăguţ, Pearl. Şi tu eşti drăguţă. Şi i-ai făcut un serviciu bătrânului Clancey, să ştii.

Pearl îşi şterse lacrimile. Poate dacă-l lăsa în pace, putea să-l anunţe pe şerif înaintea lui, despre locul unde se ascundea domnul Coleman.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Am să te răsplătesc, Pearl. Da, scumpo. Clancey Russel răsplăteşte întotdeauna pe cineva după cum merită.

Mâinile lui murdare coborâră pe pântec, lunecară între pulpe, mângâind-o brutal.

Pearl scrâşni din dinţi şi făcu un efort să zâmbească cu buzele ei umflate. Dar zâmbetul îi pieri când în clipa următoare Clancey se înfipse în ea ca un par, desfăcând-o brutal în timp ce unghiile lui se afundară în carnea moale a sânilor.

— Mă doare, gemu ea.

— Şi-ţi place, căţea, spuse el, gâfâind, cu fruntea îmbrobonată de sudoare. Îţi place.

Una din mâinile lui îi cuprinse gâtul, apăsându-i beregata. Cu fiecare mişcare a şoldurilor o apăsa mai tare, până când ochii ei ieşiră din orbite şi gura i se deschise larg. Clancey, pierdut în satisfacerea poftelor lui, nici măcar nu observă, până nu-şi revărsă sămânţa în ea, că femeia nu mai făcea nici o mişcare.

Nimeni nu simţi lipsa lui Pearl până în după-amiaza următoare. Madam La Rue nu-şi mai amintea care fusese ultimul client al ei şi nici măcar cum arăta. I se părea că întreaga populaţie masculină din Arkansas se perindase prin salonul ei în noaptea precedentă. Cum să-şi mai amintească? îl întrebase ea pe şerif. Nu putea nici măcar să-i facă o descriere. Un bărbat transpirat, împuţit care vrea o femeie e la fel ca oricare altul.

Madam însă ştia că nu era aşa. Îl dorise pe bărbatul ăla cu vreo săptămână în urmă. Cel înalt, cu părul negru şi ochi verzi. Apreciase, după modul cum se mişca şi se purta, că trebuie să fie altfel decât ceilalţi. Din nefericire pentru ea, nu era decât un prostănac prea îndrăgostit de nevastă-sa, ca să se culce cu o curvă. Se înfuriase teribil când o părăsise în î seara aceea. Apoi însă îşi amintise de fata aceea cu părul ei unic, ochii neobişnuiţi şi mersul mândru. Poate că, în fond, omul era îndreptăţit s-o iubească.

Pe Lydia o dureau toţi muşchii. Încercă să se întoarcă într-o poziţie mai comodă, dar nu găsi nici una. În căruţă era întuneric, era luminată doar de ivirea zorilor. Totul era tăcut. După petrecerea din seara trecută, toţi dormeau mai mult decât de obicei.

Bărbatul care zăcea lângă ea nu făcea nici o mişcare. Braţul aruncat peste pântecul ei era greu ca plumbul. Respiraţia lui era uşoară şi regulată, abia mişcându-i părul prins sub obrazul lui. Cadenţa rară a respiraţiei era

reconfortantă, o dovadă că nu petrecuse noaptea singură, şi că cineva puternic fusese acolo, protector.

O lacrimă stingheră i se rostogoli dintr-un ochi, pe păr. Nu era deloc neplăcut să se trezească alături de el. Dar acum o dispreţuia. Alte lacrimi o urmară pe prima.

Poate că Ross avea dreptate în privinţa ei. Poate că era o curvă înnăscută. Clancey îi văzuse slăbiciunea ca pe o boală, dezvoltându-se în trupul ei pe măsură ce se maturiza, şi reacţionase corespunzător. Ross îi atinsese tot trupul. Cele petrecute noaptea trecută îi dăduseră dreptate, pentru că exact când ar fi trebuit să se lupte mai aprig, nu fusese în stare. Îi plăcuse prea mult ceea ce îi făcea el.

Încercă să-şi îndepărteze capul de al lui, dar părul n-o lăsa, aşa că trebuia fie să rămână cu ochii la coviltirul de deasupra, fie să-l trezească.

Ceva se întâmplase azi-noapte, când Ross începuse să se mişte deasupra ei. Ceva ciudat, îngrozitor, ruşinos şi minunat. Când limba lui îşi exersase aceeaşi măiestrie ca...

Închise ochii şi îşi muşcă buza inferioară. Când îi eliberase mâinile, în loc să se lupte cu el, i le pusese pe umeri şi gustase plăcerea pielii lui goale sub palmele ei. Degetele ei se încordaseră pe muşchii întinşi pentru a-l trage mai adânc în ea. Pulpele ei îi încolăciseră strâns mijlocul.

Fusese decepţionată când se dăduse jos de pe ea şi adormise. Amintirea lucrului pe care crezuse ea-l va dispreţui, îi încălzea acum trupul.

Ross o va detesta şi o va dispreţui de acum pentru ceea ce era.

Nu-şi putu reţine un suspin zgomotos şi Ross se mişcă în somn. Se trezi puţin câte puţin, mişcându-şi picioarele şi întinzându-se. Braţul aruncat peste mijlocul ei se contractă, apoi se relaxă. Trase adânc aer în piept, apoi îl expiră cu un suspin lung, tremurător.

Lydia ştiu clipa în care el deschise ochii. Îi simţea privirea pe chipul ei întors. Ross rămase nemişcat un moment interminabil, în timp ce inima ei bătea năvalnic. În cele din urmă, îşi luă braţul de pe ea şi se ridică în şezut, dar rămase cu ochii pe ea.

Lydia fu cuprinsă de o nevoie bruscă de a-l atinge, o nevoie atât de puternică încât trebui să facă un efort pentru a nu întinde mâna să netezească cutele dintre sprâncenele lui, să-i dea părul de pe frunte, să-i îndepărteze cuta din jurul gurii. După cele întâmplate noaptea trecută, Ross n-ar fi acceptat. Rămase imobilă, îndreptându-şi ochii asupra lui, fără nici cea mai mică exteriorizare a tumultului din sufletul ei.

Văzu cum ochii lui se plimbă pe sânii ei, rămaşi goi pentru că nu avusese iniţiativa de a-şi încheia nasturii. Nici n-ar fi putut. Braţele lui o ţinuseră prizonieră toată noaptea. Ruşinată, îşi acoperi pieptul cu braţele.

Din gâtul lui ieşi un sunet care ar fi putut să fie un blestem. Îşi mută privirea, dar ochii lui întâlniră poalele mototolite, ridicate până la brâu, şi pantalonaşii făcuţi grămadă mai jos de picioarele ei.

Stângaci, cu mişcări dezordonate, Ross îi aranjă rochia. Mâinile ei zăceau nemişcate, pe abdomen, şi când ochii lui se opriră asupra lor, văzând roşeaţa din jurul încheieturilor, făcu o grimasă. Deşi era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l facă vreodată, reveni cu privirea la faţa ei. Nu exista nici un semn de suferinţă pe ea, în afară de acea expresie vagă de îngrijorare din ochi.

— Ţi-am făcut vreun rău?...

„Întrebare stupidă, Coleman", îşi spuse el. „Uită-te la ea, omule. E toată plină de vânătăi".

Ross refăcu întrebarea.

— Te doare ceva?

Lydia scutură din cap că nu, fără să clipească sau să-l scutească de acea privire acuzatoare. Ross rămase câteva clipe nehotărât, apoi, fără un cuvânt, îşi puse cureaua, îşi luă cămaşa de pe jos şi coborî din căruţă.

Lydia se răsuci într-o parte, îşi îngropă faţa în mâini şi plânse. Trecu mult timp până când reuşi să se scoale şi să se apuce de treburile zilnice. Se spălă bine, puţin alarmată de urmele de sânge de pe pulpe. Se frecă bine ca pentru a îndepărta impurităţile din ea şi a deveni acceptabilă. Îşi perie părul fără milă, pe spate şi îl prinse strâns cu ace să stea lipit de cap, ca şi cum ar fi fost un simbol al putreziciunii ei, care trebuia ascuns.

Când adună destul curaj pentru a ieşi, Ross stătea chircit în faţa focului, sorbind din cafeaua pe care şi-o preparase singur. Se bărbierise, dar arăta obosit.

Lydia îşi împreună mâinile strâns.

— Mă duc să-l iau pe Lee şi apoi mă apuc de micul dejun.

Cum el nu spunea nimic, stând cu ochii pironiţi în foc, făcu câţiva paşi în direcţia căruţei Langstonilor.

— Lydia.

Numele el, rostit tăios, o opri din mers, făcând-o să se întoarcă. Ross stătea cu faţa la ea, dar Lydiei îi fu imposibil să se uite în foc-ul verde al ochilor lui.

— În ce priveşte noaptea trecută... începu el.

Lydia dădu din cap negând chiar înainte ca el să fi rostit acuzaţia.

— Nimic nu s-a întâmplat între domnul Hill şi mine. Jur. I-a fost rău. Tusea nu se mai oprea. Tuşea cu sânge. L-am ajutat să ajungă la căruţă şi i-am dat doctoria. Asta-i tot.

Ross aruncă zaţul cafelei jos, înjură şi îşi băgă mâinile în buzunare.

— Nu asta voiam să spun.

Se lăsă o altă tăcere încordată în timpul căreia nu se putură uita unul la altul.

— Nu cred că treaba asta o să meargă, spuse el, cu un calm de gheaţă care îi dădu fiori. Imediat ce ajungem în Texas, am să găsesc o modalitate să divorţăm.

Lydia îşi ţinea capul aplecat, aşa că Ross nu-i putea vedea trăsăturile descompuse.

— Nu cred că e greu, continuă el.

— Da, spuse ea, cu voce răguşită. Cred că nu e greu.

— Peste tot e haos. Trupele federale ocupă...

— Da.

— Am să mă îngrijesc eu.

— Bine.

— La dracu, Lydia, vrei să te uiţi la mine? ordonă el pe un ton mai ridicat decât avusese loc conversaţia până atunci. Exasperarea era vizibilă în toată fiinţa lui, când Lydia îşi ridică faţa voit impasibilă, spre el. Nu voia să plângă. Nu. Se uita la el direct fără să lase nimic din durerea şi disperarea ei să se exteriorizeze.

— Zi ceva, porunci el, furios.

Cum se aştepta el să răspundă când tocmai o informase că urma să fie abandonată într-un loc necunoscut, acum când se obişnuise să trăiască cu el? Ce voia să-i răspundă? Că va fi fericită să-l abandoneze pe Lee? Că va fi fericită să fie din nou singură, fără familie, fără nimeni care să aibă grijă de ea, într-un loc străin, fără nici un mijloc de existenţă?

A, el credea, bineînţeles, că se poate întreţine singură. Curvăsărind. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu vru să-i dea acestui bărbat arogant plăcerea de a vedea acest lucru. Putea să-şi poarte singură de grijă. O mai făcuse şi înainte.

Bărbia i se ridică uşor.

— Mă duc să-l iau pe Lee, spuse ea, în loc de răspuns, şi se îndepărtă în grabă.

Când se întoarse la căruţa lor, Ross stătea lângă Lucky care avea şaua pe el şi tocmai lega o desagă plină. O privi peste umăr.

— Am să lipsesc o zi sau două. Scout şi cu mine o luăm înainte să cercetăm terenul. Dacă ai nevoie de ceva, vorbeşte cu Bubba.

Lydia simţi că îi cade inima la picioare.

— Bine, Ross.

Ross termină cu legatul chingii şi veni spre ea, cu pintenii de la cizme zăngănind melodios la fiecare pas. Sunetul acela vesel era total nepotrivit. Îl bătu pe Lee pe spate şi se aplecă să-l sărute pe tâmplă.

— La revedere, fiule.

Lydia îi simţi respiraţia caldă pe umăr şi pe gât. Era atât de aproape şi mirosea atât de plăcut a cal, a piele, a săpun de ras şi a bărbat.

Când Ross ridică capul, ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi se opriră îndelung. Lydia ar fi vrut să audă măcar un cuvânt drăguţ din partea lui, un mic gest care să-i arate că n-o dispreţuia. Dar el nu spuse nimic. Întorcând capul, îşi puse pălăria şi sări uşor în şa.

Plesni din limbă şi magnificul armăsar porni.

— Ross, îl strigă ea repede, făcând doi paşi grăbiţi spre el.

Ross trase de frâu şi privi în jos spre ea.

— Ai grijă, şopti ea.

De sub borul pălăriei, văzu ochii lui deschizându-se apreciabil, înainte de a da din cap şi a o porni din nou.

Ziua era călduroasă şi toţi erau fericiţi că nu încercaseră să meargă prea departe, mai ales Lydia, care mânase propria ei căruţă. Făcură tabăra devreme. Ma le spuse lui Bubba şi Luke să adune lemne.

— Grăbiţi-vă că trebuie să pregătesc cina. Lydia mănîncă la noi. Pare cam obosită şi vreau s-o trimit la culcare devreme.

Băieţii erau la o distanţă bună de tabără, când Bubba îl opri pe Luke şi şopti:

— Am o propunere.

Luke îşi scoase pălăria, îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi îl privi bănuitor.

— S-auzim.

— Ce-ai zice dacă te-aş lăsa să te ocupi de caii lui Ross în seara asta, să-i perii, să-i hrăneşti, tot.

Ideea era atrăgătoare. Luke era gelos pe prietenia dintre fratele lui şi bărbatul mai în vârstă pe care îl idolatrizau amândoi. Dar generozitatea asta trebuie că ascundea ceva.

— Şi ce-mi ceri?

— Termină tu cu treaba asta cu lemnele şi uită unde m-ai văzut ultima oară când o să întrebe Ma.

Ochii lui Luke se îngustară în timp ce reflecta bănuitor la propunerea fratelui său. Bubba îşi periase părul şi îşi pusese o cămaşă curată.

— Aşa cum am uitat şi despre noaptea trecută? Te întâlneşti iar cu Priscilla? Asta e?

— Nu-i treaba ta. Facem târgul sau nu?

Luke râse de îngrijorarea fratelui său.

— Ia-o încet, nu mă grăbi. Dă-mi voie să mă gândesc puţin, spuse el, frecându-şi bărbia.

Pumnii lui Bubba atârnau strânşi pe lângă corp, dar el rămase calm. Nu i-ar folosi la nimic să se enerveze. Asta l-ar face pe Luke şi mai îndărătnic.

— Ce-ai zice dacă eu aş face treaba şi mi-aş ţine gura iar tu mi-ai da briceagul ăla pe care l-ai cumpărat de la negustorul ambulant?

— Ai vrea tu, dar să şti că nu-i cinstit. E absolut nou.

Luke dădu din umeri.

— Înseamnă că nu ţi s-au încins călcâiele chiar atât de tare după fata aia, spuse el, întorcându-i spatele şi pornind mai departe, nepăsător.

— Stai! strigă Bubba, fugind după el. N-am zis nu. Am zis doar că eşti un mare ticălos.

Ochii lui Luke jucau, răutăcioşi.

— Om de afaceri, spuse el, atingându-şi tâmpla cu degetul arătător. Şi o să-mi dai briceagul ăla acum. Mulţumesc.

Bubba îi dădu briceagul cu faţa răvăşită de supărare. Priscilla îi spusese să nu întârzie, altfel i-ar fi arătat el cârnulul ăsta de frate al său cine e mai isteţ. Ridică mâna şi îl împinse cu arătătorul în faţă.

— Ţine minte, deci. Nu m-ai văzut.

— Distracţie plăcută, spuse Luke, melodios. Ă... Bubba, şi încă ceva: o să-mi povesteşti şi mie, totul, nu?

— Asta nu se face.

— Atunci s-ar putea să-mi amintesc că te-am văzut prin pădure cu Pris...

— Bine, o să-ţi povestesc. Acum am plecat.

Bubba porni în direcţia locului de întâlnire, lăsându-l pe Luke în urma lui, râzând.

Priscilla era ofensată. Avusese de gând să întârzie şi să-l facă pe Bubba să fiarbă, întrebându-se dacă vine sau nu la întâlnire. Dar se întâmplă exact invers. Când veni alergând, cerându-şi scuze, Priscilla îşi înălţă capul furioasă.

— Ei bine, să ştii că mama ar putea da peste noi în orice clipă. Ai făcut atâta zgomot, de parcă erai un cerb, spuse ea, cu destulă asprime.

Bubba era dezolat.

— Îmi pare rău c-am întârziat, dar a trebuit să fac un târg cu Luke.

— Mucosul ăla...

— De data asta n-o să ne deranjeze, jur.

Priscilla fiersese de mânie toată ziua. Scout plecase iar fără ca măcar să-şi ia rămas bun. Trupul ei era înfierbântat încă de aseară, şi chiar dacă cel care o va potoli trebuia să fie un prostănac ca Bubba Langston, nu mai putea răbda, îi puse mâna pe piept şi spuse:

— Iartă-mă că am fost aspră cu tine, dar asta numai din cauză că doresc atât de mult să mă săruţi. Doamne, dar ce tare îţi bate inima!

— Da...

Priscilla purta rochia ei cea mai frumoasă, dar care îi rămăsese mică. Mama ei voise s-o dea de multe ori, dar Priscilla insistase s-o păstreze. Îi plăcea pentru că avea un decolteu care se potrivea bine pe sânii ei.

Cu pleoapele pe jumătate lăsate, îi apucă mâna şi o puse pe pieptul ei, apăsând-o cu palma.

— Mângâie-mă, şopti ea.

Bubba se deşteptase, îşi dăduse seama că Priscilla poate duce de nas un bărbat. Toată ziua, corpul lui fusese frământat de gândul la ea şi de modul cum se pregătise pentru el, în noaptea precedentă. În dimineaţa aceea, când se apropiase de el în timp ce Ma se uita în altă parte şi îi propusese întâlnirea, se hotărâse să n-o mai lase în apele ei. Ross Coleman n-ar permite unei femei să facă aşa. Dacă voia o femeie, o lua. Bubba voia să facă totul ca Ross.

Acum, spre surprinderea Priscillei, o întinse pe iarba moale şi îi desfăcu repede nasturii rochiei, trase jos cămaşa şi îşi trecu mâinile pe sânii ei, rânjind de plăcere când sfârcurile roşii se ridicară băţoase. Se întinse lângă ea, sacrificând o mână pentru a-şi desface pantalonii.

Apoi o sărută vârându-şi limba în gura ei, în timp ce-şi freca bărbăţia de fustele ei şi îi frământa sânii. Priscilla se gândi că nu făcuse o alegere chiar atât de proastă, în fond. Noul stil agresiv al lui Bubba o încânta. Adăuga un element de pericol la toată povestea asta, era ca şi cum putea înnebuni în orice clipă.

Reuşise să se degajeze de pantalonaşii ei şi acum avea carnea lui tare, pulsând, în mână, căutând s-o potrivească unde trebuia. Gura lui îi devasta sânii, sărutând, sugând, scotea sunete animalice.

— Nu, spuse el, când Priscilla vru să facă treaba în locul lui. Vreau s-o fac eu.

Se sprijini în mâini şi se înfipse în ea, pătrunzând-o dur şi adânc. Priscilla se arcui, reflex, şi scoase un strigăt, dar imediat începu să se mişte în ritm cu el. Bubba nu se gândi nici o clipă să prelungească plăcerea. După câteva momente, explodă în ea, golindu-şi întreaga patimă care clocotise în el luni de zile.

— Lua-te-ar naiba, Bubba, şuieră Priscilla, ai terminat prea repede.

Bubba n-o auzi, nu auzi nimic. Zăcea întins, greu, deasupra ei, gândindu-se că acesta era cel mai plăcut lucru din viaţă şi că imediat ce-şi va reveni, are s-o facă iar. Şi iar. Abia aştepta să se laude în faţa lui Luke.

Ross n-avea ochi pentru peisajul din jur în timp ce călărea alături de Scout. Omul era taciturn şi insolent, şi îi amintea lui Ross de el însuşi cu câţiva ani în urmă. Nu-l agrea, dar acceptase să-l însoţească pentru a se putea gândi şi a nu se mai uita la Lydia şi a-şi aminti de noaptea trecută, de cât de mult îi

plăcuse şi cât de mult o dorea iar. Dar numai de bunăvoie. Nu va mai face niciodată uz de violenţă.

Viol! Doamne! Făcuse multe lucruri la viaţa lui de care să-i fie ruşine, dar nu luase niciodată o femeie cu forţa. Omorâse oameni – prea mulţi. Fusese hoţ fără să aibă remuşcări. Distrusese proprietăţi. Minţise. Înşelase. Dar nu-şi amintea să se fi simţit mai dezgustat de sine.

— Ai ceva împotrivă dacă ne oprim aici? îl întrebă Scout.

— Nu, spuse Ross, oprind calul.

— În timp ce faci focul, eu mă duc după apă. Nu prea mă pricep la gătit. Dacă prepari mâncarea, spăl eu vasele.

Ross dădu din cap, ridică desaga grea de pe cal şi o puse jos. Metodic, se apucă să facă pregătirile pentru a înnopta acolo, un lucru pe care îl făcuse de mii de ori când era urmărit. Diviziunea muncii, treburile gospodăreşti, blestemele la adresa ghinionului, planurile pentru următoarea lovitură, bătăile între tovarăşii de fărădelegi, erau amintiri curente. Şi în toţi acei ani cât fusese înhăitat cu cei mai mari ticăloşi, nu violase niciodată o femeie.

Fusese bolnav de gelozie când o văzuse cu Hill, deşi bunul simţ îi spunea că nu fusese nimic; chiar dacă Lydia ar fi vrut, codul de onoare al lui Hill nu i-ar fi permis niciodată să ia nevasta altuia. Înainte de a pleca, Ross se simţise dator să-l întrebe pe Moses de sănătatea stăpânului său şi se oferise să preia unele din treburile lui ca el să poată avea grijă de Hill. Acesta, la rândul lui, îi trimisese mulţumiri din inimă.

Dar faţă de Lydia nu putea să-şi îndrepte eroarea. Era prea ruşinat. N-avea tăria să-i ceară scuze. Indiferent ce ar fi fost ea înainte, acum era soţia lui, virtual, mama fiului său. Spusese nu şi el nu ţinuse deloc cont de asta. Trebuise s-o aibă şi o luase ca un sălbatic.

Deşteptarea lângă ea în dimineaţa asta fusese plăcută. Apoi însă îşi amintise de cele întâmplate în cursul nopţii. Când văzuse vânătăile de pe braţul şi încheieturile ei, când le încrucişase pe sânii lipsiţi de apărare, când văzuse urmele violului uscate împreună cu sângele ei pe pulpe, se simţise un mizerabil.

Nu se gândise nici o clipă că ar putea fi strâmtă ca o virgină, după ce avusese un copil. Era de mirare că nu-i cauzase o adevărată rană. Trase o înjurătură la adresa lui însuşi în timp ce mesteca în tigaia cu fasole. Dar dacă-i făcuse o rană mai gravă? Poate chiar în clipele astea sângerează de moarte.

— Miroase bine, spuse Scout, aplecându-se deasupra focului şi turnându-şi o cană de cafea.

— E gata, poţi să mănînci, spuse Ross rezemându-se de un copac, privind apusul soarelui.

Când plecase, Lydia păruse tristă, dar nu bolnavă. Din fericire, n-o rănise prea tare.

Nu era deloc de mirare că nici măcar nu se uitase la el când îi vorbise. Încercase să găsească un singur semn de iertare în ochii ei. S-ar fi agăţat de cel mai mic protest al ei că e prea devreme să pună problema divorţului, când erau căsătoriţi doar de câteva săptămâni. Ea însă îl privise doar, cu ochii aceia ai ei care puteau străluci ca lumina focului sau deveni reci ca gheaţa, în funcţie de ceea ce simţea. Dispreţul pe care-l avea faţă de el era prea evident.

— Tu nu mănînci? întrebă Scout, între două înghiţituri.

Ross scuturã din cap.

— Nu mi-e foame acum. Poate mai târziu.

Şi în fond, ce-i păsa lui dacă îl iartă sau nu? Era o târfă. În mod sigur mai fusese violată şi altădată, De ce să-i pară lui rău?

„Pentru că-i era teamă de tine, nenorocitule. Ţi-ai dat seama de asta, dar ai mers până la capăt.

De ce nu s-a împotrivit mai energic?

S-a luptat cât a putut. Te-ai uitat la ea? Dacă bate vântul mai tare, o dă jos. Ce şanse avea cu o brută ca tine?

Da, dar o căutase cu lumânarea.

Să fie violată?

Poate nu violată. Dar ţi-a arătat că doreşte asta frecându-se de tine, făcându-ţi mici favoruri, şi purtându-şi părul de parcă tocmai scăpase din braţele unui bărbat. Şi ce spui de acele dezgoliri ale ei?

Accidentale.

Oare?

Da, aşa cred.

Te-ai gândit vreodată la Victoria în felul ăsta? Că dacă n-o vezi, n-o mângâi şi nu te culci cu ea ai să explodezi?

Nu-mi amintesc.

Ba-ţi aminteşti. N-ai făcut-o. O iubeai, dar ea nu-ţi consuma toate gândurile şi asta e ceea ce te frământă. A fost de zece ori mai bine cu fata decât a fost vreodată cu soţia ta. Sau cu orice femeie. Şi asta nu poţi uita.

Ba am să uit.

Mă îndoiesc. Şi acum, doar gândindu-te la ea, te-ai excitat.

Da, da, da! A fost al dracu' de bine şi mai vreau. Fir-ar al dracu', ce-i de făcut?"

— E plăcut să fii departe de tâmpiţii ăia câteva zile, spuse Scout.

— Da, răspunse Ross, laconic.

E ora cinei. Lydia ar fi acum lângă foc, cu obrajii înroşiţi de flăcări. El ar veni de după căruţă, după ce s-a spălat, şi s-ar uita unul la altul şi apoi ea şi-ar umezi buzele, aşa cum făcea când era nervoasă.

— Puştoaica aia, Watkins, mă înnebuneşte. E ca o căţea în călduri, spuse Scout, rupând o bucată de tabac şi oferindu-i una şi lui Ross, care însă scutură din cap că nu. Ştii ce-a făcut?

— Ce? întrebă Ross, fără ca măcar să ştie despre ce discutau.

Doamne, cufundarea în corpul Lydiei fusese ca aflarea unui cămin pentru prima oară în viaţă. Intenţionase s-o ia dur şi repede, fără patimă, dar odată intrat în ea, îşi dăduse seama că nu poate. Era prea plăcut. Îşi pusese oare braţele pe umerii lui, sau asta e ceea ce vrea el să-şi amintească?

Scout însăila o poveste dulceagă:

— M-am culcat cu ea de câteva ori şi acum a început să vorbească de căsătorie, de copii... spunea el, chicotind grosolan. Să-ţi spun ceva: e strâmtă ca funda pălăriei bătrânului Dick. Te-ai vârât vreodată în oala aia cu miere? Nu, bineînţeles că nu. Când ai o bucăţică aşa rumenă ca aia cu care eşti tu însurat şi care te aşteaptă în fiecare seară...

Ross se mişcă cu viteza fulgerului. Îl izbi pe Scout în piept cu călcâiele ambelor cizme făcându-l să se rostogolească pe spate. Fără a-i lăsa timp să-şi revină, Ross îl întoarse, îşi puse genunchiul pe şalele lui şi îl arcui pe spate cu antebraţul plasat sub bărbie. Scout auzi clinchetul mortal al pistolului plasat în ceafă. Cum dracu reuşise omul să-l scoată din teacă, Scout nu putea pricepe.

— Mai ai şi altceva de spus despre soţia mea? întrebă Ross, pe un ton dulceag care îl sperie pe Scout mai tare decât iuţeala cu care se mişcase.

— N... nu, se bâlbâi el. N-am vrut să te ofensez... Jur că, nu... Auuu, gemu el când Ross îşi apăsă genunchiul mai tare şi îi trase capul şi mai pe spate. Jur pe Dumnezeu că n-am vrut să fiu nerespectuos.

Treptat strânsoarea mortală se relaxă. Ross se ridică încet şi puse pistolul înapoi în teacă.

— Cred c-am să mănînc acum, spuse el cu o voce la fel de rece şi dură ca şi ţeava pistolului pe care Scout o mai simţea încă în ceafă.

Când îşi făcu curaj să se apropie, Scout îl văzu pe Ross punîndu-şi netulburat fasole în farfurie. Nu-l socotise niciodată pe Coleman un om obişnuit. Acum era sigur. Omul ăsta avea o taină, iar el nu era deloc dispus să afle care era aceea.

Faţa lui Ma era dură ca piatra când Bubba intră plutind, cu ochi visători, în lumina focului. Picioarele lui abia atingeau pământul. Era într-o stare de euforie.

— Unde ai fost, dacă-mi dai voie să te întreb? se auzi vocea lui Ma, tunînd, trecând prin starea lui de beatitudine şi aducându-l cu picioarele pe pământ.

— Ăăă...

— Am să vă biciuiesc pe amândoi, spuse Ma, agitând o nuia de salcie amenințătoare, în fața lui Bubba. Te-am trimis după lemne și de atunci nu ți-am mai văzut nici pielea, nici păru'. Unde-i isteţu-ăla de frate-tu, să luați papara amândoi odată?

— Luke nu s-a întors?

Bubba făcea eforturi mari să se concentreze. Priscilla nu numai că-i secase trupul, dar se pare că-i golise și mintea. Când își dădu seama că Luke nu își ținuse făgăduiala, se făcu aproape la fel de livid ca Ma.

— Nu, nu s-a întors. Ce-ați pus la cale amândoi?

— Eu... noi... ne-am dus după lemne și Luke a spus că le aduce el.

— Ceea ce n-a făcut și a trebuit să-l trimit pe taică-tu, obosit de muncă, să aducă. Ei bine?

— Și spunea c-o să... aha, știu... sunt sigur că e la caii domnului Coleman. Spunea...

— Nu e. Am trimis-o pe Marynell să-l caute și Lydia e cea care se ocupă de cai, Atlanta zice că Luke nu-i nicăieri în tabără. Dacă îl acoperi pentru vreo boroboață...

Ma agită din nou nuiaua spre el.

Bubba spera din toată inima că Priscilla nu aude toate astea. Ar râde de el. Făcând dragoste toată după-amiaza ca un bărbat și încasând bice seara, ca un copil.

— Nu, Ma, jur... Luke...

Vocea lui Bubba se pierdu când își dădu seama că Ma nu-l mai asculta. Lăsase brusc nuiaua din mână. Mâna ei roșie, muncită, se ridică spre gură, și pentru prima oară în viața lui, Bubba văzu obrazul mamei lui pălind în clipa în care îl dădu la o parte și făcu câțiva pași înainte.

— Doamnă Langston, spuse Moses repede. L-am găsit în pădure.

Îl aducea pe Luke care părea surprinzător de tânăr și mic ghemuit în brațele lui. Avea legată în jurul gâtului o batistă, dar tăietura largă era vizibilă. Piepții cămășii erau scorțoși, roșii, lipicioși de sângele care se închegase rapid în căldura verii.

Bubba se prăbuși lângă roata căruței și începu să vomite.

Capitolul 14

Lydia stătea cu ochii pironiți la groapa pătrată săpată în pământ, refuzând să creadă că ghemotocul înfășurat în pături de pe fundul ei era veselul Luke Langston. Familia îndoliată stătea tristă și tăcută în timp ce

domnul Grayson oficia slujba de înmormântare. Era al doilea deces în rândurile lor de la începutul călătoriei. Nu exista sicriu. Nu avuseseră timp să facă sau să cumpere unul.

Lydia lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji fără să încerce să le şteargă. Din fericire, Lee care se afla în braţele ei, era cuminte. Putea el să simtă tragedia, durerea celor din jurul lui?

Cum de putea Ma să se ţină atât de bine? se întreba Lydia. Femeia arăta ca de obicei, cu părul ei rar dat pe spate, rochia de stambă înflorată şi veşnicul şorţ. Stătea dreaptă cu faţa lipsită de orice expresie, ca o mască. Ţinea mâinile împreunate pe abdomen. Rigiditatea albă a nodurilor de la degete era singurul semn care-i trăda durerea. Toată familia era adunată în jurul ei. Zeke era aplecat, părând mult mai bătrân decât cu o zi înainte. Anabeth încerca să imite atitudinea demnă a mamei ei, dar celelalte fete stăteau una lângă alta, plângând fără reţinere. Micuţul Micah, neînţelegând nimic, stătea lângă mama lui, ţinînd-o strâns de rochie, urmărind solemn slujba.

Bubba. Bubba oferea spectacolul cel mai trist. Ochii lui erau adânciţi în orbite şi erau îndreptaţi în jos spre groapă. Era mai palid chiar decât trupul care fusese spălat cu grijă şi învelit în linţoliu. În timp ce faţa lui Luke arăta liniştită, faţa fratelui său era răvăşită de durere şi disperare.

— Erau atât de apropiaţi cei doi tineri... murmurau oamenii.

— O să-i simtă lipsa multă vreme.

Domnul Grayson termină de citit *Psalmul 23* şi închise *Biblia* cu scoarţe de piele uzate, apoi îşi drese glasul evitând să facă zgomot.

— Ma, dacă eşti gata...

Ma se aplecă şi luă o mână de pământ ce fusese scos din groapă şi îl împrăştie peste mort.

— Copii, chemă ea.

Unul câte unul, fraţii şi surorile lui Luke veniră la marginea gropii pentru a presăra pământ. Când fu rândul lui, Bubba se uita în groapă cu ochii prea trişti şi o expresie prea imobilă pentru a plânge. Scoase un strigăt de durere, se întoarse şi fugi trecând prin mulţimea adunată în jurul gropii. Ma se uită după el, urmărindu-l cum fuge spre căruţă, cu o expresie la fel de împietrită ca şi a lui.

— Zeke, spuse ea, apucându-l de braţ.

Zeke se mişcă mecanic, luă o mână de pământ şi-l lăsă să cadă în groapă ca şi cum n-avea nici o semnificaţie pentru el.

Familia asistă solemnă cum fiecare face acelaşi lucru, apoi porniră într-o procesiune tristă, înceată, spre tabără. Curând, numai Lydia şi domnul Grayson rămaseră lângă ei.

— Rămânem pe loc cât doriţi. Nu cred că cineva are chef să continue călătoria azi. Am să rog câţiva oameni să vină să termine treaba asta – arătă spre mormântul desfăcut – după ce plecaţi.

Ma dădu din cap.

Lydia îi îmbrăţişă pe fiecare, apoi îl lăsă pe domnul Grayson s-o însoţească până la căruţe. Îi era dor de Ross. Dacă ar fi fost aici cu ea, ar fi suportat mai uşor moartea violentă a lui Luke. Ross l-ar fi putut ajuta şi pe Bubba să depăşească momentul de oroare, când îşi văzuse fratele ucis atât de barbar şi fără rost.

Îi părea rău de tânărul Luke. Îi fusese simpatic datorită umorului său şi a naturii lui neastâmpărate, a poftei lui de viaţă, şi a minţii lui agere. Îi venea să plângă pentru pierderea acestei vieţi. Ar fi vrut ca Ross s-o ţină în braţe, aşa cum o făcuse şi ea.

Dar el era departe, iar ea trebuia să fie tare pentru Ma şi Zeke. Nu va fi niciodată în stare să le răsplătească bunătatea de a o fi primit când nimeni n-ar fi făcut-o, dar va încerca să-i ajute în împrejurarea asta.

Ajungând în tabără, Lydia îşi dădu imediat seama că uciderea lui Luke va avea repercusiuni serioase care depăşeau cadrul funeraliilor. În seara trecută, după ce Moses adusese cadavrul, fusese prea târziu pentru a trimite pe cineva să-l aducă pe şerif. Cel mai apropiat oraş era la douăzeci de mile, într-un ţinut necunoscut. Şi nimeni nu dorea să dea ochi cu trupele federale care încă ocupau Arkansas-ul.

Domnul Grayson trimisese un emisar dimineaţa, în zori. Acum se întorsese, anunţându-i pe cei care-l ascultau avid că şeriful nu fusese de găsit. Era tocmai în capătul celălalt al ţinutului şi se întorcea abia după câteva zile. Ajutorul lui refuzase să părăsească biroul.

— N-au auzit de o asemenea crimă prin părţile astea, – spuse domnul Sims, grav. A zis... ăă... că trebuie să fie unul din convoi.

— Doar n-o fi vrut să spună că unul dintre ai noştri l-a ucis? întrebă Grayson.

Încurcat, Sims răsucea frâiele calului între degete.

— Asta a vrut să spună, i-am spus că nu sunt de acord, dar...

— Ei bine, să ştiţi că eu m-am gândit, spuse Leona Watkins, cu voce ascuţită.

Când toţi ochii se întoarseră spre ea, se înfăşură în şalul ei, ridică umerii trufaş şi aşteptă să crească tensiunea.

— Am văzut pe cineva furişându-se în pădure ieri. Nu m-am mai gândit la asta până când băiatul Langston a fost găsit mort, dar acum găsesc că e de datoria mea creştinească să vă spun.

Soţul ei, Jesse, se uita în jur, nervos. Lydia considerase totdeauna că îi e frică şi de umbra lui, ca să nu mai vorbim de nevastă-sa. Acum arăta de parcă

ar fi dorit cu disperare ca nevasta lui să nu fi deschis gura. Priscilla stătea în apropiere cu un aer de plictiseală, bosumflată.

— Leona, nu ştii...

— Linişte, Jesse, îl întrerupse ea.

Soţul ei se supuse.

— Oamenii ăştia trebuie să ştie că adăpostesc un ucigaş.

Toţi rămaseră în aşteptare, inclusiv Lydia.

— Doamnă Watkins, doar nu credeţi că cineva din acest convoi l-a ucis, spuse domnul Grayson.

Leona îşi plimbă privirea ei rea de la unul la altul. Toţi erau acolo aşa cum îi voise ea, aşteptând cu sufletul la gură.

— Cine l-a adus, el însuşi plin de sânge?

— Moses? exclamă Lydia, pe un ton înalt. Îl acuzi pe Moses că l-a ucis pe Luke? Că ar putea omorî pe cineva?

— N-avem nevoie de intervenţia cuiva care nu face parte dintre noi, spuse Leona, fără ca măcar să-i arunce o privire. În schimb, îşi fixă ochii duri, lipsiţi de culoare, asupra negrului. Cei care fuseseră lângă el, se dădură înapoi pe vârful picioarelor, lăsând un spaţiu în jurul lui şi privindu-l suspicios. Era ca şi cum nu-l mai văzuseră niciodată până atunci, deşi călătoriseră cu el săptămâni de-a rândul.

— L-am văzut furişându-se în pădure ieri, când mă duceam la râu, spuse Leona Watkins, în şoaptă, dar tare, cu ochii strălucind răutăcios, plini de ură şi prejudecată. Eu zic că el e ucigaşul.

Se auziră murmure de aprobare şi inima Lydiei începu să bată năvalnic. Nu putea fi decât un vis îngrozitor din care se va trezi curând, cu braţul lui Ross, puternic şi protector în jurul mijlocului ei.

— De ce ar ucide Moses pe cineva? întrebă unul din mulţime.

— E un fost sclav, raţionă Leona cu voce tare, deschizând larg braţele. Acum c-a fost eliberat, a prins gustul de a omorî oameni. Au fost momente când am simţit ochii lui târându-se pe mine şi pe fiica mea. O singură privire a ochilor lui răi şi întunecaţi e de ajuns să-mi îngheţe sângele.

— Eşti ridicolă, strigă Lydia, dar nu fu auzită din cauza tumultului de voci.

Moses începuse să privească în jur, neliniştit. Fusese protejat de familia Hill toată viaţa, dar ştia destule despre călăreţii nopţii care terorizau negri eliberaţi, pentru a-i fi teamă. Văzuse gloate incitate să linşeze negri în baza unor suspiciuni, mult mai puţin incriminante ca aceea de a ucide un băiat alb.

— Eu zic să-l legăm şi să-l judecăm noi singuri, strigă Leona. Nu se ştie când o să vină şeriful ăla. Între timp o să fie ucişi şi alţii. Aveţi curaj să-l lăsaţi liber cu atâţia copii în jur? întrebă ea pe doamna Norwood care stătea lângă ea.

— Staţi! ordonă domnul Grayson, ridicând ambele mâini.

Toată lumea îl respecta destul pentru a se opri din înaintarea lor spre Moses'şi a ridica privirea spre el.

— Nu ştiu ce are de spus Moses. Ai fost în pădure ieri? îl întrebă el pe negru.

— Da, domnule. Am cules ierburi de leac pentru ceaiul domnului Hill. Sunt bune pentru boala lui de piept.

Lydia îl vizitase pe Winston abia în dimineaţa aceea. Îl găsise mai bine. Spera ca din patul lui să nu audă acuzaţiile aduse prietenului său.

— L-ai văzut pe Luke Langston?

— Nu, domnule. Nu l-am văzut până când nu l-am găsit aşa cum l-am adus.

— Minciuni, ţipă doamna Watkins. Ai timp să-l crezi? Probabil că strângea buruieni otrăvitoare pentru a-l omorî pe domnul Hill. L-am văzut eu, credeţi-mă, furişându-se de parcă tocmai voia să se arunce asupra unui nefericit. Jesse, adu frânghia.

Bărbatul plecă să îndeplinească ordinul şi vreo câţiva se apropiară de negru.

În acel moment, câteva lucruri se petrecură simultan. Lydia, privind înnebunită în jur, îl puse pe Lee în braţele doamnei Greer şi strigă la Grayson:

— Nu poţi să-i laşi să facă asta.

Grayson fu uimit să vadă cum oamenii aceia care fuseseră atât de civilizaţi până atunci se comportau într-un mod atât de primitiv. Rămăsese cu ochii la ei, incapabil de a face ceva. Moses, văzând oamenii incitaţi apropiindu-se de el, intră în panică, se arse şi o luă la fugă.

— Ne scapă, strigă cineva.

— Opriţi-ll

— Nu, Moses. Nu! strigă Lydia şi se luă după el ştiind că fuga lui echivala cu o recunoaştere a vinovăţiei în faţa acestor oameni scoşi din minţi.

— Opreşte-l, Jesse. Ia puşca, ţipă Leona spre soţul ei.

Acela fu momentul în care calul lui Ross, sărind peste oiştea căruţei, ateriză în mijlocul lor ca o săgeată neagră. Abia atinseseră copitele calului pământul, că îl şi văzură întorcându-se şi postându-se implacabil între Lydia, Moses şi ceilalţi. Ross avea ţeava puştii aţintită asupra mulţimii şi pistolul îndreptat asupra lui Jesse Watkins care tocmai se pregătea să îndeplinească ordinul soţiei lui. Toată lumea îngheţă pe loc, atât datorită surprizei cât şi groazei, şi toţi cei care întâlniră ochii lui Ross în clipa aceea, simţiră gustul fricii, acru şi neplăcut.

— N-aş face asta, dac-aş fi în locul tău.

Fură singurele cuvinte pe care le pronunţă, într-o şoaptă şuierătoare, dar mâna lui Watkins lăsă arma ca şi cum un mânuitor de păpuşi i-ar fi tras-o înapoi.

— Nimeni nu face nici o mişcare până nu aflu despre ce e vorba.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Cuvintele fură rostite de Ma. Auzind zarva, Langstonii se întorseseră în tabără. Ma răsuflă uşurată că, indiferent care era problema, Bubba nu era implicat. Băiatul nu era în apele lui şi schimbarea drastică din el era mai mult decât simpla jale.

Membrii convoiului stăteau ca împietriţi. Toţi îl respectaseră pe Ross Coleman ca pe un om dârz, omul care-şi vedea de treburile lui, care fusese devotat primei lui soţii şi care acum părea că se împacă cu ideea de a fi tată cu o nouă soţie pe cap. Era îndatoritor când îi cereau ajutorul, dar nu dădea sfaturi neîntrebat. Nu invita pe nimeni la confidenţe, dar râdea de-o glumă şi mai lua câte o gură de whisky când nu-l vedeau femeile, ca oricare alt bărbat. Nu era nimic rău cu el, poate nu era aşa prietenos ca alţii, mai atrăgător decât mulţi, un pic cam încrezut, dar muncitor.

Acum însă vedeau o latură pe care n-o văzuseră niciodată? Vocea lui ar fi oprit şi o avalanşă cu puterea ei de convingere. Şi ochii aceia, care văd tot, ca ai unui vultur, erau înfricoşători şi hipnotizanţi. Nimeni nu se mişcă de teamă că el ar fi interpretat greşit şi ar trage. Toţi îl văzuseră scoţând pistolul fulgerător, chiar când calul sărea printre căruţe. Erau aproape convinşi că văzuseră. Ceea ce nu înţelegeau era cum putuse scoate în acelaşi timp şi puşca de sub şa, cu mâna cealaltă.

Nici un muşchi nu tresări pe faţa lui când îşi aruncă un picior peste şa şi sări la pământ, având încă cele două arme în mână gata să tragă.

— Lydia?

— Da.

— Vino aici.

Lydia nu fusese niciodată în viaţa ei atât de bucuroasă să vadă pe cineva. Simţi un imbold de a alerga spre el, de a-l cuprinde cu braţele pe după mijloc şi a permite puterii lui să o pătrundă. Dar nu făcu aşa. Îi aruncă lui Moses o privire liniştitoare şi merse încet până ajunse lângă Ross. Ochii lui nu se îndepărtară de ceilalţi când întrebă:

— Ce se întâmplă aici?

Lydia înghiţi în sec, nefiind sigură că nu se va bâlbâi, apoi începu să-i spună despre uciderea lui Luke şi despre ceea ce urmase în dimineaţa aceea. Auzind de moartea băiatului, Ross se cutremură şi se uită spre Langstoni, care stăteau încă grupaţi. Dar nu făcu nici o mişcare. Când Lydia termină cu detaliile semnificative, Ross văzând că nu mai era nici un pericol ca violenţa să erupă, băgă pistolul înapoi în toc, apoi coborî şi puşca.

Trecând printre membrii convoiului, acum potoliţi, cu pinteni zăngănind în liniştea din jur, ajunse în faţa lui Grayson.

— Crezi că bătrânul Moses e capabil să ucidă pe cineva?

— Nu, răspunse el, ruşinat, scuturând din cap. Ajutorul de şerif ne-a lăsat, mai mult sau mai puţin, pe noi să decidem. Eu nu ştiam ce-i de făcut.

— Eu ştiu ce voi face.

Ma ascultase explicaţiile Lydiei la fel de atentă ca şi Ross. Acum se îndreptă spre Leona Watkins şi fără cel mai mic avertisment, o pălmui puternic peste faţă.

— Am îngropat trei copii şi poate mi-e dat să mai îngrop şi alţii înainte de a închide ochii. Mă rog doar la Dumnezeu să nu mai fii de faţă pentru a contribui şi mai mult la nefericirea familiei mele. Nu-i de ajuns că eşti o căţea afurisită, mai eşti şi proastă pe deasupra, Leona Watkins. De ce mi-ar fi adus Moses copilul, dacă l-ar fi ucis el? întrebă ea, înălţându-şi trupul. Eşti lipsită de inimă şi nu ştii ce-i bucuria. Mi-e milă de tine.

Leona se uită în jur şi văzu numai ostilitate acolo unde înainte cu câteva minute văzuse aliaţi. Se răsuci în jur măturând aerul cu poalele rochiei şi porni spre căruţa ei. Când văzu că Jesse şi Priscilla stau pe loc şi nu o urmează, se întoarse spre ei:

— Ei?

Supuşi, cei doi o urmară imediat.

Ma fu prima care se mişcă. Se întoarse adresându-li-se tuturor în acelaşi timp:

— Nu mă miră comportarea ei, dar voi ceilalţi, îmi pare că sunteţi datori niscaiva scuze.

Lăsându-şi ochii în jos vinovaţi, oamenii porniră ruşinaţi spre căruţele lor. Unii aruncară priviri stânjenite spre Moses care stătea modest într-o tăcere demnă.

Lydia îl luă pe Lee, apoi se duse să vorbească cu omul de culoare.

— Îmi pare rău, Moses. Ţi-au făcut un lucru îngrozitor. Te simţi bine?

— Da, domnişoară Lydia. Mulţumesc că aţi fost alături de mine.

Lydia îi zâmbi şi îi atinse braţul.

— N-am făcut mai mult decât aţi făcut tu şi Winston când eram eu cea prigonită. Apoi adăugă pe un ton încurajator:

— Dacă ai putea avea puţină grijă de Lee în după-amiaza asta, am să prepar cina, pentru tine şi Winston.

Gestul intenţiona câştigarea încrederii şi reuşi. În ochii bătrânului apărură lacrimi.

— Mulţumesc. Te asigur că-ţi vom fi foarte recunoscători.

Ross privi în jos spre ea şi Lydia simţi acea privire pătrunzându-i până în suflet.

— Mă întorc imediat ce le transmit condoleanţele mele Langstonilor.

Lydia nu voia să-l lase nici măcar o clipă. Voia să se uite la el, să se asigure că se întorsese într-adevăr şi că va citi în privirea lui că îi fusese dor de

ea. Dar dacă mai rămânea lângă el o clipă, Ross ar fi putut să vadă furtuna din inima ei oglindită în ochi. Plecă repede de lângă el.

Când veni la căruţă, puţin mai târziu, oboseala era evidentă pe chipul lui. Îi mulţumi cu o mişcare a capului pentru cana de cafea pe care i-o înmână în timp ce se aşeză pe un scăunel.

— Urâtă povestea asta cu Moses, tocmai la întoarcerea mea.

— Credeam că lipseşti câteva zile.

Tonul convenţional din vocea ei era contrafăcut. De fapt, ardea de curiozitate să ştie de ce se întorsese mai devreme.

— Aşa intenţionam, dar...

Scutură din umeri evaziv.

— M-am hotărât azi-dimineaţă să mă întorc. Scout s-a dus mai departe.

De ce nu-i spunea direct? De ce nu putea să fie sincer şi să-i spună că nu mai putuse sta departe de ea, că se zvârcolise în aşternut azi-noapte până când recunoscuse că pierde timpul încercând să adoarmă? Că îşi făcuse bagajele, pusese şaua pe cal, îl trezise din somn pe Scout, surprins şi somnoros, să-i spună că-şi schimbase planul şi apoi pornise ca din puşcă înapoi s-o revadă cât mai curând posibil?

— Ce bine că te-ai întors exact la timp, spuse ea, neştiind ce să facă cu mâinile.

Lee îşi făcea somnul de dimineaţă. Ea îşi terminase toate treburile. Singurul lucru pe care îl putea face cu mâinile era să îndepărteze printr-un masaj oboseala care-i încovoia umerii lui Ross, să şteargă cu degete mângâietoare cutele dintre sprâncenele lui. Dorea fierbinte să-l atingă, dar n-o făcu. Mâinile ei rămaseră strânse una într-alta.

Ross clătină cana făcând un vârtej şi vărsă zaţul.

— Nu cred că cineva l-a ucis pe băiat cu sânge rece. De ce? întrebă el retoric. De ce dracu a făcut-o?

— Nu ştiu, Ross. Ce-o să facă domnul Grayson?

— Zice că trebuie să cercetăm prin jur să vedem dacă găsim vreo urmă a făptaşului.

— Adică cine să cerceteze? întrebă ea, cu un tremur în glas.

— M-am oferit voluntar.

— Oh.

Lydia se aşeză pe scăunel în faţa lui şi îşi împreună strâns mâinile. Văzuse corpul lui Luke, tăietura care aproape îi retezase capul. Se cutremură.

— Ce crezi c-ai să găseşti?

— Nimic, spuse el, scurt.

Lydia privea fascinată şi îngrozită, cum îşi verifică metodic pistolul şi puşca.

— Puteau fi nişte indieni, deşi mă îndoiesc că au mai rămas triburi războinice atât de departe în est. În plus, asta n-a fost o ucidere nobilă, nici pentru mâncare, nici pentru alt scop. A fost doar aşa, de plăcerea de a o face. Ucigaşul poate fi orice renegat care a dat peste Luke. Sunt mii din ăştia mişunînd prin sud de la război încoace, războindu-se, răzbunîndu-se, revărsându-şi ura pe oameni inocenţi ca Luke. Genul ăsta de ucigaş e îndemânatic, obişnuit să omoare şi apoi să dispară. La ora asta, trebuie să fie deja departe.

— De ce trebuie tu să porneşti în urmărirea lui?

Mâinile lui ocupate se opriră şi capul se ridică în sus. Anxietatea din vocea ei era adevărată.

— Tu de ce l-ai apărat pe Moses, riscând să fii împuşcată?

În faţa privirii lui întrebătoare, Lydia coborî ochii.

— E normal să te duci, şopti ea. „Dar te rog, ai grijă să nu ţi se întâmple ceva", ar fi vrut ea să spună. Eşti obosit, se vede clar, spuse ea, tare.

— Da. Am ţinut-o tot într-o goană până am ajuns. „Ca să te văd, să-ţi miros părul care chiar şi într-o zi cenuşie ca asta e ca o rază de soare. Să văd dacă trupul tău e real sau doar o închipuire care mă urmăreşte. Să-ţi aud vocea".

Se ridică în picioare şi băgă pistolul în toc. Lydia nu putu să nu observe îndemânarea exersată cu care o făcu, sau gestul automat cu care îl legă de pulpă cu un şnur de piele. Îşi trase pălăria pe cap până la sprâncene şi apucă puşca.

— Să nu mă aştepţi până la noapte, spuse el, în timp ce îşi punea mănuşile.

Uitând să mai ţină secretul emoţiilor ei, alergă spre el şi îşi puse amândouă mâinile pe braţul a cărui mână ţinea puşca de-a curmezişul abdomenului.

— Ross, ai grijă...

Cui îi păsase vreodată de el? în toată viaţa asta afurisită a lui, cine îşi mai făcuse griji pentru el? Nici chiar Victoria nu se temuse vreodată că i se poate întâmpla ceva. Persoana care avea nevoie de protecţie era ea, nu el. Cine îl mai privise vreodată cu atâta grijă în ochi, nu cu gândul dacă va supravieţui sau nu, ci pur şi simplu, din grija pentru siguranţa lui?

Îi reveni în minte noaptea pe care o petrecuse gândindu-se la ea, la drumul lung pe care îl făcuse fără să se cruţe nici pe el, nici pe Lucky, pentru a se întoarce la ea. Se gândi la dorinţa fierbinte din trupul lui de a se implânta din nou în ea... şi iadul prin care trecuse încercând să uite splendoarea trupului ei.

Acum se uita la el cu acei ochi care-i reaminteau de cel mai fin whisky. Părul ei se cerea îndepărtat cu mângâieri, de pe obraz. Gura ei era umedă şi tentantă, şi părea că aşteaptă sărutul.

Pe Dumnezeu, merita unul.

În văzul lui Dumnezeu, al Leonei Watkins şi al tuturor celor care voiau să-l vadă, mâna lui lunecă pe ceafa ei şi îi înălţă capul spre el. Gura lui o atinse pe a ei cu pasiune reţinută. Sorbi uşor până îi simţi buzele pliindu-se, apoi limba lui se strecură între ele şi se adânci în golul dulce care o absorbi.

Lydia simţi că leşină. Sărutul lui îi golea mintea de orice gând în afară de acela că era minunat să împartă această intimitate cu el. Îşi lăsă mâinile acolo unde erau, pe braţul lui, prinse între corpurile lor, dar se apropie de el mai mult astfel că degetele ei se afundară în muşchii abdominali.

Limba lui făcu incursiuni repetate în adâncul gurii ei, într-un joc delirant. Lydia îşi auzi propriul ei suspin de dorinţă şi desfătare. Simţea un impuls puternic de a-şi desface genunchii şi a-l atrage între pulpele ei, dar se mulţumi doar cu atingerea lor.

Ross era înnebunit de greutatea sânilor ei pe braţul lui. Îi venea să lase puşca, s-o ducă în căruţă, s-o dezbrace, să-i mângâie formele, să uite de toate, să nu mai simtă decât propria lui cufundare în ea. Dar nu putea, aşa că puse capăt suferinţei.

Se retrase încet. Întâi, limba părăsi gura ei, dar întârzie jucăuşă pe buze. Apoi îşi frecă mustaţa de gura ei. În cele din urmă, se îndepărtă şi deschise ochii pentru a întâlni o privire la fel de toropită şi confuză ca şi a lui.

— Am să fiu atent, spuse el, răguşit,

Îşi eliberă braţul din mâinile ei, dădu drumul buclelor de pe ceafa ei, înfăşurate pe degetele lui, şi plecă.

Capitolul 15

Lipsi tot restul zilei şi o bună parte din noapte. Lydia îşi petrecu majoritatea timpului cu Langstonii. Ma ţinu copiii, care plângeau, pe lângă ea. Era pe cât de înduioşător pe atât de oribil. Lydia nu avusese pe umărul cui să plângă la moartea mamei sale. Langstonii puteau cel puţin, să se ajute unii pe alţii să suporte durerea. Zeke găsi refugiul în muncă şi îşi făcu de lucru în jurul căruţei, venind deseori la Ma şi punînd o mână muncită pe umărul ei într-o compasiune tăcută. Întreaga familie jelea împreună cu ei.

Toţi, în afară de Bubba, care stătea singur la o mică distanţă de căruţă, dar detaşat de toată lumea. Lydia simţea că i se strânge inima de câte ori se

uita la el. Băieţii se luptaseră între ei, dar se iubiseră. Tristeţea lui Bubba o speria. Era complet zdrobit de durere, atât de tare încât uitase să aibă grijă de caii lui Ross.

Treaba asta o făcu Lydia. Era un lucru obositor, dar simţea o mare satisfacţie că putea s-o facă pentru Ross. Încercă să nu se mai gândească la sărutul lui. Pentru că atunci când o făcea, genunchii i se muiau, se înfierbânta şi tremura toată. Dorea să-şi mângâle sânii, să-i frece până când sfârcurile care păreau gata să iasă prin rochie, se vor relaxa. Locul dintre pulpele ei o durea de fiecare dată când îşi amintea de gura lui Ross mişcându-se pe gura ei şi puterea irezistibilă pe care o simţise între pulpele lui. Se gândi la el, gol, fără cămaşă, la felul cum părul de pe corpul lui creştea formând vârtejuri pe muşchii tari. Încercă să-şi imagineze cum arăta restul şi faţa i se înroşi de ruşine. Dar era un gând care n-o părăsea, şi din când în când în timpul zilei se lăsă furată de el.

Oricât încerca, nu-şi putea scoate din minte senzaţia pe care i-o dăduse prezenţa lui în ea, simţindu-l gros, dur, pulsând fierbinte. Nu putea uita valul de senzaţii stârnite de fiecare pătrundere a lui în corpul ei. Ma avusese dreptate. Cu omul potrivit, era foarte plăcut.

Moses veni la căruţa ei la asfinţit, întrebând timid dacă vorbise serios în legătură cu prepararea cinei pentru el şi Winston, în timp ce el avea grijă de Lee. Îl asigură că da şi îl trimise să-l plimbe pe Lee pe când ea făcea turta din făină de porumb care mergea cu tocana de iepure pusă la fiert încă de după-amiază.

Când se duseră împreună la căruţa lui Hill, fură surprinşi să-l vadă pe acesta stând afară şi bând sherry. Lydia refuză paharul oferit, dar lăudă aparenta lui însănătoşire.

— Mă simt mult mai bine.

Gustă din mâncare şi o lăudă îndelung. Când termină de mâncat şi puse farfuria la o parte, spuse:

— Moses mi-a povestit cele întâmplate azi-dimineaţă. Nu sunt supărat pe nimeni. Ştiu cum se produc lucrurile astea, cum oamenii altminteri paşnici devin fioroşi. Vreau totuşi să-ţi mulţumesc din toată inima pentru că l-ai apărat pe Moses în lipsa mea.

Lydia îşi lăsă ochii în jos, ruşinată.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Amândoi sunteţi prietenii mei.

— Un fost sclav şi un bolnav de plămâni. Moses, ce zici, ce prieteni şi-a găsit această drăguţă doamnă.

Lydia râse cu ei; dar ei nu ştiau că sunt printre puţinii prieteni pe care-i avusese ea vreodată.

Ross se întoarse târziu la căruţă, clar Lydia era încă trează. Îi auzise pe cei doi bărbaţi venind şi aşteptă să-l audă pe Ross lângă căruţă. Târându-se spre spatele ei, îl chemă în şoaptă:

— Ross.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— L-ai găsit pe ucigaş?

Urmă o tăcere lungă întreruptă de un oftat.

— Nu. E exact cum m-am gândit. Nici urme de tabără, nici altceva. Nimic.

Începu să-şi întindă păturile.

— Nu vrei să dormi înăuntru? întrebă ea, şovăitor.

Cu coviltirul ridicat pe margini e la fel de răcoare ca afară.

Neprimind nici un răspuns, adăugă.

— Ştiu că eşti obosit.

— Foarte.

— Ai să te odihneşti mai bine înăuntru.

Ross avea îndoieli serioase, dar se urcă totuşi în căruţă. În clipa când Lydia văzu că luase această hotărâre, se întoarse la aşternutul ei, nevoind ca el să creadă că aştepta ceva, dar sperând, rugându-se... Privi prin întuneric cum îşi scoate cămaşa şi cizmele şi se întinde în marginea cealaltă a căruţei.

— Cum s-a simţit Lee, azi? Nu prea l-am văzut.

Înăbuşindu-şi dezamăgirea că nu se culcase lângă ea, Lydia răspunse:

— Şi-a prins degetele în părul meu de credeam că n-am să le mai scot niciodată fără să mă scalpez.

Ross râse şi în întuneric râsul lui sună plăcut şi reconfortant.

— Era de aşteptat.

La dracu, nu asta voise să spună. Cuvintele rămaseră suspendate în noaptea tăcută, în timp ce el îşi ţinea respiraţia, sperând că n-o ofensase.

Lydia, sensibilă în legătură cu înfăţişarea ei neobişnuită, înţelese greşit remarca lui.

— Ştiu că părul meu este... altfel... ciufulit... Nu e ca... mătasea porumbului. „Nu ca al Victoriei", se gândi ea.

— E foarte drăguţ, spuse el, încet, îndoindu-şi degetele, amintindu-şi ce plăcută era senzaţia buclelor roşcate încolăcite pe degetele lui.

— Mulţumesc, şopti ea, simţind lacrimi în ochi.

Până atunci îi spusese prea puţine lucruri plăcute, aşa că era bucuroasă.

— Pentru puţin.

„Ipocritu' naibii", îşi spuse el. „Stai aici rostind cuvinte politicoase când de fapt te gândeşti cât de plăcută a fost îmbrăţişarea aceea şi ce mult ai dori să mai ai o scuză ca beţia, pentru a o repeta". Supărat pe sine însuşi, îi aruncă un „Noapte bună", şi îi întoarse spatele.

Rămaseră astfel, mult timp în întuneric, fiecare ştiind că celălalt nu doarme, dar nici unul nespunând nimic. Obosit cum era, ochii lui Ross păreau plini de nisip de fiecare dată când încerca să-i închidă pentru a dormi. În cele din urmă, auzi respiraţia ei uşoară, semn că adormise.

„N-are nici un rost", se gândi el, întorcându-se din nou pe spate, sperând să uite de acea parte a corpului său care îl ţinea treaz. Sexul lui era tare şi agresiv faţă de el pentru acest refuz stupid pe care şi-l impusese singur. În lungile ore ale nopţii, Ross ajunse să creadă că şi el era stupid.

Deci Lydia avea un trecut. Şi el avea. Ea nu era ceea ce fusese Victoria. Avea multe lucruri pe care Victoria nu le avusese. Erau căsătoriţi legal. Cu instabilitatea asta guvernamentală de azi, s-ar putea să nu fie atât de uşor să divorţeze, era posibil să rămână căsătoriţi mult timp. Ce-o să facă? Să ducă o viaţă de călugăr, sau să-şi cumpere femeile cu ora?

Îşi aduse aminte de noaptea din Owentown şi înţelese că nu asta dorea.

O voia pe Lydia.

Şi poate după ce-o va avea, va scăpa de toate neplăcerile. În noaptea în care o avusese, fusese beat. Poate că imaginaţia lui îl făcea să creadă că fusese mai bine decât în realitate.

„Pe cine crezi că păcăleşti? Nu erai atât de beat".

Dar era un argument bun acum când încerca să-şi facă curaj să se apropie de ea, s-o trezească, s-o sărute...

Nu. Ar crede că asta era tot ceea ce voia de la ea. Şi oricât de mult tânjea corpul lui după asta, nu era singurul lucru pe care îl dorea. Ajunsese sa aibă nevoie de eficienţa ei calmă, de mesele pe care i le prepara, de afecţiunea ei pentru Lee. Voia şi aceste lucruri, în plus, îi plăcea şi modul cum îl asculta când vorbea; făcea ca lucrurile pe care le spunea să pară importante. Dorea să fie puţin îngrijorată când pleca, aşa cum se întâmplase azi. Nu-i dorea doar corpul ci şi sufletul.

Un lucru era clar. Aşa nu se mai putea. Să umble tot timpul cu un arac în pantaloni şi cu fundu-n două luntrii. Mai curând sau mai târziu, avea să facă ceva obscen ca în noaptea de 4 Iulie, şi nu voia să mai vadă frica aceea pe faţa ei, dacă asta depindea de el.

Mâine. Va începe s-o trateze ca pe o soţie şi atunci poate şi ea va începe să se simtă ca o soţie şi un lucru duce la altul. Imediat ce se va scula, îşi va începe campania. Poate o va săruta, aşa de bună-dimineaţa. Da. Mâine deci.

Adormi cu gustul acelui sărut.

Dimineaţa însă n-o mai găsi lângă el.

Se trezi imediat, complet odihnit, după numai câteva ore de somn. Nu se luminase încă. Cerul era cenuşiu ca penele unui porumbel, fără nici o rază de soare.

Ross se ridică şi privi imediat spre culcuşul din marginea cealaltă a căruţei. Clipi din cauza semiîntunericului, crezând că-l înşeală vederea, pentru că locul unde dormea Lydia părea gol. Se apropie şi inima i se opri, apoi începu să bată mai repede. Atinse aşternuturile pentru a se convinge că ceea ce mintea lui refuza să accepte, era adevărat.

Lydia nu era acolo.

Controlă în pătuţul lui Lee şi găsi copilul dormind liniştit.

Lydia nu l-ar fi lăsat niciodată singur. Nu de bunăvoie. Iar în zonă se afla un ucigaş.

Ross se năpusti spre spatele căruţei şi dădu în lături flapsurile. Nimic. Tabăra nu se trezise. Focurile din seara trecută erau ca nişte mormane de cenuşă rece. Luă pistolul, controlă maşinal să vadă dacă era încărcat şi şi-l înfipse la brâu. Uitând de cizme, cămaşă şi pălărie, sări jos şi ateriză fără zgomot pe pământul umed. Se mai uită o dată în jur, dar nu văzu nici un fel de mişcare, nici măcar în căruţa Langstonilor, unde ea s-ar fi putut duce.

Făcu câţiva paşi grăbiţi, dând la o parte lăstărişul şi ierburile din calea lui, croindu-şi drum prin pădurea deasă în direcţia râului. Era singurul loc unde Lydia s-ar fi putut duce. Nu se auzea nimic în afară de propria lui respiraţie grăbită şi de tumultul inimii, închipuindu-şi-o pe Lydia în mâinile unuia care putuse ucide un adolescent.

Sau poate fugise, aşa cum crezuse el că se va întâmpla într-o zi? Se săturase oare de el şi de Lee şi se întorsese acolo de unde venise când o găsiseră Langstonii? Şi unde era locul acela? De ce să plece pe furiş în mijlocul nopţii?

Nu, îşi spuse Ross, asta nu se putea. Dar gândul acesta îi aduse în minte cealaltă alternativă care era şi mai rea. Începu să alerge. Ajunse la râu, cu sufletul la gură. Se rezemă cu o mână de trunchiul unui copac şi începu să respire adânc. Ochii lui scotoceau ambele maluri. La început n-o văzu. Îi văzu doar rochia agăţată de un arbust. Apoi o văzu şi pe ea pe malul celălalt. Stătea întinsă pe o parte, cu spatele la el, cu genunchii îndoiţi, aduşi la piept.

Era rănită? Leşinată? Moartă? Doamne!

Scoţând pistolul şi ţinîndu-l ridicat, Ross intră repede în apă şi trecu râul puţin adânc, zgomotos. Ajunse la malul celălalt cu apa curgând şiroaie din hainele lui.

— Lydia! strigă el.

Lydia se ridică surprinsă, întorcând repede capul spre el tocmai când ieşea din apă. Apa limpede se rostogolea pe pieptul şi braţele lui, lipindu-i pantalonii de corp. Lydia traversase râul după ce se spălase şi cămaşa udă i se lipise de piept şi de pulpe. Umezeala dimineţii făcea ca părul să-i stea răvăşit, în jurul feţei şi pe umeri. La vederea lui, ochii ei se umplură de lacrimi care

începură să curgă ca nişte boabe de cristal, în jos pe obraji. Buzele desfăcute de surpriză îi pronunţară numele.

Ross rămase ca împietrit. Încercă să-şi recapete răsuflarea dar aceasta părea să se accelereze, ca şi bătăile inimii la vederea goliciunii ei, a pielii acoperite de rouă, a părului învolburat şi a atitudinii ei de aşteptare. Lăsă pistolul să-i cadă din mână şi se apropie de ea. Îşi lăsă un genunchi pe pământul moale, cu iarbă deasă, îşi trecu mâna pe obrazul ei şi luă o lacrimă pe vârful degetului.

— Ce faci aici? Doamne, Lydia, m-ai speriat de moarte când m-am trezit şi nu te-am văzut nicăieri.

— Îmi pare rău. Credeam că n-o să te trezeşti până mă întorc.

Nu-şi dădea seama că vorbea la fel de agitat ca şi el sau că mâna ei se oprise în părul lui cu degetele răsfirate printre şuviţele negre.

— N-am reuşit să fac baie ieri pentru că totul era...

Nu prea am dormit azi-noapte...

— De ce plângeai?

Ross îşi pusese cealaltă mână pe ceafa ei ridicând părul greu şi mângâind pielea netedă de dedesubt cu vârful degetelor.

Lacrimile începură să curgă din nou. Nu putea să-i explice de ce plângea pentru că nici ea nu ştia exact.

— Cred că din cauza lui Luke. A fost atât de îngrozitor... Înainte de întoarcerea ta. Eram tristă şi apoi m-am speriat când... Moses... şi regretam că nu eşti aici şi am fost atât de fericită când te-am văzut...

— Hai, nu mai plânge, şopti el, lăsând capul în jos şi începând să-i adune lacrimile cu mustaţa, cu buzele şi cu limba. Sărutul veni cu toată disperarea şi nevoia urgentă care clocotea în amândoi. Ross îşi apăsă buzele pe buzele ei şi i le despărţi. Apoi limba lui se furişă în gura oferită, cu atingeri delicate, luând, oferind; gâtul ei emitea sunete joase vibrante, de pisică în timp ce toarce.

Mâinile lui lunecară în jos pe umerii ei, o cuprinseră de subţiori şi o ridicară. O ţinu astfel lipită de pieptul lui udându-i cămaşa şi mai tare cu apa de pe el. Sfârcurile sânilor ei întărite se înfrăţiră cu ale lui deja întărite de apa rece. Lydia tremura uşor şi Ross speră să nu fie datorită fricii ci a unei dorinţe la fel de puternice ca a lui. Îşi îngropa faţa în curbura gâtului ei, iar ea lăsă capul pe spate oferindu-i-se. Generozitatea ei îi dădu curaj şi începu să-şi lunece gura pe pielea mătăsoasă a gâtului ei, cu sărutări uşoare.

Lydia nu înţelegea ce se întâmplă cu ea sau de unde venea acea senzaţie de imponderabilitate. Pe de o parte, simţea că zboară, pe de alta, întregul ei corp părea ancorat de al lui printr-un fel de moleşeală delicioasă din care spera să nu-şi mai revină. Se simţea mai vie decât oricând, dar nu ştia cum trebuie să răspundă la această nouă trezire a fiinţei ei. Reflex, braţele ei îi încolăciră gâtul şi se lipi mai tare de el.

— Ah, Lydia, gemu el, pecetluindu-i gura cu un nou sărut înfocat care trăda patima lui reţinută.

Ross rămase totuşi destul de lucid pentru a-şi da seama că oricine s-ar duce să ia apă la ora aceea, îi putea vedea. O ridică în braţe şi se îndreptă cu ea spre un grup de arbuşti. Viţa de vie se urcase până la ramurile de jos ale unui stejar înalt formând o perdea până la pământ.

Cămaşa ei udă stătea lipită de corp dezvăluind sânii privirilor lui avide; prin materialul subţire se vedeau aureolele întunecate şi sfârcurile agresive, provocatoare. Ochii lui urmăriră şirul de nasturi lucioşi în josul corpului, până la abdomen. Pânza se adâncea ademenitor în gropiţa buricului apoi se mula pe ridicătura uşoară a sexului ei conturând triunghiul de păr cârlionţat. Pulpele ei zvelte nu scăpară nici ele privirii lui rapace.

Ochii ei erau larg deschişi şi dilataţi în timp ce îl privea cum îşi descheie pantalonii; sânii îi vibrau cu fiecare zvâcnire a inimii, care bătea la fel de repede ca şi a lui.

— Nu vreau să te doară de data asta.

— Ştiu.

Se simţea obligat să justifice actul, să se justifice în faţa lui însuşi.

— M-am însurat cu tine. Eşti nevasta mea.

— Da, da.

Părul ei era împrăştiat pe iarba de sub cap şi de fiecare parte a lui se aflau mâinile ei cu palma întoarsă în sus şi degetele uşor încovoiate. Ross se aplecă înainte şi îşi puse palmele peste ale ei. Mâinile lui mari le acoperiră complet. Văzând aceasta, zâmbi iar ea îi întoarse zâmbetul.

Cu mişcări lente, îşi frecă palmele de ale ei, mângâietor. Contactul îi înfioră pe amândoi. Palmele lui erau aspre şi bătătorite, ale ei, moi şi fragile. Îşi puse degetele peste degetele ei şi le mişcă în sus şi în jos, minunîndu-se cât erau de mici pe lângă ale lui; cu degetul mijlociu de la fiecare mână îl masă uşor mijlocul palmelor.

Lydia scoase un suspin brusc, pleoapele ei violete se zbătură iar buzele se desfăcură. Împletindu-şi degetele strâns cu ale ei, Ross se lăsă în jos acoperind-o. Abdomenul lui se lipi de al ei, iar sânii ei absorbiră greutatea pieptului care îi apăsa. Corpul lui se cuibări fremătând între pulpele care îl aşteptau desfăcute. Corpul lui se aplecă şi rămase lipit de umărul ei, în timp ce cu gura îi atingea urechea.

— Ce bine e cu tine, Lydia, deşi n-ar trebui.

— De ce? Tu nu mă vrei? întrebă ea.

„Ezitarea din vocea ei se datora fricii de ceea ce va urma sau temerii că nu va merge până la capăt?" se întrebă el.

— Nu, răspunse el, nu voiam.

Lydia ar fi vrut să ştie de ce, dar el începu să-i sărute urechea şi uită să-l mai întrebe. Mustaţa lui îi gâdila lobul urechii, limba umedă lansa atacuri jucăuşe, răsuflarea fierbinte îi pătrundea înăuntru.

— Ross... şopti ea, strângându-l de mâini.

Ross îi strânse mâinile apoi i le eliberă. Prinzându-i faţa cu o mână, o sărută din nou pe gură.

— N-am putut să uit ce bine a fost. Dumnezeu mi-e martor c-am încercat, spuse el, sărutând-o apăsat.

— Nici eu n-am putut, suspină ea, când gura lui începu să rătăcească pe obrajii ei.

— Uită, te rog. Eram beat şi n-aveam nici un drept să mă năpustesc asupra ta astfel. Iartă-mă.

— Să te iert? întrebă ea fără să înţeleagă.

Ross îi atinse colţul buzelor cu limba, apoi îşi trecu mustaţa pe deasupra, mângâietor.

— Te-am violat.

Lydia nu cunoştea bine sensul cuvântului şi era pe punctul de a-i cere lămuriri când gura îi fu din nou astupată cu un sărut. De data aceasta, braţele ei îi încolăciră spinarea făcându-l să geamă de plăcere când simţi vârful degetelor ei timide pe pielea lui.

Gura lui înfometată coborî în jos pe trupul ei, grăbită, ca şi cum Ross s-ar fi temut că trupul ei va dispare şi nu va mai rămâne nimic.

O mână se plasă pe un sân, cuprinzându-l cu o plăcere deosebită când îl simţi umplându-i palma. Chiar şi prin cămaşă îi simţea pielea caldă şi bătăile neregulate ale inimii ei absorbite în palma lui.

Slobozind un blestem printre dinţi, îi frecă sfârcul cu buricul degetului mare, apoi îşi desfăcu buzele pentru a putea atinge cu vârful limbii pielea ei răcoroasă. Spatele ei se arcui ridicându-se de pe iarbă, gura ei îi şopti numele pe un ton plângător. Braţele ei se strânseră mai tare în jurul lui în timp ce trupul ei îi căuta virilitatea. Pulpele ei se desfăcură şi Ross se instală ferm între ele, continuând s-o sărute cu atâta patimă de parcă voia s-o soarbă în întregime.

Mâna lui lunecă în jos, printre corpurile lor, pentru a ridica poalele cămăşii. Când îşi retrase mâna, îi simţi cu dosul degetelor părul moale, cârlionţat dintre pulpe. Lydia încetă să mai respire; Ross avu senzaţia că i se pune un nod în gât în timp ce capul îi răsuna ca un clopot. Ar fi vrut să continue mângâierea în locul acela, să-şi treacă degetele peste cuibul acela cald, să exploreze ceea ce se afla dedesubt, dar jurase s-o trateze ca pe o soţie iar soţiilor nu le place să fie mângâiate acolo. Nici o femeie decentă n-ar permite unui bărbat s-o atingă acolo decât dacă acela era un medic bătrân şi cunoscut.

Victoria s-ar fi prefăcut că atingerea aceea accidentală nici n-avusese loc. Cu regret, Ross îşi retrase mâna.

Când membrul lui începu să caute, bâjbâind, îi simţi pulpele încordate, încolăcindu-se strâns în jurul lui.

— Nu-ţi fie teamă, şopti el, cu senzaţia că va muri daca mai întârzie o clipă.

Încet, pulpele ei se relaxară, desfăcându-se larg şi el o pătrunse cu o mişcare lentă, prelungă. Numele ei ţâşni de pe buzele lui când se afundă complet în feminitatea ei umedă, mătăsoasă, care îl înconjură, îl prinse şi îl reţinu, dându-i un sentiment, de pace şi bucurie atât de puternic încât îi venea să plângă şi să strige, în acelaşi timp.

Avea acum dovada că prima îmbrăţişare nu fusese doar un produs al imaginaţiei lui, că acea stare de euforie fusese reală. Era chiar mai bine decât îşi amintea, pentru că acum se mişca şi ea odată cu el, iar mâinile ei lunecau delicat pe spatele lui; şoaptele ei timide îi mângâiau urechile, rostindu-i repetat numele.

Lydia deschise brusc ochii când Ross se ridică de pe pieptul ei proptindu-se în mâini. Mâna ei mică se ridică pentru a atinge cicatricea de pe pieptul lui; Ross gemu şi strânse din dinţi, copleşit de plăcerea intensă care îl învăluia. Şoldurile lui începură să se mişte, făcând pătrunderea încă şi mai adâncă. Prins în căldura trupului ei, străduindu-se să-şi păstreze controlul, să reziste cât mai mult, corpul lui se mişca lent, dar nu suficient.

Simţi că se apropie orgasmul şi i se supuse. Cuprinzând-o mai strâns, o ţinu lipită de corpul lui devenit rigid în clipa în care focul topit izbucni din el inundând măruntaiele femeii.

Când totul se termină, căzu greu peste ea. Parfumul zilei care se năştea, iarba plină de rouă, tufele de caprifoi şi mirosul propriului său corp îi umpleau nările. Respiră adânc, inhalând mirosul ei, îngropându-şi obrazul în părul ei, lăsându-şi corpul să se relaxeze. Era o linişte deplină. Nimic nu se mişca în natura sălbatică înconjurătoare pe care o transformaseră într-un templu al iubirii, nimic în afară de murmurul râului care suna ca un cântec, un cântec de leagăn care îi cufunda într-o toropeală adâncă.

Ross era aproape adormit când simţi degetele ei atingându-i părul.

— Ross, Lee trebuie să se scoale dintr-un moment într-altul.

Ross suspină, se ridică de pe ea şi se întoarse cu spatele. Marginea pantalonilor căzu de pe şoldurile lui şi Lydia văzu uşoara rotunjire a feselor, mănunchiul de păr negru de deasupra lor.

— Da, am stat prea mult aici, spuse el, scurt.

Lydia se ridică, îşi trase cămaşa în jos pe pulpe şi atinse cu mâna pielea netedă de pe spatele lui; era curată, cu excepţia acelei cicatrici de sub omoplatul stâng.

— În ce mă priveşte, nu, spuse ea.

Ross întoarse brusc capul străpungând-o cu ochii aceia de un verde viu ca şi al ierbii pe care se iubiseră. Pielea ei înroşită păstra urmele îmbrăţişării, ochii cafenii întunecaţi, erau lucioşi şi buzele erau umflate şi umede datorită sărutărilor. Expresia de pe faţa ei era neprefăcută, inocentă, generoasă.

Ross îşi dădu seama în acel moment că nu-i mai păsa câtuşi de puţin de trecutul ei sau de câţi bărbaţi o avuseseră. Ştia doar că nici o altă femeie nu-l satisfăcuse atât de mult. Îi dăruise nu numai corpul, dar şi spiritul ei bun care îl va face să se întoarcă la ea, iară şi iară.

Întinse un deget şi atinse un loc de deasupra unui sân de care se frecase barba lui nerasă. Ridică ochii spre ea şi zâmbi vinovat. Ea îi răspunse cu un zâmbet, apoi cu o bucurie neprefăcută, izbucni în râs. Ross începu şi el să râdă şi, îmbrăţişaţi, se prăbuşiră în iarbă, sărutându-se mai pătimaş ca înainte. Braţele ei îi încolăciră gâtul iar degetele aşezate pe ceafa lui se ridicară răsfirându-se în păr. Lydia împrumutase mirosul lui şi Ross ar fi dorit să-l guste de pe pielea ei.

— Gata, Lydia, spuse el, ridicându-se şi trăgând-o după el Dacă nu mă opresc acum, n-am să mai pot.

Ruşinoasă, Lydia întoarse privirea când el începu să-şi încheie pantalonii peste virilitatea lui care se ridica din nou.

— Hai, spuse el, luând-o de mână după ce termină. Hai să ne întoarcem înainte ca Lee să trezească toată tabăra cu ţipetele lui.

Îşi luă pistolul şi o trase după el în râu. Trecură prin apa adâncă până la brâu şi ieşiră pe malul celălalt. Udă, cămaşa se lipise de trupul ei, dezvăluind tot ceea ce mâna lui atinsese mai devreme. În lumina dimineţii, sânii ei păreau două globuri albe, tăiate de marginea dantelată a decolteului; sfârcurile se reliefau provocatoare prin ţesătura subţire, umedă. Umbra întunecată a sexului apărea clar sub cămaşa lipită de corp ca un al doilea strat de piele.

— Ar fi bine să te îmbraci, spuse el, mormăit.

După ce luă lucrurile curate pe care le adusese cu ea, Lydia se retrase pudică în dosul unor tufe şi îşi scoase cămaşa udă. Privi în jos de-a lungul corpului şi fu surprinsă de constatarea că arăta exact ca înainte, în afară de semnele roşii pe care barba lui le lăsaseră pe sânii ei. Se simţea însă cu totul altfel. Corpul ei răsuna de viaţă din creştetul capului până în tălpi, dar în adâncurile ei exista o insatisfacţie acidă pe care n-o putea defini, o vagă senzaţie de aşteptare.

Nu era ceva neplăcut, ci mai curând ceva plin de savoare.

Îşi îmbrăcă lenjeria curată apoi rochia. Pantofii şi ciorapii îi lăsase la căruţă. Când ieşi din dosul tufişului, Ross tocmai îşi înfigea pistolul la brâu. Văzându-i privirea îngrijorată, o tachină spunîndu-i:

— Stai liniştită că nu-i nici un pericol să se descarce în lucrul acela valoros.

Lydia se înroşi până la rădăcina părului ei castaniu roşcat, stânjenită.

— Eşti gata? întrebă el.

— Da.

Devenise brusc ruşinată faţă de el şi, în ciuda glumei de mai înainte, i se părea că şi el era nervos de ceea ce se întâmplase.

Porniră spre tabără tăcuţi. Când ieşiră din pădure, o văzură pe Ma venind spre căruţa lor cu o găleată de lapte. Observându-i, aceasta se opri brusc şi îi privi cu o curiozitate nedisimulată.

Ross stătea stânjenit din cauza pistolului de la brâu, a picioarelor lui desculţe şi a pieptului gol cu cicatricea aceea incriminantă. Lydia ţinea cămaşa udă pe care şi-o scosese şi care i se părea că are o sută de kilograme, când privirea lui Ma se opri asupra ei.

— Scuză-mă, bolborosi Ross, şi se făcu nevăzut în căruţă.

Ma se uită după el apoi îşi întoarse privirea cercetătoare asupra Lydiei.

— Am... am fost să înotăm, se bâlbâi ea, aruncând cămaşa udă pe oblonul din spatele căruţei, de parcă ar fi ars-o.

— Aşa se pare, spuse Ma.

— Ross... mă... mă învaţă să înot.

— Nu mai spune.

Lydia se simţi foarte stânjenită când dădu din cap pentru a-şi întări minciuna.

— Nu trebuia să te deranjezi cu laptele pentru Lee în dimineaţa asta. Aveam de gând să-l aduc eu însămi.

— Fac asta de atâta timp şi nu văd de ce am schimba rânduiala.

— Mă gândeam la Luke.

Ma suspină adânc şi puse căldarea jos.

— O să-mi lipsească veşnic. Până la moarte, am să mă gândesc la el. Dar el e mort, Lydia, şi nimic nu-l poate învia. Din cine ştie ce motiv, Bunul Dumnezeu a găsit că trebuie să mi-l ia şi eu n-am să mă opun voinţei Lui.

Lydia se gândea că s-ar lua de gât cu oricine în cer sau pe pământ, care ar încerca să i-l ia pe Lee sau pe Ross, dar nu spuse nimic.

— Viaţa merge mai departe. Am stabilit cu toţii să lăsăm tristeţea la mormântul lui Luke. Toţi, în afară de Bubba. Băiatul e supărat rău.

— Am să-l rog pe Ross să vorbească cu el.

— Nu sunt sigură c-o să-l ajute, dar îţi mulţumesc. S-a dus să se ocupe de cai.

În timp ce Ma privea gânditoare în direcţia ţarcului pentru cai, Lydia se întrebă dacă ştia că Bubba îşi uitase de îndatorirea lui noaptea trecută. Ma îşi scutură îngrijorarea şi îi zâmbi:

— Urcă-n căruţă după bărbat-tu. Poate are nevoie să-l ajuţi să-şi scoată pantalonii ăia uzi, spuse ea, apoi se îndepărtă râzând încet, în direcţia căruţei.

Lydia îl găsi pe Ross îmbrăcat, aplecat asupra pătuţului în care era Lee.

— Mai doarme? întrebă ea.

— Tocmai se trezeşte. A crescut zdravăn. Cred că în curând va trebui să-i cumpăr un pat ca lumea, spuse el.

— Nu cred că e cazul până nu ne stabilim undeva.

Lydia suspină uşor când îşi dădu seama că dăduse glas celei mai fierbinţi rugăciuni ale ei. Cu două zile în urmă, Ross spusese că vor rărnîne împreună numai până când vor obţine divorţul.

— Vrei să spui că doreşti să rămânem căsătoriţi? întrebă el, direct.

— Dacă vrei şi tu, eu n-am nimic împotrivă.

Ross sperase ca ea să-i spună că ţine la el, sau altceva care să arate că gândul despărţirii era şi pentru ea tot atât de neplăcut cât îi era şi lui. După cele întâmplate recent, nu putea face efortul de a arăta puţin entuziasm faţă de rămânerea lor împreună? Se enervă din nou.

— Ei bine, de acum încolo o să trăim ca doi oameni căsătoriţi, spuse el, ferm, punîndu-i un deget sub bărbie şi ridicându-i faţa spre el. Un soţ are anumite drepturi... Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Cred că da.

Şi ca să nu existe nici un dubiu, îi cuprinse mijlocul cu un braţ şi o atrase la pieptul lui. În acelaşi timp, îi zdrobi buzele cu un sărut apăsat. Când o eliberă, Lydia se dădu înapoi şi îşi acoperi pieptul cu o mână tremurătoare.

— Ce-i? întrebă el, regretând imediat gestul lui brutal.

— Îmi bate inima repede.

Ochii lui strălucitori se fixară pe sânii ei.

— Da? întrebă el, cu vocea voalată.

Sărutul urmărise să-i arate că el era stăpânul, că doar din bunătate avea s-o păstreze pe lângă el cu condiţia ca ea să-i fie parteneră de pat. Dar calmul lui fusese la fel de zdruncinat de sărut ca şi al ei. Tot ceea ce putea simţi acum era gura ei. Mirosul ei îl asalta. Era aşa cum o simţise mai devreme sub el, maleabilă, feminină, acceptându-l în întregime.

— Lydia, murmură el, blând.

Întinse din nou mâinile spre ea, dar în acel moment fu strigat de cineva. Blestemând şi trecându-şi frustrat o mână peste şliţul pantalonilor, îşi luă pălăria şi coborî.

La micul dejun îi spuse Lydiei că fusese rugat să meargă în fruntea convoiului pentru a-i călăuzi spre locul de popas pe care îl alesese împreună cu Scout. Lydia se gândi însă că mai mult ca sigur i se dăduse sarcina asta datorită îndemânării lui la mânuirea armei. Oamenii erau încă speriaţi de

uciderea lui Luke. Era mândră că Ross fusese ales să-i apere, dar şi îngrijorată că i s-ar putea întâmpla ceva.

— Crezi că ai să poţi mâna căruţa azi, întrebă el, din dosul unei iepe care se agita, nerăbdătoare să plece la drum.

— Da, răspunse Lydia, zâmbind de sus, de pe capră. Am rugat-o pe Anabeth să stea lângă mine. M-am gândit că dacă are cu cine vorbi, n-o să se mai gândească la Luke.

Ross dădu din cap solemn.

— Am încercat să vorbesc cu Bubba când m-am dus la ţarc azi-dimineaţă. Subiectul Luke e închis.

Se uită spre capul convoiului unde primele căruţe se puneau în mişcare.

— Trebuie să plec.

— Ne vedem diseară.

Mesajul ei rostit cu atâta emfază era clar. Ross simţi că îi creşte inima. Ochii lui rătăciră fără grabă pe faţa ei, apoi îşi atinse borul pălăriei şi se pierdu într-un nor de praf.

Îl văzu de mai multe ori până seara deoarece Ross inventă tot felul de scuze pentru a veni în preajma ei şi a o privi. Oamenii începură să vorbească despre cât de conştiincios era domnul Coleman în activitatea lui de cercetaş: despre sentimentul de siguranţă pe care îl aveau ştiind că experienţa lui de soldat – pentru că unde ar fi putut căpăta acea îndemânare la mânuirea armelor, decât ca soldat? – era în slujba protecţiei lor.

Încrederea lor în Ross era mai mare decât şi-ar fi putut imagina el.

În seara aceea Ross îşi termină repede treburile, întorcându-se la căruţă într-un timp record. Se spălă repede, dar temeinic, îngânînd o melodie când se urcă în căruţă pentru a-şi lua rufe curate, observă că era măturată şi lucrurile puse în ordine. Era ceva mai mult spaţiu.

Nu se vedea decât un singur pat aşternut. Le combinase pe cele două într-unul singur şi acum aşternutul era mai gros şi desfăcut. Pe bufetul din lemn de stejar era o vază cu flori sălbatice.

În timpul cinei, Lydia fu la fel de nervoasă ca şi el şi păru grăbită să strângă masa imediat. Lee fu hrănit şi spălat cu buretele, ca să adoarmă mai uşor, şi pus în pătuţul lui. Întârziară la o ultimă ceaşcă de cafea, aşteptând să apună soarele ca apoi să se poată retrage decent în căruţă.

În acel moment veni domnul Grayson.

— Bună seara, doamnă Coleman.

— Bună seara, domnule Grayson.

Grayson se uită minunîndu-se, la tânăra femeie care nu mai semăna aproape deloc cu creatura aceea murdară pe care Ma o adusese cu câteva săptămâni în urmă. Era o femeiuşcă drăguţă, chiar dacă părul ei era puţin cam prea liber şi ochii un pic cam prea elocvenţi. Culoarea ei era remarcabilă, ceva

pe lângă care un bărbat nu putea trece nepăsător. La fel erau şi formele ei. Trebui să facă un efort pentru a-şi putea lua ochii de la ea şi a i se adresa bărbatului.

— Ross, îmi vine foarte greu s-o fac, dar aş vrea să te rog să patrulezi în jurul taberei în noaptea asta.

— Să patrulez? repetă el, nemulţumit.

Ar fi vrut să se ducă la culcare cu Lydia cât mai curând posibil.

Grayson îşi drese glasul şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Oamenii au trimis la mine o delegaţie spunînd că s-ar simţi mai în siguranţă dacă cineva cu... abilitatea dumitale ar sta de strajă. S-au oferit să facă ei de gardă, dar mă tem că s-ar împuşca unii pe alţii, din întâmplare. Toată lumea se teme de ucigaşul lui Luke Langston care e încă liber. Te-ar deranja asta?

Îl deranja al dracului, dar cum putea să refuze?

— Bine. Dar numai în seara asta.

Grayson tuşi uşor.

— Ei se gândeau la mai multe seri. Vor să-ţi plătească, se grăbi el să adauge.

Ross scăpă o înjurătură printre buzele strânse iar Grayson aruncă o nouă privire stânjenită spre Lydia.

— Cum naiba să stau treaz toată noaptea şi apoi să merg în fruntea convoiului toată ziua?

— Nu toată noaptea. Ceilalţi te vor schimba cu rândul după miezul nopţii, astfel că o să te poţi odihni câteva ore.

„Dar nu voi avea timp şi de nevastă" se gândi Ross.

— Te rog, Ross. Numai până ce ieşim din zona asta şi lumea se mai linişteşte.

Ross nu avu încotro şi trebui să accepte. Ce scuză ar fi putut invoca pentru un refuz? În nici un caz pe cea reală.

Zilele treceau. Convoiul înainta tot mai departe în sudul statului Arkansas. Toţi începură să se relaxeze pe măsură ce distanţa dintre ei şi locul uciderii lui Luke creştea. Toţi, în afară de Ross care părea din ce în ce mai insuportabil. Oamenii începură să se teamă de a da ochi cu el, pentru că invariabil întâlneau ochii aceia verzi, aprinşi, care erau acum marcaţi de oboseală, exprimând încordare.

Spre sfârşitul zilei a şasea, Ross era lângă căruţa lui. Îndată ce termină cu caii, se îndreptă spre căruţă şi dădu la o parte coviltirul din partea din spate. O surprinse pe Lydia spălându-se într-un lighean. Părul ei era prins precar cu ace pe vârful capului. Şuviţe rebele îi atârnau pe gât şi pe umerii încă uzi de apă. Surprinsă, scăpă cârpa cu care se spăla, în castronul de porţelan. Braţele îi căzură inerte pe lângă corp. Cămaşa ei descheiată abia dacă-i acoperea

sfârcurile. Două emisfere de carne albă ca două jumătăţi de lună, umpleau golul dintre marginile cămăşii.

Fără un cuvânt, Ross lăsă privirea să-i lunece de la baza gâtului, unde o arteră pulsa repede, în jos spre vâlceaua dintre sâni şi apoi mai jos, până la buric. Se uită îndelung la el, tăcut, apoi sări jos din căruţă şi se duse cu paşi mari spre căruţa lui Grayson.

— Vreau să stăm de vorbă, mârâi el.

— Da, Ross, spuse Grayson, luându-l deoparte pentru ca doamna Grayson să nu audă vreun cuvânt nepotrivit pe care omul l-ar fi putut folosi.

Ross nu era un mare orator. Ceea ce voia să spună era asta: „Ascultă, Grayson, m-au apucat căldurile şi vreau să mă tăvălesc puţin cu nevastă-mea, dacă tu şi ceilalţi din afurisitul ăsta de convoi n- aveţi nimic împotrivă". Dar nu mai era un proscris şi nu mai putea vorbi aşa. Se strădui să-şi păstreze controlul şi spuse tăios:

— M-am săturat, înţelegi? Gata cu nopţile departe de... familie. N-am avut timp nici să mă p... săptămâna asta.

Omului îi mai scapă câte un cuvânt urât.

— Sunt obosit. Banii pe care-i iau sunt buni, dar...

Trase aer în piept, exasperat, când imaginea trupului proaspăt îmbăiat al Lydiei îi reveni în minte.

— Demisionez.

— E în regulă, Ross. Cred că toată lumea s-a convins că a fost un accident izolat şi că nu mai există nici un pericol.

Ross îşi forţă corpul să se relaxeze. Crezuse că va avea de luptat. Acum, că nu era cazul, îi fu ruşine de modul în care dăduse buzna peste Grayson.

— Bine, deci. Ne vedem mâine.

Se duse de-a lungul râului, mai jos de locul de unde se lua apă, îşi scoase hainele şi se aruncă în apă.

— Nu crezi că ăsta a fost? Un accident izolat?

Erau în căruţă, după ce terminaseră cina, strânseseră masa, îl culcaseră pe Lee şi aşteptau să treacă un interval de timp decent pentru a se urca în căruţă. Îşi petreceau timpul aşteptând să se culce ceilalţi.

Ross se uita cum Lydia îşi perie părul.

— Da, cred că a fost un renegat care acum trebuie să fie departe. Ţi-am spus asta încă de la început.

Punînd jos peria, Lydia începu să-şi desfacă ghetele.

— Ma şi cu ceilalţi par să fi acceptat moartea lui Luke. Nu ştiu cum te poţi împăca cu pierderea unui copil.

Se gândea la ce ar simţi ea dacă s-ar întâmpla ceva cu Lee. De aceea se uită, amuţită şi şocată, la Ross când acesta spuse, incisiv:

— Şi tu te-ai împăcat cu pierderea copilului tău. Lydia lăsă capul în jos şi îşi scoase ghetele. Acela nu fusese un copil. Fusese un produs neviabil al ruşinii şi abuzului.

— Nu e acelaşi lucru, mormăi ea.

— Nu? De ce?

— Aşa.

— Lydia...

Ross aşteptă până când ea ridică privirea spre el înainte de a continua; şi când o făcu, vocea lui avea o obliga la un răspuns.

— Cine a fost bărbatul?...

Capitolul 16

Desculţă, se îndreptă spre locul unde se aşezase Ross... Îngenunche în faţa lui, îi puse mâinile pe pulpe, deasupra genunchilor şi ridică privirea spre faţa lui. Lacrimile făceau să-i strălucească ochii ca nişte boabe de struguri în lumina scăzută a lămpii.

— Era un nimeni, Ross. Nimeni. Unul care nu merită nici să te gândeşti la el, spuse ea, aplecându-şi capul pe un umăr, în timp ce se disculpa.

Părul ei îi mătura spatele şi căzu într-o cascadă grea pe umărul opus.

— L-am urât. Era crud, îi făcea plăcere să-i chinuiască pe alţii, pe mine. Plecând, nu l-am părăsit ci m-am eliberat. Pentru a-mi salva viaţa, sufletul. Crede-mă, Ross.

Acum plângea, dar numai cu ochii. Lacrimile îi curgeau râuri pe obraji, dar vocea nu îi tremura. Era plină de suferinţă.

— A fost singurul, Ross. Jur. Singurul care m-a avut. Mă luptam cu el de fiecare dată. Nu m-am supus niciodată de bunăvoie. Nu voiam un copil de la el. E bine că a murit.

Degetele ei se strânseră pe partea exterioară a pulpelor lui.

— Aş fi fost fericită să nu-l fi cunoscut niciodată. Aş fi vrut să fiu pură... pentru tine.

— Lydia...

Lydia scutură din cap, nelăsându-l să termine. Acum că ajunsese aici, voia să-i spună tot ceea ce simţea. Poate altădată n-ar fi avut curajul.

— Ai crezut că sunt o decăzută când Langstonii m-au adus la tine. E adevărat. Aşa trăisem, dar în sinea mea ştiam că nu sunt. Voiam să trăiesc

printre oamenii decenţi. Când te-ai căsătorit cu mine, m-am decis să nu mă mai gândesc la trecut, începeam o viaţă nouă şi eram hotărâtă s-o îngrop pe cealaltă. Momentele în care am fost împreună n-au nici o legătură cu ceea ce mi s-a întâmplat înainte. Am învăţat de la tine că ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie nu e ruşinos şi oribil.

Mâinile lui se aşezară pe faţa ei. Cu degetele mari, îi îndepărtă lacrimile. O mână lunecă de pe creştetul capului în jos, pe umăr şi atingerea părului ei îi dădu o plăcere deosebită.

— Nimic din viaţa mea n-a fost atât de bun, de plăcut, ca timpul pe care l-am petrecut cu tine şi cu Lee. Trecutul nu-l pot schimba, deşi aş vrea să-l uit. Dar, te rog, nu te lega mereu de el. Vreau să fiu o mamă bună pentru Lee şi o soţie bună pentru tine. Sunt lipsită de experienţă şi stângace şi am multe de învăţat. Învaţă-mă tu, Ross. Încerc din greu să uit de unde am venit. Nu poţi să faci şi tu acelaşi lucru?

Cine era el, Sonny Clark, să-i judece pe toţi? Nu se considerase el o victimă a originii lui şi nu-şi iertase el toate fărădelegile, pe baza asta? Dacă se putea absolvi pe sine de orice vinovăţie folosind originea lui sordidă drept scuză, cum putea el s-o condamne pe Lydia? Şi ea fusese o victimă. Şi oare îi mai păsa lui ce fusese ea, sau cu cine făcuse copilul?

Cu capul ei pe genunchi, cu părul răspândit pe coapsa lui ca un văl de mătase, nu putea spune că n-o iubeşte, numai datorită unui principiu răsuflat. Ceea ce făcuse înainte de a o cunoaşte el, era de mică importanţă.

Blând, îi ridică faţa. Desfăcându-şi mai mult genunchii, o atrase spre el. Îi puse degetul mare de la mână pe beregată iar celelalte degete le încolăci pe gât, atingându-i ceafa. Apoi spuse, în şoaptă:

— Eşti frumoasă, Lydia.

Lydia scutură din cap atât cât îi permiteau degetele lui.

— Nu sunt.

— Ba da.

Lydia se văzu strălucind în ochii aceia adumbriţi care-i scăldau faţa într-o baie de smarald.

— Numai după ce te-am cunoscut pe tine.

O trase mai aproape, se aplecă uşor şi o sărută, delicat, doar cu mustaţa. Îşi luă mâna de pe gâtul ei şi îi atinse sânii apoi o lăsă să lunece în jos. Buzele lui rătăceau pe faţa ei atingând cu sărutări uşoare obrajii uzi de lacrimi, pleoapele, nasul, tâmplele şi apoi din nou gura. Mâinile lui lunecară de pe şolduri spre şale. O apăsă din ce în ce mai tare până când corpul ei se lipi complet de al lui.

— Toată săptămâna m-am gândit la asta, mărturisi el. Te-am dorit atât de mult... chiar de la început. Şi mă detestam pentru asta. Mi-am vărsat toată furia şi frustraţia asupra ta.

Această recunoaştere îl costă scump. Lydia nici nu putea măcar aprecia cât de departe mersese Ross pentru a fi în stare să admită o astfel de slăbiciune la el. Nici unul dintre aceia care-l văzuseră pe tânărul şi irascibilul pistolar îndreptând pistolul asupra cuiva pentru o vină reală sau imaginară, nu l-ar fi recunoscut în acest om care mângâia acum obrajii iubitei lui.

— Am crezut că mă urăşti, şopti ea.

Îşi clătină capul dintr-o parte într-alta, subjugată de plăcerea gurii lui lipită de a ei. Gura lui Ross. Era un gând copleşitor care făcea să-i tremure stomacul şi să-i bată inima repede.

— Am încercat, dar n-am putut. Am încercat să te pedepsesc şi pe tine, şi pe mine.

Brusc, îşi pierdu calmul cedând naturii lui agresive. O sărută apăsat, posesiv, desfăcându-şi mâinile pentru a-i ţine trupul şi mai strâns lipit la pieptul lui. Buzele ei se desfăcură când îi simţi limba strecurându-se printre ele şi mângâind marginea lor moale, umedă. Gemu şi ridică braţele, punîndu-i-le în jurul gâtului.

Se lăsară amândoi învăluiţi de plăcerea după care tânjiseră toată săptămâna.

Când, în cele din urmă, Lydia se desprinse şi îşi lipi obrazul de pieptul lui pentru a-şi trage sufletul, murmură în şoaptă.

— N-am ştiut niciodată că un sărut poate fi atât de plăcut.

Ross îi ridică bărbia şi, zâmbind ca un cunoscător, spuse:

— Puţini oameni ştiu.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

— De ce?

Ross scutură din umeri.

— Pentru că nu ştiu cum, probabil.

— Mă bucur că tu ştii.

Ross râse, scoţând un sunet amplu, răsunător, vibrant.

— Da?

Lydia dădu din cap viguros.

— Atunci să-l reluăm, murmură el, atrăgându-o din nou spre el pentru încă un sărut lung, pătimaş.

Cu gura lipită de gura ei, o îndepărtă puţin şi îi căută nasturii corsajului încheiat până la gât. Reacţia ei îi dăduse curaj. În tinereţe fusese prea grăbit pentru a avea fineţe. Când era urmărit, timpul nu-i permitea să umble cu fineţuri, şi nici nu era nevoie, pentru că târfelor le făcea plăcere nerăbdarea lui. Dădăceala Victoriei îl făcuse nervos şi stângaci. Îi fusese teamă să n-o ofenseze cu fiecare mişcare. Dar Lydia...

După ce desfăcu toţi nasturii, îşi coborî gura spre gâtul ei, muşcându-l uşor în timp ce îi împingea în jos rochia de pe umeri.

— Mirosul tău e întotdeauna atât de plăcut...

Respiraţia lui îi atingea pielea făcând-o să simtă cârcei în stomac.

Odată braţele eliberate din rochie, Lydia ridică mâinile spre capul lui şi îşi îngropă degetele în părul lui negru, bogat, strângându-le în timp ce Ross continua s-o adulmece.

Ridicând capul, se uită la ea. Fitilul lămpii fusese coborât pentru a elibera umbrele făcute pe pânza coviltirului, dar era suficientă pentru a arunca o lumină aurie pe pielea ei. Marginea dantelată a cămăşii coborâse mult sub nivelul sânilor; despărţitura întunecată dintre ei îl intriga cu pielea aceea pe care şi-o Imagina catifelată la atingerea degetelor sau a limbii.

Degetul lui arătător se plimbă pe marginea cămăşii ei, dintr-o parte într-alta şi înapoi, încet, urmărit de ochii lui, Când se uită în ochii ei aprinşi, zâmbi topit de plăcere. Îşi desfăcu cămaşa şi o scoase; urmă centura şi apoi pantalonii. Lydia stătea ca în transă, uitându-se doar în ochii lui, cu ochii ei cafeniu-închis, larg deschişi.

— Ţi-e teamă de mine?

Lydia scutură din cap.

— Nu. La început mi-a fost, dar acum nu.

— Să ştii că şi mie mi-a fost teamă de tine, spuse el, râzând uşor.

— Da?

I se părea imposibil ca lui să-i fie teamă de ceva.

— Nu-ţi dai seama ce greu îmi era să petrec noaptea cu tine aici, mai ales când îl alăptai pe Lee fără să te ating?

— Şi acum mai vrei să mă mângâi?

Ross strânse din ochi de parcă l-ar fi durut ceva.

— Foarte mult.

Luându-i mâna, Lydia i-o puse pe sân şi o apăsă.

— Aşa?

— Da, aşa, gemu el, punînd şi cealaltă mână lângă prima.

Masă globurile moi, tandru, ridicându-i, împingându-i unul într-altul şi apoi lăsându-i să i se aşeze grei în palmă. Cu vârful degetelor, îi atinse sfârcurile explorând şi implorând până când ele deveniră tari, protuberante.

— Mi-ai desfăcut cămaşa în prima noapte, şopti ea, ameţită.

Ochii lui nedumeriţi se ridicară spre ochii ei.

— Eram beat, spuse el, răguşit.

— Ah, şopti ea, ascunzându-şi faţa, ruşinată.

Expresia de pe faţa lui arăta că spusese ceva ce nu trebuia.

— Îmi pare rău. Nu mă pricep la lucrurile astea. Am crezut că ţi-ar plăcea să...

— Mi-ar plăcea, dar...

La dracu, dacă soţia lui era una dintre puţinele femei de pe pământ care nu se ferea de mângâierile soţului ei, ar fi o prostie să i-o spună el.

Blestemă nasturii aceia mici în timp ce degetele lui se străduiau să-i desfacă. După un moment de enervare, Lydia îşi puse blând mâinile peste mâinile lui şi i le îndepărtă. Mişcările ei erau încete şi involuntar seducătoare pe când desfăcea nasturii unul câte unul.

La început apăru doar o fâşie de piele, apoi curbele interioare ale sânilor, apoi mica adâncitură care îi delimita stomacul. Lydia se aplecă înainte, aproape atingându-i bărbia cu capul, şi îşi scoase cămaşa. Părul îi căzuse în faţă astfel că atunci când îşi îndreptă corpul, o acoperea provocator.

Ross auzi un vâjâit în urechi pe care nu-l mai auzise de când avusese prima lui femeie, cu mulţi ani în urmă. Atunci nu era decât un băiat, dar îşi amintea de uscăciunea gurii, de transpiraţia de pe palme şi de pe buza superioară, de bătăile inimii. Aşa era şi acum.

Îi dădu părul la o parte şi îi privi sânii. Erau plini, cu sfârcuri de culoarea coralului, frumoşi, ridicaţi, rotunzi, materni, provocatori. Sânii unei madone şi ai unei amante. Îşi aminti de prima noapte când o văzuse, când îi văzuse, sânii aceia încărcaţi de lapte şi gura avidă a fiului său sugând sfârcurile. Un val de sânge îi umplu bărbăţia, făcând-o tare, aproape dureroasă.

Îşi puse mâna pe trupul ei şi o simţi arzând de o mie de senzaţii care străbătându-i braţul i se opriră drept în inimă. Vrăjit, mângâie carnea moale, încântat de felul cum i se aşeza în palmă. Pielea lui părea neagră faţă de albeaţa ei imaculată.

Atinse uşor sfârcul iar acesta se rotunji tentant; areola întunecată din jurul lui se încreţi provocator. Înjurând în şoaptă, cuprinse sânul în mână şi se aplecă asupra lui.

Întâi, Lydia simţi atingerea mătăsos-ţepoasă a mustăţii, apoi sărutul umed. Îşi puse palmele pe obrajii lui şi rămase nemişcată, cu capul lăsat pe spate. Limba lui se rostogoli peste bobul de carne trandafirie iară şi iară, scăldându-l în roua gurii lui, apoi îl absorbi şi îl supse uşor.

Cu răsuflarea tăiată de această plăcere nouă, Lydia se apropie mai mult, aliniindu-şi instinctiv corpul cu al lui. Braţele lui îi strânseră mijlocul şi trupul ei se arcui pe spate. Gura lui o devora dulce, savurând fiecare părticică de carne la care visase atâta timp. Îi frecă sfârcurlle cu limba, apoi i le uscă cu mustaţa. Gura lui fierbinte, pătimaşă, prinse un sfârc şi începu să-l sugă ritmic.

Era un ritm al cărnii şi amândoi îi urmau chemarea. Ross simţi că dacă nu-şi înfrânează dorinţa acum, o va lua din nou cu sălbăticie. O ridică în sus astfel încât capul ei să se cuibărească sub bărbie iar sânii să stea lipiţi de pieptul lui.

— Lydia, Lydia, repeta el, în timp ce o legăna în braţe.

Brusc, se opri căutând să-şi domolească puţin patima. Nu voia să se termine repede de data asta. Voia s-o ia încet, să dureze mult.

Lydia se dezlipi de el şi îşi trecu mâna pe pieptul lui.

— Mă gâdilă, spuse ea, încreţindu-şi nasul, în mod comic.

— Îmi pare rău. Am să-l rad.

— Nu! se repezi ea.

Graba ei îl făcu să râdă, dar redeveni serios când ea spuse calm:

— Ai atâtea cicatrici...

Atinse cicatricea în relief de deasupra pieptului stâng. Apoi vârfurile degetelor ei rătăciră pe corpul lui în căutarea altor cicatrici şi semne pe piept şi pe umeri.

— Da, am destule.

— Din război?

Ross îi luă mâna şi sărută dosul degetelor.

— Unele, da.

Spusese asta pe un ton care însemna că n-o să-i mai spună nimic altceva. Privise până atunci cum se legănau sânii ei la cea mai mică mişcare şi cum şuviţele de păr care îi cădeau pe umeri cochetau cu sfârcurile sânilor. Lydia nu părea deloc ruşinată de privirea lui, dar era aproape copilăroasă în curiozitatea ei despre el.

— Hai în pat, spuse el, cu voce răguşită.

Ross se hotărâse deja să nu doarmă cu pantalonii pe el. Şi în mod sigur n-avea chef să ia una din acele cămăşi de noapte pe care Victoria îl obliga să le poarte în pat. O să doarmă aşa cum l-a făcut Dumnezeu, şi dacă Lydiei n-o să-i placă... Ei bine, va trebui să-i placă. Îşi scoase cizmele şi ciorapii, apoi pantalonii, aruncându-i în partea cealaltă a căruţei.

Lydia se întinse pe pat şi rămase nemişcată. Ross stinse lampa, cufundând totul în întuneric. Urechile ei erau obişnuite să urmărească toate mişcările lui şi ştiu că e gol încă înainte de a se lungi lângă ea.

Era încântată şi îngrozită în acelaşi timp. Clancey se expusese obscen privirii ei desfăcându-şi pantalonii, dar nu văzuse niciodată până atunci un bărbat complet gol. Desigur, Ross era frumos de la brâu în sus şi nu-şi putea imagina că restul ar putea fi urât. Totuşi era încordată şi speriată când el se culcă lângă ea. Nu opuse nici o rezistenţă când Ross o atrase spre el. Braţele lui o cuprinseseră strâns când îi găsi gura pe întuneric. Sub sărutul lui experimentat, Lydia simţi că îi dispare frica.

Piciorul ei gol îl atinse pe al lui şi nu i se păru atât de neplăcut. Sânii ei erau lipiţi de pieptul lui păros şi atingerea asta îi făcea plăcere. Ross dezbrăcat era tot Ross. Înţelese că nu avea de ce să-i fie frică de el.

Îl încolăci cu braţele şi îi mângâie muşchii încordaţi ai spatelui. Îşi lăsă mâinile să lunece în jos, dincolo de talie şi atinse ceea ce admirase în

dimineaţa aceea lângă râu. Palmele ei trecură peste acea despărţitură din mijlocul şalelor şi peste fese.

— Doamne, gemu el.

Îi era recunoscător lămpii a cărei lumină îl ajuta să-i dezlege baiera juponului şi a pantalonaşilor. Mototolind materialul într-o mână, împinse totul în jos la picioarele patului.

Ochii lui lunecară admirativi pe picioarele mici, pe gleznele subţiri, pe gambe şi apoi pe pulpele ei suple. Respiraţia i se opri brusc când îi văzu fuiorul acela de păr blond-închis. Triunghiul acela întunecat, rotunjirea uşoară a şoldurilor, coborâşul lent al pântecului şi perfecţiunea sânilor erau de o feminitate răscolitoare. Frumuseţea ei îl captivă şi o privi îndelung, sorbind-o.

Din vremea adolescenţei, Lydia nu mai stătuse niciodată goală în faţa nimănui, nici măcar a mamei ei. Ross era atât de absorbit încât fu alarmată. Arăta ea altfel decât celelalte femei? Era urâtă şi nu ştia? Avea ceva neplăcut?

— Ross? întrebă ea, nesigur, acoperindu-şi feminitatea cu palma, protector.

Ross se smulse din transă şi se întinse lângă ea, apăsându-şi pielea lui aspră pe pielea ei catifelată, doar pentru plăcerea contactului.

— Doamne, suspină el, lăsându-şi capul pe sânii ei. Stătu astfel câteva minute, fără să se mişte, ţinînd-o doar în braţe, nevenindu-i să creadă că primise un astfel de dar. Faptul că o socotise la început necioplită şi vulgară i se părea acum de neconceput. Era ca o floare frumoasă şi rară... şi era a lui.

Se ridică în mâini şi îşi lăsă capul în jos ca s-o sărute. Lăsă doar puţin limba să intre între buzele ei, plimbând-o leneş pe deasupra lor. Lydia îi puse mâna pe cap, venind cu gura în întâmpinarea lui.

Cuprinzându-i un sân în mână, se lăsă mai jos şi îl aduse spre gura lui. Sărută carnea albă în cercuri din ce în ce mai mici, apropiindu-se de sfârc pe care îl mângâie cu mişcări circulare ale buzelor până când îl făcu să se ridice excitat. Atunci se retrase uşor şi îl atinse cu limba.

Lydia se cutremură, ridicându-se de pe pătură, apoi recăzu agitată. Adânc în trupul ei, între pulpe, simţi acea nelinişte cunoscută, acea sete de ceva nedefinit şi necunoscut. Sub vraja acestei stări, ceea ce urma să se întâmple nu putea fi decât splendoare.

Mâna lui ajunsese în dreptul taliei şi o strânse uşor înainte ca palma să lunece pe rotunjimea şoldului şi de acolo pe pulpe. Pielea era caldă, catifelată; mângâind, mâna lui era la rândul ei mângâiată. Degetele lui lunecară mai sus pe coapsă, se opriră o clipă apoi se afundară în hăţişul de păr abundent.

Nu auzi nici un protest, doar un geamăt uşor. Delicat, îi apăsă pulpele pentru a i le desface şi îşi strecură mâna între ele. Carnea moale, caldă şi umedă îi învălui degetele.

— Lydia.

Numele ei îi scăpă printre dinţi în timp ce i se dezvăluiau misterele trupului ei.

— Ross! exclamă ea, cu un strigăt ascuţit.

Imediat Ross îşi retrase mâna şi i-o puse pe genunchi.

— Iartă-mă. M-am oprit. Am vrut doar să te mângâi.

— Trebuie să faci asta? întrebă ea, timorată.

— Nu, şopti el, liniştitor. N-am să te mai ating acolo dacă tu...

— Nu, spuse ea, isteric, am vrut să întreb numai dacă trebuie să te opreşti.

Aerul expulzat în momentul blestemului scrâşnit îi atinse buzele înainte de sărutul lui. Mâna lui deveni mai îndrăzneaţă, dar la fel de delicată. Două dintre degete găsiră despărţitura cărnii şi lunecară în umezeala ei, în timp ce degetul mare masa uşor mugurul magic trezit la viaţă.

Ross văzu aşternîndu-se pe faţa ei acea expresie de sublim pe care o mai văzuse o dată când îl alăpta pe Lee... Îl invidiase atunci pe Lee şi dorise să fi fost provocată de el. Acum îi văzu sfârcurile ridicându-se tari, pântecul scuturat de convulsii, respiraţia accelerată şi simţi că explodează de dorinţa care se cerea urgent satisfăcută.

Se întinse deasupra ei, acoperind-o, punîndu-şi sexul în locul degetelor, şi apăsă până când fu complet absorbit în ea. Rămase clipe în şir nemişcat, gâfâind cu capul lipit de gâtul ei, ţinut strâns în interiorul trupului ei. Apoi, ridicându-se puţin, o privi în ochi.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva, Ross. Aşa trebuie să fie? şopti ea, trecându-şi vârful degetelor peste mustaţa lui.

Ross închise ochii şi scutură din cap, nevoind încă să se mişte, să se grăbească.

— Nu, în general nu-i atât de bine.

În acel moment îşi pierdu controlul şi începu să-şi mişte şoldurile. Folosi toate tehnicile de care auzise vreodată în bordeluri sau aiurea. Se retrase aproape complet din ea, apoi o pătrunse atât de adânc încât păreau un simplu corp; o clipă mai târziu, începu să se mişte iar, repede, încet, în ritmuri care o făcură să plutească, prinsă parcă într-un vârtej.

Pieptul lui îi freca sfârcurile sânilor, pântecul lui îi apăsa abdomenul, unduitor, mâinile lui puternice îi mângâiau pulpele; era pierdut în feminitatea ei, în dulceaţa trupului ei şi ar fi vrut să rămână acolo pe vecie.

Faţa ei exprima o plăcere supremă şi aceasta îi intensifică şi mai mult propria lui plăcere. Când veni tumultul, o simţi cutremurată toată.

Rămaseră strâns îmbrăţişaţi pe când zeul binevoitor al iubirii îi azvârli în înaltul cerului şi apoi îi readuse blând pe pământ.

Lydia îşi lunecă degetele absentă, în sus şi în jos pe spatele lui asudat, în timp ce zăceau epuizaţi, unul în braţele celuilalt. Ross îşi reveni în cele din urmă, se ridică şi se întinse alături pe spate, trăgând aer adânc în piept.

Văzându-l că nu se mai mişcă, Lydia îşi puse mâna pe abdomenul lui, sub coaste şi întrebă, ezitând:

— Ross, te simţi bine?

Ross acumulase destulă putere pentru a chicoti.

— Lydia, cum poţi fi atât de inocentă şi atât de experimentată, în acelaşi timp?

Se întoarse cu faţa la ea şi o privi cu drag. Pielea ei strălucea trandafirie, datorită satisfacţiei sexuale.

Ochii ei erau umezi şi toropiţi când îi zâmbi, conştientă de sine. „Doamne, ce frumoasă e", se gândi Ross. O lipi mai strâns de el, deşi era cald, şi spuse:

— Acum, hai să dormim.

Lydia se cuibări la pieptul lui, căutând protecţia oferită de corpul lui voluminos. Ross îi acoperi sânul cu mâna iar ea şi-o puse pe a ei în adâncitura taliei lui. Adormiră amândoi zâmbind.

Ross se trezi cu letargia aceea caracteristică. Nu-şi amintea să fi dormit mai bine vreodată. Înainte chiar de a deschide ochii îşi acoperi faţa cu părul Lydiei şi aspiră adânc parfumul ei. Apoi se ridică încet sperând să n-o trezească. Voia să vadă tot ceea ce întunericul îi ascunsese în timpul nopţii.

Ochii lui rătăciră în voie peste corpul ei. Pielea ei era la fel de plăcută privirii ca şi atingerii; gustul ei îi mai dăinuia încă pe buze. Pe obraji avea o uşoară fulguială de pistrui. Zâmbi, gândindu-se că aceasta o făcea să pară incredibil de tânără. Dar ochii întorşi în sus, cu mişcarea lor, cu genele dese care stăteau acum ca un evantai deschis pe obrajii ei, erau ochi de femeie, cu aspectele lor multiple, când plângători, când întunecaţi de patimă; dezvăluiau atât de multe, promiteau atât de mult încât simţi din nou dorinţa trezindu-se în corpul lui, amintindu-şi mai ales modul senzual cum îl priviseră.

Buzele ei stăteau uşor desfăcute. În clipa aceea nu dorea nimic mai mult decât să-şi treacă limba peste ele, să le pătrundă. Avea cea mai dulce gură din lume. Şi ştia să sărute cu ea.

Ce altceva mai ştia?

O cută i se săpa între sprâncene şi mustaţa îi tresări de iritare. Ce naiba se tot gândea la asta? Părea atât de inocentă, dar...

Noaptea trecută, fanteziile sexuale ale unui bărbat se realizaseră. Lydia nu se prefăcuse. Ross auzise că unele femei pot simţi acea mică moarte pe care o simţeau bărbaţii. Prostituatele o simulau crezând că asta se aşteaptă de

la ele. Se îndoia că Victoria auzise vreodată de aşa ceva. Dacă ar fi auzit, ar fi fost îngrozită.

Victoria. Amintirea ei îl deranja cel mai mult. Îi era dor de ea. Încă o mai iubea. Dar cum putea s-o mai iubească încă şi să-i placă trupul Lydiei cu atâta uitare de sine? E posibil să iubeşti o femeie şi să fii obsedat de alta? Ross detestă această comparaţie la care îl obliga mintea.

În timp ce trupul Victoriei fusese ca alabastrul rece, al Lydiei era de fildeş cald, cu infuzii de aur topit. Victoria fusese pudică, uneori până la enervare. Nu-l lăsase niciodată s-o vadă complet goală. Lydia stătea goală lângă el chiar acum. O goliciune superbă. Trecuse dincolo de lipsa de pudoare. Se oferise generoasă, permiţându-i acces nelimitat, lăsându-l să facă tot ceea ce voia. Victoria ar fi leşinat dacă s-ar fi mişcat în ea aşa cum o făcuse cu Lydia. Ar fi stat pasivă, acceptându-l, dar după aceea s-ar fi sculat şi s-ar fi dus să se spele ca şi cum ar fi murdărit-o.

Lydia se agăţase de el, mulgându-l cu trupul ei, mişcându-se cu el, scoţând acele sunete baritonale din adâncul gâtului care păreau că vibrează prin corpul lui mângâindu-i bărbăţia. După ce se terminase, îşi acoperise pântecul cu mâinile şi se cuibărise ca pentru a păstra acea esenţă a lui care devenise parte din ea însăşi.

Gândul acesta îi stârni erecţia. Înjură la adresa ei şi a lui însuşi. Pentru că, în timp ce adora natura ei senzuală, era şi obsedat de ea. Cum se face că Lydia avea acele porniri, acel talent de a iubi care îl purtase într-un tărâm al sexualităţii pe care nici măcar el, cu toată experienţa lui, nu-l cunoscuse?

Îi privi atent sânii. Chiar şi în repaus, sfârcurile lor erau uşor ridicate. Abdomenul i se ridica şi cobora lent cu fiecare respiraţie şi îi venea să-şi lipească gura de el, să-şi afunde limba în buric. Voia să-i atingă din nou triunghiul acela de păr mătăsos cu vârful degetelor.

Cine eşti tu, Lydia...

Nici măcar nu-i ştia numele complet.

Dar nici ea nu-l ştia pe al lui.

Privind-o cât e de frumoasă în lumina dimineţii, înţelese că putea să-i uite trecutul, aşa cum i-o ceruse ea. Numai dacă nu cumva îl minţea că uitase. Dacă va descoperi vreodată că-l minţise în legătură cu asta, n-o va ierta niciodată.

N-o mai atinse de teamă că n-ar mai fi putut pleca. Îşi trase pantalonii şi coborî din căruţă.

Câteva minute mai târziu, Lydia se trezi şi îl căută. Locul de lângă ea era gol, dar îl auzi mişcându-se pe afară. Ridicându-se, controlă ce face Lee, care mai dormea încă, şi începu să se spele în ligheanul de pe dulap. Îşi trecu cârpa udă, rece peste feminitatea ei.

Obrajii i se îmbujorară când îşi aminti felul în care o mângâiase Ross, şi cum reacţionase ea la asta.

O să creadă ceva rău despre ea?

Ce se întâmplase cu ea? Preţ de o clipă îngrozitoare, crezuse că moare, dar în acelaşi timp nu se simţise niciodată mai vie. Bucuria o învăluise ca o cascadă. Plăcerea fusese atât de intensă încât nu crezuse că va rezista fizic. Avidă, se agăţase de ea pentru a o reţine. Îşi încolăcise membrele în jurul lui Ross, zbătându-se să-l atragă în trupul ei cât mai adânc posibil.

Acoperindu-şi faţa cu ambele mâini, respiră adânc, rugându-se în gând să nu fi făcut vreun lucru pe care femeile măritate nu-l fac.

Îşi ridică părul din jurul feţei, dar îl lăsă liber pe spate. Nu-i spusese Ross că îi stă bine aşa, că e frumoasă? După ce se îmbrăcă, coborî din căruţă. Ross nu se vedea şi asta o bucură. Nu era pregătită să-l privească în ochi încă, după cele petrecute noaptea trecută.

Apăru în spatele ei tocmai când turna o ceaşcă de cafea.

— Bună, spuse el, blând.

Lydia se întoarse încet şi ridică obosită ochii pentru a-l privi. Respiraţia i se poticni în gât când îl văzu în lumina soarelui. Era cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată; părul, spălat după ce se bărbierise, strălucea. Lumina care sclipea în ochii lui şi zâmbetul lui tandru îi spuneau că totul era bine. N-o condamna pentru comportarea ei liberă din seara precedentă. Acum era sigură că făcuse doar ceea ce fac soţiile cu soţii lor. Făcuse ceea ce Ross se aşteptase ca ea să facă. Simţi o mare uşurare.

— Bună dimineaţa, spuse ea, zâmbind.

— Pentru mine? întrebă el, arătând spre cafea. Fără un cuvânt, Lydia îi întinse ceaşca şi zâmbi.

Faţa ei radioasă concura strălucirea soarelui. Ross luă cafeaua, dar în acelaşi timp îşi puse cealaltă mână pe ceafa ei şi o trase spre el sărutând-o.

Încă o mai săruta când Ma Langston îşi făcu apariţia câteva minute mai târziu aducând găleata cu lapte pentru Lee. Îl privi o clipă, mândră ca o mamă, apoi îşi drese glasul zgomotos.

— O altă pistă falsă, spuse Howard Majors, în timp ce îşi scotea pălăria şi o punea în cuier în camera lui dintr-un hotel din Baltimore.

— Păreai aproape dezamăgit că fata de la morgă nu era fiica mea, Majors. Regret că te-am făcut să-ţi pierzi timpul.

— Doamne, mormăi Majors pentru sine, cu dezgust, şi făcu un lucru pe care rareori îl făcea în miezul zilei: îşi turnă un pahar de băutură.

Vance Gentry începea să-l calce pe nervi. Aproape că simţea simpatie pentru tânăra pereche care fugise. Poate că Sonny Clark n-o răpise pe nevastă-sa sau n-o forţase să fure bijuteriile. Poate că Victoria plecase de bunăvoie de acasă ca să scape de acest tiran dezagreabil.

Timp de o săptămână, cât le trebuise ca să ajungă în Baltimore, Gentry fusese insuportabil, dar Majors îl tolerase, înţelegător. În fond, omul crezuse că fata găsită moartă în camera aceea de hotel de lângă malul apei, era fiica lui. Majors se îndoise tot timpul, deşi ambele descrieri fizice se potriveau.

Crima nu era stilul lui Clark. Era iute la mânie şi violent când era încolţit, fără teamă de nimic, dar nu fusese niciodată un ucigaş bestial, mai ales să înjunghie o femeie mult după ce ea murise. Asta nu se potrivea cu izbucnirile iuţi de violenţă ale lui Clark.

Majors tolerase irascibilitatea lui Gentry din respect. Acum însă era sătul.

— N-a fost pierderea mea de timp, domnule Gentry, spuse el, cu mai multă diplomaţie decât credea că merită.

— Nu, doar o risipă de bani.

— Măcar acum ştim că fiica dumitale ar putea fi în viaţă.

— Atunci unde e?

— Habar n-am.

— Habar n-ai!

Gentry era atât de furios încât părul lui alb părea să i se ridice pe creştet când se întoarse spre detectiv.

— Atunci de ce dracu crezi că te plătesc eu? Te plătesc să-mi găseşti fiica şi pe banditul ăla de bărbat-său.

Majors numără încet până la zece, amintindu-şi că după rezolvarea acestui caz, se va retrage din activitate.

— Puteţi să mă concediaţi oricând, domnule Gentry. Eu tot am să continui să-l caut pe Clark, acum când ştiu că trăieşte. E căutat pentru cinci crime şi jaf armat asupra băncilor din mai multe state. Lista fărădelegilor lui e lungă cât braţul meu. Şi cu toate că n-a mai fost cu banda câţiva ani, s-ar putea să coopereze cu noi pentru a-şi salva viaţa, ca să i găsim pe fraţii James. Deci, vreţi să lucrez cu dumneavoastră sau vreţi să continui singur?

Gentry se legănă pe vârful picioarelor furios, dar supus. Furia lui nu era îndreptată atât contra detectivului de la Pinkenton cât a situaţiei. Nu-i convenea să fie la mâna cuiva, dar ştia că detectivul avea o reţea de informatori şi comunicaţii de care el nu dispunea chiar dacă ar fi plătit.

— Nu văd de ce ne-am despărţi acum.

— Foarte bine, dar atunci vă rog să fiţi amabil şi să nu mă mai insultaţi cu comentarii nedorite. Desigur că m-am bucurat când am văzut că acel cadavru nu era al fiicei dumneavoastră.

Dădu pe gât un nou pahar şi-i pasă sticla lui Gentry, exprimând fără cuvinte că dacă voia să bea, n-avea decât să-şi toarne singur.

Gentry acceptă dojana şi, după ce îşi turnă în pahar, întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Ne întoarcem la biroul din Knoxville, cred. Pornim iar de la zero, punem afişe şi vedem ce apare.

Gentry înghiţi whisky-ul dintr-odată. Nu-i simţi arsura mai tare decât furia care îi rodea stomacul. Când va pune mâna pe Ross Coleman sau cum dracu îl mai cheamă, adio cu *Agenţia Pinkenton*, guvernele mai multor state sau cu oricine altcineva care îl voia viu.

Are să-l omoare pe nemernicul ăla.

Zilele treceau încet pentru Lydia şi Ross pentru că abia aşteptau să vină seara. Ross era mereu ocupat cu caii lui sau ai altora, cu vânătoarea sau cu vreo altă activitate care îl împiedica să mâne propria lui căruţă. Dar asta nu era rău. În zilele în care stătea lângă ea, timpul trecea chinuitor. Fiecare frecare a braţului de trupul ei, fiecare atingere a mâinii ei pe a lui, fiecare privire, fiecare sărut furat îl făcea să dorească şi mai mult sfârşitul zilei.

Serile le aparţineau. Se duceau în vizite pe la alţii, dar imediat ce era posibil se urcau în căruţă şi se cufundau în intimitatea ei. Deveniră mai puţin ruşinaţi de emoţiile lor, mai liberi în manifestările lor afective.

Lydia nu credea că ar putea fi mai fericită. Nu dădu nici un nume sentimentului pe care îl avea pentru Ross. Ştia doar că nu va mai fi niciodată întreagă fără el. Nu-şi comunicau sentimentele verbal, dar tânjea mereu după acea intimitate cu el. Felul în care Ross o privea, felul în care o atingea, îi spuneau tot ceea ce voia să ştie.

Ca de obicei, într-o după-amiază în timp ce se spăla pregătindu-se pentru Ross, era într-o stare de mulţumire confuză. Fasolea fierbea pe foc şi turta de mălai era gata de pus la copt. Moses culesese mure şi îi dăduse şi ei în chip de desert.

Când se auzi bătaia din afara căruţei, termină de încheiat nasturii rochiei, îşi mai trecu o dată mâna peste păr şi dădu la o parte flapsurile.

Se retrase îngrozită în clipa în care dădu cu ochii de faţa urâtă a fratelui ei vitreg, Clancey Russell.

Capitolul 17

Lydia deschise gura să ţipe, dar nu putu scoate nici un sunet, de groază. Asta îi dădu lui Clancey timpul necesar să se urce în căruţă şi să-i pună mâna la gură.

— Ei, hai, lasă, nu te măi agita. Doar n-ai de gând să faci tărăboi, doamnă Coleman? spuse el, băgându-i un cuţit sub nas. Pentru că în acest caz, oricine ar intra peste noi va primi unu d-ăsta drept în pipotă. Şi ăla ar putea fi chiar bărbat-tu.

Ochii Lydiei se făcură mari peste marginea mâinii lui şi Clancey spuse:

— Văd c-ai înţeles.

Treptat îşi lăsă mâna în jos, deşi nu băgă cuţitul la loc în teacă. Lydia era prea uluită pentru a se mişca. Clancey era personajul diabolic din coşmarurile ei, un strigoi ridicat din mormânt. Rana de pe cap lăsase o cicatrice hidoasă care îl făcea şi mai respingător. Puţea. Se întrebă cum putuse sta cu el zece ani şi să-l mai şi suporte...

Înghiţi fierea care-i umplea gura. Cum de mai trăia? Cum? Îl văzuse căzând şi lovindu-se de piatră, auzise trosnetul craniului, văzuse sângele.

— Credeai c-am murit, nu? rânji el, ghicindu-i gândurile. Te-ai apărat destul de bine când te-am prins acolo lângă Knoxville. Te zbăteai ca o pisică sălbatică şi m-ai zgâriat până mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. Îmi plac femeile cu temperament, după cum cred că-ţi aminteşti.

Ochii lui de reptilă o priviră pofticioşi făcând-o să tremure de groază şi teamă.

— Da', sunt făcut foc pe tine, surioară, că m-ai făcut să cad cu capul de piatra aia şi să mi-l sparg. M-a durut al dracu câteva săptămâni, de nici nu mai vedeam. Da' acum văz clar. Daaa, foarte clar.

Ochii lui o învăluiră din nou.

— Şi merită, aşa împopoţonată cum eşti.

— Soţul meu o să te găsească aici şi o să te omoare, spuse ea, cu mult mai mult curaj decât simţea.

În sinea ei însă tremura de teamă. Teama că Russell se va răzbuna pentru că îl părăsise, lăsându-l aproape mort, şi o teamă şi mai mare că Ross va descoperi relaţiile ei cu acest om. Gândul acesta o înnebunea.

— Soţul tău, hai? Ştii că mai are o nevastă? Una bogată?

— Victoria? A murit.

— A murit? repetă el, prosteşte.

Clancey rămase o clipă descumpănit, apoi dădu din umeri arogant.

— Asta nu-mi schimbă cu nimic planurile.

— Dacă planul tău era să-mi spui că soţul meu e bigam, ţi-ai pierdut timpul degeaba. Acum poţi să pleci.

— Nu fi aşa grăbită, spuse Clancey mieros. Nu ne-am mai văzut demult.

Ochii lui rătăciră prin căruţă şi dădu din cap aprobator. Când văzu pătuţul în care dormea Lee, se îndreptă spre el şi privi. Lydia, liberă să fugă din căruţă, nu îndrăzni s-o facă. Nu-l putea lăsa pe Lee singur cu Clancey şi nici nu voia să alerteze pe cineva că acesta era acolo, de teamă că va spune cine este.

— E copilul meu? întrebă el, arătând cu cuţitul spre copil.

— Nu! spuse ea, cu voce scăzută, dându-l la o parte şi aşezându-se în faţa lui. Copilul tău s-a născut mort. E copilul lui Ross. Victoria a murit la naştere.

Clancey se scărpină pe gâtul lui gros, ars de soare, cu lama cuţitului în timp ce-l privea pe Lee. Apoi râse înfricoşător.

— Ce mai poveste!

— E adevărat! strigă Lydia, simţind bănuielile lui. Copilul tău a murit când am născut în pădure. A fost îngropat.

Clancey scutură din umeri.

— Nu contează. Ăsta-i un copil drăguţ, aşa că îl prefer. Sigur, dacă nu-i al meu, nu prea-mi pasă dacă e bine îngrijit sau nu.

Inima Lydiei se opri, apoi începu să bată ca un clopot. Gâtul îi era uscat.

— Ce vrei?

Clancey râse.

— Eh, acum ai început să te mai dai pe brazdă. Am ştiut întotdeauna că nu eşti proastă. Totdeauna am zis asta.

Lydia era înnebunită, îngrozită de ceea ce era în stare să facă Clancey şi de faptul că Ross se putea întoarce şi-l găsea acolo. Era timpul la care el se întorcea în tabără. Ceilalţi stăteau deja în jurul focurilor, pregătind cina. Ar observa cineva lipsa ei? Ar căuta-o cineva? Se va întoarce Ross şi o va găsi aici cu Clancey?

Nu! Doamne, te rog, nu.

— Ce vrei? repetă ea.

— Te-ai ascuns, surioară. E clar. Acu' ai putea să-l ajuţi şi pe frăţiorul tău vitreg, nu?

Ochii lui sticloşi o sfredeliră în clipa în care spuse încet:

— Dându-mi bijuteriile alea pe care soţul tău le-a furat de la bătrânu' nevesti-si.

Lydia îl privi fără să înţeleagă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea cu glas subţire. Care bijuterii? Nu există nici o bijuterie. Şi Ross nu-i un hoţ.

Clancey se rezemă de o ladă şi căută în sân afişul pe care îl purta cu el de aproape două luni, cel care o costase viaţa pe femeia din Owentown.

— Aruncă-ţi ochii pe ăsta, spuse el, despăturind-o, netezind-o de creţurile care o deterioraseră. Bărbatul ăsta grozav în care te încrezi atât, nu-i deloc un sfânt.

Lydia privi afişul şi îl compară cu faţa soţului ei. Mai tânăr, cu părul mai lung, fără mustaţă, dar erau în mod cert ochii şi trăsăturile lui Ross Coleman. Sonny Clark. Citi lista fărădelegilor pe care aparent le comisese şi simţi că-i

fuge sângele din cap. Îi veni ameţeala şi se sprijini de marginea dulapului pentru a nu cădea.

Nu era sigură, dar cifra cinci urmată de trei zerouri reprezenta o mare sumă de bani oferită drept recompensa persoanei care divulga ascunzătoarea lui Sonny Clark.

Învinsă, ridică ochii spre Clancey,

— Vrei să-l denunţi pentru bani?

Clancey îşi scărpină părul lui murdar.

— Nu sunt un lacom. Cred că bijuteriile alea fac mai mult decât cinci miare şi nu mai am de-a face nici cu legea, dacă înţelegi ce vreau să spun. Aşa că dă-mi bijuteriile şi m-am dus. Ne despărţim prieteni şi îl las pe bărbat-tu şi pe ăl mic în pace.

Lydia îşi desfăcu larg braţele.

— Dar nu există nici o- bijuterie. Ţi-am spus că habar n-am ce vrei să spui.

Clancey o înşfăcă şi o trase spre el, apropiindu-i faţa de faţa lui.

— Eu îţi zic că există, fetiţo. L-am văzut pe socră-su vorbind cu un tip elegant care trebuie să fi fost omul legii. Îl caută pe bărbat-tu că şi-a răpit nevasta şi a umflat şi bijuteriile.

— Ross n-ar...

Clancey o-scutură zdravăn.

— Încetează odată. E un ucigaş, nu?

Lydia încercă să raţioneze. Nu putea. Ross un ucigaş? Felul în care mânuia arma... Dar ucigaş? Jefuitor de bănci, de trenuri. Nu se poate. Şi totuşi, asta spunea afişul.

— Eu nu ştiu de nici un fel de bijuterii. Ross îşi iubea nevasta. Se duceau în Texas să-şi facă o fermă de creştere a cailor. N-a răpit- o.

— Asta-i ce crede tat-su, ş-acum încearcă să dea de ei. Iar eu o să-l ajut, dacă nu cauţi bijuteriile alea să mi le dai, spuse el, ciupind-o de braţ. Nu'ncerci să-l duci pe bătrânu Clancey cu bijuteriile alea, nu?

— Nu, spuse ea.

Clancey îşi dădu seama că spune adevărul şi relaxă puţin strânsoarea mâinilor lui pe braţele ei.

— Dacă există bijuterii pe aici, eu nu ştiu de ele.

— E în interesul tău să le găseşti.

— Ross a aruncat lucrurile Victoriei când s-a însurat cu mine. Cred că le-a ars sau le-a dat cuiva. Nu ştiu. Acum nu mai am cum să le găsesc, în plus, nu-l pot fura pe soţul meu! exclamă ea.

— Preferi să-l vezi sfârşind ca mucosu' ăla pe care a trebuit să-l omor? Era unu' din prietenii tăi, nu?

Lydia încremeni, făcându-se albă.

— Luke? articula, ea. Tu l-ai omorât pe Luke?

— Aşa se numea? N-am avut timp să facem cunoştinţă înainte ca el s-o zbughească spre tabără să le spună că urmăresc convoiul. Trebuia să-l opresc, nu? Şi l-am oprit, spuse el, cu un chicot de om nebun.

Lydia îşi acoperi gura, din nou plină de furie. Luke Langston murise din cauza ei. După ce o găsise în pădure şi se ocupase de îngrijirea ei, băiatul murise fără rost.

— N-aş vrea să mai fac iar o porcărie ca aia, zău, dar dacă micuţul ăla nu-i al meu, aşa cum zici...

Se întrerupse ameninţător, trecându-şi degetele peste lama cuţitului în timp ce îl privea pe Lee care se trezise şi gângurea fericit mişcându-şi mâinile şi picioarele.

— Şi dacă-l denunţ pe bărbată-tu, atunci rămâi iar cu mine. Asta n-ar fi prea rău, spuse el, trecând vârful cuţitului peste sânii ei şi apoi dând roată sfârcului, sadic.

Cu un curaj rău plasat, Lydia îi dădu mâna la o parte.

— Am... am să caut bijuteriile, dar nu cred să găsesc ceva. Dacă nu reuşesc, ne laşi în pace, ne-am înţeles?

— Te dai dură, surioară, da' să ştii că dacă nu le găseşti, o să fac rost de bani din altă parte, când o să le spun că ştiu unde s-ascunde Sonny Clark.

Se aplecă spre ea şi îi aruncă în faţă răsuflarea lui fierbinte, greţoasă.

— Te calcă la fel de bine ca şi mine, surioară?

— Nu-mi mai zice aşa! Nu sunt sora ta.

— Ai dreptate, spuse el, scărpinîndu-şi bărbia ţepoasă. Mai curând o ţiitoare.

Lydia păli puternic iar Clancey scoase din nou acel râs respingător.

— Da' nu mă gândesc la asta acum. Trebuie să-mi fac un viitor, spuse el băgând cuţitul în teacă şi îndreptându-se spre coborâre. O să trec să te văd destul de des. Ştii tu pentru ce.

Se mai uită o dată spre Lee.

— E un băieţel drăguţ. Ar fi păcat să i se întâmple ceva rău.

Cu asta se făcu nevăzut.

Lydia se prăbuşi pe podeaua căruţei, muşchii ei nemairezistând şocului puternic produs de apariţia lui Clancey, întors din mormânt pentru a-i face viaţa un infern.

Se târî până la saltea şi acolo se ghemui cu genunchii la piept, aşa cum făcea după ce Clancey o viola brutal. Acum, ca şi atunci, plânse iar pentru că o violase tot atât de necruţător şi de data asta. Violase noua viaţă pe care şi-o făurise cu Ross. Îi mânjise sufletul chiar înainte de a şti ce e iubirea. O murdărise. Din cauza ticăloşiei lui se simţise un om de nimic până când Ross o ridicase din mocirlă redându-i demnitatea.

Acum Clancey Russell voia să-i distrugă din nou viaţa.

— Lydia.

Era Ross care o striga de afară. Îşi şterse grăbită lacrimile. Ross nu trebuia să ştie. Dacă era posibil, trebuia să-l împiedice să afle. Ar dispreţui-o. I-ar stârni repulsie să afle că încredinţase grija copilului său unei femei care avusese relaţii intime cu unul ca Russell. Ca să nu mai vorbim de dezgustul pe care l-ar simţi la gândul că acum era cu el. Va face totul ca el să nu afle.

Ross dădu pânza la o parte şi privi înăuntru.

— Lydia, ce...

O văzu întinsă pe pat şi fu imediat îngrijorat.

— Ce-i cu tine?

Sări în căruţă şi se lăsă în genunchi lângă ea strângându-i mâna în mâinile lui.

Ce frumos era Ross, chiar şi cu hainele prăfuite de drum, cu părul lipit de cap din cauza pălăriei care lăsase o dungă roşie de-a lungul frunţii. Era frumos şi îl iubea.

Îl iubea. Se simţi cuprinsă de emoţie până în cele mai îndepărtate unghere ale corpului. Chiar dacă fusese un ucigaş, un bandit, indiferent ce ar fi făcut ori care i-ar fi fost numele adevărat, îl iubea. Nu trebuia să afle niciodată de Clancey. Niciodată.

Ross îi văzu lacrimile mijind în ochi şi simţi un nod în gât. O teamă pe care nu şi-o imaginase înainte puse stăpânire pe el.

— Lydia, ţi-e rău?

Lydia scutură din cap vehement şi îi apăsă mâna pe obrazul ei.

— Nu mă simt prea bine, dar nu sunt bolnavă. Doar obosită, cred.

Ross fu vizibil uşurat şi scoase un suspin, relaxîndu-şi umerii.

— Oricine are nevoie de puţină odihnă din când în când, spuse el, atingându-i gâtul pe care pulsa o venă. Eşti sigură că n-ai nimic?

— Da, spuse ea, ridicându-se. Acum mi-e bine. Am să-l hrănesc pe Lee şi-apoi mă ocup de cină...

— Stai, spuse el râzând şi punîndu-i mâinile pe umeri, înainte de a mă gândi la cină, vreau ceva la care m-am gândit toată ziua.

Prinzându-i bărbia între degetul mare şi arătător, îi ridică gura spre gura lui. La început o apăsă uşor, apoi îşi desfăcu buzele şi puse stăpânire pe ele cu acea sucţiune dulce care îi era proprie. Lydia, simţindu-se murdărită de vizita lui Clancey, îşi eliberă gura şi se retrase. Îl considera pe fratele ei vitreg o boală care o infectase timp de zece ani şi nu voia să i-o transmită lui Ross. Înainte ca el s-o poată opri, se dădu jos din căruţă.

Rămase în starea asta de spirit pentru tot restul serii. Ross nu înţelegea nimic. Era nervoasă, tresărind la cel mai mic sunet. De obicei, era vorbăreaţă. În seara asta nu putea scoate de la ea nici măcar o frază ca lumea. Fu

nervoasă şi cu Marynell şi Atlanta care veniră după cină să stea cu Lee pentru ca ei amândoi să poată merge la plimbare.

Ross se ridică de pe scăunel în aşteptare. Ultima dată când se plimbaseră în asfinţit, merseseră destul de departe de tabără pentru a face dragoste într-un câmp de trifoi.

În timp ce se tăvăleau în vegetaţia cu miros dulceag, sărutându-se nebuneşte, Ross îi desfăcuse cele de dedesubt. Lydia nu obiectase, dar fusese surprinsă când, încă îmbrăcată, el o trăsese deasupra lui.

— Ce faci? exclamase ea.

— Nu vezi? întrebase el, ca un diavol, punîndu-şi mâinile pe fesele ei şi apăsând-o în jos.

Gemuse de plăcere când o pătrunsese, declanşând în ea senzaţii care îi răsunau în creier ca un clopot. Cu poalele rochiei căzute peste el, arăta extrem de tânără. Dar ochii aprinşi de dorinţă, când mânată de instinct, începu să se mişte deasupra lui, nu mai aveau nimic feciorelnic.

Mult timp după aceea, zăcuse întinsă deasupra lui ca o păpuşă de cârpă. Ross zâmbi spre cer, inhalând mireasma fânului, a ei, a lui, a serii de vară, şi îşi dăduse seama că nu cunoscuse niciodată asemenea pace, satisfacţie şi fericire, niciodată în viaţă. Braţele lui se închiseseră deasupra ei şi o ţinuse strâns. Acestei femei trebuia să-i mulţumească pentru fericirea lui.

Acum, când fetele ofereau şansa de a ieşi din nou la plimbare, Ross îşi simţise pulsul accelerându-se şi corpul reacţionînd în modul cel mai profund.

Lydia îndepărtă atât oferta cât şi dorinţa născută în el cu un răspuns sec:

— Nu vreau să aibă nimeni grijă de Lee, în afară de mine.

Toţi trei se uitară la ea cu nedumerire.

— A fost toată ziua plângăreţ. Cred că-l doare stomacul.

În noaptea aceea se duse la culcare înainte ca Ross să urce în căruţă. El îşi dădu seama că nu doarme, că doar se preface. Blestemă femeile în general şi se întinse lângă ea. Ce dracu o apucase?

Apoi îi păru rău. Probabil că era ciclul. Doamne, aproape că uitase că Victoria stătea în pat câteva zile din cauza asta, în timp ce Lydia condusese căruţa toată ziua, avusese grijă de Lee, gătise la căldura focului.

Se întoarse spre ea.

— Lydia.

Lydia stătea cu faţa întoarsă în partea opusă retrăind întâlnirea cu Clancey, încercând să suprime teama care îi răscolea măruntaiele.

— Da.

Nu era potrivită să-i fie soţie. Fusese ţiitoarea lui Claricey. Nu de bunăvoie, dar totuşi fusese. Lăsă să-i scape un suspin.

Ross îl auzi şi o întoarse cu faţa la el, fără să-i pese de scurta ei împotrivire. Îi strânse capul la piept şi o mângâie pe păr.

— Dormi, şopti el, atingându-i uşor tâmpla cu buzele.

Nu-l mai deranja tandreţea pe care ea i-o inspira.

Sursa ei era o parte din el însuşi pe care n-o cunoscuse. Şi pentru că n-o putea controla, cedă. O mai iubea încă pe Victoria, şi o va iubi mereu, dar ea era moartă, iar el trăia. Un om civilizat are nevoie de un tovarăş.

— Ai să te simţi mai bine mâine.

Ross fu primul care adormi. Lydia rămase trează, iubitoare, ascultând bătăile liniştite ale inimii lui şi întrebându-se cum avea să scape de Clancey de data asta.

— Lydia.

Începu să se mai relaxeze oarecum după cea de a treia zi care trecu fără ca Russell să mai apară. Poate că nu fusese decât un joc ca s-o sperie, poate i s-a întâmplat ceva, poate...

Totuşi cercetă lucrurile din căruţă.

— Încă nu mă simt prea bine, îi spusese ea lui Ross în dimineaţa de după apariţia lui Clancey. Crezi că Bubba ar vrea să mâne caii azi în locul meu? Aş vrea să stau în spate cu Lee.

Ross o privi cercetător, dar ea îi evită ochii. Era oare bolnavă şi nu voia să-i spună? Nu făcuse dragoste cu ea, simţind că ei nu i-ar fi plăcut. Se gândea oare să-l părăsească? îi treceau prin minte o infinitate de probabilităţi, toate inacceptabile.

— Bine, răspunse el scurt şi se îndepărtă.

Lydia ştia că întinde prea mult coarda, dar n-avea ce face. Lupta pentru viaţa ei, pentru a lui şi a lui Lee.

În ziua aceea cercetă toate lăzile, toate sertarele, toate locurile în care Ross sau Victoria ar fi putut ascunde bijuteriile. Nu credea că Ross ştie ceva despre ele, deşi avea bani ascunşi în căruţă. Găsi banii într-o zaharniţă de porţelan învelită în ziare, dar nici urmă de bijuterii.

Clancey se înşela. Dar dacă ea nu-i putea da ceea ce voia; ce se va întâmpla? Ce va face? Îl va preda pe Ross? Îi va face ceva lui Lee? Îi va spune lui Ross că fusese concubina lui?

Răspunsul avea să-l afle curând.

În cea de a patra zi, în timp ce stătea aplecată asupra focului, ridică la un moment dat privirea şi dădu cu ochii de el. De unde apăruse? Pur şi simplu se materializase lângă ea.

— Le-ai găsit?

— Nu. Le-am căutat. N-am găsit nimic.

— Lasă povestea asta cu cocoşul roşu că nu ţine. Eu îţi spun că sunt acolo.

— Nu sunt, Clancey, repetă ea, privind în jur, nervoasă.

Îi era teamă că-l observă cineva. Dar toţi îşi vedeau de treburi ca în orice seară obişnuită.

— Ţi-am spus că le-am căutat.

— Peste tot?

— Da, spuse ea, sincer.

Clancey se scărpină între picioare.

— În cazul ăsta, va trebui să mă duc în primul oraş şi să-l anunţ pe şerif că în convoiul ăsta e un om căutat de autorităţi. O să fie o adevărată senzaţie, spuse el, făcând doi paşi pentru a-şi pune în aplicare intenţia; ea însă îl opri.

— Nu! Aşteaptă!

Clancey se întoarse şi o ţintui cu privirea ochilor lui ca două mărgele.

Lydia îşi frângea mâinile şi îşi muşca buzele.

— Poate mai e vreun loc unde nu m-am uitat. Nu e uşor...

— Nici n-am zis c-o să fie uşor. Ţi-am spus doar s-o faci, altminteri...

— Mai lasă-mă câteva zile, te rog.

Clancey ocoli focul şi se apropie de ea cu paşi de felină.

— Şi mie, că sunt înţelegător, ce-mi dai, hî?

Lydia se dădu înapoi. El o urmă.

— N-am prea avut ocazia să trec prin oraşe în ultimul timp, înţelegi? Simt nevoia de femeie.

— Sper să ai un motiv plauzibil să-mi înghesui nevasta în căruţa aia, domnule...

Vocea tunătoare venea de la un metru de ei, de la Ross care tocmai dăduse ocol căruţei. Clancey, reacţionînd dintr-un instinct animalic, duse mâna la cuţitul de la brâu.

— Fii cuminte, fu tot ce-i spuse Ross.

Înainte ca mâna lui Clancey să fi ajuns la jumătatea drumului, Ross îşi scoase pistolul din teacă şi îi pusese ţeava pe nasul lui lat, exact între ochi. Clancey ridică mâinile în sus.

— Acum, dacă nu vrei să-ţi zbor creierii, mişcă la o parte de lângă nevastă-mea.

Era prima oară în viaţă când Lydia îl vedea pe Clancey că se supusese cuiva. De Ottis Russell nu ascultase niciodată. Acum era palid şi transpira abundent în timp ce se dădea înapoi, îndepărtându-se de ea.

— Uşurel cu Colt-ul ăla, domnule, îngăimă Clancey, încercând să chicotească. Femeia asta a dumitale e sperioasă ca un poney. N-am făcut decât s-o întreb unde eşti şi ea a început să tremure toată.

Ross nu-l crezu nici o clipă. Lydia arăta de parcă văzuse o stafie.

— Ei, iată-mă. Ce vrei?

— O slujbă. Eşti Coleman, nu?

Lydia îşi fixă ochii neîncrezători asupra lui Clancey. Ce urmărea?

Ross intră imediat în alertă. Lydia îi văzu ochii scânteind şi buzele subţiindu-se sub mustaţă.

— Cine întreabă?

— Russell. Mă numesc Russell.

Se opri aşteptând reacţia lui Coleman. Acesta nu reacţionă nicicum. Deci micuţa nu-i spusese nimic despre trecutul ei. Ar fi vrut să aibă curajul să-i spună că el fusese acela care-i umflase burta cu copilul.

— Am auzit că ai câţiva cai de rasă.

— Unde ai auzit?

— Nu-mi amintesc exact, spuse el, schimonosindu-şi faţa ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească. Mă pricep la cai şi m-am gândit că poate m-angajezi să mă ocup de ei.

Ross lăsă pistolul în jos şi îl băgă în teacă.

— N-am nevoie de ajutoare, spuse el, tăios.

— Sunt sigur că ai nevoie de cineva să te ajute la caii ăia grozavi. Nu vrei s-ajuţi un om părăsit de noroc?

— Ţi-am spus că n-am nevoie de nimeni, repetă Ross cu o voce atât de tăioasă încât ar fi putut secţiona venele cuiva, făcându-l să sângereze. Am deja un tânăr care mă ajută.

Clancey scoase un sunet de regret, plesnind din buze.

— Atunci, mare păcat. Aşa mi-a fost dat toată viaţa. Să pierd ocaziile şi să n-am un ban.

— Poţi s-o întinzi acum, Russell, spuse Ross.

Lydia văzu scurta sclipire de ură de pe faţa lui Clancey. Nu-i plăcea să i se ordone şi Ross îl pusese deja la respect.

— Bine. Regret că te-am deranjat.

Se întoarse spre Lydia şi atingându-şi pălăria spuse:

— Îmi pare rău că v-am speriat. Mă feresc de încurcături pe cât pot.

Îşi puse o mână pe piept şi Lydia auzi zgomotul hârtiei de sub cămaşă. Clancey voia să-i amintească de afiş.

— Întotdeauna le acord oamenilor o nouă şansă, termină el, vrând să spună că se va întoarce după bijuterii.

— Hai, ia-o din loc, spuse Ross, fără ca măcar să-şi mişte buzele.

Clancey îi aruncă o privire încărcată de ură înainte de a zâmbi mânzeşte şi se îndreptă spre un cal slăbănog legat în apropiere. Ross şi Lydia priviră în urma lui până dispăru din vedere.

Ross se întoarse spre ea şi o cuprinse blând de umeri, îndoindu-şi genunchii pentru a se uita mai bine în ochii ei.

— Ţi-a făcut vreun rău? Ce ţi-a spus? Te simţi bine?

Lydiei îi clănţăneau dinţii şi spuse bâlbâindu-se:

— Da... mi-e bine.

— Erai speriată rău, se vedea pe faţa ta.

— M-am speriat ca o proastă. Era necioplit, dar inofensiv, cred.

— N-aş zice. Am să-l urmăresc...

— Nu! strigă ea, apucându-l strâns de mânecă. Nu, Ross, ar putea fi periculos...

Nu-şi dădea seama că se contrazicea. Ross regreta că nu-l împuşcase, când avusese ocazia, doar pentru că o terorizase pe Lydia. N-o văzuse niciodată atât de răvăşită. Punîndu-i mâna pe obraz, spuse:

— Doar până mă conving că a plecat. Am să-l trimit pe Bubba să stea cu tine.

Ross era nerăbdător să se convingă că Russell era doar un vagabond. Îl deranja faptul că omul ştia atâtea despre el. Ştia oare şi altceva în afară de faptul că avea nişte cai de rasă? Ştia ceva de Sonny Clark? Trebuia să verifice.

Câteva ore mai târziu când se întoarse în tabără era încă îngrijorat. După căderea nopţii îi pierduse urma lui Russell. Făcu cercetări în tabără întrebând dacă îl văzuse cineva sau dacă vorbise cu el. Se linişti puţin când domnul Lawson îi spusese că Russell fusese la ţarcul cailor mai devreme, când făcuseră tabăra.

— M-a întrebat ai cui sunt caii. I-am spus cum te cheamă, i-am arătat şi care e căruţa dumitale. Îmi pare rău, Ross.

— Nu-i nimic. Cred că era un vagabond în căutare de lucru, dar n-ar fi fost binevenit printre noi.

— De acord, spuse Lawson. Un vierme dezgustător.

Ross se întoarse la căruţă, convins că făcuse prea mult caz de asta. Trecuseră mai mult de trei ani de când fusese rănit şi crezut mort. Sonny Clark era mort pentru Ross Coleman. Dar existau vânători de criminali şi oameni ai legii care ar fi bucuroşi să afle că trăieşte sub o nouă identitate. Trebuia să fie atent.

Bubba stătea pe scăriţa de la coada căruţei, privind la cărbunii care se stingeau. Când îl auzi pe Ross apropiindu-se, apucă puşca proptită alături şi sări în picioare.

— Eu sunt, spuse Ross. Unde-i Lydia?

— S-a culcat deja, spuse Bubba, cu aceeaşi melancolie care îl stăpânea de la moartea lui Luke.

— Lee?

— E bine.

— Ceva deosebit?

— Nimic.

Nu putea să-i spună lui Ross că Priscilla Wankins se furişase până la ei, rugându-l să stea de vorbă. Venise prin partea cealaltă a căruţei imediat ce Lydia urcase înăuntru şi stinsese lampa.

— Bubba, şoptise ea, învăluită în întuneric.

Se răsucise brusc şi văzând cine îi tulburase meditaţia, o prinsese aspru şi îi spusese să plece reluându-şi poziţia pe treptele scăriţei.

— Vreau să vorbesc cu tine, Bubba, insistase ea. Mă eviţi de la... din... ziua în care Luke...

— Corect. Acum ce vrei?

Priscilla îşi trecu degetele peste buzele ei tremurătoare.

— De ce te porţi aşa cu mine? Te-am lăsat să-mi faci... nu? Am fost drăguţă cu tine şi acum te porţi îngrozitor. Exact ca un bărbat care se roagă şi pledează pentru a-şi satisface dorinţa şi apoi îi întoarce spatele sărmanei fete care l-a lăsat să se folosească de ea.

Bubba era destul de nefericit şi fără reproşurile ei. Ştia că se poartă urât cu ea, dar de fiecare dată când se uita în direcţia ei, îşi amintea de corpul lui Luke zăcând fără viaţă în braţele lui Moses.

Dacă nu s-ar fi întâlnit cu Priscilla, dacă n-ar fi pus mâna pe trupul ei, dacă sânii ei... şi gura...

În ciuda stării lui, se simţea din nou cuprins de dorinţă. Patima punea stăpânire pe corpul lui, nu pe inimă, nici pe minte. Cum putea dori să facă din nou lucrul acela, în timp ce ţinea doliu după fratele lui? Era ceva putred în el. Şi mai ales detesta faptul că Priscilla îi cunoştea suferinţa. Se apropiase de el, îi pusese mâna sub pântec şi se frecase de el ca o pisică.

— Nu mă mai placi?

Chiar şi pe întuneric putuse vedea că n-avea nimic sub rochia ei subţire. Bărbăţia lui se întărise la atingerea degetelor ei, şi din gât îi ieşise un geamăt de necaz faţă de propria lui slăbiciune.

— Lasă-mă, spuse el, dând-o la o parte.

Furioasă, îşi dăduse părul pe spate şi bătuse din picior, cu pumnii încleştaţi.

— Bine! Dar te previn că dacă m-ai lăsat gravidă, o să regreţi. Tata o să te omoare.

Cu ameninţarea asta sumbră dar ridicolă, dispăruse în întuneric lăsându-l pe Bubba mai nefericit decât oricând. Se gândise şi el la eventualitatea asta.

Acum ieşi din gândurile lui tulburătoare, rugându-l pe Ross să repete întrebarea.

— Te-am întrebat dacă mai e cafea. Nu-i nici o problemă. Văd c-a mai rămas.

Ross îşi turnă cafeaua care mai era şi luă oala de pe foc.

— Lydia mi-a spus că mai e fasole, dacă vrei.

Ross scutură din cap.

— Nu, mi-ajunge asta. Mulţumesc că ai stat de veghe. Poţi să te întorci la voi acum. Acopăr eu focul.

Bubba ezită, iar Ross gândindu-se că tulburarea băiatului se datora morţii lui Luke, aşteptă în timp ce îşi bea cafeaua lent. Nu voia să-l forţeze pe băiat să-i spună ce îl roade. Dacă Bubba voia să-i spună, era gata să-l asculte.

— Îmi amintesc de un taur pe care-l aveau vecinii noştri din Tennessee. Îl împrumutam pentru vaca noastră, începu Bubba fără nici o introducere.

Îşi drese glasul şi îşi lunecă palmele pe pantaloni, apoi rupse o bucăţică de aţă de la mâneca albastră a cămăşii.

— Şi de fiecare dată... Înţelegi... de fiecare dată când se urca pe ea, făcea pe urmă un viţel.

— Da, spuse Ross, luând o nouă gură de cafea, cu ochii aţintiţi la foc.

— Mă întrebam... începu Bubba, tuşind, dacă tot aşa e şi la oameni.

Ross aruncă zaţul cafelei şi se ridică. Îşi scoase pălăria şi o agăţă de un cui bătut în oblonul căruţei, îşi scoase cămaşa şi turnă apă în lighean. După ce dădu cu apă de câteva ori pe faţă şi pe gât spuse:

— Vrei să ştii dacă o femeie rămâne gravidă de fiecare dată când se culcă cu un bărbat, nu? Răspunsul e nu.

Îşi tamponă faţa cu prosopul.

— De câte ori crezi că trebuie... adică... dacă... pătrunzi în ea de mai multe ori, de trei-patru ori să zicem, ar putea...

— Bubba, spuse Ross punîndu-i o mână pe umăr, de ce nu-mi spui ce te frământă?

Bubba privi spre faţa lui Ross cu un aer jalnic, apoi îşi plecă ochii plin de amărăciune. Ross simţi umerii slabi tremurând sub mâna lui în timp ce Bubba era scuturat de suspine.

Apoi întreaga poveste ieşi la iveală: cum o dorise pe Priscilla, cum înnebunise după ea, cum îl mituise pe Luke să-i facă treburile când se întâlnise cu ea atunci lângă râu. Îi mărturisi cum petrecuse după-amiaza aceea şi că fusese prima oară şi ce bine se simţise.

Ross aruncă o înjurătură spre cer. De ce trebuie băiatul să sufere din cauza asta? Nu era destul că fratele lui fusese măcelărit atât de bestial? Se uită la faţa lui răvăşită şi aproape că-l invidie pentru puterea de a ţine atât de mult la cineva. Când era el de vârsta lui Bubba, ucisese primul om. Nu simţise nimic, decât o stare de bine. Nu avusese nici o remuşcare, cu atât mai puţin disperarea chinuitoare a acestui tânăr. Bubba nu ştia ce fericit este că poate plânge.

— N-a fost vina ta, Bubba, spuse Ross, sincer. Luke rătăcea întotdeauna singur. Se putea întâmpla oricând. A fost o simplă coincidenţă că tu erai cu Priscilla în acel moment.

Ross îşi aminti de zilele în care o dorise pe Lydia atât de mult încât credea că lumea va pieri dacă n-o avea.

— Orice bărbat înţelege ce înseamnă să doreşti o femeie.

— Mai bine nu m-atingeam de ea. Acum zice c-ar putea avea un copil. Ma o să mă omoare. Dacă nu mă omoară ai ei, întâi.

Ross râse şi Bubba ridică ochii spre el, surprins.

— Cât de mult îţi place Priscilla?

Ross nu voia s-o ponegrească pe fată dacă Bubba era îndrăgostit de ea, sau credea că este.

Bubba se foi stânjenit.

— La început credeam că vreau să mă însor cu ea. Credeam c-o iubesc. Dar are dreptate, spuse el slobozind o înjurătură, spunînd că tot ceea ce am vrut a fost să mă culc cu ea şi că acum, după ce am avut-o, nu-mi mai pasă de ea, termină el, fără entuziasm.

— Va trebui să lămureşti lucrurile.

— Cum?

— Scout mi-a spus că Priscilla îl presează să se însoare cu ea. Bubba, fata a avut şi alţi bărbaţi.

Ross nu-i spuse că şi pe el voise să-l seducă de câteva ori.

— Şi dacă rămâne gravidă, va fi al dracu de greu să dovedească cine e tatăl. E destul de şmecheră dacă a reuşit să te prindă în laţ cu chestia asta.

Când văzu dezamăgirea de pe faţa băiatului, îl bătu pe spate, spunînd:

— Există o Priscillă în viaţa fiecărui bărbat, fata care îl iniţiază, care-l ademeneşte sub fustele ei şi apoi face pe victima.

— Ai avut şi tu una ca ea, Ross?

Ross pufni pe nas şi se întrebă ce-ar spune Bubba dacă ar şti că fusese dădăcit de un întreg harem de fete care i se ofereau bucuroase în după-amiezele sau serile când treaba mergea slab. Zâmbi în întuneric şi dinţii lui sclipiră albi.

— Asta-i a doua lecţie pe care trebuie s-o înveţi. Un bărbat care se respectă nu vorbeşte niciodată despre aceste lucruri.

Se simţi uşurat văzându-l pe Bubba zâmbind. Arăta din nou el însuşi pentru prima oară după moartea lui Luke.

— Nu-ţi mai face reproşuri pentru ceea ce s-a întâmplat cu Luke. N-a fost vina ta.

— Am să-mi repet întotdeauna.

— Sigur. O să te doară mult timp, aprobă Ross. Dar un bărbat trece peste greşeli şi încearcă să nu le mai facă în viitor.

Apoi, întinzând arătătorul spre băiat, spuse tăios:

— Şi fereşte-te de târfe ca Priscilla Watkins. Dacă te lasă pe tine, înseamnă că îi lasă şi pe alţii. Ai să întâlneşti şi tu femeia care-ţi trebuie la un moment dat.

— Una ca Lydia.

— *Lydia?*

Ross ridică brusc capul. După el, Victoria ar fi fost idealul de femeie al unui tânăr.

Bubba simţi un nod în gât, temându-se că l-a supărat pe Ross.

— Fără supărare, dar cred că Lydia e cea mai drăguţă femeie pe care am văzut-o. Luke şi cu mine am fost de aceeaşi părere din prima clipă când am găsit-o în pădure, deşi nu prea era în formă.

Cum eroul lui nu spunea nimic ci continua să-l privească, Bubba adăugă:

— E moale şi curată, dar nu pare s-o deranjeze dacă o mângâi, şi aşa mai departe.

Lydia, tăvălindu-se prin trifoi cu rochia mototolită, râzând de petele verzi de pe ciorapi şi înghiontindu-l în joacă atunci când o tachinase cu pata de noroi de pe un genunchi. Lydia care nu-l oprise niciodată să-i înfigă mâna în păr. Lydia, cu faţa încreţită, concentrată asupra cititului, străduindu-se să înţeleagă.

— E drăguţă, dar şi curajoasă.

— Curajoasă? repetă Ross.

Era ca şi cum vorbeau de o persoană pe care el n-o cunoştea şi dorea să ştie părerea altuia.

— Da. Ca atunci când a preluat sarcina de a se ocupa de cai, tu fiind plecat iar eu cu mintea tulburată. La început i-a fost frică de ei, dar asta n-a oprit-o. Poate n-ar trebui să-ţi spun, dar le dă zahăr iar ei ascultă de micile ei şoapte aproape la fel ca şi de tine. M-a rugat s-o învăţ să călărească, i-am spus c-am s-o fac, dacă nu te superi tu, dar ea voia să ţină asta în secret ca să-ţi facă o surpriză. Am pus-o pe una din iepe din când în când, ori de câte ori nu ne vedeai tu. Sper că nu te superi, nu, Ross?

Ross scutură din cap fără un cuvânt. Lydia să călărească?

— Nu. Cred că e bine să se obişnuiască cu caii de vreme ce va avea de a face cu ei după ce ne stabilim.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Bubba, bucuros că Ross nu era supărat pe el pentru că îşi luase libertatea de a-i da lecţii de călărie Lydiei.

— S-o fi văzut cum se mai ţinea cu mâinile de cornul şeii... chicoti el. Normal că învaţă să călărească pe o şa bărbătească, dacă n-avem şa de damă.

— Normal.

— Să te faci că nu ştii când ţi-o spune.

— Nu, bineînţeles.

Bubba se uită spre căruţă, gânditor.

— Sper să dau şi eu peste o femeie exact ca Lydia. Apoi adăugă repede:

— Noapte bună, Ross, şi mulţumesc pentru... pentru tot.

Cu asta dispăru în întuneric.

Căruţa era cufundată în întuneric şi el trebui să meargă pe pipăite până la locul de dormit. Îşi scoase cizmele şi pantalonii şi se întinse lângă trupul adormit al Lydiei.

— Ross? întrebă ea, somnoroasă.

— M-am întors.

— L-ai urmărit?

— L-am pierdut în întuneric. Nu cred totuşi c-o să mai dea târcoale pe aici. N-ai de ce te teme.

Lydia spera din inimă să fie aşa.

— Ai mâncat ceva?

— Nu mi-a fost foame.

Pentru a-l contrazice, stomacul lui începu să ghiorţăie zgomotos.

— Ba da! exclamă ea, şoptit, întinzând mâna şi frecându-i abdomenul. Numai că nimeri prea jos şi degetele ei atinseră cărarea de păr ce cobora de la buric în jos.

Ross gemu, reacţia corpului său fiind instantanee. Abstinenţa lui în timpul zilelor în care starea ei de spirit fusese atât de volatilă, se făcea simţită. Reflex, când ea încercă să-şi retragă mâna, i-o prinse şi o trase înapoi apăsându-i-o pe abdomen. Se descotorosi de indispensabili şi întorcându-se cu faţa la ea, îi scoase cămaşa cu mâna cealaltă.

— Mi-e foame, Lydia. Hrăneşte-mă.

O sărută avid, coborând în jos pe gât. Gura lui se opri pe rotunjimea sânului, rătăcind peste tot apoi îi prinse sfârcul.

Lydia scoase un sunet plângător.

— Mi-ai gustat odată laptele. Îţi aminteşti?

— Da, murmură el, absorbind în gură cât mai mult din carnea ei.

— Îmi pare rău că nu mai am lapte. Te-aş fi hrănit bucuroasă, Ross.

Geamătul lui izbucni din inimă, din suflet. Îi împinse mâna în jos apoi i-o eliberă, lăsând-o să facă ce vrea.

— Oh, Doamne, aşa, Lydia, aşa, suspină el, cu respiraţia întretăiată.

O întoarse apoi pe spate, cerându-şi înfrigurat scuze pentru graba lui. Nu era nevoie, pentru că ea era deja umedă de dorinţă, iar inima îi tresălta de bucurie pentru că-i putea face acest dar. Carnea lui se afundă în căldura mătăsoasă a corpului ei şi, după ce totul se termină, când el se odihnea epuizat, învăluit în aureola supremei satisfacţii, se gândi la ceea ce-i spusese Bubba. Băiatul avusese
dreptate.

Lydia era o femeie deosebită.

Capitolul 18

Madam La Rue privea indiferentă la desenul în peniţă de pe biroul ei din salonul plin de lucruri de prost gust, pe care fetele îl numeau „camera din faţă". Pierdută în gânduri, răsucea între degete o şuviţă de păr. Faţa ei nu arăta dacă era surprinsă sau nu de figura omului desenat pe hârtie. Nici o mişcare a sprâncenelor ei creionate, nici o tresărire a feţei, sau vreo pată de culoare pe obrajii ei nu-i exterioriza gândurile.

— Nu, domnilor. Acesta nu-i bărbatul pe care l-am trimis în camera lui Pearl în noaptea în care a fost ucisă. Sigur nu vreţi un pahar de sherry?

Gentry sări din fotoliul de brocart roz şi se duse la fereastră, trăgând brutal draperiile. Majors, diplomat şi răbdător ca întotdeauna, vorbi amabil cu Madam care dobândise o anumită celebritate împreună cu fetele ei în scurtul timp de când se afla în Owentown. Uciderea lui Pearl, aparent fără vreun motiv, le înconjurase cu o aură de mister de care Madam ştiuse să profite.

— Madam La Rue, spuse Majors, vă rog să ţineţi cont că asta e doar o redare artistică a unei fotografii. Priviţi din nou şi spuneţi-ne dacă l-aţi văzut pe acest om în... ăăă... biroul dumneavoastră.

— Dar nu asta m-aţi întrebat, domnule Majors. M-aţi întrebat dacă acesta este omul pe care i l-am trimis lui Pearl şi v-am spus că nu.

— E o pierdere de timp, Majors, explodă Gentry, plecând de lângă fereastră şi izbind cu pumnul lui greu în biroul Madamei. Ce mai stai la tocmeală cu târfa asta?

Cu buzele răsucite într-un dispreţ suveran, ochii vicleni ai femeii îl măsurară pe bărbatul înalt, distins. Cunoscuse mulţi ca el. Aceşti autonumiţi mentori ai comunităţii, purtau adevărate campanii contra stabilimentelor ca al ei, dar le frecventau mai regulat ca majoritatea celorlalţi şi de obicei le preferau pe cele mai sordide fete.

Îl concedie pe Gentry pufnind pe nas. Omul de la Pinkenton era un adevărat domn deşi era omul legii. Ea nu-i diferenţia pe oameni pe baza asta. Unii dintre cei mai buni clienţi şi prieteni ai ei se numărau printre apărătorii legii.

— Domnule Gentry, vă rog, suspină Majors, obosit.

Regreta până şi ideea de a veni la Owentown cu Gentry. După ce se întorseseră la Knoxville şi aflaseră că nu apăruse nimic nou, începuse să frunzărească rapoartele mai vechi.

Într-unul se menţiona de către un agent sub acoperire prezenţa lui Sonny Clark la Owentown. Informaţia îi păruse atunci neconcludentă pentru a fi luată

în considerare. Dar raportul despre uciderea prostituatei era o coincidenţă prea mare pentru a fi trecută cu vederea. În lipsa altor indicii, el şi cu Gentry veniseră la Owentown şi o chestionau acum pe celebra Madam La Rue, deşi începea să pară şi asta o pistă falsă.

— Cine-i omul ăsta? întrebă ea, mieros, cântărind farmecul lui Majors.

Se gândea să-i ofere o oră de plăcere gratuit, pentru amabilitatea lui după ce se va termina convorbirea de afaceri. În ceea ce-l privea pe celălalt, n-avea decât să se ducă la dracu.

— E cineva de care trebuie să mă păzesc?

— Nu-i spune...

— Gentry! lătră Majors. Gura!

După ce Gentry se aşeză din nou pe fotoliu, furios dar tăcut, Majors continuă. Gentry nu voia să afle cineva că Sonny Clark era însurat cu fiica lui, dar Majors se hotărî să-i spună Madamei toată povestea.

— Numele lui e Sonny Clark. Era înhăitat cu banda lui James acum câţiva ani. Apoi a dispărut. N-a mai dat nici o lovitură, din câte ştim, deşi e încă urmărit. Domnul Gentry nu-i cunoştea adevărata identitate când l-a angajat să lucreze la ferma lui de cai.

Sprâncenele Madamei se ridicară elocvent în timp ce arunca o privire batjocoritoare în direcţia lui Gentry. Privirea ei îl făcu să se înroşească şi mai mult la faţă.

— Acum e căsătorit cu fiica lui Gentry. Au fugit cu o casetă de bijuterii, fără să-i lase nici un rând în legătură cu destinaţia lor. Domnul Gentry, firește, e îngrijorat pentru fiica lui.

— De ce? întrebă femeia, calm.

— De ce?

În ciuda lui Majors, Gentry sări din nou din fotoliu.

— Omul e un bandit, un ucigaş, un hoţ. Cine ştie la ce chinuri o supune.

Madam se gândi la femeia îndrăzneaţă, mergând mândră şi dispreţuitoare prin iarba înaltă şi consideră că putea să-şi poarte singură de grijă.

— Nu e omul care s-a dus în camera lui Pearl în noaptea aceea, repetă ea.

— În cazul ăsta, ţi-am răpit destul timp, spuse Majors, ridicându-se. Mulţumesc...

— Dar a fost pe aici.

A nu informa pe omul legii despre un bărbat înalt, chipeş, care o lăsase cu buza umflată pentru că era prea îndrăgostit de tânăra lui nevastă, era un lucru. Dar a păstra tăcere asupra unui bărbat înalt, chipeş care era un criminal notoriu şi care făcuse parte din banda lui James, însemna prea mult pentru generozitatea ei. La urma urmei, trebuia să ţină cont de interesele ei, nu? Şi

bârfele, răspândite strategic că ar fi avut de-a face cu banditul Sonny Clark în propria ei căruţă, ar putea...

Uitându-se la desenul care mai era încă pe birou, se gândi la mângâierile lui abile. Flacăra verde a ochilor lui putea topi inima cea mai rece şi Madam La Rue ştia asta foarte bine, Mângâierea lui conţinea exact atâta brutalitate ca să excite şi destulă tandreţe pentru a face femeia să se simtă preţuită şi nu folosită. Îl dorise. Când îi mângâiase sânii torsese ca o pisică.

Îşi amintea însă şi de lupta lui de a se desprinde din braţele ei, ştergându-şi săruturile ei de pe gură şi privind la trupul ei gol cu un dezgust care era îndreptat şi asupra lui însuşi. Cum putea o femeie să apere un bărbat care respinsese ceea ce alţii doreau cu înverşunare?

Privirile bărbaţilor o urmăriră atent în timp ce turna un nou pahar de sherry din sticla de pe birou. Încet, respectuos se aşezară din nou pe fotolii. Femeia turnă băutura într-un pahar de cristal şi i-l întinse lui Gentry. Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet plăcut, dar privirea îi rămase rece.

— Doriţi un pic de sherry acum, domnule Gentry?

Gentry, muşcându-şi buza inferioară fără, milă, întinse mâna după pahar.

— Da.

Pentru că ea nu dădu drumul la pahar imediat, adăugă:

— Vă rog.

Lydia se opri pentru a respira adânc. Esenţial era timpul şi acesta devenea din ce în ce mai scurt. Ross urma să sosească la cină dintr-o clipă în alta. Atlanta Langston îl luase pe Lee la plimbare prin tabără şi se va întoarce şi ea curând. Îşi atinse fruntea asudată cu mâneca şi se opinti din nou în cufăr. Se mişcă, dar foarte puţin. Încercă din nou, cu toată forţa. De data asta reuşi să-l îndepărteze de marginea căruţei.

Dacă bijuteriile existau, şi dacă erau acolo, trebuia să fie ascunse sub cufăr. Căutase în toate celelalte locuri. Zile întregi, în fiecare clipă liberă, căutase, ajungând până la desfacerea scândurilor din podea. Nu găsise nimic şi începea să dispere.

Dacă depindea de ea, Ross nu trebuia prins cu bijuteriile furate asupra lui, în caz că era reţinut. Îi va explica de unde ştia de ele la timpul potrivit – dacă era cazul, încă nu credea că Ross ştia ceva de ele, în acelaşi timp va face tot ce poate pentru a-l proteja de Clancey şi de cei care-l urmăresc.

Se lăsă în genunchi, luă pila care o ajutase să disloce scândurile şi o băgă între crăpături. Începu s-o mişte în sus şi în jos până când scândura deveni mobilă. Fără optimism, îşi băgă mâna sub ea.

Respiraţia i se opri în acelaşi timp cu mâna. În loc să simtă numai partea de jos a căruţei, mâna ei dădu de ceva moale.

Aplecându-se, se uită sub scândură, prinse obiectul moale şi îl trase afară. Avea în mână un săculeţ de catifea neagră de cincisprezece centimetri lungime şi şapte-opt lăţime, legat cu un şnur de mătase neagră. Era greu.

Transpiraţia îi curgea de pe faţă pe piept; în momentul când desfăcu şnurul şi deşertă săculeţul în palmă, scoase o exclamaţie puternică. Zgomotele de afară se estompară cu totul datorită pulsului care îi bubuia în creier.

Mâna îi era plină de lucruri frumoase. Nu văzuse niciodată bijuterii adevărate, ci doar marfa ieftină pe care o expunea vânzătorul ambulant sau ocazional, la doamnele care purtau vreo camee în zilele de duminică. Era fascinată de sclipirea pietrelor în mii de culori. Aruncau curcubee pe pereţii de pânză în lumina puternică a soarelui de după-amiază. Inele, cercei, brăţări, broşe, unele montate în aur şi argint, atât de delicate ca pânza de păianjen. Lydia nu le aprecie valoarea pentru moment. Era încântată doar de frumuseţea lor.

Se scutură din această stare şi băgă totul la loc în săculeţ. Ce să facă cu ele? Dacă le ascundea în altă parte până i le dădea lui Clancey, exista posibilitatea ca Ross să descopere lipsa lor. Dar, în fond, Ross nu ştia de ele, nu? Sau da? În orice caz, era mai bine să le lase acolo, chiar dacă era nevoie să deplaseze din nou cufărul.

Tocmai le pusese la loc şi împinsese cufărul înapoi când Ross dădu la o parte flapsurile, surprinzând-o.

— Ce faci?

Stătea rezemată de cufăr trăgându-şi sufletul, dar la auzul vocii lui se întoarse brusc spre el.

— Nimic, spuse ea repede.

Îşi înghiţi saliva şi se strădui să-şi potolească bătăile inimii. Era soţul ei un bandit?

— Eşti roşie în obraji.

— Da? se miră ea, punîndu-şi palmele pe obrajii încinşi. Mi-e cald. Nu e nici un pic de vânt. N-am avut timp să mă spăl.

Ross zâmbi punînd un picior sus şi trăgându-l şi pe celălalt.

— Hai să mergem să ne scăldăm.

Se apropie de ea şi îi puse braţele pe umeri cu mâinile lipite de ceafă. Când o sărută gura ei se păru fierbinte.

— Ai un gust sărat.

Lydia simţi cum i se topesc muşchii, ca întotdeauna când o săruta Ross. În ciuda căldurii, se rezemă de el, punîndu-i palmele pe piept. Şi cămaşa lui era udă.

— Ţi-am spus că nu m-am spălat.

— Nici eu. Sunt plin de praf, aşa că hai la râu, îi murmură el în obraz.

Mâinile lui îi găsiseră sânii şi îi masau cu un talent apreciabil.

— Ne scoatem hainele şi...

— Nu, spuse ea, împingându-l la o parte şi dându-i mâinile jos. Nu se poate. O să ne vadă cineva.

Ross râse de prudenţa ei, care-i făcea buclele să tresalte în jurul capului şi ochii să-i scânteieze ca două comete.

— Bine. Eu am să-mi scot hainele şi tu te scalzi cu cămaşa pe tine.

— Nu ştiu să înot, spuse ea, prozaic.

Abia de curând învăţase să cocheteze. Nu ştia că aşa se cheamă, sau că asta făcea. Ştia doar că atunci când făcea nazuri, provocându-l, lui Ross părea să-i placă îmbrăţişarea şi mai mult. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre coborâre.

Braţele lui se întinseră după ea, o cuprinseră şi o atraseră spre el în timp ce pântecul lui zvâcni înainte lipindu-se de fesele ei. O mână îi prinse un sân şi degetul mare începu să-i maseze sfârcul. Cealaltă mână lunecă sub pântecul ei, apăsându-l în timp ce degetele intrară între pulpe.

— Atunci o să facem ceea ce poţi să faci şi tu. Poţi să faci asta, nu?

— Da, murmură ea, tu m-ai învăţat.

Se răsuci în braţele lui şi minute în şir rămaseră pierduţi în sărutul lor la care participară cu întregul lor corp. Cu sânii turtiţi de pieptul lui, pântecul ei se frecă de carnea dură din pantalonii bărbatului.

— Lasă-mă, şopti el, împingând-o înapoi. Ai dreptate E mai cald ca-n iad aici. Hai să-l luăm pe Lee şi să mergem la râu.

Coborâră din căruţă ţinîndu-se de mână şi în timp ce mergeau spre Lee, Ross se întrebă de când simplul gând de a face dragoste cu ea era atât de palpitant.

În dimineaţa următoare, Ross încă mai dormea când se deşteptă Lydia. Fusese o seară de pomină. Întâi, petrecuseră o oră bălăcindu-se în apă cu Lee. Apoi, Ross îi pusese nervii la încercare scufundându-se şi speriind-o de moarte, neieşind din apă timp de câteva minute. Îl strigase frenetic pe nume, strângându-l la piept pe Lee, cercetând suprafaţa apei scăldată în lumina apusului, când fusese brusc ciupită de fund şi Ross apăruse din apă urlând ca un monstru marin.

— Ah, îmi vine să te omor, ţipase, ea, pornind în urmărirea lui, luptându-se contra curentului şi alunecând pe pietre, încercând să nu-l scape pe Lee care dădea din mâini şi din picioare, fericit că se putea răcori pentru prima oară în ziua aceea.

— Mai bine m-ai săruta, spuse Ross, râzând de eforturile ei acvatice.

O apucase de braţele ude şi o trăsese spre el. Lipindu-şi gura de a ei, se legănase în mijlocul curentului, desfătându-se. Lee, prins între ei, era complet ignorat.

— Ştii ceva, spuse Ross după ce o eliberase, scăldatul în cămaşa aia are unele avantaje.

Lydia privise în jos şi văzuse pânza subţire mulată pe corpul ei, mai mult dezgolind-o decât acoperind-o. Sfârcurile sânilor erau două proeminenţe trandafirii provocatoare. Exact atunci, cu o mişcare viguroasă a piciorului, Lee prinsese marginea cămăşii şi o trăsese în jos de pe sâni. Pielea era albă, udă, lucioasă în soarele după-amiezei, netedă ca marmura şi încununată cu acel vârf delicat.

Era prea mult ca Ross să poată rezista. Scosese un sunet, adânc ca un mârâit şi lunecându-şi mâna sub sân îl ridicase, îşi coborâse gura spre el şi sărutase rotunjimea dulce, apoi sfârcul.

— Ross, Ross, murmură Lydia, cu lacrimi de iubire şi fericire în ochi.

Ar fi vrut ca această clipă să dureze veşnic, dar simţea bărbăţia lui Ross atingându-i pulpele, îi pusese o mână pe obraz şi tandră îi ridicase capul.

— Nu suntem chiar aşa departe. Poate să ne vadă cineva. Şi mai e şi Lee aici.

Ochii lui reflectară panoplia de ramuri verzi de deasupra capului, în timp ce o privea zâmbind. Lydia nu îi ceruse să înceteze, dar el îi simţise rugămintea din glas. Îi acoperise reverenţios pieptul şi spusese:

— Oricum, e timpul ca Lee să ia cina. Şi eu la fel.

Luând băiatul din mâna ei, îi ţinuse strâns la piept şi amândoi plecaseră spre tabără. Şi din nou Lydiei îi venise să plângă, atât îi iubea pe amândoi.

Acum se uita la trupul adormit al soţului ei şi nu putea crede că Dumnezeu fusese atât de bun ca să i-l dea pe Ross. În chip de dojană, ochii ei se îndreptară asupra cufărului şi oftă. Când avea să vină Clancey din nou?

Russell apăru chiar în dimineaţa aceea, imediat ce Ross plecase să aducă apă proaspătă.

— 'neaţa, doamnă Coleman, articulă el, tărăgănat.

Ca să nu-i arate că-i e frică de el, Lydia se întoarse încet şi îl privi cu un dispreţ suveran, lucru care îl înfuriase întotdeauna. Nu-i răspunse la salut.

— Le-ai găsit?

— Da.

Ochii lui străluciră lacomi, dar Lydia nu făcu nici o mişcare.

— Păi ce mai stai, căţea afurisită, dă-mi-le până nu vine careva.

— Nu pot. Sunt ascunse prea bine şi durează până le scot.

Clancey înjură furios şi fu tentat să şteargă siguranţa de pe faţa ei cu o palmă. Tabăra din jur însă începuse să se trezească şi nu era bine să atragă atenţia.

— Atunci diseară.

— Nu aici, spuse ea.

— Lângă ţarc, după ce şi-au dus toţi caii.

Lydia dădu din cap şi Clancey se întoarse pentru a se face nevăzut printre copaci.

— Să fii acolo, fetiţo, dacă-ţi cunoşti interesul.

Lydia dădu din cap iar.

Era o seară de care avea groază. Dar sosi, cu miros de levănţică, cu nuanţele ei de roşu aprins şi auriu.

Cina era gata când Ross se întoarse la căruţă. Deşi nu-i fusese uşor, Lydia reuşise să scoată bijuteriile în timpul pauzei de prânz.

În tot convoiul exista o atmosferă de aşteptare. Mai erau doar câteva zile până să ajungă la destinaţie. Scout credea că vor traversa Red River peste două zile. Urmau apoi încă trei zile până la Jefferson. Desigur, mulţi mergeau mai departe, dar acolo se despărţeau. Oamenii schimbau deja între ei adrese ale rudelor unde puteau fi găsiţi până se vor stabili.

Lydia mergea dreaptă şi demnă, deşi tremura de frică. Va scăpa oare de Clancey după aceea? Îl crezuse mort şi înviase ca s-o chinuiască din nou. Gândul că-i dădea bijuteriile fostei soţii a lui Ross era odios. Dar şi mai groaznic era gândul că Ross ar putea fi prins cu ele. Era sigură că, dacă Clancey avea să fie bogat, o va lăsa în pace.

Nu-l văzu decât în clipa în care apăru în spatele ei. O opri pe loc apucând-o de păr.

— Bau! făcu el, în şoaptă.

Lydia îşi smulse părul din pumnul lui şi se răsuci spre el.

— Ia mâna de pe mine!

Vorbeau în şoaptă, după un grup de copaci. Nici chiar caii din apropiere nu făcură altceva decât să-şi îndrepte urechile în direcţia lor.

— Dacă mai pui mâna pe mine, o să te omoare Ross.

Clancey dezvălui un dinte dezgustător", cariat şi înnegrit de tutun, cu un zâmbet viclean.

— Numa' că el n-o să ştie, nu? O să-i spui tu? Eu n-am s-o fac. În orice caz, dac-ai adus bijuteriile...

— Le-am adus, spuse ea, tăios, scoţând săculeţul de catifea din buzunar şi aruncându-i-l.

— Să nu te mai văd vreodată.

Încercă să treacă pe lângă el.

Clancey îi bară drumul punîndu-şi o mână pe trunchiul copacului, aproape pe sub bărbia ei. Lydia se dădu înapoi, descumpănită. Când îşi reveni, era ţintuită de copac, cu trupul gros al lui Clancey apăsat pe al ei.

— Ai devenit nervoasă, fetiţo, al dracu' de nervoasă. Şi asta nu cred că-mi place.

— Dă-mi drumul, scrâşnl ea, luptându-se şi încercând să ridice genunchiul. Îl lovise odată din întâmplare între picioare şi învăţase că era un mod sigur de a se apăra.

Stângaci, Clancey îi dădu genunchiul la o parte.

— Vezi că mă supăr, fetiţo, mă înfurii şi mă exciţi.

Răsuflarea lui împuţită îi izbi faţa în valuri. Clancey îi prinse sânul şi i-l stoarse brutal.

— Nu, scrâşni ea, luptându-se.

Nu va accepta să se mai întâmple asta niciodată, acum că-l cunoscuse pe Ross. Clancey va trebui s-o omoare mai întâi.

— Sunt sigur că ai fi dorit să mă strângi pe mine între picioare în locul banditului ăla, care ştie mai bine să călărească un cal decât o femeie.

— Ah, Dumnezeule, nu!

Clancey îi sfâşiase rochia şi băgase mâna sub cămaşă pentru a-i ciupi sfârcurile dureros.

— Ţi-era dor de asta, nu?

Lydia nu voia să ţipe pentru că un singur ţipăt ar fi alertat toată tabăra, oamenii ar fi dat fuga acolo şi l-ar fi văzut pe Clancey. Ar fi văzut ce i-a făcut, iar el le-ar spune... Ah, Doamne. Ce să facă? Ross nu trebuia să afle niciodată de Clancey. Dar mai putea sta cu el dacă Russell o viola din nou? Nu. Se zbătu mai tare, zgâriindu-l pe faţă cu unghiile.

Clancey se căznea să-şi desfacă pantalonii şi îi ridicase poalele.

— Nu, nu, nu, se împotrivi ea.

O mână îi astupă gura lovind-o cu capul de pom.

— Lydia!

Numele ei veni de undeva nedefinit şi sună mai tare decât fusese rostit. Clancey se întoarse brusc. Îl văzu pe celălalt bărbat şi amândoi se priviră ţintă o secundă, paralizaţi de surpriză. Apoi bărbatul îşi dădu capul pe spate şi scoase un urlet de revoltă, făcând un salt spre Clancey.

— Winston, nu! ţipă Lydia.

Avertismentul veni prea târziu. Clancey cu o plăcere aproape lascivă şi nu fără dispreţ omul cu trăsături blânde, în cămaşă albă, pistolul cu ţeavă lungă de la brâu şi trase în pieptul lui Winston Hill.

— Băga-mi-aş... bombăni Clancey şi dispăru repede în dosul copacilor.

Lydia nici nu-l observă dispărând. Privea cu oroare floarea stacojie de pe costumul alb al lui Winston.

— Winston, Winston, murmură ea, plângând aplecată deasupra lui.

Îl crezuse mort, dar ochii lui se deschiseră, deşi cu dificultate.

— Lydia... eşti teafără?

— Da, da.

Lacrimile curgeau pe faţa ei, căzându-i de pe bărbie pe balta de sânge de pe pieptul lui ca nişte picături de ploaie.

— Nu mai vorbi, spuse ea, îngrijorată, trecându-şi emoţionată mâinile peste pieptul lui ca şi cum ar fi vrut să-l ţină să nu se desfacă.

— Nu prea m-am simţit... bărbat... în ultimul... timp.

Lydia îi apucă mâna care o căuta pe a ei şi o lipi de obraz.

— Dar am... murit... bărbăteşte... oricum!

— Te rog, nu mai vorbi. Nu muri!

Winston îi zâmbi.

— E mai bine... mai bine aşa... draga mea.

Ochii lui se tulburară, se închiseră apoi, după o respiraţie şuierătoare, sunetul acela gâlgâitor din pieptul lui se opri. Lydia îi şopti numele, ştiind că n-o mai aude. Ochii ei rătăciră pe corpul lui ca şi cum ar fi căutat un mijloc să-l reînvie.

Atunci văzu săculeţul de catifea pe care Winston îl strângea între degete. Fusese singurul lui contact cu Clancey, Fratele ei vitreg fusese atât de surprins de atacul lui Winston încât nici nu observase că acesta îi smulsese săculeţul de la brâu.

Cineva o strigă pe nume. Ross. Ma. Paşi alergând printre pomi. Ramuri date la o parte. Se apropiau.

Acţionînd mecanic, smulse săculeţul din mâna lui Winston şi îl băgă la loc în buzunarul rochiei, exact când Ross apărea dintre copaci.

— Lydia, strigă el, răvăşit, dar se opri brusc când o văzu aplecându-se asupra lui Winston.

Exact în spatele lui, Ma strigă:

— Doamne, ai milă!

Se întoarse şi bară trecerea celorlalţi.

— Duceţi copiii înapoi în tabără. Nu-i pentru ei.

Lydia se uită la Ross peste corpul prietenului ei, cu ochii plini de lacrimi.

— Ross, hohoti ea, întinzându-se spre el.

Veniră şi alţii lângă el. Ross stătea ţeapăn uitându-se la soţia lui care era acolo cu părul căzut în dezordine, cu corsajul rochiei sfâşiat, dezgolindu-i pieptul şi gâtul plin de zgârieturi şi pete roşii. Simţi o furie oarbă, ridicându-i-se în piept înainte ca răgetul să-i iasă din gură. Dându-i pe ceilalţi la o parte, se întinse spre ea şi o ridică în picioare.

Incapabilă să se ţină pe picioare, se agăţă de umerii lui.

— Acoperă-te, spuse el, scrâşnindu-i în ureche. Înţelegând greşit furia lui, Lydia se uită la el cu ochii lipsiţi de expresie. Fără delicateţe, Ross apucă marginile corsajului şi le împreună peste sânii ei.

— Doamnă Coleman, ce s-a întâmplat?

Grayson trebui să repete întrebarea de mai multe ori înainte ca ea să pătrundă în creierul ei şocat. De ce o bruftuluia Ross? Nu-şi dădea seama că încercase să-l protejeze? Prietenul meu a murit din cauza mea, ar fi vrut ea să-i arunce în faţa aia a lui, imobilă ca o mască.

Ameţită, se întoarse spre Grayson şi spre ceilalţi care stăteau în apropiere tăcuţi, aşteptând să audă răspunsul.

— Cum? A, un bărbat. Mă plimbam... Un bărbat...

— Care bărbat? L-ai mai văzut vreodată?

Lydia se uită la domnul Grayson ca şi cum nu l-ar fi cunoscut. De ce se interesau de Clancey? Winston Hill era mort. Îi împrumutase cărţi. Ross o ajutase să citească.

— Ă... nu, nu, spuse ea, scuturând din cap. M-a atacat. Domnul Hill... vocea ei începu să tremure necontrolat. Domnul Hill a încercat să mă apere.

— De-ajuns, domnilor, spuse Ma, ducându-se la Lydia şi cuprinzând-o în braţele ei puternice. O să mă ocup eu de Lydia. Îmi face impresia că cineva vrea să se răzbune pe convoiul ăsta. Aţi face bine să-l căutaţi. Nu poate fi departe.

Nimeni nu-l observă pe Moses când ieşi dintre copaci. Stătuse lângă ceilalţi, privind la corpul fostului său stăpân şi prieten. Îşi amintea de ziua când Winston se născuse. Fusese mare sărbătoare în casa aceea impunătoare. Pe vremea aceea era doar băiat în casă, dar se legase de tânărul stăpân. Îl iubise pentru că îl tratase ca pe un om. Nu ca pe un negru.

Grayson, simţind că întreaga greutate a lumii se lăsase pe spinarea lui, spuse:

— Haideţi să-l ducem pe domnul Hill înapoi...

— Mă ocup eu de el.

Cu o demnitate de invidiat, Moses se strecură pe lângă ceilalţi şi îngenunche lângă corpul lui Winston. Cu grija unei mame, ridică corpul în braţe, îşi îndreptă spinarea şi porni în direcţia căruţei sale. Singurul semn al durerii lui erau lacrimile care făceau ca ochii să pară două oglinzi negre.

Odată ajunsă în căruţa Langstonilor sub aripa protectoare a lui Ma, Lydia se lăsă pradă tristeţii şi disperării. Întâi Luke şi acum Winston. Muriseră din cauza ei. A ei. O vagaboandă. Nevrednică de nici unul dintre ei.

— Unde-i Ross, întrebă ea. Unde e? De ce o privise cu atâta ură? Ştia de Clancey?

— E în căutarea atacatorului tău şi, probabil, asasinul lui Luke. Ia, bea ceaiul ăsta.

— Lee?

— Anabeth l-a culcat deja. Acum încearcă să dormi şi să uiţi de tot ce s-a întâmplat.

— Nu pot. Din vina mea au murit.

— Taci din gură că n-ai nici o vină.

Dar Lydia era neconsolată, aşa că Ma o lăsă singură să plângă până când, epuizată, va aţipi.

Pe Hill îl îngropară în dimineaţa următoare. Lydia stătu cu ochii secaţi de lacrimi, stoică lângă un Ross mohorât. Plânsese până nu mai putuse. Cu Ross nu vorbise.

Nimeni n-o învinovăţea pe ea. Mai curând o compătimeau spunînd că avusese noroc că nu fusese şi ea ucisă. Sau mai rău, şopteau femeile, cu mâinile la gură.

Simpatia lor pentru oroarea prin care trecuse o făcea să se simtă şi mai rău. Trebuia blamată, nu consolată. Ross nu-i spuse nici un cuvânt de mângâiere.

În ziua aceea, merseră mai departe. Erau prea aproape de destinaţie pentru a se opri o zi şi toată lumea era înspăimântată de acest al doilea omor.

Moses conduse căruţa lui Hill aşa cum făcuse totdeauna. Oamenii se întrecură pe sine pentru a fi amabili cu el. În seara aceea veni la căruţa Lydiei.

— Îmi pare rău, Moses, spuse ea.

— Nu, aşa ar fi vrut să moară. Era oricum pe ducă datorită bolii şi detesta moartea lui fără glorie. A fost mai bine aşa.

— Aşa a spus şi el, şopti ea, fierbinte, agăţându-se de orice lucru care ar fi putut s-o dezvinovăţească. Mi-a spus asta înainte de a muri.

— Era sincer. Te aprecia foarte mult. Dacă a murit apărându-te, înseamnă că şi-a împlinit dorinţa.

— Mulţumesc, Moses, spuse ea, luându-i mâna şi strângând-o recunoscătoare între ale ei.

Lydia îl invită la cină, dar el refuză întorcându-se la căruţă. Când Ross îşi făcu apariţia, era gânditor şi tăcut, aşa cum fusese tot timpul de când o văzuse aplecată asupra lui Winston. Mâncară în tăcere. Ochii lui abia se vedeau sub sprâncenele negre pe care le ţinea coborâte, dar Lydia îşi dădea seama că nu se uita la ea. Era ca atunci, la început, ca şi cum vederea ei îl dezgusta.

Când veni timpul să se retragă în căruţă, nervii ei erau întinşi la maximum. Clancey aproape că o violase – acum ştia înţelesul cuvântului. Îi văzuse pe Winston murind. Nu merita şi ea puţină simpatie?

Indiferenţa lui Ross o înfuria. Sentimentele ei nu meritau puţină consideraţie? După ce îl culcă pe Lee, se întoarse spre Ross, gata să-l oblige să-i spună de ce era bosumflat. Îl văzu pregătind un aşternut.

— Ce faci acolo?

Nu mai dormise demult separat de ea.

— Dorm afară.

Lydia îşi umezi buzele.

— Aş fi preferat să stai aici cu mine... şi cu Lee.

Ross îşi continuă treaba, fără să se uite la ea.

Lydia nu vru să-i spună ce mult îi va lipsi braţul lui protector. Folosi un alt argument.

— Omul ăla ar putea fi încă prin împrejurimi. Aş fi mai liniştită dacă ai fi aici sus.

Ross era cu spatele la ea îndreptându-se spre coborâre. Se opri, se întoarse şi o măsură din priviri cu o neplăcere vizibilă. Apoi scoase un râs dispreţuitor.

— Lydia, chiar şi un prost îşi dă seama că eşti perfect capabilă să-ţi porţi singură de grijă.

Îi întoarse din nou spatele. Acea lipsă de consideraţie, acea expresie de siguranţă de pe faţa lui o făcu să-şi iasă din sărite mai mult ca orice şi să tabere asupra lui.

Capitolul 19

Se repezi la el, îl prinse de braţ şi îl răsuci cu faţa la ea. Dacă nu l-ar fi surprins total, n-ar fi reuşit niciodată să facă asta. Dar fusese prins pe picior greşit de acest atac şi uimit de expresia sălbatică din ochii ei întunecaţi.

— Ce vrei să spui cu asta, Ross Coleman? Spune-mi de ce nu te mai uiţi la mine, nu mă mai atingi, începând de ieri. Te somez să-mi spui!

Ross azvârli aşternuturile jos ca şi cum ar fi aruncat o mănuşă, şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Bine, am să-ţi spun.

Din cauza lui Lee, care dormea, şi a vecinilor, vorbi pe un ton coborât, dar nu mai puţin violent, cutremurat de furie.

— N-a fost deloc plăcut să-mi găsesc soţia singură în pădure cu un alt bărbat, cu rochia sfâşiată şi sânii goi, expuşi privirii tuturor. Regret că Hill a fost împuşcat, foarte mult. Dar ce dracu făceai acolo cu el, la urma urmei?

— Nu eram cu el, replică ea. Eram singură. Mă plimbam. Mă răcoream.

Detesta faptul că trebuia să-l mintă, dar nu-l putea lăsa să creadă că se întâlnise cu Winston în taină pentru a face dragoste.

— Winston a apărut exact la timp. Nu-ţi dai seama ce mi s-ar fi întâmplat, dacă nu intervenea el?

Muşchii din falca lui Ross se contractară.

— Nu mă surprinde. Ai talentul de a atrage bărbaţii şi o ştii foarte bine. Iar Hill era îndrăgostit de tine şi dacă n-ar fi fost un om de onoare, cum sunt cei din sud, te-ar fi avut demult. Hal Grayson se uită la tine ca viţelul la poarta

nouă. Toţi bărbaţii din convoiul ăsta se opresc din treabă şi se uită la tine când treci pe lângă ei. Chiar şi lui Bubba Langston i se umflă pantalonii când îi zâmbeşti. Toţi mor de pofta de a pune mâna pe tine. Nu te uita aşa şocată, rânji el, văzând-o că se dă înapoi. Ştii că aşa este.

O apucă de umeri şi o ridică spre el în timp ce-i arunca în faţă, şuierător, tăios ca o seceră:

— Tu îi provoci.

Lydia privi faţa lui dură, acuzatoare până când pătrunse înţelesul deplin al vorbelor lui. Apoi lacrimi de furie îi umplură ochii, îi dădu mâinile la o parte şi făcu un pas înapoi din faţa lui ca o pisică scuipând furioasă.

— De unde ştii asta, domnule Coleman? Onorabilul domn Coleman căsătorit cu Victoria lui, pură ca un crin. De unde ştii atâtea despre mine, despre ce simt, despre ce sunt? Ochii ei străluceau, hipnotizant, ca o lumină în întuneric. Tot vina mea a fost când fratele meu vitreg m-a violat?

— Fratele tău?

— Da, fratele meu vitreg. Nu de sânge. Tatăl lui era căsătorit cu mama. Şi când bătrânul a murit şi n-a mai fost nimeni care să-l ţină în frâu, m-a luat cu forţa. Prima oară s-a întâmplat în şopronul unde ţineam bruma de animale care existau la ferma aia împuţită. Şi locul se potrivea, pentru că aşa mă simţeam şi eu. Ca un animal. M-a luat prin surprindere şi m-a aruncat în noroi. M-a rănit. Aveam sânge pe picioare când a terminat şi urme de dinţi pe sâni. Aceleaşi care te-au ofensat atât de mult ieri. Şi... O, Doamne... Ce-ţi pasă ţie?

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se prăbuşi pe podea, distrusă, copleşită de amintiri.

— Eram murdară, foarte murdară. M-am tot spălat, m-am frecat pe dinafară şi pe dinăuntru, dar tot mă simţeam murdară.

Ross, fără s-o lase din priviri, prinse cu vârful cizmei un scăunel şi îl trase spre el. Furia lui, deplină, cu câteva clipe înainte, se dezumflă ca pânza unei corăbii la încetarea bruscă a vântului. Se aşeză, împreunându-şi mâinile şi apăsându-le pe buze, martor tăcut al suferinţei ei.

— El te-a lăsat gravidă?

Lydia dădu din cap, mută. Furia o părăsise şi pe ea. Rămăsese cu ochii în gol.

— Când nu eram destul de rapidă pentru a-l evita, sau destul de tare pentru a lupta cu el, o făcea din nou.

— Puteai să fugi de acasă, sugeră Ross, moale.

Lydia scoase un sunet dispreţuitor, dându-şi părul pe spate cu mâna şi se uită la el.

— Mama era bolnavă. Bătrânul o muncise ca pe o sclavă ani de zile. Când a murit, pur şi simplu s-a întins jos şi nu s-a mai sculat. Dacă fugeam sau mă omoram, ceea ce am vrut să fac de multe ori, fratele meu vitreg ar fi lăsat-o să

moară de foame sau ar fi strangulat-o în somn. N-ar fi avut grijă de ea. A trebuit să stau.

Trase de ţesătura rochiei.

— Când mama a observat că sunt gravidă, a plâns zile în şir. S-a sculat din pat şi l-a ameninţat că-l omoară. El a râs şi i-a dat o palmă. A plâns în continuare, învinovăţindu-se pentru ceea ce s-a întâmplat. După câteva săptămâni a murit. S-a culcat într-o seară şi nu s-a mai trezit.

Continuă fără să dea atenţie lacrimilor care-i şiroiau pe obraji.

— Am plecat în dimineaţa următoare şi am rătăcit mult timp, trăind din ceea ce găseam. O familie a fost drăguţă cu mine. Mi-au dat să mănînc şi m-au ţinut o vreme, dar apoi... a trebuit să plec. Am mers până am căzut jos. Venise vremea să nasc. Restul îl ştii.

Lydia rămase tăcută, gândindu-se că visul ei despre o viaţă mai bună luase sfârşit. Ross n-are s-o mai vrea acum, ştiindu-i trecutul.

Trecuse sub tăcere episodul în care Clancey o găsise prima oară. Îi spusese fermierului cel amabil şi soţiei sale că soţul ei era mort şi că încerca să se întoarcă la ai ei înainte de naşterea copilului. Clancey venise în urma ei şi le spusese că era nevasta lui fugită. Lydia reuşise să fugă dar fusese imediat ajunsă din urmă. Se luptase cu el. În timpul luptei, Clancey căzuse şi se izbise cu tâmpla de o piatră. Îl crezuse mort. Ce-ar fi zis Ross dacă ar şti că acest om detestabil o mai urmărea?

Rămaseră amândoi într-o tăcere încordată. În final, Ross îşi modifică poziţia corpului şi suspină adânc.

— Eu am fost un bandit, Lydia.

Ăsta era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă din gura lui. Îşi înălţă capul şi se uită la el, cu o expresie care trecuse de la mâhnire adâncă la groază.

— Un bandit? repetă ea.

Nu era un lucru nou. Văzuse afişul. Ceea ce nu putea crede era faptul că mărturisea. Ăsta nu era un semn de încredere?

— Eram înhăitat cu fraţii James. Jefuiam trenuri, împuşcam oameni. Am omorât câţiva.

Vorbea prescurtat, dar în dosul cuvintelor Lydia văzu o poartă deschizându-se în Interiorul lui. Ţinuse acest secret ani de zile şi acum voia să vorbească despre asta.

— Povesteşte-mi, spuse ea, blând.

— Mama era o prostituată, spuse el, pe şleau, aruncându-şi ochii spre ea pentru a-i vedea reacţia.

Se imaginase spunîndu-i asta Victoriei, oroarea de pe faţa ei, paloarea pielii, tremurul buzelor, ochii şocaţi. Pe faţa Lydiei nu văzu nimic din toate

astea. Doar o expresie de aşteptare. Vru să-i forţeze înţelegerea, poate s-o testeze.

— Înţelegi? Era o curvă grasă, leneşă, murdară.

Singura ei reacţie fu compasiunea.

— Ai iubit-o?

Întrebarea îl făcu aproape să-i dea lacrimile. Răspunse introspectiv.

— Aş fi dorit. Doamne, ce mult aş fi dorit. Poate chiar am iubit-o. Când eram mai mic. Voiam să mă iubească şi ea, dar... scutură din umeri neputincios şi îşi îndreptă spatele. Eu am fost un accident incomod şi ea nu m-a lăsat să uit asta niciodată.

— Şi tatăl tău?

— Nu ştiu cine a fost.

Râse fără veselie.

— Nici ea nu ştia. Nu ştia nici ziua în care m-am născut. Patroana bordelului m-a găzduit într-o cameră dosnică, cu barmanul care mă atingea de fiecare dată când deschideam gura. Daisy, aşa se numea, nu mă lăsa să-i spun mamă, lucra toată noaptea şi dormea ziua. Eram mai mult singur, rătăcind prin oraş, făcând rele, furând, spărgând geamuri, tot ce se putea fără ca să fiu prins. Şi mă pricepeam să scap. Până la urmă m-am plictisit. Mi-am luat o slujbă într-un grajd. Acolo am învăţat totul despre cai. Când aveam vreo paisprezece ani, Daisy a murit.

— Cum?

— S-a trezit într-o dimineaţă cu dureri de stomac. Nu i-a trecut. Bătrânul doctor spunea că are febră stomacală şi că nu putea face nimic. Eu mă plictiseam deja de slujba aceea. M-am gândit, că indiferent ce-aş face, în ochii oamenilor din oraş voi rămâne veşnic fiul lui Daisy curva. Ce rost avea să devin mai bun? Petrecusem multe ore în sala de joc a bordelului, învăţând să beau, să joc pocker. Am învăţat multe despre cum trebuie să-mi port de grijă.

Am furat un cal de la omul la care lucram şi am întins-o. Am fost în multe locuri şi aproape peste tot a ieşit cu scandal. Primul om pe care l-am ucis m-a acuzat că trişez la pocker. A scos pistolul la mine când l-am făcut mincinos. Eu am fost mai iute.

— Trişaseşi?

Ross zâmbi trist.

— Bineînţeles. Miza era cinci dolari. L-am ucis pentru rahatul ăla de miză.

Se uită la ea solemn o clipă înainte de a continua.

— Aveam aproape douăzeci de ani când a izbucnit războiul. Am intrat într-un grup de hărţuială. Era ca o joacă. Puteam să fur şi să ucid şi aveam girul armatei Confederaţilor. Eram considerat un soldat bun. Oamenii cărora nu le pasă dacă trăiesc sau nu îşi asumă riscuri îndrăzneţe supravieţuiesc, de obicei. Cei nobili sunt aceia care mor, spuse el, gânditor.

Dar războiul s-a sfârşit şi un pistolar nu mai avea nimic de făcut, decât să continue cu ce ştia până când unul mai iute îl trimitea pe lumea cealaltă. Într-o seară, eram într-un Saloon, am scos pistolul la unul care, până la urmă, a dat înapoi. Cole Younger era acolo, a văzut cum am mânuit arma şi m-a invitat afară să-i cunosc pe Jes'se şi Frank. Am intrat în banda lor.

Lydia nu auzise de numele ăsta, dar presupunea că sunt bandiţi celebri.

— Am fost cu ei vreo doi ani. Într-o zi, am dat o lovitură la o bancă, trebuia să fie o pradă uşoară. Un ajutor de şerif prea zelos a fost omorât în luptă. Eu mă întorsesem să-l iau pe unul dintre ai noştri al cărui cal fusese împuşcat sub el. Cineva, cred că şeriful, m-a rănit destul de grav. Am fost singurul rănit. Au trebuit să mă abandoneze în pădure pentru a nu fi prinşi de potera trimisă după noi.

— Te-au abandonat?

— Era necesar, spuse el, scuturând din umeri. În locul lor, aş fi procedat la fel.

— Dar puteai să mori!

Ross râse de naivitatea, ei.

— Aşa credeau şi ei. Lydia, numele meu adevărat e Sonny Clark. Sonny Clark a murit în după-amiaza aceea, undeva printre dealurile din Tennessee.

Faţa Lydiei se lumină. Acum făcea legătura.

— Atunci te-a găsit John Sachs.

— Nu-mi amintesc. M-am trezit după câteva zile în coliba lui. Cumva, Dumnezeu ştie cum, cu toate acele licori pe care m-a obligat să le beau şi cu pomezile alea rău mirositoare pe care mi le-a pus pe rană, am supravieţuit şi în câteva luni am fost din nou pe picioare. Cicatricea de pe piept? Provine de la un glonte. Cum de nu mi-a atins inima sau plămânii, habar n-am.

Mintea Lydiei lucra punînd cap la cap ceea ce mai ştia.

— Ţi-ai schimbat numele.

— A fost ideea lui Sachs. Cât am zăcut inconştient, mi-a tăiat părul ca să-mi trateze o rană la cap.

Lydia se înfiora la gândul că sângerase. Apoi, înainte ca să-şi dea seama de mişcarea ei, se pomeni în genunchi cu mâinile aşezate pe pulpele lui.

— Mi-a crescut mustaţa şi barba. Mi-am ras barba, dar mustaţa mă făcea să par mai bătrân, diferit. Am lucrat la el aproape un an, am petrecut iarna acolo. Când am plecat, eram alt om.

Mâinile lui începură să rătăcească prin părul ei.

— Mi-am schimbat şi firea. Am vrut să trăiesc şi să fac ceva în viaţă. Cred că trebuie să-i mulţumesc lui Sachs pentru asta. A fost prima fiinţă umană care mi-a arătat că îi pasă de mine. Simţeam că-i sunt dator pentru osteneala lui de a mă salva. Singurul lucru la care mă pricepeam, în afară de a ucide, erau caii. Sachs mi-a sugerat să caut de lucru la grajdurile lui Gentry. Am lăsat trecutul în

urmă, Lydia, dar sub noul nume şi cu noul chip sunt tot Sonny Clark, un ucigaş, un bandit, urmărit încă de lege în mai multe state.

— Te-ai schimbat, într-adevăr. Nu mai eşti Sonny Clark. Tu singur ai spus că acela a murit demult. Acum eşti Ross Coleman, spuse ea, atingându-i mustaţa.

Ochii lui deveniră foarte tandri. Ross nu se mai recunoştea singur.

— Îmi pare rău de ceea ce ţi-am spus mai devreme. Fiind ceea ce am fost şi trăgându-mă din ce mă trag, cine sunt eu să te judec? Doamne, Lydia, ce iad trebuie să fi fost viaţa ta, spuse el, trecându-şi degetele prin părul ei.

Lydia îi încercui mijlocul cu braţele şi îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Până te-am întâlnit pe tine... Tu m-ai făcut să mă simt ca o doamnă. Dar... dar ieri, când te-ai uitat la mine ca...

— Am greşit. Eram nebun de gelozie, şopti el.

— Gelos? Ai crezut că am ieşit să mă întâlnesc cu Winston? Eram prieteni. Atâta tot. Şi ceilalţi de care vorbeai...

— Ştiu că n-ai făcut nimic intenţionat. Eram tulburat. Dar, să fiu al dracu, m-am făcut livid de furie când i-am văzut pe toţi ăia zgâindu-se la sânii tăi.

— Nu vreau alţi bărbaţi, Ross, Am crezut că n-o să vreau nici unul. Dar tu m-ai sărutat, m-ai mângâiat şi...

Vocea i se pierdu în timp ce îşi ascundea capul la pieptul lui.

— Şi acum îmi place ceea ce-mi faci.

Rostind una din acele obscenităţi, care în context îşi pierdu complet caracterul obscen, Ross îi ridică faţa spre el şi îi trecu degetul mare peste buze.

— Îmi place ceea ce facem împreună.

O sărută avid, dar tandru, lăsând limba să îi rătăcească în interiorul mătăsos al gurii ei. Mâna lui lunecă de pe umăr la piept şi acoperi un sân. La geamătul ei uşor, îşi luă mâna imediat.

— Ştiu că ai fost speriată şi ofensată ieri. Doamne, când mă gândesc la ce era să se întâmple...

Închise ochii strâns şi îşi dezgoli dinţii, care străluciră albi sub mustaţă.

Nu-i nevoie s-o facem neapărat, să facem ceva acum. Înţeleg...

Lydia se ridică şi îi oferi spatele, ridicându-şi părul de pe ceafă.

— Vrei să mă ajuţi să desfac nasturii ăştia?

Ross, cu pieptul umflat de o emoţie fără nume, dar mai puternică decât oricare alta pe care o simţise până atunci, începu să desfacă şirul de nasturi cu degete neîndemânatice.

După ce termină, îi desfăcu legătura din jurul taliei, şi îi trase fustele în jos pe picioare. Băgând mâinile pe sub cămaşă, desfăcu cordonul pantalonaşilor şi îi împinse în jos. Lydia îşi trase picioarele din grămada de veşminte pe care apoi le împinse departe.

Exista ceva extrem de excitant la ea, aşa cum stătea acum, doar în bluză şi cămăşuţă. Când scutură bluza de pe ea şi începu să-şi descheie cămaşa, Ross o apucă de mâini.

— Lasă-mă pe mine.

Călăuzit doar de simţul lui tactil, căută fiecare nasture şi îl eliberă. Mâinile lui bâjbâiră între sânii ei, cu pauze lungi pentru a o mângâia prin pânza subţire. Mâinile coborâră apoi spre mijloc pentru a desface toţi nasturii. Blând şi fără nici o obiecţie din partea ei, îi trase cămaşa în jos de pe umeri şi braţe, până când materialul se făcu cerc în jurul şoldurilor, ca un nor alb. Spatele ei era o întindere imaculată de piele albă, lucioasă. De la umeri până la şolduri, şira spinării cobora ca un tunel. Îşi puse vârful unui deget pe ea, lunecându-i în jos până la şale, unde carnea începea să se înalţe, rotunjindu-se, se afla câte o gropiţă. Ross le sărută pe rând, apoi urcă în sus peste coastele delicate până la omoplaţi.

Lydia se înfioră de plăcere când îi simţi limba fierbinte, umedă, coborând din nou pe mijlocul spatelui până la şale. Gura lui rămase lipită acolo, într-un sărut lung, pătimaş, în timp ce mâinile se ridicară pentru a-i mângâia sânii tandru.

— Întoarce-te, porunci el, blând.

Aşa cum se aştepta, sfârcurile erau deja umflate şi rigide sub acţiunea degetelor lui. Plasându-şi mâinile pe fesele ei, o atrase spre el şi sărută cele două piscuri de coral.

Lumina scăzută a lămpii pâlpâia aruncând umbre mişcătoare pe pielea ei. Îi venea s-o devoreze. Îşi înfrână însă instinctul canibal, curbându-şi mâinile sub sânii ei, apăsând-o pe coaste.

Aplecându-se, îşi lunecă buzele pe pântecul ei cu atingeri uşoare. Când ajunse la buric, se opri şi îşi roti vârful limbii în jurul lui.

Mâinile ei se înfipseră în părul lui, strângându-se în jurul capului. Nu ştiuse niciodată că poate exista o plăcere atât de intensă. Era rău ceea ce făceau? Sau era un lucru pe care îl făceau toţi şi pe care ea abia acum îl descoperea?

Corpul lui Ross era un adevărat haos. Sângele năvălea puternic şi irevocabil în partea de jos a pântecului. Îi simţea mâinile mişcându-se în părul lui, simţea mireasma pielii şi gustul trupului ei. Era cufundat în ea, dar nu destul. Dorea mai mult. Totul.

Se trase înapoi şi în lumina scăzută a lămpii, vag conturat, văzu cuibul de păr roşcat, cârlionţat. Pulsul i se acceleră, bărbăţia lui ameninţa să rupă nasturii pantalonilor.

Ezită, întrebându-se dacă s-o facă sau nu, apoi coborî capul şi atinse cu buzele pielea de sub cămaşa ghemuită în jurul şoldurilor. Nu întâmpină nici o

împotrivire. O frecă uşor cu mustaţa, şi începu să coboare mai jos, tot mai jos până atinse marginea proeminenţei triunghiulare, voluptoase.

Lydia reacţionă cu o tresărire bruscă a întregului corp. Trase brusc aer în piept, scoţând un sunet ascuţit în timp ce degetele i se chirciră în părul lui.

Ruşinat de avantajul lui asupra ei, Ross se retrase repede. Se ridică atât de stângaci, încât aproape că atinse cu capul coviltirul de deasupra. Cu un deget, Lydia se debarasă de cămaşă şi rămase în faţa lui doar în ciorapi şi ghete.

Încă nu-şi dădea seama cât era de atrăgătoare şi naivitatea ei deplasată îl făcu să-şi revină puţin în fire.

— Scoate-ţi ghetele, dar lasă ciorapii.

— De ce? întrebă ea, naiv.

Ross îşi scoase cizmele şi pantalonii. Partea din faţă a indispensabililor stătea ridicată, împinsă în afară de bărbăţia lui.

— Pentru că îmi place cum arăţi aşa.

Lydia făcu ceea ce i se spusese, prinzându-şi cu dinţii superiori buza inferioară, într-un zâmbet mefistofelic. Ross gemu şi începu să tragă de nasturii cămăşii ca să-i desfacă.

— Stai, lasă-mă pe mine înainte de a-i rupe pe toţi.

Îi dădu mâinile la o parte şi începu să descheie nasturii. Cămaşa fu azvârlită la pământ. Văzu cicatricea şi o atinse cu degetele, tandru, şoptind:

— Era cât pe-aci să mori.

Se ridică pe vârful picioarelor ca să ajungă cu gura la înălţimea pieptului, apoi buzele ei mângâiară uşor pielea distorsionată.

— Sunt fericită că nu s-a întâmplat asta.

Debarasându-se de ultimele rămăşiţe de pudoare, îl sărută acolo, atingând cu vârful limbii golul din carnea lui. Scoţând un geamăt uşor, Ross o încercui cu braţele. Căpătând curaj, Lydia îşi lăsă buzele să rătăcească pe pieptul lui. Părul sârmos îi gâdila buzele şi nările, dar îi plăcea senzaţia asta. Sânii ei se frecau de abdomenul lui şi de coloana de păr care îl despărţea în două.

Ross era uimit de senzaţiile puternice care-i străbăteau corpul. Trase o înjurătură printre dinţi şi începu să-şi desfacă indispensabilii.

— Lydia, tu mă înveţi lucruri de care nici n-am ştiut, şopti el.

Lydia se lăsă în jos pe saltea şi începu să chicotească de eforturile lui de a scăpa de indispensabili. Ross o privi ameninţător cu ochii lui verzi pe jumătate închişi.

— E ceva de râs aici?

Lydia încercă să-şi curme râsul dar nu putu. Hohotele ei izbucniră spontan şi zgomotos, în timp ce se legăna într-o parte şi alta cuprinsă de

veselie. Ross nu se putu abţine să nu râdă şi el. Gol, se repezi la ea şi o luă în braţe ca un urs.

— Ţi se pare că e de râs, da? repetă el, pe coaste.

— Nu, nu, încetează! strigă ea, zvârcolindu-se.

— Râsul ăla o să te coste, spuse el, frecându-şi nasul de gâtul ei.

— Ce?

— Nu te las să-ţi scoţi ciorapii.

Se afla acum între picioarele ei, întins peste ea, apăsând-o sub pântec cu duritatea cărnii lui.

Râsul încetă şi, cu răsuflarea întretăiată, se priviră în ochi. Pe gâtul ei pulsa puternic o venă. Când îi simţi bărbăţia pulsând, lipită de sexul ei, ochii Lydiei se dilatară sticloşi.

— Am să păstrez ciorapii pe mine, dacă aşa îţi place.

— Îmi place.

Lydia nu fu mai puţin surprinsă ca el de declaraţia lui. Ochii lor se adânciră unii într-alţii pătrunzând până în adâncul sufletului.

— Da? spuse ea, cu o voce slabă abia perceptibilă.

— Da.

Dacă nu-şi dăduse seama înainte, acum era convins. Se luptase crunt cu el însuşi, dar până la urmă ea ajunsese să însemne pentru el mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată. Gelozia care-l măcinase în noaptea precedentă era doar un substitut slab al emoţiei care pusese stăpânire pe el. Şi asta îl cutremură până în adâncuri.

Era un sentiment pe care nu-l putea ignora şi era îngrozit. Nu mai voia să lupte contra lui,

Nu ştia ce să spună. Demonstraţiile de afecţiune trebuiau făcute în limbajul lui. Degetul lui rătăci leneş pe sânii ei, rotindu-se în jurul sfârcului ridicat.

— Niciodată n-am fost atât de intim cu o femeie, spuse el, mai mult pentru sine.

Ştiind cât de mult trebuie să-şi calce pe inimă ca să spună asta, Lydia îi puse o palmă pe ceafă şi îi trase capul în jos spre sânul ei, pe care îl ridică cu cealaltă mână.

— Îmi place nespus când mă atingi cu limba.

Un geamăt de foame răsună din gâtul lui în clipa în care vârful limbii se înfrăţi cu sfârcul sânului făcând-o pe Lydia să suspine copleşită de plăcere.

— Ross, nimic nu poate fi mai plăcut, şopti ea.

— Sunt unele lucruri şi mai plăcute, murmură el, frecându-şi gura de sânul ei.

— Care? întrebă ea, cu un geamăt slab, când carnea lui se afunda puţin în receptaculul umed, cald, lunecos al trupului ei.

Ross îşi înălţă capul şi o privi în ochi, respirând cu un zgomot aspru, tremurat, dar nu citi în ei decât curiozitate sinceră. Nici urmă de frică sau sacrificiu de sine. Şi în mod sigur, totală recunoaştere.

Se ridică cu totul şi se postă în genunchi între pulpele ei. Continuând să-i privească faţa, în aşteptarea unor semne de teamă sau repulsie, îşi lunecă palma în jos pe coapsa ei încă strânsă în ciorap. Apoi lăsă capul în jos şi sărută pielea din interiorul coapsei, deasupra jartierei, frecând pielea sensibilizată cu întreaga lui gură.

— Ross, suspină ea.

— Ai picioare frumoase, şopti el.

Mâinile lui lunecară în sus şi în jos apoi se strecurară sub jartiere pentru a atinge dosul genunchilor. Rulă un ciorap în jos şi atinse pielea din spatele genunchiului cu vârful limbii. Aplică acelaşi ritual şi celuilalt picior. Prizonieră a plăcerii carnale, Lydia întoarse capul într-o parte şi îi privi mâinile care lunecau pe pulpele ei, masând şi mângâind. Când ochii lor se întâlniră, intensitatea privirii ei îl pătrunse până în suflet.

— Eşti atât de frumoasă aici, spuse el, trecându-şi degetele răsfirate prin ciutul de păr şaten-roşcat, o culoare atât de frumoasă...

Vocea lui era hârâită, grea de patimă, încărcată de dorinţă. Sunetul ei, ca şi mângâierea o făcură să se înfioare. Degetul lui urmări conturul dâmbului, lunecă în valea dintre pulpă şi corp şi, în cele din urmă, o atinse în cel mai intim loc, cu o mângâiere uşoară, delicată.

Moleşala ei dispăru brusc şi ochii i se deschiseră larg când simţi mângâierea umedă dintre pulpele ei.

— Ross! strigă ea, şocată, prinzându-l de păr pentru a-l ridica.

Dar era prea târziu, el o săruta deja cu aceeaşi artă cu care îi săruta şi gura.

Şi era minunat, şi nu se putea opri.

Valuri de fericire se revărsau asupra ei succesiv făcând-o să se înăbuşe.

Ceea ce se întâmpla era dincolo de tot ce-şi putuse imagina. Şi chiar dacă lucrul ăsta o şoca, ştia în acelaşi timp că era un dar neobişnuit din partea lui Ross pentru ea şi că plăcerea consta în a-l accepta cu o egală lipsă de reţinere.

Clipe lungi după aceea când îşi reveni, îşi dădu seama că zăceau complet nemişcaţi şi că mâinile ei strângeau dosul coapselor lui. Îl simţea încă vânjos şi tare în interiorul ei.

— Ross? gânguri ea.

— Îmi pare rău, a fost prea neaşteptat.

Începu să se mişte întâi încet, apoi mai amplu şi mai repede cu incursiuni adânci care îi goliră mintea de orice gând şi o aduseră pe marginea unui abis

fără fund. De data asta fură aruncaţi în el împreună cufundându-i în uitarea de satin negru a îmbrăţişării lui calde, catifelate.

— Sunt obosită dar nu vreau să dorm. Mi-e teamă că am să mă trezesc şi am să văd că totul n-a fost decât un vis, spuse Lydia, jucându-se cu smocuri de păr de pe pieptul lui.

Ross suspină mulţumit.

— Ştiu. Nici eu nu vreau să dorm. E atât de bine când te ţin în braţe...

O cuprinse mai strâns în braţe şi o sărută uşor pe tâmplă.

— Lydia, ducând viaţa pe care ai dus-o, cum se face că vorbeşti aşa de bine? Aşa cum mi-a atras Ma atenţia, într-o seară, mustrându-mă cât sunt de prost. Manierele tale sunt rafinate. Eu am imitat-o pe Victoria şi pe tatăl ei. Pe tine cine te-a învăţat să vorbeşti aşa?

— N-am trăit acolo dintotdeauna. Noi, tatăl meu adevărat şi mama, am locuit în oraş. Nu prea mi-l amintesc, dar am imaginea casei. Mama avea flori în ghivece pe verandă. Camera mea era sus. Îmi amintesc cum stăteam vara la fereastră, noaptea, privind de după perdele. Erau albe, cu falduri, şi se putea vedea prin ele.

Mâna lui Ross lunecă leneş pe curbura feselor ei.

— Când o să construim casa noastră, o să avem şi noi perdele albe, cu falduri. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— A murit. Numele lui era Joseph Bryant – se ridică brusc în şezut şi anunţă mândră: Aşa mă numesc, Lydia Bryant.

Ross o trase jos şi o sărută pe gură.

— Nu. Acum te numeşti Coleman.

— Ştii ce-am vrut să spun, murmură ea, cuibărindu-se din nou la pieptul lui. Tata scria poveşti pentru ziare. Uneori era furios pentru că oamenilor nu le plăcea ceea ce scria el. Cred că era în legătură cu sclavia, i-a spus mamei că se duce în Nord să caute un loc nou. Eram încântată. Dar acolo s-a îmbolnăvit şi a murit. Nu l-am mai văzut niciodată. Abia dacă mi-l amintesc.

— Imaginează-ţi cum e să nu ştii nici măcar cine ţi-a fost tată. Ca să nu mai vorbim de calitatea umană a clienţilor mamei mele.

Lydia îi privi faţa tristă şi îi netezi cu degetele trăsăturile încordate.

— Ca să iasă un bărbat ca tine, trebuie să fi fost extrem de chipeş şi puternic. În ce mă priveşte, nu contează cine a fost.

Trăsăturile lui se îmblânziră şi el îi sărută mâna.

— Continuă. Când s-a recăsătorit mama ta?

— Nu sunt sigură. Cred că aveam vreo zece ani. A trebuit să ne mutăm şi să lăsăm toate lucrurile acolo. Cred că oamenii nu s-au purtat frumos cu mama din cauza celor scrise de tata.

Ross completă tabloul. Bryant fusese un abolиţionist. Plecase în Nord, nu suportase clima şi murise de vreo boală de plămâni. Mama Lydiei, văduvă, pierduse tot.

— Îmi amintesc o cameră întunecoasă la mansarda unei case vechi. Acolo locuiam. Mama cosea, făcea broderii pe batiste şi alte lucruri. Într-o zi mi-a spus că a cunoscut un bărbat care locuia la o fermă pe dealuri.

Lydia suspină.

— S-au căsătorit şi omul a zis că ne duce la casa lui. Dar aceasta nu era deloc o casă ci o cocioabă, iarna rece şi vara fierbinte. Eu dormeam într-un pod şi singurul mod de a ajunge acolo era o scară. Locul era plin de mizerie şi mama a trebuit să muncească din greu în fiecare zi doar pentru mâncare şi pentru a menţine cocioaba în stare de folosinţă. Acum înţeleg că trebuie să fi fost disperată de s-a măritat cu el. A crezut că vom avea mâncare din belşug la fermă, că va fi mai sănătos pentru mine decât o mansardă. Se lăudase, iar mama crezuse exagerările lui. Obţinuse astfel o sclavă gratis.

— Şi fratele vitreg?

— Era mai în vârstă decât mine. Era mare când ne-am mutat acolo. Se certa mereu cu bătrânul şi amândoi, cu vecinii pe care-i urau. Şi toţi ne urau pe noi. Când ne duceam la oraş pentru aprovizionare, oamenii râdeau de noi. Curând, mama a refuzat să se mai ducă în oraş, aşa că nici eu nu m-am mai dus. Îmi era frică să mă duc numai cu ei.

— Toate astea s-au terminat, Lydia. Mă bucur că mi-ai spus. Am înţeles multe lucruri. Şi mă simt uşurat că ţi-am povestit viaţa mea. Eşti singura persoană din lume care ştie adevărul. Secretul meu a murit cu Sachs. N-am mai vorbit cu nimeni despre asta.

Lydia nu era singura persoană care îi ştia trecutul. I-l ştia şi Clancey. Şi mai erau şi alţii care îl căutau pe Sonny Clark. Dar nu-l vor găsi niciodată dacă asta depindea de ea. Braţele ei îl cuprinseră mai strâns.

— Nu i-ai spus nimic Victoriei?

— Nu, replică el, moale. Nu i-am spus.

Lydia zâmbi pentru sine. Victoria se bucurase de iubirea lui. Ross o iubea încă. Dar ea avea ceea ce Victoria nu avusese: încrederea lui.

— Ross?

— Da?

Ross tocmai se minuna de constatarea că abdomenul ei era atât de moale. Dosul degetelor lui mângâiau uşor pielea.

— Ceea ce ai făcut...

Ross rămase nemişcat.

— Da?

— Nu, nimic.

— Spune-mi.

— Eşti... nu ştiu... o să crezi probabil că...

— Nu ştiu ce să cred, dacă nu-mi spui.

— Mă întreb dacă...

Se răsuci pentru a se sprijini de pieptul lui şi a-l privi în ochi.

— ... aş putea să-ţi fac şi eu aşa cum mi-ai făcut tu.

Capitolul 20

Jefferson era în plină forfotă. Al doilea ca mărime după Galveston, în 1872 era un oraş comercial şi rutier. În docurile lui stăteau aliniate vapoare cu zbaturi, cu mai multe punţi debarcând pasagerii care urmau să-şi continue drumul spre Vest în căruţe, descărcând mărfuri, luând la bord mari cantităţi de bumbac pentru pieţele din New Orleans.

Străzile erau înţesate de oameni, majoritatea în trecere, care cumpărau, vindeau, făceau troc, descărcau şi încărcau. Banii şi bunurile treceau dintr-o mână într-alta. Negrii eliberaţi se ocupau cu treburi mărunte. Aristocraţii care pierduseră totul în timpul războiului se prefăceau că nu se schimbase nimic în viaţa lor, mai ales locul lor în societate. Aventurierii erau dispreţuiţi sau primiţi cu bunăvoinţă, în funcţie de cantitatea sau culoarea banilor şi de viteza cu care îi cheltuiau. Bărbaţi din familii respectabile se înhăitau cu cei mai mari aventurieri care mişunau noaptea prin zonă. Era un loc bun în care să cunoşti pe cineva sau în care să te pierzi.

Vance Gentry, trecând în revistă, de la înălţimea calului său, marea de tabere care înconjurau oraşul pe mulţi kilometri, suspină desCurajat.

— Cum dracu crezi c-o să-i găsim printre ăştia? îl întrebă el pe Majors cu o mişcare bruscă a capului.

— O să-i găsim, spuse Majors, calm.

— Atunci hai să-i căutăm, spuse Gentry, dându-i pinteni calului.

— Nu, spuse Majors. În seara asta întrebăm doar, fără a trezi suspiciuni. Dacă dăm buzna, cercetând fiecare căruţă, am putea să-i alertăm. Dacă vrea să se ascundă, o poate face uşor în masa asta de oameni.

Gentry înjură copios. De când Madam La Rue îi pusese pe urmele lui Ross, călătoriseră zile întregi pe drumuri prăfuite, trenuri pline de fum, cu întârzieri nesfârşite, mâncăruri prost gătite, paturi tari – când apucau. El şi Majors urcaseră pe un vapor la Shrevenport, dar fusese supraaglomerat şi încet. Nervii lui începeau să cedeze şi insistenţa permanentă a lui Majors de a fi prudenţi îl irita, mai ales acum că erau atât de aproape.

Ştiau că aici era locul unde caravana de căruţe urma să se destrame. Victoria putea fi în oricare din căruţele din jurul oraşului. Voia s-o elibereze de umilinţele şi munca istovitoare la care era supusă cât mai curând posibil, înainte ca banditul să plece mai departe. Aproape că uitase cât fusese de uşurat când auzise de la Madam La Rue că o văzuse pe soţia lui Coleman şi că părea sănătoasă.

— Bine, acceptă el, nemulţumit. În seara asta, cercetăm. Mâine încep s-o caut, fie că-ţi place, sau nu.

Trase de hăţurile calului şi îl îndreptă spre centrul oraşului unde, din fericire, găsiseră o cameră.

Majors îl urmă îndeaproape. Era sătul până în gât de ameninţările lui Gentry. Dacă n-ar fi fost atât de hotărât să-l prindă pe Sonny Clark înainte de a se pensiona şi a se retrage încununat de glorie, ar fi renunţat demult şi I-ar fi spus lui Gentry să-şi găsească pe altul. Gentry ar fi angajat pistolari, fără îndoială. Nu voia să se afle că ginerele său era celebrul Sonny Clark, astfel încât cel mai bine era să-l ucidă.

Majors îi dădu pinteni calului pentru a nu-l pierde pe Gentry din vedere. Deşi îi spusese de multe ori că-l voia pe Clark viu, nu credea că omul îl ascultase.

Oricum, n-avea încredere în el.

Lacrimi mari cât bobul de mazăre curgeau de sub pleoapele Priscillei în jos pe obraji.

— Eşti dezgustător, Bubba Langston. Credeam că după cele ce mi-ai făcut, ai să mă ceri de nevastă.

Bubba admira apusul ronţăind între dinţi un fir de iarbă dulce.

— Asta ai crezut?

Se schimbase. Priscilla îl văzuse cum se schimbă de la o zi la alta. Nu mai avea mersul acela de băieţandru ci pasul sigur al unui bărbat care ştia cine este. Ochii lui nu mai priveau uimiţi sau încurcaţi la ceea ce avea să-i ofere lumea, ci erau ochii calculaţi ai omului care nu ia nimic pe garanţie. Şi toate aceste trăsături se relevau acum în timp ce privea apusul soarelui cu ochii pe jumătate închişi. Priscilla era ofensată că el nu observase că-şi pusese cea mai bună rochie în cinstea sosirii la Jefferson. În ultimul timp, de câte ori se întâlneau, rareori observa ceva. Făcea dragoste cu ea luând-o repede şi metodic. Priscilla fusese bucuroasă când Bubba ieşise din starea în care îl adusese moartea lui Luke. Dar nu mai fusese niciodată atât de drăguţ, nu-i mai spusese niciodată lucruri atât de plăcute ca prima dată.

— De ce crezi că te-am lăsat să-mi faci, ştii tu ce, întrebă ea, aruncând o privire neliniştită spre căruţă, sperând că mama ei n-o aude. Am vrut să mă mărit cu tine, altfel n-aş fi...

— Şi cu Scout ce voiai să faci? întrebă Bubba, întorcându-şi ochii spre ea.

Priscilla îşi linse buzele şi clipi. N-ar fi fost mai surprinsă, nici dacă i-ar fi dat o palmă.

— Scout? întrebă ea, pe un ton ascuţit.

— Da, Scout. Te-ai gândit să te măriţi şi cu el? Sau căutai doar să scapi de mama ta fără să-ţi pese prea mult care era fraierul?

Priscilla clocotea de furie. Cu cine credea tâmpitul ăsta că vorbeşte? Dar reuşi să-şi declanşeze un nou val de lacrimi grele pe obraji.

— Bubba, Bubba, cine ţi-a spus minciunile astea despre mine? Ştii că nu te-am iubit decât pe tine. Întotdeauna. Cine ţi-a spus asta era gelos, asta-i. Pentru că te-am iubit pe tine şi nu pe el.

Bubba îşi întinse trupul lui lung, care se împlinise considerabil în ultimele trei luni. Nu mai părea doar braţe şi picioare.

— După cum am auzit, te-ai iubit cu toţi cei care erau disponibili.

Priscilla fu cuprinsă de disperare. Scout îi dăduse deja papucii. Făcuse treaba pentru care fusese angajat şi plecase în căutarea altei aventuri, lăsând-o fumegând de indignare pentru felul cum o părăsise.

Bubba era ultima ei şansă. N-avea chef să se îngroape la o fermă nenorocită doar cu mama ei cicălitoare şi cu un tată intrat complet sub papucul ei. Nu avea nici o altă şansă decât de a duce o viaţă total anostă. Privind îngrijorată spre căruţă, îl apucă de mână şi i-o puse pe sânul ei, închizând ochii cu o patimă prefăcută.

— Bubba, uite cum îmi bate inima doar pentru tine. Jur. Uite cât te iubesc, Bubba.

Un şuier tremurat ieşi de pe buzele ei când îi simţi mâna lunecând pe sânul ei. Un zâmbet de triumf îi străluci pe chip. Mâna lui ştia ce face. Gemu uşor când sfârcul sânului se întări sub degetul lui.

Ochii ei se deschiseră larg când mâna se îndepărtă brusc.

— Eşti drăguţă, Priscilla, şi ai ceea ce-ţi trebuie ca să atragi orice bărbat. Dar pe mine nu mă încântă să am o nevastă care şi-a împrăştiat farmecele la toţi înaintea mea,

— Ticălosule! şuieră ea, dându-se înapoi.

Până atunci Bubba nu-şi dăduse seama cât poate fi de urâtă. Faţa ei se schimonosi într-o mască de cruzime feroce. Era grozav de răsfăţată şi întotdeauna voia să facă ceea ce dorea. Bubba simţi o mare uşurare că Ross îl avertizase în legătură cu căţeaua asta.

— Ai devenit bărbat abia după ce ţi-am arătat eu cum. Când eram cu tine aveam senzaţia că mă tăvălesc cu un porc, auzi? ţipă ea. Un porc!

Bubba rânji vesel.

— Nu cred c-aş fi găsit o profesoară mai bună. Mulţumesc pentru lecţii şi pentru practică.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu mersul lejer al unui bărbat care scăpase de o povară stânjenitoare.

Cuprinsă de furie neputincioasă, Priscilla se întoarse şi dădu cu ochii de mama ei, care stătea exact în spate. Faţa ei îngustă era roşie. Nările subţiri erau aproape lipite. Cu o mână ca o labă, îşi pălmui fiica cât putu de tare, lăsându-i o pată roşie pe obraz.

Fata nu se feri. Se uita, pur şi simplu, la mama ei în timp ce un zâmbet de voluptate îi desfăcea buzele. Fără un cuvânt, se urcă în căruţă, luă o valiză din împletituri, îl dădu la o parte pe tatăl ei amuţit şi începu să îngrămădească diverse lucruri în ea.

— Ce faci acolo, domnişoară? întrebă Leona.

— Mă pregătesc să scap de tine. Mă duc la Jefferson să-mi iau o slujbă.

Ochii lipsiţi de culoare ai Leonei clipiră repede şi furioşi.

— N-ai să pleci nicăieri.

— Ai să vezi. N-am de gând să-mi sfârşesc zilele ca o femeie bătrână, uscată ca tine, bătută în cuie într-un loc uitat de Dumnezeu cu un băşinos bătrân ca el.

Întinse un deget spre tatăl ei.

— Am de gând să trăiesc altfel decât tine.

— Cum? Ai să mori de foame.

Priscilla continuă să împacheteze, râzând dispreţuitoare.

— Până diseară mi-am şi găsit o slujbă.

— Să faci ce?

Priscilla pocni încuietorlle valizei şi se întoarse spre mama ei din nou.

— Făcând ceea ce îmi place, spuse ea cu ochii strălucind. Şi ceea ce fac de multă vreme pe gratis. De acum încolo vor trebui să-mi plătească.

— Prostituţie? şopti Leona, îngrozită. Ai de gând să devii curvă?

Priscilla zâmbi încrezătoare.

— Cea mai bine plătită din Istorie. Ştii, mamă, când nu eşti iubită, mori de dorul de a fi. Ani de zile am visat cum să fac pe cineva să mă iubească. Am de gând să transform în bani toată dragostea pe care tu nu mi-ai oferit-o. De fiecare dată când am să ţin un bărbat între picioare, am să mă gândesc la momentele când ar fi trebuit să mă ţii tu în braţe. Împacă-te cu gândul ăsta.

Îşi trase valiza jos din căruţă şi sări alături de ea. Luând-o apoi de jos, se îndreptă spre Jefferson fără să mai arunce nici o privire înapoi.

Leona se repezi la soţul ei.

— Ei bine, cretin nedemn ce eşti, ai de gând să stai acolo fără să faci nimic?

Omul se uită la soţia lui cu ochi ceţoşi, obosiţi, dar care arătau mai multă însufleţire decât arătaseră vreodată.

— Da. N-am să fac nimic s-o aduc înapoi. Orice rău s-ar întâmpla, va fi mai bine decât dacă ar sta cu tine. Îmi pare rău că n-am avut şi eu curajul ei, cu ani în urmă.

— Ne putem scrie, spuse Lydia, înlăcrimată.

— Nu ştiu nici să scriu, nici să citesc, dar când unu' din ăştia mici o să înveţe...

Vocea lui Ma se pierdu, strangulată de emoţie.

— O să-mi fie dor de tine. Te-am considerat ca făcând parte din familie.

— Numai datorită ţie am ajuns aici.

Lydia şi Ma se îmbrăţişară din nou, Lydia absorbind în ea tăria acestei femei. Fetele plângeau fără să se ascundă, ţinându-se de fustele Lydiei, Micah şi Samuel stăteau solemn lângă tatăl lor. Toţi erau trişti.

Lydia îşi luase deja rămas bun de la celelalte familii din caravană. Unul câte unul, fuseseră absorbiţi de hărmălaia din Jefferson, plecând care încotro. Langstonii plecau în dimineaţa următoare. Imediat ce proviziile vor fi încărcate în căruţa lor, se vor deplasa spre partea de vest a taberei. De vreme ce nu aveau s-o mai vadă pe Lydia, îşi luau rămas bun acum.

— O să venim să vă vedem. Ross mi-a promis deja. Poate peste un an sau doi, după ce facem casa. V-am spus că Moses vine cu noi? O să ne fie de mare ajutor. Ross voia să-i propună asta încă înainte de a se oferi el.

Lydia vorbea prea mult şi prea repede, de teamă să nu înceapă să plângă.

— Îl iubeşti, nu, fata mea? întrebă Ma, domol, când Lydia se opri.

— Da, îl iubesc. Mă face să mă simt...

Căută cuvintele potrivite dar nu găsi nici unul care să descrie ce simţea de când Ross începuse să ţină la ea. Şi de asta era sigură. N-o iubea ca pe Victoria, dar o iubea.

— Mă face să mă simt curată şi neprihănită, respectată şi onorabilă. Nu contează ce-am fost înainte.

— Şi el te iubeşte, spuse Ma, bătând-o pe mână.

Lydia dădu din cap, negând.

— Nu. O iubeşte pe Victoria.

Ma respinse afirmaţia cu o mişcare a mâinii.

— Aşa crede el, dar cu tine se culcă. O să-şi dea seama într-o zi că pe tine te iubeşte. Şi felul cum îşi dezgoleşte dinţii ăia albi ai lui, în ultimul timp, spune că ziua aia nu-i departe. Niciodată n-a arătat aşa când trăia Victoria.

Părea îngrijorat de ceva tot timpul, ca şi cum încerca din greu s-o facă fericită. Voi doi o s-o duceţi bine împreună. Ştiu asta.

— Şi eu cred.

Ma o privi cercetător.

— Ştii, a fost o vreme, acum vreo săptămână, când am crezut că eşti supărată pe mine.

Lydia evită ochii perspicace ai lui Ma. Era adevărat că nu putuse s-o mai privească în ochi după ce aflase că fratele ei vitreg îl ucisese pe Luke. Vina ei în legătură cu uciderea băiatului nu-i permitea să menţină legătura strânsă pe care o avusese cu această femeie, dar nu-şi dăduse seama că Ma observase că o evită.

— Nu eram supărată pe tine. Îmi era groază de momentul ăsta când va trebui să-mi iau rămas bun şi încercam să mă obişnuiesc fără prezenţa ta, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Te iubesc, Ma. Vă iubesc pe toţi.

Ma o strânse tare la piept.

— Şi noi te iubim, Lydia.

Când se despărţiră, Lydia îmbrăţişă toate fetele pe rând, chiar şi pe Zeke care se înroşi ca un băiat.

— Ai grijă, Lydia, fata mea, spuse el, jenat.

— Bubba a zis că vine la căruţa voastră să-şi ia rămas bun mai târziu, spuse Ma, tamponîndu-şi ochii cu un colţ al şorţului. A vrut să aştepte întoarcerea lui Ross. I se sfâşie inima că trebuie să-şi părăsească eroul.

— Ross se întoarce din oraş curând. Trebuie să mă grăbesc să pregătesc cina.

Luându-l pe Lee din braţele şovăitoare ale lui Anabeth, Lydia se uită la ei, le memoră feţele blânde, iubitoare, şi îi păru rău că nu e şi Luke printre ei. Moartea lui o va apăsa veşnic. Dacă n-ar fi fost ea...

— La revedere, spuse ea şi le întoarse spatele înainte de a izbucni în plâns.

Gândindu-se la Clancey, Lydia mergea grăbită prin tabără spre căruţa ei. Trebuia să scoată săculeţul de bijuterii din ascunzătoarea lui. O să vină Clancey să-l ia. Probabil că urmărise caravana din noaptea în care îl împuşcase pe Winston. Oare când îşi dăduse seama că nu mai are bijuteriile? Probabil că e furios şi capabil de orice. Lydia voia să fie pregătită când va apare din nou. Avea să vină şi atunci trebuia să-i dea bijuteriile imediat.

Era convinsă acum că Ross nu ştia nimic de bijuterii. Le ascunsese Victoria. Lydia ştia cât e de mândru că reuşise s-o rupă cu trecutul lui criminal şi devenise om respectabil. Nu mai depindea acum decât de el şi de munca lui. N-ar fi lăsat-o niciodată pe Victoria să ia bijuteriile familiei cu ea. O făcuse singură. Aşa că dacă i le dădea lui Clancey şi îl cumpăra, Ross n-avea nimic de pierdut.

Întârzierile o împiedicaseră să scoată săculeţul de catifea din ascunzătoarea lui. Când mâncarea începu, în sfârşit, să fiarbă, se urcă în căruţă. Tocmai împinsese cufărul la o parte când îl auzi pe Ross chemând-o.

— Lydia?

Cu un suspin de consternare, îşi netezi părul şi se îndreptă spre spatele căruţei.

— Sunt aici.

Scoase capul afară exact la timp pentru a-l vedea pe Ross sărind de pe capra unei şarete. Omul de lângă el îşi scoase pălăria boţită, dar rămase pe loc.

Ross zâmbi cu faţa ridicată spre ea.

— Am avut un noroc chior, spuse el, cu un zâmbet larg. Acesta e domnul Pritchard. Soţia mea, Lydia.

Omul dădu din cap în direcţia Lydiei. Ea se uită la el cu o presimţire rea. Ross continuă entuziast:

— Ne-am întâlnit în oraş. Aşteaptă de luni de zile să cumpere o căruţă, i-am vândut-o pe a noastră şi vrea s-o ia în primire chiar acum. Vrea să ajungă cât mai departe, înainte de venirea iernii. S-a gândit că dacă porneşte acum, ajunge la El Paso şi va face iarna acolo, înainte de a continua drumul spre California.

— Vrea să ia căruţa, acum?

— Imediat ce descărcăm tot ceea ce nu vrea să cumpere, spuse Ross, râzând. S-a oferit să ne ajute, aşa că hai să ne apucăm de treabă. Am cumpărat şareta asta cu banii de la domnul Pritchard, pentru că o să avem nevoie de ea mai târziu. Tu şi Lee puteţi dormi în căruţa lui Moses în timpul călătoriei. O să ne fie de folos momentan, dacă nu ridicăm cabana atât de repede pe cât vreau.

— De ce nu-i vinzi căruţa lui Moses? întrebă ea, pe un ton de împotrivire.

— Pentru că nu-i atât de mare ca asta şi are cinci copii.

Ross se întoarse spre domnul Pritchard, care îi adresă un zâmbet. Tot ceea ce îţi trebuie imediat, transferă în şaretă.

Lydia rămase ţintuită locului în timp ce domnul Pritchard coborî din şaretă şi începu să strice împreună cu Ross, ceea ce în ultimele două luni fusese casa ei.

Când se opri suficient pentru a o vedea stând mohorâtă şi fără să facă nimic, Ross veni spre ea şi punîndu-i mâinile pe umeri, o strânse uşor.

— Lydia, ce ai?

— Nimic, spuse ea, moale.

Cu ajutorul lui Moses, domnul Pritchard tocmai descărcase cufărul şi acum îl duceau la căruţa pe care Moses o moştenise de la Wintson. Nu i-ar fi trebuit decât câteva secunde ca să scoată săculeţul, dar nu se ivea ocazia. Ross o privea ciudat.

— A trebuit... să-mi iau rămas bun de la Langstoni.

Ross o cuprinse în braţe şi o sărută apăsat pe gură.

— Ştiu că eşti tristă din cauza asta, dar ţi-am promis că o să-i vizităm şi o vom face. Poate la anul.

O sărută din nou.

— Acum, te rog, ajută-mă să sortez lucrurile astea şi spune-mi ce crezi c-o să ne trebuiască şi ce putem vinde.

Lucrară până târziu ca să termine treaba. Familia Pritchard care venea din Mississippi era nerăbdătoare să pornească după o întârziere de şase săptămâni, datorită cererii de bunuri şi lipsei produselor. Domnul Pritchard şi copiii, cinci băieţi – omul se lăudase mândru când îl admirase pe Lee – erau în oraş şi cumpărau tot ce puteau pentru a suplimenta ceea ce le vindea Ross.

În sfârşit, după două ore de eforturi, Ross le spuse la revedere. Îl sfătui cum să mâne caii şi îşi luă rămas bun de la fiecare din ei. Caii păreau că nu vor să plece, dar se supuseră comenzii domnului Pritchard când îi îndemnă la drum. Plecară cu căruţa, cu roata de rezervă, cu două butoaie de apă, cu cele necesare drumului... şi cu bijuteriile lui Gentry.

Lydia nu avusese nici cea mai mică ocazie să le ia din căruţă. Ar fi fost fericită aşa, dacă n-ar fi existat Clancey. Ce-o să facă atunci când va apărea? Ce?

Deşi obosiţi, Ross insistă să mute căruţa lui Hill şi şareta spre partea sudică a oraşului, departe de mulţimea celorlalţi care erau în tranzit. Lydia făcu toate treburile fără nici un elan, resimţindu-se de pe urma stresului psihic. Îngrijorarea trebuie să fi fost vizibilă pe faţa ei pentru că, îndată ce se aranjară pentru noapte, Ross veni la ea şi o luă în braţe.

— Ar fi mai bine să te duci lângă Lee în căruţa lui Moses şi să te culci.

Lydia se agăţă de el, îngrijorată că poate chiar acum Clancey le dezvăluia autorităţilor identitatea lui Ross.

— Nu. Rămâi cu mine în seara asta, Ross. Hai să ne culcăm acum şi ţine-mă în braţe, se rugă ea cu mâinile strânse pe vesta lui de piele.

Ross zâmbi cu faţa îngropată în părul ei.

— Aş vrea eu, dar Moses şi cu mine avem o groază de treburi în seara asta. Odihneşte-te. Poimâine sper să pornim spre casă.

La auzul cuvântului casă, Lydia ridică faţa spre el şi îl repetă ca pe un cuvânt drag.

— Ross, se va realiza? Pentru noi?

Îşi strânse braţele în jurul lui, regretând că nu sunt deja acasă, departe de toate ameninţările.

— Se va realiza, o asigură el, în şoaptă.

O sărută apăsat. Prin haine, îi simţi corpul mulându-se pe corpul lui, excitându-l.

— Lydia, murmură el, vezi ce-mi faci?... Îi atinse cu braţele rădăcina părului înainte de a se desprinde de ea, sacrificându-şi pornirile pătimaşe.

— Am treabă, femeie.

O bătu uşor pe fund îndreptând-o cu faţa spre căruţa lui Hill.

Lydia ar fi dorit să se piardă în căldura îmbrăţişării lui, să folosească iubirea lui ca pe o amuletă care s-o ferească de Clancey. Să-i spună oare totul? Despre Clancey, despre bijuterii? Se opri în noaptea întunecoasă şi se întoarse. Ross se apucase de treabă cu Moses aranjând lucrurile pe şaretă, discutând cu însufleţire despre planurile pe care şi le făcuse.

Să se ducă oare la el acum când, după spusele lui Ma, începuse s-o iubească şi să-i spună că n-au scăpat încă de fratele ei vitreg?

În afară de ameninţarea pe care o reprezenta Clancey însuşi, mai exista şi întrebarea ce va face Ross. Să zicem că o va răzbuna şi-l va omorî pe Clancey. Ar însemna să aibă de-a face cu autorităţile. Sau, în loc să-l urască pe Clancey, se va întoarce împotriva ei cu dezgust? Clancey jucase totuşi un rol în viaţa ei, va regreta că o luase de soţie sau că făcuse dragoste cu ea? Nu, era mai bine să nu-i spună. Putea doar să spere că nu va mai fi urmărită de Clancey.

Gândindu-se la asta, se întoarse şi dădu cu ochii de însuşi personajul coşmarului ei blocându-i drumul spre căruţă.

— 'nă seara, surioară, mormăi el.

Tonul vocii lui îi îngheţă sângele în vene.

Aruncă o privire grăbită spre Ross şi Moses.

Acesta aprindea focul pentru a face cafea, iar Ross aranja lucrurile în şaretă; discutau unul cu altul.

— Eşti nebun? îl întrebă ea pe Clancey, întorcând din nou capul spre el. Dacă te vede Ross...

— Am avea multe de discutat, nu? Printre care şi chestia cu furtul bijuteriilor din căruţă pentru a le da fratelui tău vitreg.

Lydia simţi un nod în gât, apoi ocoli căruţa pentru a ieşi din raza privirii lui Ross, dacă acesta s-ar uita, să n-o vadă vorbind cu bărbatul pe care zicea că nu-l cunoaşte. Clancey o urmă şi o prinse de braţ strângând-o puternic.

— Unde-s bijuteriile? Le vreau acum! Ai reuşit să mi le iei când m-a atacat frumosu' ăla.

— Nu-i adevărat! replică ea, aprins, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. Am vrut să ţi le dau ca să scăpăm de tine. Winston ţi le-a luat când a căzut.

Le-am pus înapoi în podeaua căruţei şi...

— Adu-le.

Lydia îşi muşcă buza inferioară până la sânge. Trăgând adânc aer în piept, spuse:

— Nu pot.

Clancey o izbi de căruţă atât de tare încât îi ţiuiră urechile şi i se opri respiraţia.

— Ţi-am zis, adu-le, mârâi el.

— Ross a vândut căruţa azi după-amiază. A plecat. N-am ştiut c-o s-o vândă. Jur, Clancey. A plecat înainte de a putea lua bijuteriile.

Clancey o privi neîncrezător, apoi îşi roti ochii în jur, verificând spusele ei.

— Ptiu!

Exclamaţia lui o izbi ca o palmă.

— Ei bine, asta o să te coste, spuse el, eliberând-o atât de brusc încât o făcu aproape să cadă.

— Ce vrei să spui?

Îşi simţea buzele paralizate şi abia le mişca. Gura i se uscase, capul i se învârtea.

— Că mai sunt şi cei cinci mii de dolari pentru omul care-l predă pe soţul tău, asta vreau să spun.

— Nu, Clancey, zise ea, apucându-l de mânecă.

— Ai avut ocazia să-mi cumperi tăcerea, spuse el, eliberându-se. Preţul au fost bijuteriile alea cu care m-ai dus de nas.

— Ţi-am spus...

— Gura!

Îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-i dea o palmă, dar nu făcu decât s-o mângâie pe obraz.

— Poate că preţul s-a schimbat. Poate că te vreau pe tine în locul lor. Eşti dispusă să-l laşi pe bărbatul ăla frumos şi tare în clipa asta şi să vii cu mine dacă-i salvez pielea?

Fu cuprinsă de repulsie. Atingerea lui era rece şi înfricoşătoare ca şi cum ar fi trecut un melc pe pielea ei. Stomacul i se răzvrăti trimiţându-i conţinutul în gât.

Tremura fără să se poată stăpâni. Nu-l mai suporta. Pentru nimic în lume. Nici pentru Ross? Pentru a-i salva viaţa?

Dar cum putea lăsa acest animal s-o atingă după ce cunoscuse dragostea lui Ross? Cum, Doamne? Dar avea să îndure orice, chiar şi pe Clancey, dacă asta îi va salva pe Ross şi pe Lee.

Deschise ochii, pe care îi închisese pentru că nu-i putuse suporta urâţenia şi îl privi rece.

— Bine. Am să vin cu tine.

Clancey râse încet, dar nu mai puţin malefic. Îşi trecu mâna brutal peste sânii ei.

— Aş putea să te am, oricum, surioară.

Se îndepărtă de ea.

— Deşi arăţi bine, cinci mii de dolari arată mai bine în momentul ăsta. Strâmtă şi voluptoasă cum eşti, prefer totuşi banii. Deocamdată.

O umilise dar ei nu-i păsa. Se rugă de el.

— Clancey, te rog, nu face asta.

— Am făcut eforturi mari pentru banii ăştia, bombonico, spuse el, mieros. Îţi aminteşti de băiatul pe care a trebuit să-l omor? Cum îl chema?

— Luke Langston.

— Îhî, Langston. Destul de afurisit, mucosu' ăla. Cât pe-aci să-mi scape. Se zbătea ca o pisică sălbatică. Şi frumosu' ăla...

— Winston Hill. I-ai omorât pe amândoi. Şi amândoi erau prietenii mei.

— Eu eram prietenul tău, înainte de a mă renega. Ţine minte asta. M-ai lăsat ca şi mort, frumuşico. Erai femeia mea. Ai întins-o cu burta la gură, cu copilu' meu în tine. Ai să plăteşti pentru ce mi-ai făcut. Am o mică treabă în oraş.

— Ce vrei să faci?

— Am să caut întâi căruţa. Dacă spui adevăru' nu poate fi prea departe.

Lydia se gândi la familia Pritchard cu cei cinci copii. Alţi oameni inocenţi pe conştiinţa ei.

— N-ai s-o găseşti, spuse ea, pe un ton care făcea inutilă până şi încercarea.

Clancey o prinse de obraz şi şopti ameninţător.

— Mai bine speră s-o găsesc, altminteri ne vedem dimineaţă cu şerifu' după mine.

Cu asta se îndepărtă. Lydia privi în urma lui. Repetarea crimelor comise o făcu să-şi dea seama cât de mult îl ura, cât de mult îi dorea moartea. Făcu doi paşi după el, dar se opri. Cum să-l omoare? N-avea nici o armă. El era mai puternic, putea s-o omoare şi apoi să se întoarcă după Ross.

„Doamne, ce-i de făcut?" se întrebă ea, urcându-se în căruţă unde Lee dormea liniştit. Nu putea să stea pasivă şi să lase acest animal să-i distrugă din nou viaţa. Trebuia făcut ceva. Dar ce?

Afară, o umbră se detaşă de cele care înconjurau căruţa. Era un bărbat. Se uită în căruţă unde o văzu pe Lydia aplecată asupra copilului. Îşi frângea mâinile şi plângea. Se uită după bărbatul greoi care se îndrepta hotărât spre oraş. Buzele lui se subţiară şi pumnii se strânseră.

Apoi, fără zgomot, porni în urmărirea lui.

Clancey nu-şi putea crede norocului. Un noroc formidabil.

Găsise căruţa lui Coleman pe strada principală oprită în faţa prăvăliei. Mamelucul ăla cu nevastă-sa împreună cu cei cinci copii ai lor aduceau provizii

din prăvălie şi le puneau pe trotuar, discutând veseli despre cum să le încarce mai bine în căruţă.

Nevăzut îi privise de pe partea cealaltă a străzii. Când intrară iar înăuntru cu toţii, trecu strada şi se urcă în căruţă fără să-l observe cineva. Îi trebuiră doar câteva clipe să găsească scândurile scrijelite de încercările Lydiei de a le desface. Înainte ca Pritchard să se întoarcă cu braţele încărcate, Clancey pusese deja săculeţul de catifea în sân şi se afla pe trotuar, bucuros că nu trebuise să omoare pe nimeni şi astfel să atragă atenţia asupra sa.

Clancey încercase să găsească cea mai bună cale de a aborda autorităţile. Să dea buzna, pur şi simplu, în biroul şerifului, anunţând în gura mare că ştia unde este Sonny Clark? Clancey nu-i credea pe oamenii legii prea inteligenţi. Se putea ca şerifu' să nici nu ştie cine e Sonny Clark. În fond, Texasu' nu fusese un teritoriu al celor fără de lege. Puteau să treacă multe zile până când avea suficiente da’te pentru a-l aresta. În timpul ăsta, Clark şi Lydia puteau scăpa. Nu, mai bine îi omoară decât să se întâmple asta. Şi cum să-i ţină sub observaţie pe cei doi şi pe prostănacu' de şerif?

Dacă Lydia îşi dă drumu' la gură în legătură cu uciderea celor doi? Desigur că n-ar avea nici un martor şi cine ar crede-o pe nevasta unui criminal ca Sonny Clark? Da, dar vor fi câţiva care vor spune că l-au văzut pe Clancey în preajma caravanei. Nu-l puteau acuza, dar în mod sigur l-ar putea împiedica să ia recompensa.

Acum că avea bijuteriile, voia să-l denunţe pe Clark pentru recompensă şi s-o şteargă. Dar cum s-o facă?

Acesta era gândul care îl frământa când intră în holul hotelului în drum spre bar. Aruncă o privire în încăpere, căutând barul. Primul lucru pe care-l înregistră mintea lui fură doi bărbaţi aşezaţi în fotolii cu o măsuţă între ei. Unul explica ceva, aplecat deasupra mesei, bătând în ea cu pumnii, vorbind cu însufleţire. Celălalt asculta cu o expresie de plictiseală pe faţa lui comună dar cu ochii atenţi la mulţimea din *saloon*-ul alăturat, ca un profesionist.

Clancey rămase cu ochii la ei, lăsând alţi clienţi să intre în clădirea aglomerată. Avusese mintea cam tulbure din cauza rănii de la cap şi fusese puţin băut în seara aceea în Knoxville, dar nu într-atât încât să nu-şi amintească. Erau aceiaşi inşi. Cei care îi dăduseră ideea că Lydia ar putea fi în caravana de căruţe. Cei care îl urmăreau pe Clark.

Îi venea să strige de bucurie. Să fie al dracu' dacă asta nu era o baftă chioară!

Căută afişul zdrenţuit pe care îl purta veşnic în sân şi apăsă mai tare săculeţul cu bijuterii pe burtă în timp ce mergea pe covorul din hol spre cei doi. Fără un cuvânt, aruncă afişul cu faţa în sus pe măsuţa dintre ei.

Omul cu creasta de păr alb se opri din lunga lui peroraţie şi ridică ochii supărat.

— Ce dracu...

Celălalt bărbat îl prinse strâns de mână când îşi dădu seama ce aruncase Clancey pe masă.

— Faceţi cinste unui om cu o sete de zile mari şi o groază de noutăţi?

Clancey îşi dădu pe ceafă pălăria lui soioasă şi îi privi obraznic, conştient de importanţa lui.

Majors trase un scaun lângă masă şi luă un pahar de pe o tavă din apropiere. Clancey rânji ca omul care ştie un secret pe care alţii ar dori să-l cunoască. Cei doi îl priviră cu dezgust, dar cu interes nedisimulat. Nu-şi puteau permite să facă fasoane acum.

După ce Clancey dădu pe gât mai multe pahare de whisky, îşi şterse gura cu mâneca şi spuse:

— Sunt Russell. Clancey Russell.

— Eu sunt Howard Majors de la agenţia de detectivi Pinkenton, iar dânsul e domnul Vance Gentry.

Clancey se lăsă pe spate în scaunul său, uitându-se prin încăpere nonşalant, apoi îşi turnă încă un pahar.

— Am o fermă în Tennessee, lângă frontiera cu Carolina de Nord, se lăudă el, volubil. De luni de zile o caut pe nevastă-mea care mi-a fugit cu copilu' în burtă.

— Pentru Dumnezeu, omule... începu Gentry, dar Majors îl întrerupse cu o voce calmă, de profesionist.

— Toate astea sunt interesante, domnule Russell, dar n-ai vrea să-mi spui de unde ai hârtia asta şi ce ştii despre ea?

Clancey îşi arătă dinţii stricaţi, rânjind.

— Nimic altceva decât că ştiu unde e omu' în clipa asta.

Gentry sări din fotoliu şi îl apucă pe Clancey de guler, ridicându-l în sus. Whisky-ul se vărsă pe mâna lui.

— Unde e? întrebă Gentry, poruncitor.

Majors fu atât de supărat de izbucnirea lui Gentry, încât fu cât pe-aci să scoată pistolul la el. Se ridică, îl împinse puternic şi îi ordonă să se aşeze şi să stea liniştit. Grupul începea deja să atragă atenţia celorlalţi din hotel şi asta nu-i convenea. Sau, cel puţin, nu acum. Gentry îi aruncă o privire ameninţătoare lui Clancey, apoi, neavând încotro, se supuse.

Majors se întoarse spre Clancey care lingea băutura vărsată pe mână.

— Îmi pare rău, domnule Russell, domnul Gentry e extrem de nervos. Fiica lui e măritată cu Clark. Au fugit amândoi de la ferma lui din Tennessee acum câteva luni şi nu mai ştie nimic de ei. E foarte îngrijorat de soarta fiicei lui.

Clancey ştia toate astea, dar nu voia să arate că ştie. Planurile lui de a umfla bani repede şi a dispare urgent după aceea nu includeau încurcături cu

autorităţile sau cu Gentry. N-aveau decât să-i spună Clark sau Lydia că fiica lui e moartă.

De asemenea, era bine să tacă chitic şi despre bijuterii. Le va îngropa în noaptea asta. Mâine, dacă Lydia o să le spună ceva de ele, treaba ei. În plus, o să distrugă şi relaţiile dintre Lydia şi bărbatul ăla pe care îl admira atât. În viziunea lui, Lydia nu plătise îndeajuns pentru răul pe care i-l făcuse. Acum va avea grijă ca micuţa doamnă să capete ceea ce merită.

Clancey putea fi un actor bun când voia. Reacţionă într-un fel în care nu se aşteptară nici unul din cei doi: izbucni în hohote de râs.

— Căsătorit cu fiica dumitale, hîh? Ei bine, nu ştiu cum să-ţi spun, Gentry, spuse el, rostind numele batjocoritor, dar eu îl caut pentru că mi-a luat femeia. Zice că e măritată cu el, nu cu mine, şi că ăl mic e al lui, nu al meu. N-am cunoştinţă de altă femeie în preajma lui.

— Asta-i o pierdere de timp, explodă Gentry, necatadixind să-i arunce nici măcar o privire lui Clancey, ci adresându-i-se direct lui Majors. Habar n-are ce spune. E beat.

De data asta fu rândul lui Clancey să se întindă peste masă.

— Îl cauţi pe Sonny Clark, nu? Alias Ross Coleman? Ei bine, e aici, cantonat la o milă de oraş. Am avut o mică discuţie cu femeia mea când i-am găsit azi după-amiază. I-a venit mintea la cap.

Închise un ochi cu semnificaţie obscenă.

— Bună bucăţică. Îl ţine cu treburi până mă întorc cu şeriful.

O oră mai târziu cei trei bărbaţi se despărţiră. Când Clancey nu-l mai putea auzi, Gentry spuse:

— Sper că n-ai intenţia să aştepţi până dimineaţa, să ne ducă el acolo, aşa cum v-aţi înţeles, exclamă Gentry, când îl văzu că se îndreaptă spre scară.

— Am să fac exact cum am spus. N-am de gând să dau buzna acolo noaptea. Ar putea să ne scape din cauza întunericului.

— Va fi o surpriză totală.

— Va fi o surpriză dimineaţa. Din cele spuse de Russell, Clark nu bănuieşte nimic.

— I-a făcut ceva Victoriei, şopti Gentry, deşi holul era acum pustiu, în afară de recepţionerul somnoros.

— Russell nu ştia nimic de ea. Ai de gând să rişti ca individul să ne scape fără să ştim unde-mi este fiica?

Ridicase tonul şi îşi ieşise din fire.

— Ei bine, m-am săturat de prudenţa dumitale. N-am s-aştept până dimineaţă. Mă duc acum.

Gentry se pomeni răsucit şi trântit de perete. Majors nu era înalt, nici atât de puternic, dar în ciuda vârstei, era vânjos şi avea surpriza de partea lui. Reuşi să-l învingă cu îndemânare.

— Ascultă-mă, Gentry. M-am săturat de dumneata, de temperamentul şi de tiradele dumitale. Ai plătit agenţiei, foarte bine, a trebuit să te tolerez. Dar n-ai să-mi dictezi mie cum să-mi fac meseria. O să facem aşa cum am hotărât eu.

Îşi înfundă mai tare pumnii în pieptul lui, ţinîndu-l de revere.

— Dacă e nevoie, te leg de piciorul patului sau îl chem pe şerif să te aresteze pentru vagabondaj, fac orice ca să te împiedic să strici totul. Şi acum, hotărăşte-te..

Gentry, nemulţumit de poziţia în care se găsea, privi în ochii detectivului şi văzu o hotărâre pe care şi unui Gentry i-ar fi fost greu s-o zdruncine.

— Bine. Aştept până dimineaţa. Majors îi dădu drumul încet. Nu-i adresă nici un avertisment. Ochii lui ascuţiţi, incisivi spuneau tot.

Clancey mergea pe trotuarul de scânduri, fredonînd fals cu un rânjet stupid pe faţă. O învaţă el minte, căţeaua. Hotărâse să fie acolo cu Majors şi Gentry la prima oră, dimineaţa, ca s-o surprindă pe ea şi pe soţul ei. Spera să-i ia din pat.

Râse murdar şi se gândi la sânii ei umplându-i mâinile! Existau ţâţe berechet prin ţinutul ăsta. O să şi le cumpere pe cele mai bune. Mâine va umfla recompensa după arestarea lui Clark. Şi mai avea şi bijuteriile.

Clancey Russell era un om făcut. Daaa. Deasupra nevoilor. Nimic nu-l mai putea doborî.

— Hei, domnu', şopti o voce din întunericul unei străduţe.

— Îhîh? întrebă Clancey, clătinîndu-se beat şi încercând să vadă clar. Cine mă strigă?

— Eu.

Vocea ieşi din umbră.

— Mă recunoşti?

Clancey clipi până când cele două imagini se suprapuseră. Atunci deschise gura şi ochii aproape că-i ieşiră din orbite. Era o fantomă!

— Asta-i pentru Luke, fratele meu.

Bubba înfipse cuţitul între coastele lui Clancey şi îl împinse în sus. Faţa urâtă se contorsionă, întâi de surpriză, apoi de groază şi de durere şi, în cele din urmă, de apropierea morţii.

Bubba scoase cuţitul şi lăsă corpul să cadă cu un zgomot greţos pe străduţa plină de gunoaie. Se aplecă deasupra lui doar o secundă, apoi dispăru din nou în întuneric, nevăzut şi neauzit.

Capitolul 21

Ross stătea întins pe aşternutul lui cu palmele sub cap, cu ochii la cerul de catifea neagră cu puzderie de stele şi o lună nouă. Era fericit, era liniştit. Mulţumirea îi circula prin corp ca o smântână groasă.

Când o văzuse pe Victoria murind, crezuse că viaţa s-a terminat. Dar departe de aşa ceva. Învăţa acum că viaţa oferea tot atâta bucurie ca şi durere. Nu era nevoie neapărat să fie o bătălie permanentă pentru afirmare. Când cineva ţine la tine, automat te simţi valoros.

Lydia ţinea la el.

Şi Victoria ţinuse la el. Sigur. Altfel nu l-ar fi sfidat pe tatăl ei şi nu s-ar fi măritat cu el. Convenţiile sociale şi prejudecăţile de clasă fuseseră înfrânte Dar s-ar fi măritat cu el cunoscându-i trecutul? L-ar mai fi iubit atunci?

Ross nu credea. Posibil, dar el nu credea. Nu avusese niciodată curajul să pună la încercare dragostea ei. Pentru el fusese o comoară, ceva de care să te bucuri şi pe care s-o aperi, s-o protejezi de tot ceea ce e ură, pe care s-o păstrezi cu orice preţ. Nu credea că ar fi tolerat adevărul despre el. Lydia, pe de altă parte, părea să-l iubească şi mai mult din cauza asta.

Iubire? De ce-i venise în minte cuvântui ăsta? îl iubea? îi arătase că da, într-o mie de feluri, prin micile servicii pe care i le făcea, aşteptarea din ochii ei când îl privea, respiraţia scurtă când îi vorbea. Până acum nu luase în seamă aceste mărturii ale afecţiunii ei. Inima şi mintea lui fuseseră prea pline de Victoria. Acum însă...

Scoase un geamăt şi îşi puse un braţ peste ochii închişi când îşi aminti noaptea în care îşi dovedise dragostea într-un mod atât de liber. Doamne, exista oare vreo femeie mai capabilă să iubească un bărbat? Amintirea acelei nopţi îi redeşteptă simţurile.

Goliciunea lui n-o deranjase niciodată. Doar gândul la un bărbat gol ar fi respingător pentru orice femeie aşa-zis decentă. Fără ruşine sau timiditate, Lydia îi privise corpul cu admiraţie sinceră. Mâinile ei lunecaseră pe carnea lui, sensibilizând-o.

Se lungise deasupra lui încet, înnebunitor, apăsându-l, sărutându-i uşor pieptul, atingând sfârcurile cu limba, strângând pielea cu buzele, răvăşindu-i părul cu vârful degetelor.

— Lydia, nu-i nevoie... murmurase el, păstrându-şi degetele în părul ei.

— O fac pentru că-mi place, răspunsese ea, tot şoptit, înflorându-i părul de pe abdomen cu răsuflarea ei fierbinte.

Prima atingere a buzelor ei fusese delicată, timidă. Ross îşi ţinuse respiraţia. Bărbăţia lui pulsa în mâna ei. Se simţea mai bărbat ca oricând înainte şi totuşi slab şi neajutorat pentru că mângâierile dulci ale acestei femei îi atinseseră nu numai corpul dar şi sufletul.

Blestemase şi se rugase şi îi repetase numele ca un om cu mintea rătăcită. Nu mai gândea logic, răspundea doar la mângâierile ei fermecate. Încurajată de reacţia lui, pierzându-şi orice timiditate, buzele ei îl adoraseră.

Când simţise primul tremur al orgasmului, o trăsese călare peste el şi se lăsase absorbit în căldura trupului ei, în timp ce părul ei lung îi învăluise pe amândoi ca o perdea.

Corpul lui Ross se acoperi cu o peliculă fină de transpiraţie acum când se gândea la acea ultimă îmbrăţişare. Blestemă în gând faptul că o trimisese la culcare cu Lee în seara asta.

Simţi brusc dorinţa de a se duce la ea. Ce ar zice dacă ar întreba-o acum ce simţea pentru el? Fusese întotdeauna sinceră cu el. În privinţa asta nu-i găsea nici o vină. Nu-l minţise niciodată. Deşi nu-i spusese că-l iubeşte, era sigur că la cea mai mică încurajare din partea lui, ar face-o. Voia s-o audă rostind acele cuvinte, extrem de mult. Devenise deodată vital s-o audă spunîndu-i că-l iubeşte.

Se uită în direcţia căruţei şi suspină cu regret. Probabil că în clipa asta doarme adânc şi ar fi o cruzime s-o deştepte. Dar mâine seară...

Mâine seară, şi în seara următoare, şi în toate serile care mai urmau până la sfârşitul zilelor. Pe fiecare din ele o aştepta cu nerăbdare.

Bubba se furişă spre coada căruţei lui Hill şi o strigă încet pe nume.

Speriată să nu se fi întors Clancey, Lydia se repezi într-acolo şi dădu flapsurile la o parte.

— Sunt eu, Bubba.

Lydia scoase un suspin de uşurare.

— Ce-i cu tine de umbli pe aici noaptea? şopti ea.

— Ţi-am adus asta.

Lydia îşi duse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. Cunoscutul săculeţ cu bijuterii din mâna ei i se păru foarte greu.

— De unde ai asta?

Cuvintele i se opreau în gât şi simţea că se înăbuşă.

Bubba nu răspunse precis la întrebare.

— De acum n-o să mai ucidă oameni inocenţi ca Luke. L-am aranjat eu.

Bubba îl omorâse pe Clancey!

— Oamenii care au cumpărat căruţa...

— L-am urmărit, l-am văzut luând săculeţul fără să-l vadă nimeni, aşa că n-a fost obligat să-i ucidă.

Lydia fu brusc izbită de cât se schimbase Bubba. Nu mai era băiatul de acum câteva săptămâni. Acest tânăr zvelt aducea doar vag cu băiatul care fusese. Maxilarul lui exprima o anumită duritate şi în ochii lui inocenţi exista o umbră de neîncredere. Când fusese înlocuită acea naivitate cu expresia matură de acum? O privea drept în ochi fără să roşească sau să se uite în altă parte, cum făcuse până atunci.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Băiatul drăguţ devenise bărbat şi acum ştia toate lucrurile murdare cu care se confruntă un bărbat şi în baza cărora trebuie să acţioneze. Îşi răzbunase fratele, dar îi făcuse şi ei un dar. Nu ştia cum aflase despre Clancey şi nu voia să-l întrebe. Mulţumită lui Bubba, fratele ei vitreg era mort şi cu asta Ross era din nou liber.

Mângâie faţa lui Bubba cu degetele. A-i mulţumi că ucisese un om era de neconceput, dar voia ca el să ştie ce mult însemna asta pentru ea.

— Ştii povestea lui Ross?

Bubba dădu din cap.

— Destul de bine. Nimeni n-o s-o afle de la mine, Lydia. Iar el nu va şti niciodată povestea dintre tine...

Lăsă restul cuvintelor să se piardă.

— Ne-ai redat viaţa la amândoi. Întâi, mie când zăceam acolo în pădure şi voiam să mor, şi acum lui Ross. Îţi suntem recunoscători, Bubba.

Bubba scutură din cap cu îndârjire, cu blond deschis lucind în lumina lunii.

— Trebuia să fac asta pentru Luke.

Lydia se uită la săculeţul cu bijuterii.

— Nu le vreau.

— Ştiu că nu.

— Nu sunt nici ale lui Ross, nici ale mele.

— Atunci, ale lui Lee?

— Aşa e! Lee o să afle într-o zi de mama lui. Ross va dori să-i dea ceva de-al ei. Lydia se decise să ascundă bijuteriile într-una din lăzi şi să-l lase pe Ross să le „descopere" singur. Le poate apoi păstra pentru Lee.

— Da. Cred că-i aparţin lui Lee.

Lydia îi zâmbi într-un fel pe care Bubba şi-l va reaminti tot restul vieţii, tot aşa cum îşi va aminti expresia din clipa morţii lui Russell. Bubba ştia că asta îl va urmări multă vreme. Nu simţea nici un regret că-l omorâse. Meritase să moară. Îi ucisese pe Luke şi pe Hill. Legea pământului, ochi pentru ochi, era prea adânc înrădăcinată în mintea lui pentru a se simţi vinovat că încheiase socotelile.

Regreta doar că trebuise s-o facă. Nu fusese plăcut. Îi venise rău de la stomac. Nu se va lăuda niciodată cu asta. Nu le va spune nici părinţilor săi că moartea lui Luke fusese răzbunată. Nu răscumpărase vina lui faţă de fratele său, dar, cel puţin, îl ajutase pe Ross şi pe Lydia. Ăsta era un motiv suficient pentru ceea ce făcuse.

— La revedere, Lydia.

Lydia simţi un nod în gât de emoţie.

— La revedere, Bubba. O să mă gândesc mereu la tine.

Bubba privi îndelung faţa ei scăldată în lumina lunii, regretând că nu fusese cu câţiva ani mai bătrân când destinele lor făcuseră să se întâlnească. Apoi îi păru rău de acest gând. Ea îi aparţinea lui Ross şi aşa se cădea. Spera doar ca într-o zi să găsească şi el o femeie ca ea.

De teamă ca emoţiile lui să nu-l trădeze, îşi atinse pălăria, se răsuci pe călcâie şi dispăru în întuneric.

Bâjbâind în întuneric, Lydia deschise o ladă cu aşternuturi şi băgă săculeţul de catifea adânc, între două pilote. Apoi se târî spre locul de dormit şi se întinse pe saltea. Nu se mai rugase demult. Încă dinainte ca mama ei să moară, renunţase la asta ca la un lucru inutil. Acum încercă să-şi amintească cuvintele, dar nu reuşi, aşa că le compuse singură. Rugăciunea ei nu era nici lirică, nici poetică. Era stângace, dar din toată inima. Spera că Dumnezeu va înţelege cât îi era de recunoscătoare.

Îşi strânse braţele în jurul corpului şi lăsă toată teama şi îngrijorarea să i se scurgă din trup. Ea şi Ross erau liberi. Mâine vor porni spre noul ei cămin. Nimeni nu le va cunoaşte trecutul. Vor fi domnul şi doamna Ross Coleman, invidiaţi pentru fericirea lor.

Poate mâine va găsi curajul să-i spună cât de mult îl iubeşte.

O cracă trosni sub piciorul lui şi înainte de a face un pas, pistolul lui Ross era aţintit spre pieptul lui.

— La dracu, Ross, eu sunt, Bubba.

— Îmi pare rău, spuse Ross, dezamorsând *Colt*-ul şi punîndu-l înapoi sub şaua care-i servea drept pernă. Vechile obiceiuri erau greu de înlăturat. Se uită la Moses care sforăia uşor, alături. Ochii lui se întoarseră spre tânărul care se lăsase pe vine lângă foc.

— Ce-i cu tine de te învârţi pe aici noaptea?

— Nu puteam să dorm.

Ross suspină, stăpânindu-şi cu greu dorinţa care îl asalta. Ar fi dorit Imens s-o aibă pe Lydia alături de el acum.

— Nici eu nu pot.

— În plus, voiam să-mi iau rămas bun.

Ross privi silueta lui Bubba pe fundalul luminii roşii a focului. Unde era băiatul vioi pe care îl întâlnise în Tennessee? Se lungise. Pieptul lui nu mai era concav. Avea un început de barbă pe obraz şi păr pe buza superioară. Vocea i se schimbase. Atitudinea lui se transformase complet; nu mai era aceea a unui băiat, ci a unui bărbat.

— Deci nu vrei să accepţi oferta mea, spuse Ross încet, simţind lupta care se ducea în Interiorul băiatului.

Bubba bombăni ceva ca o înjurătură şi aruncă pietricica cu care se juca, în foc. În lumina scăzută căută ochii lui Ross.

— Ştii că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să vin cu tine şi cu Lydia, şi cu Moses, dar nu pot.

— Ştiu, Bubba. Şi eu aş vrea, poţi fi sigur, dar ştiam încă de când ţi-am făcut oferta, că trebuie să te duci cu familia ta. Voiam doar să ştii cât de mult o să ne lipseşti.

— Mulţumesc, Ross, spuse el, privind mohorât în foc. Tata îmbătrâneşte. Moartea lui Luke l-a cam doborât. Nu cred că mai e la fel de entuziast cum era la început.

— Când o să găsească locul potrivit, o să fie.

— Poate, replică Bubba, fără convingere, dar o să aibă nevoie de ajutor şi eu sunt cel mai mare. El şi Ma se bazează pe mine. Nu pot să-i las baltă, nici măcar pentru a merge cu tine.

Ross se ridică şi veni să stea pe vine lângă băiat. Apucându-l strâns de umăr, spuse:

— Asta-i o hotărâre bărbătească. Sunt mândru de tine.

Ochii lor se întâlniră scurt, afectuos, apoi fiecare se uită în altă parte. Ross îşi lăsă mâna în jos.

Priviră cărbunii mult timp, apoi Ross rupse tăcerea.

— Lydia e hotărâtă să vă viziteze. Mă gândesc că poate într-un an sau doi, ferma voastră va fi bine pusă pe picioare pentru ca tu să te poţi ocupa de nişte cai. Ce-ai zice dacă ţi-aş aduce o iapă bună şi un armăsar, pentru început?

Ochii lui Bubba străluciră de o plăcere copilărească, pe care nimeni n-o mai văzuse demult.

— Vorbeşti serios? întrebă el emoţionat.

Imediat însă entuziasmul lui se dezumflă, ca şi zâmbetul.

— N-o să avem bani, Ross.

Ross scutură din umeri.

— Găsim noi ceva. Tu ocupă-te să le pregăteşti un loc împrejmuit.

— O să-l pregătesc. Dar, la dracu, doi ani!?

Ross chicoti.

— Vor trece mai repede decât crezi.

Fără să fie nevoie, Ross răscoli în foc. Aruncă o privire iscoditoare spre Bubba înainte de a-l întreba:

— Ţi-ai luat rămas bun de la Priscilla?

Bubba fornăi ca un cal.

Da. Ai avut dreptate, Ross. E o căţea. Am vorbit cu Scout înainte de plecarea lui şi am schimbat câteva impresii, ca să zic aşa. N-o să mai am niciodată de-a face cu o femeie ca ea.

Ross râse din nou, uşor.

— Poate nu ca ea, dar o să ai, fii fără grijă. Nu ne putem lipsi de ele. Ne lăsăm înhăţaţi fără ca măcar să ne dăm seama.

— Da? întrebă Bubba, arătând că se gândise la subiectul ăsta. Şi ce e de făcut, Ross? Adică, eu vreau să mă însor într-o zi, că doar n-o să umblu toată ziua cu pantalonii umflaţi în faţă.

Ross zâmbi.

— Înseamnă că avem o trăsătură comună.

— Vrei să spui...

— Vreau să spun că după o noapte de dragoste, dorinţa e şi mai puternică în timpul zilei.

Bubba îşi privi idolul, apoi amândoi izbucniră în râs. Moses se mişcă în somn şi se întoarse pe partea cealaltă.

— Trebuie să stăm liniştiţi, altfel trezim pe toată lumea.

— Oricum, aveam de gând să plec. Ma nu se culcă până când toţi puii nu se întorc în cuib şi căruţa noastră e ca la o milă de aici.

Ross se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

— Ai grijă de tine, Bubba. Şi nu-ţi face probleme cu femeile. Dacă supravieţuieşti o vară fără Priscilla, ai să ştii cum să te porţi cu următoarea.

Bubba luă mâna întinsă şi o strânse solemn.

— Îmi place de tine mai mult decât de orice bărbat pe care l-am cunoscut, poate cu excepţia lui Luke.

Ross îi strânse mâna puternic.

— Ăsta-i cel mai mare compliment, Bubba. Mulţumesc. Lydia a învăţat-o pe Anabeth să scrie şi să citească. Ai grijă să ne scrie să ştim ce faceţi.

Bubba fu cât pe-aci să se facă iar de râs când îi veniră lacrimi în ochi. Dădu drumul mâinii lui Ross şi se depărtă câţiva paşi.

— Ai grijă de Lydia şi de Lee.

— O să am.

— Cred că mi-am câştigat dreptul de a fi chemat pe nume, nu?

Surprins, Ross se gândi o clipă.

— Cred că da.

Apoi scoase un râs scurt.

— Şi care-i ăla?

— Iacob, articulă Bubba, cu importanţă. Nu te ataşa prea mult de el... Ce zici de Jake, Jake Langston, adăugă el după o mică pauză.

Suna bine. Îşi îndreptă trupul şi îşi lăsă capul pe un umăr.

— Da, Jake.

Ross dădu din cap.

— Ai grijă, Jake.

— La revedere, Ross.

— Ne vedem peste un an sau doi, Bubba.

Ross se întinse iar pe pătura lui, cu o tristeţe nedefinită în privinţa lui Bubba. Era ceva schimbat la el. Mai mult decât maturizare. Simţea o tensiune în el. Aproape ca aceea pe care o simţise el când omorâse...

Dar asta era imposibil. Bubba fusese un băiat cuminte. Va fi un om mai bun. Ross avea toată încrederea în el.

În timp ce se lăsa furat de somn, Ross se simţi încrezător în întregul lui viitor. Iar acesta începea a doua zi. Abia aştepta răsăritul soarelui.

— Nici o mişcare, nemernicule.

Ross ştia că a încerca să ia pistolul acum, ar fi fost o prostie. Fiecare nerv experimentat îi spunea asta. Lucrul se dovedi corect când deschise ochii şi se pomeni uitându-se drept în ţeava unui pistol nu atât de lungă ca aceea a *Colt*-ului său, dar la fel de mortală, dacă se trăgea de la o distanţă nu mai mare decât vârful nasului său.

Cerul era cenuşiu, dar începuse să prindă o tentă de roz. Nu dormise atât de mult. Era devreme. Totul era liniştit împrejur.

Privi mâna care ţinea pistolul apoi urmări braţul solid până la umărul impresionant şi apoi la faţa de granit a socrului său. Ochii lui priveau la Ross pe sub pălăria lui cu boruri largi.

Ross îşi controlă surpriza tot atât de strict pe cât îşi comandase muşchilor să nu se mişte.

— Domnule Gentry? articula el, întrebându-se cum dracu' ajunsese la o distanţă atât de mare de casă, cu pistolul îndreptat asupra lui. Avuseseră discuţii. Gentry nu voise ca Victoria să se mărite cu el, dar de ce emana atâta ură ca parfumul ieftin al unei curve? De ce?

— Unde e? Unde-i Victoria?

Ross reacţionă în clipa aceea. Se ridică în coate şi privi clipind faţa înroşită de furie a omului.

— Victoria? întrebă el, fără să înţeleagă.

Oare nu ştia? Nu primise scrisoarea pe care i-o trimisese?

— Victoria a murit, domnule Gentry, spuse Ross, încet.

Gentry se cutremură, dar numai ochii lui arătară asta. Mâna lui se strânse mai tare pe mânerul armei, dar nu făcu nici o mişcare.

— Moartă?

— Ţi-am scris acum câteva săptămâni. A murit înainte de a ieşi din Tennessee, la naştere.

— Minţi, nemernicule, şuieră Gentry izbindu-l cu cizma în coaste.

Ross îşi auzi coastele trosnind în aceeaşi clipă când îl auzi şi pe Moses trezindu-se.

— Stai pe loc, negrule, dacă vrei să nu-l împuşc pe prietenul tău.

— Ross? întrebă Moses, nesigur.

— Fă cum zice el, şopti Ross, cu lacrimi de durere în ochi. Se întoarse pe o parte punîndu-şi un braţ protector peste coastele rupte.

— Spune-i despre Victoria.

Moses privi omul alb şi îi recunoscu imediat prejudecăţile pline de cruzime. Dar n-avea de ales. Trebuia să-l ajute pe Ross.

— Soţia domnului Coleman a murit când l-a născut pe fiul lor, înainte de a ajunge la Memphis, spuse Moses, domol. Am îngropat-o.

Gentry râse scurt ca un lătrat.

— Ai impresia că pun vreo bază pe mărturia lui?

— Fiica mea nu era însărcinată, altfel mi-ar fi spus. Ai răpit-o şi ai furat bijuteriile. Unde ai aruncat-o? Cred că e moartă şi că tu ai ucis-o.

Bijuterii? Ross scutură din cap sperând că se va trezi curând şi va pune capăt acestui coşmar ridicol. Durerea care venea în valuri îl făcea să vadă scântei galbene. Îi venea să vomite.

— Domnule Gentry, nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el, cu mici întreruperi. Sachs mi-a dat actele pentru un pământ în Texas.

— Sachs e mort, replică Gentry.

Asta nu-l surprinse pe Ross. Ştiuse că bătrânul era pe moarte, ultima oară când îl văzuse înainte de plecare. Totuşi vestea morţii lui îl întrista. Sachs fusese primul om căruia îi păsase de Sonny Clark.

— Mi-a dat pământul pentru că n-avea de gând să-l revendice niciodată. Victoria şi cu mine ne-am hotărât să luăm caii mei şi să ne mutăm acolo, să înfiinţăm propria noastră fermă. Am auzit de formarea unui convoi de căruţe, aşa că ne-am alăturat şi noi.

— Îţi închipui că eu am să cred povestea asta cu plecatul ei de acasă părăsind tot ceea ce iubea ca să te urmeze într-o aventură?

Faţa lui devenea din ce în ce mai roşie. Clocotea de furie, şi lui Ross nu-i plăcea deloc felul cum degetul lui tremura pe trăgaciul pistolului. Nu putea să-şi scoată pistolul, mai ales cu coastele rupte care i-ar fi încetinit mişcarea. În plus, n-avea nici un chef să scoată pistolul la socrul lui.

— A fost hotărârea Victoriei, nu a mea, spuse el cu un calm simulat. Eu am vrut să aşteptăm până te întorci. Voiam să-ţi spun de copil.

Gentry lăsă arma jos şi îl pocni cu pumnul în falcă.

Ross căzu pe spate.

— Tacă-ţi gura aia mincinoasă. Ce copil? Nu-i destul c-ai omorât-o pe ea?

— Ross, ce se întâmplă?

Ross auzi vocea Lydiei printr-un val de ceaţă şi furie. Avea de gând să tolereze acuzaţiile bolnave ale lui Gentry numai până aici. Acum va trebui să-l oprească. Dar ce putea face cu vederea înceţoşată de durere?

— Lydia, spuse el, strigând-o cât de tare îi permitea respiraţia lui şuierătoare. Adu-l pe Lee.

Lydia era alarmată de tonul grav al vocii lui Ross şi de poziţia lui ghemuită. Apoi observă că e rănit şi că bărbatul de deasupra lui avea un pistol. Sări jos din căruţă, ţinîndu-l pe Lee la piept şi veni alergând. Nu avusese timp să se îmbrace şi sânii ei luceau pe deasupra cămăşii, aurii şi trandafirii ca şi orizontul la răsărit.

Asupra lor se fixă privirea lui Gentry, continuând să ţină pistolul în nasul lui Ross. Fata era sub orice critică, total lipsită de orice decenţă. Clark o înlăturase pe frumoasa, graţioasa Victoria şi o luase pe târfa asta. Nevasta lui Russell. Gentry simţi un nou val de furie. Că Sonny Clark o preferă pe zăluda asta în locul fiicei lui iubite era o insultă care dădea o nouă dimensiune urii lui.

— Stai pe loc, îi ordonă el Lydiei, în timp ce se apropia de Ross.

Lydia se opri brusc, strângându-l pe Lee la piept.

— Cine eşti dumneata? Ce doreşti?

— Lydia, acesta e tatăl Victoriei. Arată-i-l pe Lee. Ăsta e nepotul tău Gentry.

— Mincinosule.

— Copilul ăsta e nepotul tău. Jur. Victoria a murit la naştere.

— E adevărat, întări Lydia, repede. Copilul meu s-a născut mort. Eu l-am alăptat pe Lee. Ross nu s-a căsătorit cu mine decât mult timp după moartea Victoriei.

— Mi-am închipuit eu că o să încercaţi să-mi vârâţi sub nas copilul ăsta ca fiind al Victoriei, pentru a-mi stoarce nişte bani, spuse Gentry.

Scuipă în ţărână lângă faţa lui Ross.

— Când mă gândesc că te-ai atins de fiica mea, îmi vine să vomit, spuse el, cu voce scăzută,

— Ştiu asta, mârâi Ross, dar nu mă mai deranjează. Dar ai de gând să renegi fiul Victoriei doar din mândrie? Propriul tău'sânge?

Gentry nici nu se uită la copil.

— Mă crezi chiar aşa tâmpit... Clark?

Când capul lui Ross se ridică brusc, Gentry râse ironic.

— Da, ştiu totul despre tine, banditule. Şi despre zăluda asta. Ce să zic, înduioşătoare scenă. Dar m-am întâlnit cu soţul ei aseară în oraş. Am avut o convorbire interesantă cu Russell. Tu, marele pistolar Sonny Clark, ai ajuns bătaia de joc a doi ţărănoi.

Ross se uită nedumerit la socrul lui.

— Russell?

— Soţ? repetă Lydia.

— Clancey Russell. Spunea că te-a cunoscut cu vreo săptămână în urmă, că l-ai întrerupt când discuta cu nevastă-sa cum să te predea, aşa că s-a prefăcut că vrea o slujbă.

Primul gând al lui Ross fu acela că socrul său înnebunise. Apoi ochii lui o găsiră pe Lydia. Faţa ei arăta că e adevărat. Era palidă, vinovată, îngrozită.

— A fost soţul tău? întrebă el, nevenindu-i să creadă, dorind ca ea să dezmintă.

— Nu. Clancey Russell n-a fost soţul meu, spuse ea, cu voce sigură, mişcându-şi capul încet dintr-o parte într-alta. A fost fratele meu vitreg.

— Sfinte Dumnezeule, mai sunt şi rude, spuse Gentry, cu glas amar.

— Fratele vitreg? urlă Ross.

Ochii ei cereau înţelegere.

— Da.

Ross trase o înjurătură.

— Ştiai totul despre mine înainte de a-ţi spune eu, nu?

— Da, dar...

— Şi tu împreună cu acest frate vitreg pe care ziceai că-l urăşti...

— L-am urât, într-adevăr...

Nu putea să le arate că ştia de moartea lui Clancey şi să-l deconspire pe Bubba.

— Voi doi complotaţi să mă demascaţi pentru a încasa recompensa...

— Nu, protestă ea, energic. Nu, Ross. M-a ameninţat c-o va face dacă nu-i dau bijuteriile.

— Bijuterii? Care bijuterii? întrebă el.

— Cele pe care le-ai luat de la mine, completă Gentry. Moştenirea familiei Gentry. Fără îndoială că ai forţat-o pe Victoria să deschidă seiful din dosul tabloului din sufragerie şi le-ai luat. Le-am ascuns de yankei pentru ca să vină un hoţ ca tine să le ia. Nu ştiam că Russell aflase de ele. Probabil că femeia asta care zici că-ţi e soţie, i-a spus.

— Dacă bijuteriile sunt ceea ce te interesează, ţi le dau, spuse Lydia, făcând un pas spre Gentry. I le-ar fi dat bucuroasă, numai să-şi ia pistolul de sub nasul lui Ross.

— Lee...?

Ridică copilul spre bunicul lui.

Gentry se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost diavolul.

— Dă-l negrului să-l ţină şi adu bijuteriile.

Moses îl luă pe Lee care acum scâncea de foame şi din cauza tensiunii din jurul lui. Lydia îşi ridică poalele cămăşii şi alergă spre căruţă, se urcă şi luă bijuteriile de unde le ascunsese doar cu câteva ore în urmă. Evită ochii acuzatori ai lui Ross în timp ce se apropia de Gentry şi i le dădea.

— Dă-le drumul jos.

Lydia puse săculeţul jos.

— Priveşte, Clark. Asta e dovada. E de-ajuns ca să te omor.

— Nu le-am văzut în viaţa mea, exclamă el.

— Nu le-a furat, strigă Lydia. Victoria le-a luat cu ea când a plecat din Tennessee.

— Gura! strigă Gentry. Nu eşti demnă nici să-i pronunţi numele.

O apucă de braţ cu mâna liberă şi i-o răsuci la spate ridicându-i-o până între omoplaţi, apoi o întoarse cu faţa la Ross.

— Uită-te la ea, Clark. Asta e femeia potrivită pentru tine, nu Victoria mea. Priveşte-o cum umblă în cămaşă fără pic de ruşine. Te-a pus la treabă aseară, cum spunea Russell, ca el să aibă timp să te denunţe?

— Nu! gemu Lydia, de durere şi ruşine. Clancey se răzbuna în felul lui propriu.

Putea ignora insultele lui Gentry. Ceea ce o omora însă în modul cel mai chinuitor, era privirea deziluzionată a lui Ross.

— De unde ştii de bijuterii, Lydia? întrebă el cu o voce lipsită de inflexiuni,

Lydia înghiţi, clipi din cauza durerii pe care i-o producea braţul răsucit şi spuse:

— Mi-a spus Clancey. Nu ştiu cum a aflat. A venit cu un afiş în care erai căutat de poliţie şi m-a ameninţat...

— Când?

— Imediat ce-a fost omorât Luke.

Ross înjură şi începu să râdă. La început se auziră doar nişte gâlgâituri în piept, apoi izbucni în hohote. Ştia că durerea din coaste îl făcea să delireze, dar acum deveni isteric.

— Acum câteva săptămâni..

Oare tot ce făcuse ea fusese fals?

Ochii lui ascuţiţi ca lama tăiau felli-felii din faţa ei. Lydia îşi umezi buzele, rugătoare.

— El l-a ucis pe Luke, pentru că l-a văzut dând târcoale prin pădure în apropierea convoiului. El a fost cel care m-a atacat şi l-a ucis pe Winston.

— Şi n-ai găsit nimerit să spui nimănui? Nici mie?

— Mi-a fost teamă c-o să vă facă rău, ţie şi lui Lee.

— Sau ai vrut să-l protejezi pe el, aruncă el, furios.

Se uita la sânii ei, revărsaţi peste marginea cămăşii. Era puţin aplecată, încercând să micşoreze durerea braţului ţinut de Gentry şi asta accentua şi mai mult plinătatea sânilor. Părul ei era ca o coamă neţesălată în jurul capului şi pe umeri.

— Ai complotat în spatele meu, te-ai întâlnit cu el în secret...

— Da, dar...

— Şi aseară? A fost aici aseară?

— Nu, adică da, dar...

— Când m-ai rugat să dorm cu tine, ai făcut-o ca să mă ţii ocupat? Ai fost târfa lui, nu? Putea să-ţi ordone orice şi tu ai fi făcut, nu?

Cuvintele o izbiră ca o ghiulea de tun în piept, făcând-o să expire aerul cu zgomot datorită impactului. Se uită în ochii lui verzi, reci, pe care abia îi recunoştea. După tot ceea ce fuseseră unul faţă de altul în ultimele săptămâni, mai putea încă să creadă cele mai rele lucruri despre ea?

— Da, şuieră ea printre dinţi. Am fost târfa lui. Şi a fost aici aseară. M-am oferit să plec cu el. Am acceptat să-i permit accesul nelimitat la corpul meu. Am fost târfa lui ca să salvez viaţa mamei mele. Aş fi fost târfa lui pentru tot restul vieţii dacă asta te-ar fi salvat pe tine şi pe Lee. Cu ce era mai rău dacă eram târfa lui, decât a ta? Pentru că aşa mă vezi, nu?

Faţa ei strălucea în soare. Razele lui îi aprindeau părul făcându-l să pară o flacără. Ochii ei radiau de lumină sălbatică atunci când îi îndreptă asupra lui. Nu fusese niciodată mai frumoasă. Toată numai jar şi flacără, sexualitate, mândrie şi curaj. Doamne, ce curaj să mărturisească toate astea. Şi Ross simţi c-o iubeşte pentru toate astea.

Înainte însă ca el să poată spune ceva, Gentry o trânti la pământ. Lydia căută să-i ia arma, dar el îi dădu mâna la o parte. Hărţuiala asta îi distrase atenţia lui Gentry o fracţiune de secundă, timp suficient ca Ross să se întoarcă într-o parte, scoţând în acelaşi timp Colt-ul de sub şa şi armându-l.

Gentry se întoarse şi trase înspre Ross. Lydia ţipă. Glonţul nimeri în pământ la un centimetru de capul lui Ross. Anii de practică îl învăţaseră că răspunsul nu putea fi decât unul singur: să facă la fel.

Gentry privi prosteşte rana care se vedea prin mâneca sfâşiată a hainei. Ridică din nou pistolul.

— Eu n-aş face asta.

Toate reflexele condiţionate ale lui Ross intrară în acţiune. Nu mai simţea durerea din coaste. Vederea nu-i mai era înceţoşată. Vocea lui avea clinchetul cuburilor de gheaţă căzând pe o oglindă. Prima oară fusese un foc de avertisment. Acum pistolul lui era aţintit spre fruntea lui Gentry.

— Aruncă arma, domnule Gentry.

— Ai omorât-o pe Victoria. Cu sânge rece sau altfel, eşti răspunzător de moartea ei. Pentru asta am să te omor chiar cu preţul vieţii.

— Nu vreau să te omor, domnule Gentry.

Bărbatul vârstnic râse fără veselie.

— Ai fi încântat să mă omori. Pentru că ştii că te-am urât întotdeauna. Te-am ghicit cine eşti, în ciuda manierelor tale copiate de pe la alţii. Un gunoi. Asta-i fost şi aşa ai să mori.

Braţul lui sângerând, amorţit, se ridică tremurând spre Ross.

— Omenirea îmi va mulţumi că te-am lichidat.

— Nu vreau să te omor, idiotule! strigă Ross. Lasă arma aia jos.

Gentry zâmbi şi degetul lui se strânse pe trăgaci.

Ross îşi aruncă *Colt*-ul, care căzu cu un zgomot înfundat pe pământ.

— N-am să te omor, Gentry. Refuz s-o fac. N-ai decât să împuşti un om neînarmat.

Ochii lui verzi rămaseră aţintiţi în ochii celuilalt. Dacă cineva priveşte ochii... Şi Ross ştia că era pe punctul de a fi împuşcat.

— Dacă aşa vrei, am s-o fac, spuse Gentry pregătindu-se să tragă.

— Nu! ţipă Lydia şi se aruncă în faţa lui Ross.

— Aruncă arma!

Ordinul adresat lui Gentry venea de la un bărbat care se apropiase călare. Avea puşca la umăr şi o aţintise asupra lui.

Armele detunară simultan. Inima lui Gentry fu străpunsă de un glonte care îl omorî instantaneu.

Omul care-l împuşcase înjură de toţi dumnezeii şi sări de pe cal înainte ca acesta să se fi oprit.

Moses îl strânse pe Lee la piept şi murmură:

— Doamne, Doamne!

Glonţul din arma lui Gentry o nimeri pe Lydia, care simţind durerea atroce se prinse cu mâinile de piepţii cămăşii lui Ross. Încercă să-şi ridice capul, să-l privească în ochi. Dorea să vadă în ei iertarea, înţelegerea. Dar nu avu puterea să ridice capul. O perdea neagră i se lăsă pe ochi şi nu mai văzu nimic.

Ross îi rosti numele cu un strigăt în timp ce se prăbuşea peste el. Sângele ei cald îi scălda pieptul.

— Lydia, Lydia, o chemă el, cu voce răguşită, uitând de tot ce era în jur, conştient doar de greutatea moale prăbuşită peste el.

O întoarse uşor pe spate şi îi privi faţa. Era palidă de moarte.

— Nu, Dumnezeule, nu! încercă să spună Ross, fără succes.

Era oare pedeapsa pentru toate păcatele pe care le comisese? Să iubească două femei şi să le piardă pe amândouă. O iubise pe Victoria pentru ceea ce reprezentase, pentru ceea ce-l învăţase. Dar Lydia, îl învăţase ce

înseamnă să iubeşti. Să iubeşti fără vorbe mari. Să iubeşti nu pentru că, ci în ciuda faptului că.

— Nu muri, se rugă el, punîndu-şi capul pe pieptul ei şi ascultându-i inima, rugându-se la Dumnezeu. Am nevoie de tine. Nu muri!

Simţi aburul uşor al respiraţiei ei pe obrazul lui şi suspină recunoscător.

Ţeava unei puşti îi atinse umărul. Îşi înălţă capul. Un bărbat pe care nu-l mai văzuse înainte privea în jos la el. Ştia doar că omul îl recunoscuse ca Sonny Clark.

— Numele meu e Majors. Sunt de la *Agenţia Pinkenton*.

Ross îl privi cu ochi de oţel acum, aşa cum îi erau şi nervii. Ziua de care-i fusese teamă venise. O aştepta. Întotdeauna trebuie să plăteşti. Întotdeauna. Fericirea, chiar şi micile ei fragmente, cereau un preţ ridicat.

Privi în jos la buzele uşor desfăcute, care se luptau pentru fiecare respiraţie. Pleoapele ei erau de un violet-pal în lumina dimineţii. Fragilitatea lor translucidă îl emoţionă până în adâncul sufletului.

— Îţi dau o declaraţie scrisă cu tot ce am făcut, spuse Ross încet, cu ochii la Lydia.

Apoi ochii verzi, care băgaseră spaima în oameni mai bravi ca el, îl străpunseră ca două lănci.

– Dacă-i salvaţi viaţa soţiei mele.

Capitolul 22

Ross îşi privea fix cizmele şi podeaua neagră de sub ele. Era la fel de murdar ca şi ea. Nebărbierit, nespălat, plin de sudoare. Cu pete de sânge. Era sângele ei care lăsase o pată scorţoasă, maronie pe pieptul cămăşii lui.

Patru zile, se gândi el, strângându-şi mâinile împreunate între genunchi. Patru zile nesfârşite stătuse în celula asta, întrebându-se dacă Lydia mai trăia sau nu. Unde era? Unde era Lee? Îşi închipuia că Moses avea grijă de copil, dar nu putea fi sigur.

Se pare că avusese doar o fisură şi nu o fractură de coaste. Primele două zile stătuse fără să se mişte şi spera că se vor vindeca singure. Acum îl dureau doar ocazional, dar durerea nu-l deranja atât cât suferinţa morală.

Nu văzuse pe nimeni în afară de ceilalţi arestaţi care erau aduşi pentru beţie sau pentru tulburarea ordinii publice. După ce fuseseră azvârliţi într-un colţ şi dormiseră sforăind, toropiţi de whisky-ul ieftin, fuseseră eliberaţi. Grasul ajutor de şerif care aducea mâncarea imposibil de mâncat, nu voia să-i spună nimic.

Nu ştia nimic altceva decât că un detectiv de la *Pinkenton* şi Vance Gentry descoperiseră cine era Coleman în realitate şi se duseseră să-l prindă, să fie judecat, dar verdictul era previzibil: avea să fie spânzurat. Se ridică de pe patul murdar şi se plimbă prin camera pătrată, evitând grămezile de murdărie pe care preferă să nu le identifice. De ce n-a murit cu trei ani în urmă, datorită rănilor grave pe care le avea? Lydia şi-a dat viaţa încercând s-o salveze pe a lui. Ce dovadă mai mare de dragoste putea pretinde un bărbat? Şi murise crezând c-o urăşte.

— Coleman.

Se răsuci pe călcâie. Era ajutorul de şerif. Omul era un porc, atât în ce priveşte înfăţişarea lui murdară cât şi comportamentul. Ross nu-i răspunse.

Îi aruncă o pereche de cătuşe printre gratii. Ross le prinse din zbor.

— Pune-ţi-le, îl îndemnă el, mestecând o bucată de tutun care făcea să i se prelingă saliva pe fiecare parte a gurii lui cărnoase.

Ross se execută. Venise, în sfârşit, detectivul ăla să-l vadă, să-i pună întrebări, să-i ia o declaraţie? Nu va scoate un cuvânt până nu-i vor spune ce face Lydia. Şi dacă murise, nu va spune nimic până nu-i vedea trupul.

Temnicerul descuie uşa cu gratii şi îi făcu un semn din cap, să iasă. Străbătu coridorul îngust, cu poliţistul la câţiva paşi în urma lui. Aerul din birou, în ciuda verii călduroase, era mult mai respirabil decât cel din celulă şi Ross trase adânc aer în piept de mai multe ori pentru a-şi curăţa nările de duhoare.

— Hai, spuse ajutorul de şerif, îndesându-i pălăria pe cap. Şi fără figuri, îl avertiză el.

Ieşiră în stradă şi o luară în jos pe trotuarul de lemn. Oamenii treceau grăbiţi pe lângă ei fără să-i acorde prea multă atenţie omului cu cătuşe. Se părea că Majors nu anunţase pe cine arestaseră. Numele lui putea să nu fie prea cunoscut atât de departe spre Vest, dar toată lumea auzise de Frank şi Jesse James. Lipsa de curiozitate în privinţa lui era de neînţeles.

Merseră destul de mult până când ajutorul de şerif spuse:

— Aici.

Apucară pe o alee de piatră care ducea la o casă simplă fără etaj.

Ross se lăsă împins prin uşa din faţă într-un hol cu o pendulă care ticăia liniştitor.

— Doctore, strigă poliţistul.

Un bărbat îşi făcu apariţia dintr-o cameră dosnică şi închise uşa în urma lui, îşi încheie vesta şi veni spre ei, privind cu ochii neprietenoşi spre poliţist, pe sub o pereche de sprâncene zbârlite.

— Mulţumesc, Ernie, spuse el, trecând pe lângă Ross pentru a deschide uşa de la intrare, în semn că poliţistul putea să plece. Grasul îşi atinse pălăria nemulţumit şi plecă.

Omul scund, chel, îşi ridică ochii spre faţa nerasă a lui Ross.

— Sunt Doc Hanson, spuse el. Apoi arătă cu mâna spre uşa camerei din care tocmai ieşise. Soţia dumitale e acolo.

Inima lui Ross îi căzu la fundul sufletului ca o bucată de plumb. Probabil că era moartă, altminteri nu l-ar fi scos din celulă. Dacă ar fi în viaţă, poate ar lăsa-o să vină să-l vadă.

Respiră adânc, cutremurat şi porni spre uşă. Greu, dar reuşi să învârtă mânerul uşii cu mâinile încă prinse în cătuşele de metal greu. Intră pe uşă şi o închise în urma lui, cu spatele la cameră. Încet, se întoarse şi privi prin camera răcoroasă datorită brizei, până găsi patul.

Se aşteptase s-o vadă pe Lydia întinsă, în rochia ei cea mai bună, cu mâinile încrucişate pe piept. Ceea ce vedea însă era o plapumă în culori vesele întinsă pe pat şi un şal brodat pe spătarul patului. Ochii lui cercetară camera până o găsiră stând într-un balansoar lângă o fereastră deschisă, privindu-l cu ochi imobili, larg deschişi. Stătea complet nemişcată. Era îmbrăcată simplu, cu bluză şi fustă. Nimic nu se mişca, afară de părul din jurul capului pe care briza îl ridica şi îl făcea să-i cadă pe obraji. Nu mai era palidă de moarte, dar totuşi palidă.

Omul de la *Pinkenton* stătea lângă ea. Când văzu cătuşele bombăni.

— Idiotul ăla de şerif.

Scoţând o mică cheie din buzunar, traversă camera iute şi descuie cătuşele, lăsându-le să cadă. Le prinse şi le băgă în buzunar.

— Îmi pare rău, doamnă Coleman, că soţul dumneavoastră a fost adus ca un criminal de rând, spuse el, pe un ton aproape jovial.

Ross crezu fie că îşi pierduse auzul, fie că se afla sub influenţa unui vis ciudat. Omul îi spusese doamnă Coleman?

Lydia zâmbi cu îngăduinţă. Ross o sorbea, pur şi simplu, din priviri.

— Desigur, toate acuzaţiile ridicole ale lui Gentry contra dumitale au căzut, i se adresă Majors.

Ross îl privi uimit şi neîncrezător. Ochii lui trimiseră o mie de semnale cu iuţeala codului Morse.

Majors îşi drese glasul răguşit şi se feri din calea acelor ochi pătrunzători. Nu voia să i se reamintească iar că ceea ce urma să facă era un lucru nemaiauzit. Era împotriva tuturor principiilor pe care le respectase în toată cariera lui. Lucrurile erau albe sau negre, bune sau rele. Până de curând, nu crezuse în zona aceea cenuşie în care datoria şi responsabilitatea sunt amestecate cu emoţii şi instincte.

El însă trăise virtual în ultimele două luni cu Vance Gentry. Nu-i plăcuse ataşamentul lui dogmatic, de nezdruncinat, faţă de o idee, bună sau rea. Îl văzuse pe insul cunoscut ca Ross Coleman aplecat asupra soţiei lui, rugând-o să nu moară. Petrecuse ore întregi cu fata, cercetându-i trecutul, chestionînd-o despre omul cu care se măritase în împrejurări neobişnuite.

Se războise zile întregi cu sine însuşi, dar în dimineaţa acestei zile, ştia ce are de făcut. Justeţea hotărârii era dubioasă şi depindea de punctul de vedere din care priveai, dar avea de gând s-o facă în orice caz.

Se duse la cealaltă fereastră şi trase perdeaua la o parte, aparent pentru a admira trandafirii târzii ai domnului Hanson. În realitate, pentru a sta cu spatele la el.

— Aşa cum văd eu lucrurile, domnule Coleman, Gentry credea că fiica lui l-a părăsit. Era furios pe amândoi că aţi plecat pe furiş. Ca tată, nu-l pot condamna pentru sentimentele lui. Dar nu e o crimă că o soţie fuge cu soţul ei fără să-şi anunţe părinţii.

Se uită la el peste umăr. Omul nu se mişcase, dar îl privea cu suspiciune în ochi. Femeia se uita la soţul ei. Se întoarse din nou spre fereastră.

— Am petrecut aceste câteva zile cu verificări. Victoria Gentry Coleman a murit la naştere. Ai fi putut evita un munte de necazuri, tinere, dacă ai fi anunţat moartea ei.

Gura lui Ross se mişca inutil. Era o cursă? În ce scop? Omul ştia foarte bine cine era el. Aruncă o privire întrebătoare spre Lydia. Ea scutură imperceptibil din cap, făcându-l să înţeleagă că nici ea nu era mai lămurită.

— Persoana care a oficiat slujba de înmormântare m-a asigurat că o va trece în registre.

Majors scutură din cap.

— N-a făcut-o, dar toţi cei pe care i-am găsit şi cu care am vorbit au confirmat povestea soţiei dumitale, aşa cum mi-a spus-o actuala soţie.

Se întoarse din nou cu faţa la Ross.

— Apropo, îmi pare rău că a trebuit să stai la închisoare până am verificat aceste lucruri.

Ross nu spuse nimic. Nici Lydia, care nu vorbise de când se afla el în cameră, nu scoase nici un cuvânt. O durea ceva? Era în stare de şoc? De ce se uita la el cu aceeaşi oboseală pe care o văzuse în ochii ei în prima seară când îi fusese adusă ca să-l alăpteze pe Lee?

Majors scoase ceva din buzunar şi îl aruncă pe pat. Era săculeţul cu bijuterii.

— Gentry te-a acuzat de furtul acestor bijuterii.

— Sunt ale Victoriei. Eu nu le vreau, spuse Ross, sec.

Dacă Majors avusese unele îndoieli până atunci, fu convins atunci că făcea ceea ce trebuie. Sonny Clark n-ar fi plâns pe trupul unei femei rănite. Sonny Clark ar fi folosit arma pentru a ieşi dintr-o situaţie dificilă. Sonny Clark avea reputaţia de a fi distrus toate celulele care avuseseră nenorocul să-l găzduiască. Ross Coleman petrecuse ultimele patru zile uitându-se la pereţi, tăcut şi copleşit de tristeţe.

Ross Coleman era un om admirat şi respectat de toţi cei cu care călătorise. L-ar fi putut ucide pe Gentry în legitimă apărare, dar n-o făcuse. Fusese docil, deşi puţin ostil când îl arestase. Principala lui grijă fusese soţia lui. Nu ceruse nici o favoare pentru sine ci se rugase ca ea să fie dusă la doctor imediat. Nu făcuse nici o încercare de a evada.

Acum refuza o mică avere în bijuterii. Acest om nu mai era Sonny Clark. Era Ross Coleman şi Majors avea de gând să-l lase să trăiască în pace. Probabil că a devenit sentimental la bătrâneţe. Dar retragerea din activitate, cu aceste două vieţi distruse pe conştiinţă, nu i se părea deloc atractivă.

— N-ai decât să nu le vrei, dar ele aparţin de drept fiului dumitale, domnule Coleman. Nu crezi c-ar trebui să le păstrezi până se face mare?

Ross dădu din cap încet. Majors îi dădu bijuteriile lui Ross care, stângaci, i le trecu Lydiei.

— Rămăşiţele domnului Gentry sunt deja în drum spre Tennessee. Am telegrafiat avocatului său şi el mi-a răspuns că se va ocupa de funeralii.

Majors tuşi la adăpostul palmei şi făcu câţiva paşi înainte de a vorbi din nou.

— Am chestionat-o pe soţia dumitale despre fratele ei vitreg mort şi...

— Mort?

— A, da, aşa e. N-aveai de unde să ştii. L-am găsit mort în dimineaţa aia când alergam să-l prind din urmă pe Gentry. Îi spusesem să nu te acuze de furt şi răpire fără să fiu de faţă. Când m-am trezit şi m-am uitat în camera lui, am văzut că plecase.

Majors îşi ţuguie buzele când îşi aminti cât fusese de furios. Dăduse buzna afară din hotel şi se îndrepta spre grajduri, când dăduse peste cadavrul lui Clancey zăcând pe aleea de lângă hotel. Presupusese că Gentry îl omorâse pe Russell pentru a nu se afla că fiica lui era măritată cu Sonny Clark.

— Uciderea lui Russell rămâne nerezolvată, spuse el gânditor.

Coleman nu putuse s-o facă. Moses spusese că Ross fusese cu el tot timpul până îi trezise Gentry în dimineaţa aceea. Şi fata? Majors se uită la ea. Dacă se strecurase în oraş şi îl ucisese, ceea ce se îndoia, ar fi fost îndreptăţită s-o facă.

Lydia stătea tăcută sperând că Majors nu-i putea ghici gândurile. Nu-l va divulga niciodată pe ucigaşul lui Clancey. Nici măcar lui Ross. Bubba păstrase secretul ei. O să-l păstreze şi ea pe al lui.

— Ai auzit vreodată de un pistolar pe nume Sonny Clark? întrebă Majors, brusc.

Lydia schimbă o privire cu Ross înainte ca amândoi să-l privească iar pe detectiv. Ross dădu din cap afirmativ. Nu voia să spună nimic până nu-i înţelegea jocul lui Majors.

Lydia îşi simţea inima în gât.

— Am auzit că e mort, spuse detectivul, încet, privind faţa lui Ross. Cică ar fi murit acum câţiva ani de pe urma unui glonţ primit la jefuirea unei bănci. Ce zici de teoria asta?

— E mort, spuse Ross, fără echivoc.

— Eşti sigur?

— Da.

Continuând să-l privească atent, Majors dădu din cap.

— Dacă-i aşa, nu cred c-ar putea arunca vreo lumină asupra ascunzătorii fraţilor James.

— Jur pe Dumnezeu că nu ştiu nimic, răspunse Ross evaziv, dar sincer.

Toate instinctele lui Majors îi spuneau că omul nu minte.

— Da, zise el, întrerupându-şi firul gândurilor, nu cred că ştii.

Se scărpină în ureche ca şi cum subiectul pe care îl discutau era de importanţă minoră.

— Ultima mea obligaţie oficială ca detectiv va fi să anunţ că Sonny Clark e mort, spuse el, râzând uşor. Sunt sigur că mulţi oameni ai legii şi vânători de recompense vor fi dezamăgiţi de ştirea asta. Din cauza recompensei.

Deşi le era greu, Lydia şi Ross rămaseră în aşteptare. Numai omuşorul lui Ross urca şi cobora pe gâtul lui ca şi cum ar fi încercat să înghită ceva.

Majors se duse la uşă şi o deschise.

— Nu văd nici un motiv de a vă mai reţine.

Făcu o mişcare largă cu mâna, arătându-le că pot pleca.

Singurii care mai ştiau adevăratul nume al lui Ross Coleman, Vance Gentry şi Clancey Russell, erau morţi.

Madam La Rue urma să primească o scrisoare de la Majors informând-o că banditul murise fiind rănit, fără a specifica data.

Majors îl instruise pe Moses temeinic, întrebându-l dacă a observat vreodată semne de violenţă la domnul Coleman. Sclavul eliberat jurase că domnul Coleman era unul dintre cei mai distinşi bărbaţi pe care-i cunoscuse vreodată. Nu ştia nimic de trecutul lui.

Desigur, omul minţea. Moses auzise fiecare cuvânt rostit de Gentry în dimineaţa aceea. Majors însă ştia că Moses va duce secretul cu el în mormânt. Lydia Coleman nu va vorbi niciodată de trecutul tumultuos al soţului ei. N-aveai decât să priveşti cum se uită la el ca să-ţi dai seama că dragostea ei depăşea orice limită.

Fusese ajutată să se ridice în picioare de soţul ei, deşi nu schimbaseră nici un cuvânt. Majors văzu lacrimile de recunoştinţă strălucind în ochii ei neobişnuiţi, în timp ce se apropia de el. Lydia îşi alese cuvintele cu grijă.

— Aţi fost foarte cumsecade. Vă mulţumesc.

Ieşi din cameră lăsându-l pe Ross singur cu detectivul. Ochii lui Ross se înfipseră într-ai omului de la *Pinkenton* susţinîndu-i privirea. Deschise gura, dar Majors întinse mâna oprindu-l.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

O mulţumire ar fi echivalentă cu o confesiune. Nici unul nu putea risca să admită că se făcuse o derogare fără precedent.

Ross strânse puternic mâna omului, în semn de mulţumire. Apoi se întoarse repede pentru a-şi urma soţia. Howard Majors privi în urma lor, zâmbi melancolic pentru sine şi se întrebă dacă era cumva un semizeu sau doar un prost bătrân şi moale la inimă.

Doctorul Hanson îi duse la locul unde îi aştepta Moses cu cele două căruţe, la marginea oraşului. Fură salutaţi cu entuziasm şi reuniţi cu Lee care fusese bine îngrijit. Lucky şi iepele arătau la fel de bine ca şi atunci când le îngrijea Ross. Noua vacă de lapte nu arăta nici ea mai rău. După ce îi mulţumiră doctorului, fiecare în parte, acesta se întoarse în oraş. Ross porni căruţele.

Merseră puţine mile în ziua aceea, urmând cursul râului care îl ducea spre pământurile lui Ross. Făcuse formalităţile la biroul din oraş în ziua în care îşi vânduse căruţa. Totul era în regulă pentru a intra în posesie imediat.

Curând după ce făcură tabăra pentru noapte, Moses, plin de tact, se retrase.

— Eu mă duc puţin pe râu în jos să văd dacă pot prinde ceva peşte pentru cină.

Simţise tensiunea dintre Ross şi Lydia, care nu schimbaseră nici un cuvânt între ei. Ross mânase şareta, Moses mânase căruţa cu coviltir. Lydia stătuse în interior.

— Mulţumesc, Moses, spuse Ross, în timp ce deshăma caii. Ar fi grozav.

— Îl iau şi pe Lee cu mine. Poate să doarmă la umbră şi dacă se trezeşte, am să-l învăţ arta de a pescui.

— Dacă crezi că nu te deranjează.

— Nu. Ne-am împrietenit de acum.

Ochii lui negri îl priviră plini de înţelegere.

— O să stăm probabil mai mult.

Ross îşi termină treburile, făcu focul, apoi se scăldă în râu. Se frecă temeinic, îndepărtând toată murdăria acumulată în timpul detenţiei. După ce ieşi la mal şi îşi trase o pereche de pantaloni curaţi, îşi rase barba veche de patru zile şi începu să se simtă din nou om.

Tocmai se întorcea în tabără când Lydia ieşi în deschizătura din spate a căruţei. Se retrase uşor când îl văzu, apoi însă coborî hotărâtă treptele.

— E prea cald în căruţă. Aş vrea să stau puţin pe malul apei.

Îşi scosese bluza, dar îşi păstrase fusta. Era desculţă. Vederea bandajului alb înfăşurat pe umăr îi reaminti dureros de tragedia care era cât pe-aci să se întâmple. Ross rămase tăcut.

Lydia trecu pe lângă el fără să-l privească în ochi. Când Ross o ajunse din urmă, o găsi aşezată pe malul înclinat, plin de iarbă, al râului, cu privirile aţintite asupra apei curgătoare. Lumina ultimelor raze de soare o învăluia ca aurul topit. Aproape că era prea frumoasă, prea eterică pentru a fi atinsă. Aproape.

Ross se lăsă jos lângă ea. După un lung moment de tăcere, se întoarse spre ea şi atinse uşor bandajul de pe umărul ei.

— De ce-ai făcut-o, Lydia?

— Am făcut, ce? întrebă ea, cu voce răguşită.

Când Ross intrase în camera aceea de la doctorul Hanson, slab, nemâncat, chinuit şi murdar, îi venise să sară din scaun şi să se arunce în braţele lui, dar îşi amintise expresia dezgustată de pe faţa lui când Gentry îl obligase s-o vadă aşa cum era. Voia să-i ceară să repete motivele pentru care se încurcase cu Clancey?

— De ce te-ai interpus între mine şi glonţul ăla?

Lydia îşi ridică privirea. Ochii lor se topiră unii într-alţii. Buzele ei, abia mişcându-se, şoptiră:

— Pentru că te iubesc. Aş fi făcut orice ca să te salvez.

— L-ai fi urmat chiar şi pe Russell?

Un spasm de repulsie îi schimonosi o clipă trăsăturile, dar în privirea ei nu se văzu nici o ezitare când spuse, moale:

— Chiar şi asta.

— Lydia!

Numele ei ţâşni ca un strigăt de pe buzele lui în clipa în care o cuprinse în braţe şi îşi îngropă faţa în părul ei.

— Am crezut că eşti moartă. Nu mi-au spus nimic. Doamne, prin ce chinuri am trecut, gândindu-mă că ţi-ai sacrificat viaţa pentru mine!

Mâinile ei se aşezară pe părul lui, încă umed după baie. Îl mângâie blând, nevenindu-i să creadă ceea ce auzea.

Ross îi luă faţa în mâini, dându-i capul pe spate. Degetele mari de la ambele mâini trecură uşor peste buzele ei.

— Am crezut că te-am pierdut înainte de a şti cât de mult te iubesc.

— Ross! exclamă ea. Eram sigură că mă dispreţuieşti. Ţi-am văzut ochii. Faţa ta...

— Iartă-mă, iartă-mă, şopti el, acoperindu-i faţa cu sărutări mărunte ca o ploaie fierbinte. O clipă am făcut-o, dar apoi mi-am dat seama cât te-a costat

să-i promiţi lui Russell că te întorci la el. Ştiam cât îl urăşti. Atunci mi-am dat seama ce mult mă iubeşti.

Îi puse o mână pe ceafă şi, trăgând-o spre el, o sărută. Buzele lui desfăcute şi mustaţa se frecară uşor de buzele ei apoi limba se furişă în interiorul gurii ei rătăcind în voie.

Când, în cele din urmă, se desprinseră, sufocaţi, Lydia îi apucă faţa în palme şi se uită în ochii lui.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli de faptul că Victoria a luat bijuteriile. Am încercat să-l împiedic pe domnul Gentry să te împuşte, altfel nu ţi-aş fi spus.

Ross îi prinse lobul urechii între degetul mare şi arătător, masându-l uşor în timp ce părul ei îi înfiora dosul degetelor.

— N-a avut încredere în mine, Lydia. Nu m-a crezut în stare să-i port de grijă.

— Nu, te înşeli. Era doar obişnuită să aibă lucruri drăguţe.

Ross era de altă părere, dar dădu din cap trist.

— Ştiu c-ai iubit-o, Ross, şi nu mă deranjează.

Ross îi privi atent gura şi se întrebă dacă se va sătura vreodată de gustul ei. „Nu", se gândi el.

— Am iubit-o pe Victoria pentru ceea ce a făcut pentru mine, adăugă el, ca o clarificare, frecându-şi buzele de buzele ei. Tu eşti iubirea mea. Iubirea mea cea mare. Pe tine am să te iubesc şi de tine o să am nevoie în fiecare ceas al vieţii mele.

Lydia abia avu timp să-i şoptească numele când buzele lui le căutară din nou pe ale ei. Pe măsură ce sărutul se intensifica, trupurile lor se lăsau tot mai jos spre iarba verde, răcoroasă de sub ei. Când buzele lor se despărţiră, rămaseră întinşi faţă în faţă. Degetul lui arătător urmări marginea dantelată a cămăşii ei deşteptând în ea valuri de dorinţă.

— De ce crezi c-a făcut-o, Lydia? întrebă el, oprind mişcarea degetului.

Degetele ei, care până atunci îi mângâiaseră faţa, se opriră şi ele.

— Nu ştiu.

— Timp de patru zile n-am ştiut dacă mai trăieşti sau nu. Nu-mi ieşea din minte felul cum zăceai acolo sângerând în timp ce mă luau de lângă tine. Doamne!

Îşi lipi obrazul de sânii ei.

— Dacă Majors m-a făcut să trec prin toate chinurile iadului nespunîndu-mi nimic despre tine, de ce mi-a dat drumul?

Lydia îşi trecu degetele prin părul lui negru ca noaptea.

— Cred că şi-a dat seama că nu mai eşti omul care ai fost cândva, că te-ai schimbat complet. Dar voia să fie sigur. A ajuns la concluzia că nu era corect să-l facă pe Ross Coleman să plătească pentru păcatele lui Sonny Clark.

— Şi cum rămâne cu păcatele lui Ross Coleman? Ai să mă ierţi vreodată că m-am îndoit de tine?

Zâmbetul ei avea o umbră de maliţiozitate.

— Dacă mă iubeşti acum.

Ochii lui străluciră brusc de patima pe care şi-o înfrânsese până atunci.

— Nu putem. O să te doară, spuse el, sărutând locul bandajat.

— E doar o rană superficială. Doctorul a spus că am leşinat mai mult din cauza şocului decât a glonţului.

Văzu durerea din ochii lui şi o înţelese greşit.

— E urâtă. O să-mi rămână o cicatrice, spuse ea, gânditoare.

Ross gemu şi sărută curbura sânilor ei.

— Cicatricea asta frumoasă va fi o mărturie veşnică a iubirii tale.

— Chiar şi atunci când ne certăm, aşa cum facem noi?

— Chiar şi atunci. Mi-au plăcut întotdeauna certurile noastre. Mă excită.

Îşi înălţă capul deasupra ei şi îi zâmbi.

— Şi dacă-i vorba de cicatrici, eşti cu mult în urma mea.

Mâinile lui se ridicară spre şnurul cămăşii ei şi desfăcură funda.

— Sigur te simţi bine?

— Da, spuse ea, ca în vis, ajutându-l la desfacerea nasturilor şi apoi eliberându-şi umerii din cămaşă.

Când se întinse din nou, relaxată, Ross îşi coborî privirea spre sânii ei.

— De la o dată la alta, veşnic uit ce frumoasă eşti şi de fiecare dată e ca şi cum aş descoperi o comoară.

Îşi umplu mâinile cu ei, îi mângâie, îi strânse; vârful degetelor se jucară cu sfârcurile făcându-le să se întărească; aplecându-şi capul prinse unul dintre ele între buze şi îl supse uşor.

— Încă mai ai gust de lapte. În noaptea aceea când mi te-au adus, îmi amintesc că am văzut asta – degetul lui urmări conturul areolei – umflată de lapte. Te-am dorit chiar atunci. Să mă ierte Dumnezeu, dar te-am dorit.

— Ross, te rog.

Ross răspunse chemării ei şi se ridică pentru a-şi scoate pantalonii. Fu surprins când o văzu ridicându-se în genunchi în faţa lui. Nu părea deranjată de faptul că se aflau sub cerul liber. Îl auzise pe Moses spunînd că el şi cu Lee nu se vor întoarce prea curând.

Ridicându-şi spre Ross ochii ei de jăratic, îşi puse mâinile pe abdomenul lui.

— Am să-i scot eu.

Gura ei trecu peste vârtejul de păr din jurul buricului făcându-l să-şi încleşteze degetele pe capul ei şi să-i rostească numele cu buze tremurătoare.

Lydiaîi desfăcu nasturii pantalonilor unul câte unul, în timp ce buzele ei salutau cu un sărut delicat fiecare porţiune dezgolită. Această atingere fugară a respiraţiei, a buzelor şi a limbii ei sfârşi prin a-l întărâta la culme.

Palmele ei lunecară în sus şi în jos pe dosul pulpelor lui, apoi pe şolduri. Îi trase pantalonii în jos cu o mişcare continuă, peste muşchii încordaţi ai feselor. Perfecţiunea lui dură era atât o afirmare îndrăzneaţă a iubirii lui cât şi o frumoasă mostră de masculinitate. Îl sărută cu o tandră reverenţă.

— Ah, dragostea mea, gemu el, în timp ce se elibera de pantaloni.

O îndepărtă de el şi o culcă din nou pe iarbă, îngenunchind lângă ea, îi desfăcu fusta, îi deznodă şnurul juponului şi trase totul jos de pe ea, de-a lungul picioarelor. Apoi se uită la ea zâmbind.

Părul stătea desfăcut; corpul îi era pictat în roşu, auriu şi verzui de paleta de culori a apusului de soare. Strălucirea naturală a cărnii ei dădea spectrului solar o lumină cu totul deosebită. Bandajul extrem de alb nu-i diminua deloc frumuseţea ci mai degrabă o sporea.

Ross se întinse pe o parte lângă ea şi o cuprinse în braţe întorcând-o ca să fie cu faţa la el şi cu umărul sănătos jos pe Iarbă.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el. Să mă iubeşti, Lydia. Acum are sens.

Îi atinse sânii, îi sărută, îşi lunecă limba pe sfârcurile lor până ajunseră să strălucească umezi. Apoi mâna lui, cu degetele desfăcute, lunecă încet peste cuibul de păr roşcat şi îi desfăcu pulpele.

Se lăsă mai jos şi o sărută pe pântec, apoi rătăci cu gura pe dâmbul dulce al feminităţii ei şi în cele din urmă, atinse cu un sărut fierbinte însuşi centrul acelei feminităţi.

— Ross, Ross, şopti ea printre suspine, întinzând braţele spre el.

Ross urcă înapoi până la faţa ei şi îi ridică piciorul de deasupra petrecându-l peste şoldul lui.

— Să fii atentă cu umărul, o instrui, el, blând. Lasă-mă pe mine s-o fac.

Cu o singură mişcare înainte, pătrunse în interiorul trupului ei, apoi tandru, o strânse la piept şi continuă s-o pătrundă tot mai adânc cu fiecare mişcare, în timp ce ea îşi mişca şoldurile atingându-l ritmic cu pântecul. Când, în fine, Ross îşi murmură plăcerea supremă, ea repetă mişcarea evocatoare.

Tumultul se abătu asupra ei ca întotdeauna, deşi de fiecare dată era unic. Întâi apărea senzaţia că este mângâiată cu o mănuşă de catifea pe dinăuntru şi pe dinafară, în acelaşi timp. Apoi era azvârlită cu capul înainte într-o stare de pierdere a cunoştinţei în care era cu totul sub dominaţia simţurilor. După aceea, urma acea ploaie de lumină la izbucnirea lichidului fierbinte din măruntaiele lui; se revărsa în ea inundând-o toată, scăldând-o în iubire. Clipa sublimă venea la acea întoarcere în braţele lui unde simţea protecţie, dragoste.

— Te iubesc, şopti ea, lipită de pieptul lui, pe care părul era acum răsucit şi umed, sărutând cicatricea de sub umărul stâng.

— Şi eu te iubesc. Tu m-ai eliberat de trecutul meu.

— Şi tu pe mine, Ross, suspină ea. Acum avem doar viitor.

Rămaseră astfel încrustaţi unul în altul, mult timp. Licuricii treceau ca mici stele căzătoare în înserarea care se lăsase. Discul roşu al soarelui atârna suspendat deasupra orizontului ca şi cum n-ar fi vrut să se despartă de ziua din urma lui. Cerul de deasupra se întunecă, dobândind o culoare indigo. Asfinţitul se închise asupra lor iar ei îl primiră bucuroşi.

Şi din ziua aceasta, zorile vor fi la fel de dulci.

SFÎRŞIT

SCANARE ŞI CORECTARE: DUMITRU CIOBANU